

**BAŞKENT ÜNİVERSİTESİ
AVRUPA BİRLİĞİ VE ULUSLARARASI İLİŞKİLER ENSTİTÜSÜ
SİYASET BİLİMİ VE ULUSLARARASI İLİŞKİLER
ANABİLİM DALI
ULUSLARARASI İLİŞKİLER TEZLİ YÜKSEK LİSANS PROGRAMI**

**BREXİT SÜRECİNDE GÖÇÜN GÜVENLİKLEŞTİRİLMESİ:
SEKTÖREL GÜVENLİKÇİ BİR ANALİZ**

HAZIRLAYAN

ELİF TUĞBA BULDUK

YÜKSEK LİSANS TEZİ

ANKARA – 2026

**BAŞKENT ÜNİVERSİTESİ
AVRUPA BİRLİĞİ VE ULUSLARARASI İLİŞKİLER ENSTİTÜSÜ
SİYASET BİLİMİ VE ULUSLARARASI İLİŞKİLER
ANABİLİM DALI
ULUSLARARASI İLİŞKİLER TEZLİ YÜKSEK LİSANS PROGRAMI**

**BREXİT SÜRECİNDE GÖÇÜN GÜVENLİKLEŞTİRİLMESİ:
SEKTÖREL GÜVENLİKÇİ BİR ANALİZ**

HAZIRLAYAN

ELİF TUĞBA BULDUK

YÜKSEK LİSANS TEZİ

TEZ DANIŞMANI

DR. ÖĞR. ÜYESİ ERDEM DAMAR

ANKARA – 2026

BAŞKENT ÜNİVERSİTESİ
AVRUPA BİRLİĞİ VE ULUSLARARASI İLİŞKİLER ENSTİTÜSÜ

Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Anabilim Dalı Uluslararası İlişkiler Tezli Yüksek Lisans Programı çerçevesinde Elif Tuğba Bulduk tarafından hazırlanan bu çalışma, aşağıdaki jüri tarafından Yüksek Lisans Tezi olarak kabul edilmiştir.

Tez Savunma Tarihi: 12 / 01 / 2026

Tez Adı: Brexit Sürecinde Göçün Güvenlikleştirilmesi: Sektörel Güvenlikçi Bir Analiz

Tez Jüri Üyeleri

İmza

Dr. Öğr. Üyesi Erdem Damar, Başkent Üniversitesi

.....

Doç. Dr. Kıvılcım Romya Bilgin, Başkent Üniversitesi

.....

Doç. Dr. Buket Ökten Sipahioğlu, Ankara Üniversitesi

.....

ONAY

Prof. Dr. Banu Eligür
Avrupa Birliği ve Uluslararası İlişkiler
Enstitüsü Müdürü

Tarih: ... / ... /

BAŞKENT ÜNİVERSİTESİ
AVRUPA BİRLİĞİ VE ULUSLARARASI İLİŞKİLER ENSTİTÜSÜ
YÜKSEK LİSANS TEZ ÇALIŞMASI ORJİNALLİK RAPORU

Tarih: 26/01/2026

Öğrencinin Adı, Soyadı : Elif Tuğba BULDUK
Öğrencinin Numarası : 22320286
Anabilim Dalı : Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler
Programı : Uluslararası İlişkiler Tezli Yüksek Lisans Programı
Danışmanın Adı, Soyadı : Dr. Öğretim Üyesi Erdem DAMAR
Tez Başlığı : Brexit Sürecinde Göçün Güvenlikleştirilmesi: Sektörel Güvenlikçi Bir Analiz

Yukarıda başlığı belirtilen Yüksek Lisans tez çalışmamın; Giriş, Ana Bölümler ve Sonuç Bölümünden oluşan, toplam 99 sayfalık kısmına ilişkin, 26/01/2026 tarihinde tez danışmanım tarafından *Turnitin* adlı intihal tespit programından aşağıda belirtilen filtrelemeler uygulanarak alınmış olan orijinallik raporuna göre, tezimin benzerlik oranı % 8'dir.

Uygulanan filtrelemeler:

1. Kaynakça hariç
2. Alıntılar hariç
3. Beş (5) kelimeden daha az örtüşme içeren metin kısımları hariç

“Başkent Üniversitesi Enstitüleri Tez Çalışması Orijinallik Raporu Alınması ve Kullanılması Usul ve Esaslarını” ve “Yükseköğretim Kurumları Bilimsel Araştırma ve Yayın Faaliyetlerinde Üretken Yapay Zeka Kullanımına Dair Etik Rehber”i kurallarını inceledim ve bu uygulama esaslarında belirtilen azami benzerlik oranlarına tez çalışmamın herhangi bir intihal içermediğini; aksinin tespit edileceği muhtemel durumda doğabilecek her türlü hukuki sorumluluğu kabul ettiğimi ve yukarıda vermiş olduğum bilgilerin doğru olduğunu beyan ederim.

Öğrenci İmzası

Onay

26/01/2026

Öğrenci Danışmanı Dr. Öğretim Üyesi Erdem DAMAR,

İmza

TEŞEKKÜR

Araştırma sürecim boyunca bilgi birikimi, yapıcı eleştirileri ve desteğiyle bana yol gösteren danışmanım Dr. Öğr. Üyesi Erdem Damar'a en derin şükranlarımı sunarım.

Hayatım boyunca sevgilerini ve desteklerini her zaman hissettiğim aileme minnettarım. Varlığıyla her daim yanımda olan ablam Şeyma Bulduk'a, bana olan sevgileri, sağladıkları olanaklar ve emekleriyle beni bugün olduğum kişi haline getiren annem Serpil Bulduk ve babam Tamer Bulduk'a sonsuz teşekkür ederim.

ÖZET

Elif Tuğba Bulduk

Brexit Sürecinde Göçün Güvenlikleştirilmesi: Sektörel Güvenlikçi Bir Analiz

Başkent Üniversitesi

Avrupa Birliği ve Uluslararası İlişkiler Enstitüsü

Uluslararası İlişkiler Yüksek Lisans Programı

2026

Bu tez çalışmasının temel amacı, Birleşik Krallık'ın Avrupa Birliği'nden ayrılma yani Brexit sürecinde göç olgusunun, nasıl ve hangi dinamiklerle güvenlikleştirildiğini analiz etmektir. Çalışma, özellikle referandum sürecinin belirleyici aktörü olan *Vote Leave* kampanyasının söylemlerine odaklanarak, göçün nasıl olağan siyasi alanın dışına çıkarılıp varoluşsal bir tehdit olarak inşa edildiğini incelemeyi hedeflemektedir.

Araştırmanın kuramsal zeminini, Barry Buzan ve Ole Waever öncülüğündeki Kopenhag Okulu'nun geliştirdiği güvenlikleştirme ve sektörel güvenlik yaklaşımı oluşturmaktadır. Yöntem olarak söylem analizi benimsenmiş, *Vote Leave* kampanyasının resmi internet sitesinde yayımlanan bildiriler, mektuplar ve konuşma metinleri, güvenlikleştirici aktör, referans nesnesi ve söz-edimleri çerçevesinde incelenmiştir.

Analiz sonucunda, göçün tek bir alana hapsedilmediği, askeri, siyasi, ekonomik ve toplumsal sektörlerde eş zamanlı bir tehdit olarak kurgulandığı tespit edilmiştir. Siyasi sektörde “egemenlik ve kontrol kaybı”, ekonomik sektörde “kamu hizmetleri üzerindeki baskı”, askeri sektörde ise “terör, suç ve sınır güvenliği” temaları öne çıkmaktadır. Aktörler, “kontrol” (*control*) kavramını merkezi bir köprü olarak kullanarak tüm bu sektörel kaygıları birleştirmiş ve bir “toplam güvenlik” (*comprehensive security*) tahayyülü yaratmıştır.

Çalışma, *Vote Leave* kampanyasının göçü yapısal ve yönetilemez bir kriz olarak sunduğunu, AB'den ayrılmayı ise bu tehdide karşı tek güvenli seçenek ve zorunlu bir “olağanüstü önlem” olarak meşrulaştırdığını göstermektedir. Bu çok katmanlı tehdit inşası, dinleyici kitlenin rızasını üreterek güvenlikleştirme sürecinin başarıyla sonuçlanmasını sağlamıştır.

Anahtar Kelimeler: Göç, Kopenhag Okulu, Güvenlikleştirme, Sektörel Güvenlik, Brexit

ABSTRACT

Elif Tuğba Bulduk

Securitization of Migration during the Brexit Process: A Sectoral Security Analysis

Başkent University

Institute of European Union and International Relations

Master's Program in International Relations

2026

The primary objective of this thesis is to analyze how and through which dynamics the phenomenon of migration was securitized during the United Kingdom's withdrawal from the European Union, specifically the Brexit process. Focusing specifically on the discourses of the Vote Leave campaign, the decisive actor in the referendum process, the study aims to examine how migration was removed from the realm of normal politics and constructed as an existential threat.

The theoretical framework of the research is constituted by the securitization theory and the sectoral security approach developed by the Copenhagen School under the leadership of Barry Buzan and Ole Waever. Discourse analysis was adopted as the methodology; declarations, letters, and speech texts published on the official Vote Leave campaign website were examined within the framework of the securitizing actor, referent object, and speech-acts.

The analysis revealed that migration was not confined to a single domain but was constructed as a simultaneous threat across military, political, economic, and societal sectors. Prominent themes included "loss of sovereignty and control" in the political sector, "pressure on public services" in the economic sector, and "terrorism, crime, and border security" in the military sector. The actors utilized the concept of "control" as a central bridge to amalgamate all these sectoral concerns, thereby creating a vision of "comprehensive security."

The study demonstrates that the Vote Leave campaign presented migration as a structural and unmanageable crisis, while legitimizing the decision to leave the EU as the sole secure option and a mandatory "extraordinary measure" against this threat. This multi-layered construction of threat generated audience consent, thereby ensuring the successful culmination of the securitization process.

Keywords: Migration, Copenhagen School, Securitization, Sectoral Security, Brexit

İÇİNDEKİLER

TEŞEKKÜR.....	i
ÖZET	ii
ABSTRACT	iii
İÇİNDEKİLER.....	iv
TABLolar VE ŞEKİLLER LİSTESİ	vii
EKLER TABLOSU	viii
GİRİŞ.....	1
1. KURAMSAL ve KAVRAMSAL ÇERÇEVE	6
1.1. Güvenlik Kavramı ve Güvenliğin Dönüşümü.....	6
1.2. Kopenhag Okulu: Güvenliğe Pozitivist Yaklaşımdan İnşacı Yaklaşım Geçiş	18
1.2.1. Güvenlikleştirme yaklaşımı	19
1.2.1.1. Güvenlikleştirme analizinde metodolojik tercih: söylem analizi	25
1.2.2. Sektörel güvenlik yaklaşımı	28
1.2.2.1. Askeri sektör	32
1.2.2.2. Siyasi sektör.....	34
1.2.2.3. Ekonomik sektör.....	35
1.2.2.4. Toplumsal sektör	36
1.2.2.5. Çevresel sektör	38
1.2.3. Bölgesel güvenlik kompleksi	39
1.3. Göç ve Güvenlik Algısı	40
2. AVRUPA BİRLİĞİ ve BİRLEŞİK KRALLIK İLİŞKİLERİ: BREXİT'E GİDEN YOL.....	46
3. BREXİT SÜRECİNDE GÖÇÜN GÜVENLİKLEŞTİRİLMESİ VE SEKTÖREL GÜVENLİK	55

3.1. Brexit Sürecinde Göçün Güvenlikleştirilmesine Sektörel Güvenlikçi Bir Analiz	59
3.1.1. Analizin değerlendirilmesi: elde edilen bulgular	85
3.2. Aktörün Lensinden Sektörel Sentez: Toplam Güvenlik Tahayyülü ve “Kontrolü Geri Almak”	89
SONUÇ	95
KAYNAKÇA	99
EK 1: VOTE LEAVE FOR A FAIRER BRITAIN	
EK 2: TURKISH GOVERNMENT AND MAJOR CONTRADICT CAMERON - TURKEY WILL JOIN IN A DECADE	
EK 3: IN CAMPAIGN CAN'T FIND A POSITIVE REASON TO STAY IN THE EU	
EK 4: EU LAW KEEPS KILLERS IN THE UK	
EK 5: BRITISH EMBASSIES HAVE DEDICATED TEAMS TO HELP TURKEY, SERBIA AND OTHERS JOIN THE EU	
EK 6: DAVID CAMERON REPEATEDLY REFUSED TO ANSWER BASIC QUESTIONS ON TURKEY	
EK 7: BORIS JOHNSON: THE LIBERAL COSMOPOLITAN CASE TO VOTE LEAVE	
EK 8: BORIS JOHNSON: THE ONLY WAY TO TAKE BACK CONTROL OF IMMIGRATION IS TO VOTE LEAVE ON 23 JUNE	
EK 9: VOTING TO STAY IN THE EU IS THE RISKY OPTION	
EK 10: MICHAEL GOVE, BORIS JOHNSON, AND GISELA STUART ON THE RISKS OF REMAIN	
EK 11: RESTORING PUBLIC TRUST IN IMMIGRATION POLICY - A POINTS-BASED NON-DISCRIMINATORY IMMIGRATION SYSTEM	
EK 12: IAIN DUNCAN SMITH: ARE WE IN THIS TOGETHER?	
EK 13: MICHAEL GOVE: ‘THE FACTS OF LIFE SAY LEAVE’	
EK 14: GOVE AND RAAB: EU MEMBERSHIP MAKES US LESS SAFE	
EK 15: THE EU IS A THREAT TO THE NHS	

EK 16: THE EU IMMIGRATION SYSTEM IS IMMORAL AND UNFAIR

EK 17: ‘LEAVE’ LOOKS LIKE...

EK 18: THE GOVERNMENT’S OMNISHAMBLES RENEGOTIATION

EK 19: SECURITY - VOTE LEAVE IS THE SAFER OPTION

EK 20: BEING IN THE EU UNDERMINES OUR DEFENCE

EK 21: LEAVE IS THE BEST CHOICE FOR SCIENCE AND TECHNOLOGY

**EK 22: A FRAMEWORK FOR TAKING BACK CONTROL AND ESTABLISHING
A NEW UK-EU DEAL AFTER 23 JUNE**

**EK 23: STATEMENT BY MICHAEL GOVE, BORIS JOHNSON AND GISELA
STUART ON NHS FUNDING**

**EK 24: RT HON LIAM FOX MP: ‘MEMORIES OF GREEN? THE COST OF
UNCONTROLLED MIGRATION’**

**EK 25: STATEMENT BY MICHAEL GOVE, BORIS JOHNSON AND GISELA
STUART FOR THE SUN - VOTE LEAVE TO CUT VAT ON FUEL**

EK 26: PM CHALLENGED TO SET OUT THE FACTS ON EU IMMIGRATION

**EK 27: PRITI PATEL: UNCONTROLLED MIGRATION IS PUTTING
UNSUSTAINABLE PRESSURES ON OUR PUBLIC SERVICES**

**EK 28: STATEMENT FROM MICHAEL GOVE MP, SECRETARY OF STATE
FOR JUSTICE, ON THE EU REFERENDUM**

**EK 29: ECONOMIST INTERVIEWS VOTE LEAVE CAMPAIGN DIRECTOR
DOMINIC CUMMINGS**

TABLÖLAR VE ŞEKİLLER LİSTESİ

Tablo 1. Güvenlikleştirme Sürecinin Temel Bileşenleri.....	27
Tablo 2. Sektörel Güvenlik: Temel Referans Nesneleri ve Tehdit Türleri.....	29
Tablo 3. Analiz Edilen Metinlerin Sektörel Dağılımı ve Güvenlikleştirme Söz-Ediminde Öne Çıkan Anahtar Kavramlar	57
Tablo 4. Güvenlikleştirme Bileşenleri Bağlamında Elde Edilen Bulgular	86
 Şekil 1. “Kontrol” Kavramı Üzerinden Toplam Güvenlik Tahayyülü ve Sektörel Karşılıklı Renklendirme.....	 91

EKLER TABLOSU

Ek Kodu	Ek Başlığı
Ek 1	Vote Leave for a Fairer Britain
Ek 2	Turkish Government and Major Contradict Cameron - Turkey will join in a decade
Ek 3	IN campaign can't find a positive reason to stay in the EU
Ek 4	EU law keeps killers in the UK
Ek 5	British embassies have dedicated teams to help Turkey, Serbia and others join the EU
Ek 6	David Cameron repeatedly refused to answer basic questions on Turkey
Ek 7	Boris Johnson: The liberal cosmopolitan case to Vote Leave
Ek 8	Boris Johnson: The only way to take back control of immigration is to Vote Leave on 23 June
Ek 9	Voting to stay in the EU is the risky option
Ek 10	Michael Gove, Boris Johnson, and Gisela Stuart on the Risks of Remain
Ek 11	Restoring public trust in immigration policy - a points-based non-discriminatory immigration system
Ek 12	Iain Duncan Smith: Are we in this together?
Ek 13	Michael Gove: The Facts Of Life Say Leave
Ek 14	Gove and Raab: EU membership makes us less safe
Ek 15	The EU is a threat to the NHS
Ek 16	The EU immigration system is immoral and unfair
Ek 17	Leave looks like...
Ek 18	The Government's omnishambles renegotiation
Ek 19	Security - Vote Leave is the safer option
Ek 20	Being in the EU undermines our defence
Ek 21	Leave is the best choice for science and technology
Ek 22	A framework for taking back control and establishing a new UK - EU deal after 23 June
Ek 23	Statement by Michael Gove, Boris Johnson and Gisela Stuart on NHS funding
Ek 24	Rt Hon Liam Fox MP: 'Memories of Green? The cost of uncontrolled migration'

Ek Kodu	Ek Başlığı
Ek 25	Statement by Michael Gove, Boris Johnson and Gisela Stuart for The Sun - Vote Leave to cut VAT on fuel
Ek 26	PM Challenged To Set Out The Facts On EU Immigration
Ek 27	Priti Patel: Uncontrolled migration is putting unsustainable pressures on our public services
Ek 28	Statement from Michael Gove MP, Secretary of State for Justice, on the EU Referendum
Ek 29	Economist interviews Vote Leave Campaign Director Dominic Cummings

GİRİŞ

Günümüz uluslararası ilişkiler disiplininde göç, giderek artan biçimde güvenlik söylemleri ile iç içe geçen bir olgu haline gelmiştir.¹ Özellikle Soğuk Savaş sonrası dönemde güvenlik çalışmalarında yaşanan dönüşüm ile birlikte göç, yalnızca devletlerin sınır kontrolleri bağlamında değil, toplumsal istikrar, siyasal egemenlik, ekonomik sürdürülebilirlik ve kimlik gibi daha geniş bir güvenlik çerçevesi içerisinde tartışılmaya başlanmıştır.² Bu dönüşüm, göç gibi çeşitli meselelerin, belirli siyasal ve söylemsel süreçler aracılığıyla güvenlik alanına nasıl dahil edildiğini görünür kılmakta ve güvenliğin nasıl tanımlandığı, hangi konuların tehdit olarak sunulduğu ve bu sunumların hangi toplumsal koşullarda kabul gördüğü sorularını merkezi hale getirmektedir. Özellikle, 1980’li yıllardan itibaren artan göç hareketleri, kamu hizmetlerine yük, toplumsal düzeni tehdit eden ve sınır aşan güvenlik kaygıları üzerinden tartışılarak güvenlik gündeminin en temel meselelerinden biri haline gelmiştir.³ Bu süreçte göç, yalnızca ekonomik yük ya da toplumsal uyum sorunu olarak değil, devletlerin egemenliği, ulusal kimliği ve kamusal düzeni ile ilişkilendirilerek, tehdit unsuru olarak çerçevelenmiştir. Göçün bu biçimde güvenlik söylemleriyle ilişkilendirilmesi, Avrupa genelinde yükselen popülist ve aşırı sağ siyasal eğilimlerle de yakından bağlantılıdır. Artan göç karşıtı söylemler, özellikle “biz” ve “öteki” ayrımı üzerinden inşa edilerek, toplumsal kaygıları mobilize eden bir araç haline gelmektedir. Bu bağlamda göç, siyasal aktörler tarafından yeniden tanımlanan ve üretilen bir güvenlik meselesi olarak kurgulanmaktadır.

Birleşik Krallık’ın Avrupa Birliği’nden ayrılma süreci olan Brexit, göçün güvenlikleştirilmesini incelemek adına oldukça katmanlı ve elverişli bir bağlam sunmaktadır. Brexit kampanyaları boyunca göç, ekonomik baskı, kamu hizmetlerinin aşınması, toplumsal bütünlüğün zayıflaması ve ulusal egemenliğin kaybı gibi farklı temalarla ilişkilendirilmiş, bu temalar aracılığıyla göç, varoluşsal bir tehdit olarak sunulmuştur. Bu süreçte göç, farklı güvenlik dinamiklerinin kesiştiği bir odak noktası haline gelmiştir. Dolayısıyla Brexit süreci, göçün nasıl ve hangi söylemsel pratikler aracılığıyla, güvenlik alanına taşındığını anlamak adına önemli bir ampirik zemin oluşturmaktadır.

¹ Bahar Rumelili ve Sibel Karadağ, “Göç ve güvenlik: Eleştirel yaklaşımlar,” *Toplum ve Bilim*, sy. 140 (2017): 69.

² David Cesarani ve Mary Fulbrook, “Introduction,” içinde *Citizenship, Nationality and Migration in Europe*, der. David Cesarani ve Mary Fulbrook (London: Routledge, 1996), 2.

³ Jef Huysmans, “The European Union And The Securitization Of Migration.” *JCMS:Journal Of Common Market Studies* 38.5 (2000): 751.

Göçün Brexit sürecinde güvenlikleştirilmesine ilişkin çeşitli çalışmalar, literatürde bulunmakla birlikte, bu çalışmaların önemli bir çoğunluğunun genel bir güvenlikleştirme tespitiyle sınırlı kaldığı ya da göçü tekil güvenlik alanları üzerinden ele aldığı tespit edilmiştir. Güvenliğin çok boyutlu yapısı göz önünde bulundurulduğunda, göçün bir güvenlik tehdidi olarak inşa edilmesi, salt bir güvenlikleştirme analizine ya da tek sektöre indirgenemeyecek kadar karmaşık bir süreci işaret etmektedir. Göç, aynı anda ekonomik, toplumsal, askeri ve siyasi sektörlerle temas eden çok katmanlı bir olgudur. Dolayısıyla göç, bu sektörlerin birbirini beslediği, birbirine eklemlendiği ve birlikte anlam kazandığı bir perspektif ile ele alınmalıdır. Bu noktada, göçün güvenlikleştirilmesini anlamak için yalnızca “güvenlik söylemi var mı?” sorusunu sormak yeterli değildir, asıl mesele, bu söylemin “nasıl kurulduğu?”, “hangi sektörel dinamiklerle harmanlandığı?” ve “nasıl bir toplam güvenlik anlayışı ortaya koyduğu?” sorularına odaklanmaktır. Bu bağlamda tez, mevcut literatürde sıklıkla karşılaşılan, göçün güvenlikleştirilmesini tek bir güvenlik alanına indirgeme eğiliminden, bilinçli bir biçimde ayrılmaktadır. Brexit sürecine odaklanan çalışmaların bir kısmı göçü ağırlıklı olarak ekonomik ya da toplumsal güvenlik çerçevesinde ele alırken, bir kısmı ise genel bir güvenlikleştirme tespitiyle yetinmektedir. Kopenhag Okulu’nun sektörel güvenlik yaklaşımı, güvenliğin farklı alanlarda ortaya çıkan dinamiklerinin çoğu zaman birbirinden bağımsız işlemediğini, aksine pratikte aktörlerin zihinsel dünyasında bir araya getirilerek bütüncül bir tehdit anlatısına dönüştürüldüğünü varsaymaktadır. Dolayısıyla bu tez, söz konusu varsayımı Brexit kampanyaları bağlamında ampirik olarak görünür kılmayı amaçlamakta ve sektörlerin sentezlenmesine dayalı bir güvenlikleştirme okuması sunmaktadır.

Bu tez çalışması, göçün Brexit kampanyaları sürecinde güvenlikleştirilmesini, Kopenhag Okulu’nun güvenlikleştirme ve sektörel güvenlik yaklaşımları çerçevesinde ele alarak, göçün nasıl çok katmanlı bir güvenlik inşasına tabi tutulduğunu ortaya koymayı amaçlamaktadır. Kopenhag Okulu, güvenliği nesnel bir tehdit durumundan ziyade, söylemsel ve öznelerarası bir inşa süreci olarak ele almaktadır.⁴ Bu yaklaşım, güvenliğin yalnızca askeri alana indirgenmesini reddederken, aynı zamanda güvenlik kavramının sınırsız biçimde genişletilmesine karşı da analitik bir sınır çizmektedir. Bu sınır, güvenliğin farklı sektörler aracılığıyla incelenmesini mümkün kılan sektörel güvenlik yaklaşımıyla somutlaştırılmaktadır. Kopenhag Okulu’nun sektörel güvenlik yaklaşımı, güvenliği askeri, siyasi, ekonomik, toplumsal ve çevresel sektörler üzerinden analiz etmeyi mümkün

⁴ Barry Buzan, Ole Waever ve Jaap de Wilde, *Security: A New Framework for Analysis* (Boulder, CO: Lynne Rienner Publishers, 1998), 24.

kılmakta, ancak bu sektörleri birbirinden bağımsız analiz birimleri olarak değil, çoğu zaman birbirleriyle etkileşim halinde olan alanlar olarak ele almaktadır.⁵ Bu bağlamda güvenlik, tekil bir tehdit algısından ziyade, aktörlerin zihinsel dünyasında kurulan ve farklı sektörlerin bir araya gelmesiyle şekillenen bütüncül bir güvenlik tahayyülü olarak karşımıza çıkmaktadır. Brexit sürecinde göçün güvenlikleştirilmesi, bu bütüncül güvenlik tahayyülünün ortaya konması açısından önemli bir örnek teşkil etmektedir. Bu süreçte göç, söylemler ve farklı sektörel etkileşimler aracılığıyla sentezlenerek, çok boyutlu ve kapsayıcı bir güvenlik tehdidi olarak inşa edilmiştir.

Tüm bu anlatı ışığında tez çalışması, göçün Brexit kampanyalarında nasıl bir güvenlik meselesi haline getirildiğini incelerken, yalnızca söylemlerin içeriğine değil, bu söylemlerin hangi sektörler ve nasıl bir sektörel mantık aracılığıyla bir araya getirildiğine ve güvenlikleştirici aktörlerin zihinsel güvenlik haritasında nasıl bütünleştirildiğine odaklanmaktadır. Böylece göçün güvenlikleştirilmesi süreci, tekil ve parçalı bir süreç olarak değil, aktör merkezli ve çok sektörlü bir güvenlik inşası olarak ele alınmaktadır. Bu bağlamda tez, Brexit kampanyaları sürecinde göçün güvenlikleştirilmesini, Kopenhag Okulu’nun güvenlikleştirme ve sektörel güvenlik yaklaşımlarını birlikte kullanarak analiz etmektedir. Çalışmanın temel amacı, göçün bir güvenlik tehdidi olarak sunulmasının farklı sektörlerin birbirine eklenmesi yoluyla nasıl mümkün hale geldiğini ortaya koymaktır. “Brexit sürecinde göçün, Kopenhag Okulu’nun güvenlikleştirme ve sektörel güvenlik yaklaşımları çerçevesinde, farklı sektörlerin birbiriyle eklenmesi yoluyla nasıl bütüncül bir güvenlik tehdidi olarak inşa edildiği ve bu sürecin güvenlikleştirici aktörün zihin dünyasında nasıl kurgulandığı” sorusu tezin temel problematiğini oluşturmaktadır. Bu soru doğrultusunda tez, göçün güvenlikleştirilmesini yalnızca “başarılı bir güvenlikleştirme var mı, yok mu?” ikiliği üzerinden değerlendirmekten ziyade, güvenlikleştirme sürecinin nasıl ve hangi mantıksal adımlar aracılığıyla kurgulandığını, dinleyici kitlenin bu söylemlere nasıl ikna edildiğini analitik olarak ortaya koymayı hedeflemektedir.

Bu tez çalışmasının temel iddiasını özetlemek gerekirse; *Vote Leave* kampanya söylemlerinde göç, tekil bir risk alanına hapsedilmemiş, aksine sektörler arasında sürekli etkileşim halinde olan bir güvenlik zinciri içerisinde kurgulanarak bütüncül bir tehdit haline getirilmiştir. Bu zincirin düğüm noktasını, hem tehdidi tanımlayan hem de çözümü meşrulaştıran “kontrol” kavramı oluşturur. Böylece göç, göçmenlerin bireysel

⁵ Bkz. Barry Buzan, Ole Wæver ve Jaap de Wilde, *Security: A New Framework for Analysis*

niteliklerinden ziyade AB üyeliğinin ürettiği “kontrol kaybı” anlatısı üzerinden yapısal bir kriz olarak çerçevelenir, “kontrolü geri almak” söylemi ise referandumu olağan bir siyasal tercihten çıkararak varoluşsal güvenlik mantığına taşır.

Tezin temel bulguları ise üç düzeyde özetlenebilir. (i) Kampanya sürecinde göç söylemi, siyasi, ekonomik, askeri ve toplumsal sektör temaları ile eklemlenerek çok katmanlı bir tehdide dönüştürülmüştür. (ii) Bu eklemlenme sektörlerin birbirinden bağımsız olarak değil, güvenlikleştirici aktörün zihin dünyasında birbirini besleyen bir tehdit zinciri olarak işlemekte ve bir toplam güvenlik tahayyülü yaratılmaktadır. (iii) Son olarak, “kontrol” kavramı, farklı sektörlerdeki kaygıları tek bir üst anlatıda birleştirerek tehdidin kaynağını tanımlarken, aynı zamanda çözüm repertuarını (*take back control*) bir arada sunmaktadır.

Bu yönüyle çalışma, göçün güvenlikleştirilmesine ilişkin literatüre üç temel katkı sunmaktadır. İlk olarak çalışma, göçün güvenlikleştirilmesini sektörler arası etkileşimler üzerinden ele alarak, güvenlikleştirmenin çok katmanlı yapısını ortaya koymaktadır. İkinci olarak, Kopenhag Okulu’nun sektörel güvenlik yaklaşımını, aktör merkezli bir sentez çerçevesinde uygulayarak, sektörlerin pratikte nasıl birlikte işlediğini göstermektedir. Üçüncü olarak ise Brexit kampanyalarını, göçün güvenlikleştirilmesinin yalnızca politik bir sonuç değil, aynı zamanda belirli bir güvenlik tahayyülünün söylemsel olarak inşa edilmesi süreci olduğunu ortaya koyan bir örnek vaka olarak ele almaktadır.

Çalışmada, Kopenhag Okulu’nun güvenlikleştirme yaklaşımı çerçevesinde tanımlanan söylem analizi yöntemi kullanılmıştır. Kopenhag Okulu’nun söylem analizi, diğer söylem analizi yaklaşımlarından farklı olarak, güvenliğin kendine özgü bir mantık ve grameri olduğu varsayımına dayanmaktadır.⁶ Kopenhag Okulu’na göre, güvenlikleştirme sürecini incelemek için en uygun yöntemin söylem analizidir. Bu yaklaşım, bir meselenin ne zaman ve nasıl güvenlik tehdidi olarak tanımlandığını ve bu tanımlamanın kim tarafından kurulduğunu ortaya koymayı amaçlar. Bu bağlamda söylem analizi, metinlerin ardında yatan gizli niyetleri ya da örtük anlamları açığa çıkarmaya çalışmaz, aksine güvenliğin, belirli söylemsel ve mantıksal yapılar aracılığıyla nasıl kurulduğunu analiz eder. Yöntemsel olarak odak noktası, güvenlik söyleminin toplumsal olarak güç kazandığı ve bu nedenle açık biçimde görünür hale gelmesinin beklendiği siyasal olarak önemli metinlerdir. Bu metinlerde güvenlik argümanları, bağlamı, referans nesnesi, tehdit kurgusu ve özellikle diğer güvenlik sektörleriyle kurduğu ilişkiler üzerinden sistematik biçimde incelenir.⁷ Bu

⁶ Jef Huysmans, “Revisiting Copenhagen: Or, On the Creative Development of a Security Studies Agenda in Europe,” *European Journal of International Relations* 4, no. 4 (1998): 492.

⁷ Buzan, Waever ve de Wilde, *Security: A New Framework for Analysis*, 176-178.

bağlamda güvenlik söylemleri, yalnızca kullanılan kelimeler üzerinden değil, varoluşsal tehdit vurgusu, aciliyet kurgusu ve olağanüstü önlemlerin meşrulaştırılması gibi unsurlar üzerinden analiz edilmektedir. Çalışmada, sektörel güvenlik analizi ile söylem analizi birlikte kullanılarak, göçün farklı sektörlerde nasıl güvenlikleştirildiği ve bu güvenlikleştirme biçimlerinin aktörün zihninde nasıl tezahür ettiği sistematik bir biçimde incelenmiştir. Bu sistematik incelemenin daha takip edilebilir olması ve tezin kuramsal çerçevesinin somutlaştırılması amacıyla, güvenlikleştirme sürecinin hangi bileşenler üzerinden ilerlediği, ikinci bölümde yer alan Tablo 1’de (Güvenlikleştirme Sürecinin Temel Bileşenleri) özetlenmiş, sektörel güvenliğin hangi referans nesneleri ve tehdit türleri üzerinden kavramsallaştırıldığı ise yine bu bölüm içerisindeki Tablo 2 (Sektörel Güvenlik: Temel Referans Nesneleri ve Tehdit Türleri) aracılığıyla okuyucuya sunulmuştur.

Bu doğrultuda tez, üç ana bölümden oluşmaktadır. Birinci bölümde, güvenlik kavramının uluslararası ilişkiler literatüründe geçirdiği dönüşüm ele alınmakta, geleneksel güvenlik anlayışından genişletilmiş ve eleştirel güvenlik yaklaşımlarına uzanan kuramsal tartışmalar aktarılmaktadır. Aynı zamanda bu bölümde, Kopenhag Okulu’nun güvenlikleştirme ve sektörel güvenlik yaklaşımları ayrıntılı biçimde açıklanmaktadır. İkinci bölümde, Avrupa Birliği ile Birleşik Krallık arasındaki ilişkiler tarihsel, siyasal ve toplumsal bağlam içerisinde ele alınmakta ve Brexit sürecine giden yol, bu süreci şekillendiren temel dinamikler üzerinden sunulmaktadır. Üçüncü bölüm ise çalışmanın ampirik analizine ayrılmış olup, Brexit kampanyalarında göçün güvenlikleştirilmesi süreci, sektörel güvenlik yaklaşımı ve söylem analizi çerçevesinde analiz edilmekte, sektörler, güvenlikleştirici aktörün perspektifinden sentezlenerek analiz sonlandırılmaktadır. Bu bölümde göçün, farklı sektörlerin birbiriyle eklemlenmesi yoluyla nasıl bir toplam güvenlik anlayışı ile inşa edildiği ortaya konulmaktadır. Bu doğrultuda, analiz edilen metinlerin sektörel dağılımı ve güvenlikleştirme söz-ediminde öne çıkan anahtar kavramlar Tablo 3’te ayrıntılı ve sistematik bir şekilde aktarılmaktadır. Yine bu bölümde, söylem analizi sonucunda elde edilen bulgular, güvenlikleştirme bileşenleri bağlamında bütüncül olarak okunmasına imkan verecek şekilde Tablo 4’te sunulmaktadır. Sektörler arası etkileşimlerin ve bu bulguların birbirini karşılıklı renklendirerek nasıl bir toplam güvenlik tahayyülü ortaya koyduğu ise Şekil 1 üzerinden somutlaştırılmaya çalışılmıştır. Sonuç bölümünde ise elde edilen bulgular genel bir değerlendirmeye tabi tutulmakta, çalışmanın literatüre katkısı tartışılmakta ve ileri araştırmalar için çıkarımlar sunulmaktadır. Sonuç bölümünde ise elde edilen bulgular genel bir değerlendirmeye tabi tutulmakta, çalışmanın literatüre katkısı tartışılmakta ve ileri araştırmalar için çıkarımlar sunulmaktadır.

1. KURAMSAL ve KAVRAMSAL ÇERÇEVE

1.1. Güvenlik Kavramı ve Güvenliğin Dönüşümü

Günümüzde sıklıkla dile getirilen güvenlik kavramı, politika yapım süreçlerinden günlük yaşam pratiklerine kadar oldukça geniş bir yelpazede kullanılmaktadır. İnsanlığın varoluşundan itibaren en temel insani ihtiyaçlardan biri olan güvenlik, özellikle bireyin fiziki bütünlüğünü sürdürebilmek adına korumak zorundan olduğunu hissettiği ontolojik bir kavramdır. Tarihsel süreç içerisinde insan topluluklarının ortaya çıkışı ve toplumsal örgütlenmenin başlaması ile birlikte güvenlik, kolektif bir kavram haline gelmiş, kamusal bir olguya dönüşmüştür. Hem gündelik söylemlerde hem de kuramsal bilgi üretiminde sıklıkla başvuru yapılan güvenlik kavramının anlam dünyasını çözümleyebilmek adına kavramın tarihsel gelişimine, kültürel bağlamına ve etimolojik kökenlerine kısaca değinmek faydalı olacaktır. Tarık Demir, her kavramın bir anlam dünyasına sahip olduğunu ve bu anlam dünyasının da dil, kültür ve tarihsel süreçler ile şekillendiğini belirtmektedir.⁸ Bu bağlamda güvenlik kavramının gelişimine odaklanmak, kavramın değişken doğasını anlayabilmek adına oldukça önem arz etmektedir. Zira bir kavramı anlamak, yalnızca onun çağdaş kullanımını analiz etmekle ilgili değil aynı zamanda o kavramın üretildiği dilsel, toplumsal ve düşünsel zemini anlamakla mümkündür.

Türkçede güvenlik kavramı, itimat ya da inanmak anlamına gelen güven (*küven*) kelimesinden türetilmiştir. Günümüz Türkçesindeki “güvenlik” halini alması ise *-lik* ekinin eklenmesi ile dil devrimi sırasında gerçekleşmiştir.⁹ Kelimenin günümüz anlamına bakacak olursak, Türk Dil Kurumu güvenlik kavramını “*toplum yaşamında yasal düzenin aksamadan yürütülmesi, kişilerin korkusuzca yaşayabilmesi durumu: emniyet*” şeklinde tanımlamaktadır.¹⁰ Uluslararası ilişkiler literatüründe ise yaygın olarak kullanılan dilin İngilizce olması nedeniyle, Türkçedeki “güvenlik” kavramı yerine İngilizce karşılığı olan *security* kullanılmaktadır. Latince *securitas* kelimesinden türetilen *security* kavramı tarihsel süreç içerisinde pek çok farklı biçime ve anlama evrilmiştir.¹¹ J. Frederik M. Arends, *securitas* kelimesini incelerken kavramın çok anlamlılığını vurgulamaktadır. Roma Barışı

⁸ Tarık Demir, “The Semantic Approach to the Concept of Security,” içinde *Cultural and Humanities Research: New Reviews and Perspectives*, der. Eyup Saritas (Bloomington, IN: Trafford Publishing, 2016), 122-123.

⁹ Fikret Birdişi, *Teori ve Pratikte Uluslararası Güvenlik: Kavram - Teori - Uygulama* (Ankara: Seçkin Yayıncılık, 2016), 15-16.

¹⁰ Türk Dil Kurumu, “Güvenlik,” *Güncel Türkçe Sözlük*, erişim 14 Aralık 2025, <https://sozluk.gov.tr/>.

¹¹ Birdişi, *Teori ve Pratikte Uluslararası Güvenlik*, 16.

(pax-romana) bağlamında “kaygısızlık” anlamı taşıyan *securitas* aynı zamanda “umursamazlık” ya da “rehavet” gibi olumsuz anlamlar ile bağdaştırılmıştır.¹² Modern anlamda *security* kavramı Yunanlı tarihçi Tukidides’in, Atinalıların işgallerine karşı direnen Sparta devletinin güvenlik stratejisini ifade etmek adına kullandığı, “güreşte ayakta kalmak” anlamına gelen ve günümüzde de halen kullanılan *asphalia* kavramını kullanması ile şekillenmiştir.¹³ Bu anlamda güvenlik, savaş tehdidine karşı istikrar sağlamak ve devletin düzenini koruma çabasıyla ilişkilendirilmiştir.¹⁴ Kısaca değinilmiş olsa dahi, kavramın yalnızca epistemolojik derinliği göz önünde bulundurularak bile, güvenliğin bir nesne ya da durum olarak tanımlamanın güç ve karmaşık bir süreç olduğu açıktır.

Uluslararası ilişkiler disiplininde merkezi bir konuma sahip olan güvenlik kavramı, günümüzde yalnızca devletleri tehdit eden askeri konular ile değil, ekonomik, toplumsal, çevresel ve hatta bireyin kaygıları gibi konular ile ilişkilendirilen çok boyutlu bir olgu haline gelmiştir. Bu çok katmanlı yapı, güvenliğin dar anlamıyla sadece fiziki tehditlerin yokluğuyla ilgili bir durum olmadığını, toplumsal ilişkiler, öznel deneyimler ve politik süreçler aracılığıyla inşa edilen ve sürekli yeniden üretilen bir süreç olduğunu göstermektedir. Bu nedenle sıklıkla kullanılmasına karşın kavramın, üzerinde uzlaşıya varılmış sabit bir tanımının bulunmaması şaşırtıcı değildir. Nitekim bu durum, güvenlik çalışmalarındaki en temel tartışma eksenlerinden birini temsil eden “güvenlik nedir?” sorusu üzerinden gerçekleşen epistemolojik tartışmalara zemin hazırlamıştır. Bu soruya yanıt üretmeden önce pek çok düşünür, öncelikle güvenliğin nasıl bir kavram olduğu ve kavramın doğası üzerinde durmuştur.

Bill Mcsweeney güvenliğin barış, onur, adalet gibi “aynılığa direnen bir ilişki kalitesini” temsil ettiğini vurgulamaktadır.¹⁵ Bu bağlamda güvenlik kavramı, “aynılığa”, başka bir deyişle, evrensel tek bir tanıma indirgenemeyen, ona direnç gösteren bir kavramdır. Mcsweeney’in bu vurgusu kavramın sabit ve nesnel tek bir tanımdan ziyade, çeşitli bağlamlara göre farklı şekillerde yorumlanabileceğini işaret etmektedir. Dolayısıyla, güvenliğin üzerinde uzlaşılan tek bir tanımının olmaması tam da bu değişken doğasından kaynaklanmaktadır. Arends’e göre güvenlik çalışmalarının bağımsız bir disiplin olarak şekillenebilmesi için güvenlik kavramının geçici olarak inkar edilmesi ve bu şekilde

¹² Brian Lennon, *Passwords: Philology, Security, Authentication* (Cambridge, MA: The Belknap Press of Harvard University Press, 2018), 5.

¹³ Birdişi, *Teori ve Pratikte Uluslararası Güvenlik*, 16.

¹⁴ Lennon, *Passwords*, 6.

¹⁵ Bill McSweeney, *Security, Identity and Interests: A Sociology of International Relations* (Cambridge: Cambridge University Press, 1999), 13.

kavramın tartışmaya açılması gerekmektedir.¹⁶ Böylece güvenlik kavramının tartışmaya açılması ve sorgulanmaya başlaması, disiplinin daha dinamik bir alan olarak inşa edilmesini sağlayacaktır.

Nitekim, güvenlik çalışmaları literatüründe, kavramı tartışmaya açan ilk isimlerden biri Arnold Wolfers olmuştur. Wolfers'ın 1952'de yayımladığı "National Security as an Ambiguous Symbol" başlıklı makalesi, güvenlik kavramının çok boyutlu ve karmaşık doğasına dikkat çeken önemli bir eser niteliği taşımaktadır. Wolfers, o dönemde ulusal politikada bu denli etkili bir kavramın, muğlak ve net bir tanımdan yoksun olmasının yaratabileceği sorunlara işaret etmiş ve bu muğlaklığın kavramı tartışmaya açık hale getirdiğini vurgulamıştır. Özellikle o dönemde Soğuk Savaş bağlamında ele alınan güvenlik kavramı, ulusal güvenlik ve ulusal çıkar çerçevesinde değerlendirilmiştir. Wolfers bu durumun, kavramın analitik zenginliğini sınırlandırdığını ifade etmiştir, kavramın yeterince spesifik bir şekilde tanımlanmadan kullanıldığında, özellikle politika yapıcılar için çekici bir hale gelebileceği ve kamuoyunun desteğini kazanmak gibi bir sembole dönüşebileceği konusundaki tehlikelere dikkat çekmiştir.¹⁷

Buna karşın Barry Buzan 1983'te yayımlamış olduğu *People, State and Fear: The National Security Problem in International Relations* adlı kitabında güvenliğin muğlak bir kavramdan ziyade, uluslararası ilişkiler disiplininde yeterince geliştirilmemiş bir olgu olduğunu belirtmiş ve Wolfers'ın kavramı muğlak bir sembol olarak ele almasını eleştirmiştir. Ona göre Wolfers, kavramın muğlaklığından dolayı analiz edilemez olduğunu ima ederek, kavramın gelişiminin önüne geçmektedir. Ancak, Buzan'a göre bu muğlaklık kavramı incelemekten vazgeçmek anlamına gelmemektedir. Buzan, Gallie'nin terminolojisini kullanarak güvenliğin, özünde tartışmalı bir kavram olduğunu vurgulamaktadır.¹⁸ Yani güvenlik, doğası gereği üzerinde tam bir uzlaşa sağlanamayan, içerisinde ideolojik boyutlar barındıran ve bağlama göre değişiklik gösteren bir kavramdır. Ona göre, kavramın doğası da göz önünde bulundurularak güvenliği analiz etmek, birey, devlet, uluslararası sistem gibi farklı düzeylere odaklanarak ve sonuçta haritalandırılarak mümkündür.¹⁹ Böylece kavram tek bir tanıma indirgenmeden farklı boyutlarda analiz edilebilir ve pratikte kullanılabilir.

¹⁶ Lennon, *Passwords*, 5.

¹⁷ Arnold Wolfers, "National Security' as an Ambiguous Symbol," *Political Science Quarterly* 67, no. 4 (December 1952): 481-484.

¹⁸ Barry Buzan, *People, States and Fear: The National Security Problem in International Relations* (Brighton: Wheatsheaf Books, 1983), 4-7.

¹⁹ *Age*. s. 245-249.

David A. Baldwin ise 1997 tarihli “The Concept of Security” başlıklı makalesinde bu tartışmalara farklı bir yaklaşım sunmuştur. Baldwin, Buzan’ın güvenliği özünde tartışmalı bir kavram olarak nitelendirmesini eleştirerek, kavramın tartışmalı olmaktan çok ihmal edilen bir kavram olduğunu vurgulamıştır. Baldwin’e göre Soğuk Savaş döneminde güvenlik geleneksel anlamda askeri konular ile ilişkilendirilmiş ve devlet merkezli olarak ele alınmıştır. Bu nedenle disiplin içerisinde kavramın üzerinde yeterince durulmamış ve geliştirilememiştir. Yani güvenlik daha çok askeri konulara indirgenmiş, devletten bağımsız analitik bir alan olarak değerlendirilememiştir. Baldwin’e göre Wolfers, güvenliği tamamen muğlak bularak göz ardı etmemiş, aksine belirli spesifikasyonlar kullanılarak daha bilimsel kullanıma uygun ve analitik hale getirilebileceğini vurgulamıştır.²⁰

Bu doğrultuda Baldwin, Wolfers’ın düşüncelerini geliştirerek, güvenlikle ilgili temel birtakım sorulardan bahsetmiş ve bu sorulara verilen yanıtlar ile güvenliği tanımlamanın mümkün olabileceğini ortaya koymayı hedeflemiştir. Baldwin öncelikle, “kimin için güvenlik?” sorusunu sorar. Yani güvenliğin öznesinin birey, devlet ya da uluslararası sistem gibi hangi düzeyde ele alınacağını vurgulamaktadır. Bu da referans nesnesini belirlemeden güvenlikten söz etmenin anlamsız olduğunu göstermektedir.²¹ Wolfers güvenliği, “önceden edinilmiş değerlerin korunması” şeklinde tanımlamaktadır.²² Bu tanıma referansla Baldwin bir diğer sorusu olan “hangi değerler için güvenlik?” sorusuna odaklanmaktadır. Üçüncü olarak ise “ne kadar güvenlik?” sorusunu soran Baldwin, mutlak güvenlikten bahsetmenin mümkün olmadığını, bu nedenle güvenliğin ne ölçüde sağlanabileceğinin belirlenmesi gerektiğini öne sürmektedir. Dördüncü olarak “hangi tehditlere karşı güvenlik?” sorusu ön plana çıkmaktadır. Burada Baldwin, güvenliğin yalnızca askeri tehditlerle sınırlı olmadığını, ekonomik krizler ya da doğal afetler gibi farklı tehdit unsurlarının da dikkate alınması gerektiğini savunmaktadır. Beşinci ve bir diğer önemli soru ise “hangi araçlarla güvenlik”tir. Baldwin, güvenliğin sadece askeri araçlarla değil, diplomasi, ticaret gibi farklı araçlarla da sağlanabileceğini belirtmektedir. Bir diğer soru ise “ne pahasına güvenlik?”tir. Güvenliği sağlamanın belirli bir maliyeti vardır, dolayısıyla kaynakların güvenliğe ayrılması, eğitim ya da sağlık gibi başka alanlardaki kaynaklardan feragat edilerek güvenliğe aktarılması anlamına gelmektedir. Son olarak “hangi zaman dilimi içerisinde güvenlik?” sorusu,

²⁰ David A. Baldwin, “The Concept of Security,” *Review of International Studies* 23, no. 1 (January 1997): 10-24.

²¹ *Age*, s. 13.

²² Wolfers, “‘National Security’ as an Ambiguous Symbol,” 484.

güvenliğin kısa vadeli ya da yoksa uzun vadeli bir perspektiften mi değerlendirileceğinin belirlenmesi gerektiğini ortaya koymaktadır.²³

Baldwin'ın ortaya koymuş olduğu bu sorular, güvenlik literatüründe kavramı anlamlandırmak adına sıklıkla başvurulmuş ve cevaplanması gereken temel soruları oluşturmaktadır. Bu sorular, güvenliğin farklı boyutlarını ve bileşenlerini sorgulayarak, kavramın daha net anlaşılmasını sağlamaktadır. Ancak bu sorulara verilecek olan yanıtlar, koşullara göre çeşitlilik göstereceğinden doğal olarak güvenliğin tanımı da çeşitlilik gösterecektir. Dolayısıyla, Baldwin'ın soruları kavramsal çerçeveyi oluşturabilmek adına son derece önemli olmakla birlikte, Buzan'ın vurguladığı üzere güvenliğin tanımı, bağlama ve koşullara göre tartışmalı ve değişken doğasını korumaktadır. Buradan yola çıkarak, güvenliğin tanımındaki bu değişkenlik ve çeşitlilik, zaman içerisinde güvenlik çalışmalarında yeni tartışmaların ve farklı kuramsal yaklaşımların ortaya çıkmasına zemin hazırlamıştır.

İkinci Dünya Savaşı'nın sonuna kadar güvenliğin tanımının yeterince somutlaştırılmadığı görülmektedir.²⁴ Soğuk Savaş öncesi döneme baktığımızda güvenlik, geleneksel anlamda var olmanın bir koşulu olarak görülmüyordu. Devletlerin en temel amacı güvenliği sağlamaktı. Bu dönemde bireyin güvenliğinden bahsetmek mümkün değildi, bireyin güvenliği ulusun güvenliği kapsamında ele alınıyordu. Geleneksel güvenlik çalışmaları, 1940'lı yıllardan itibaren realist teorisinin varsayımlarını benimseyerek Stratejik Çalışmalar adı altında kurumsallaşmış ve Soğuk Savaş yılları boyunca güvenlik analizinin merkezinde yer almıştır. İkinci Dünya Savaşı sonrasında ortaya çıkan Stratejik Çalışmalar, büyük oranda nükleer caydırıcılık, askeri stratejiler, ittifak politikaları ve güç rekabeti ekseninde kurgulanmıştır.²⁵ Bu dönemde güvenli olma hali, savaşın olmadığı durum olarak yorumlanıyordu.²⁶ Geleneksel anlamda güvenlik, askeri tehdit ile ilişkilendiriliyor, devletin varlığını sürdürebilmesinin birinci koşulu olarak değerlendiriliyordu.²⁷ Realist gelenek, uluslararası sistemi doğası gereği anarşik kabul eder ve bu bağlamda uluslararası gücün en önemli bileşenlerinin askeri kapasite olduğunu, devletlerin uluslararası alanda ayakta kalabilmesinin temel şartının da askeri gücü arttırmak olduğunu savunmaktadır. Böylelikle, güvenliğin referans nesnesi devlet, başlıca tehdit algısı ise diğer devletlerden gelebilecek

²³ Baldwin, "The Concept of Security," 13-17.

²⁴ Emma Rothschild, "What Is Security?," *Daedalus* 124, no. 3 (Summer 1995): 53.

²⁵ Başar Baysal ve Çağla Lüleci, "Kopenhag Okulu ve Güvenikleştirme Teorisi," *Güvenlik Stratejileri* 11, sy. 22 (2015): 66-67; Bahar Rumelili ve Sibel Karadağ, "Göç ve güvenlik: Eleştirel yaklaşımlar," *Toplum ve Bilim*, sy. 140 (2017): 70-71.

²⁶ John Baylis, "Uluslararası İlişkilerde Güvenlik Kavramı," *Uluslararası İlişkiler* 5, sy. 18 (Yaz 2008): 70.

²⁷ Baysal ve Lüleci, "Kopenhag Okulu," 66.

askeri saldırılar olarak görülmektedir. Geleneksel yaklaşım yalnızca ontolojik olarak devlet merkezi değildir, aynı zamanda bilgi düzeyinde de pozitivist bir dünya görüşünü yansıtmaktadır. İdealizm, realizm ve neo-realizm gibi klasik kuramlar, pozitivist yöntem bilim kullanmakta, gerçekliği verili ve maddi bir olgu olarak kabul etmekte ve bu nedenle güvenliği esas olarak somut, ölçülebilir güç unsurları üzerinden açıklamaktadır.²⁸ Dolayısıyla güvenlik, çoğunlukla tehdidin yokluğu şeklinde negatif bir olgu olarak tasavvur edilmektedir.

Ken Booth, bu dönemi ele alırken geleneksel güvenlik düşüncesinin üç temel özellik etrafında şekillendiğini ileri sürmektedir. Ona göre bu yaklaşım, askeri tehditlere vurgu yapması bakımından askeri odaklı, mevcut uluslararası düzeni korumaya yönelmesi bakımından statükocu ve analizin merkezine yalnızca devletleri yerleştirmesi bakımından devlet merkezlidir.²⁹ Baldwin ise bu dönemi değerlendirirken, güvenlik çalışmalarının paradoksal bir biçimde güvenlik kavramının kendisi ile ilgilenmekten çok askeri devlet sanatı ile meşgul olduğunu belirtir. Ona göre, Soğuk Savaş boyunca bir mesele askeri güç ile ilişkilendiriliyorsa güvenlik meselesi sayılmış, ilişkilendirilmiyorsa düşük politika kapsamında değerlendirilmiştir.³⁰ Geleneksel güvenliğin önde gelen isimlerinden Stephen M. Walt 1991’de yayımladığı ünlü makalesi “The Renaissance of Security”de güvenlik çalışmalarının temel odağını savaş olgusu olarak belirtmekte ve bu alanı askeri güç kullanımı ve kontrolünün incelenmesi olarak tarif etmektedir. Aynı zamanda, askeri gücün alanın merkezinde yer almasını ve siyasal otoritenin kontrolüne tabii olmasını yerinde bir eğilim olarak nitelendirmektedir.³¹ Böylece Soğuk Savaş yıllarındaki güvenlik çalışmaları, askeri kapasitenin rasyonel yönetimi üzerinden kurgulanmış, büyük ölçüde strateji ve savaş çalışmalarıyla özdeş bir alt disiplin olarak tasvir edilmektedir.

1970’li yılların başından itibaren yeni tartışmalar ve yaklaşımlar ortaya çıkmaya başlamış olsa da realizm hem uluslararası ilişkiler hem de güvenlik çalışmalarında etkin rol oynamaya devam etmiştir.³² 1990’lı yılların ikinci yarısına kadar realist okulun dar ve devlet merkezi bu yaklaşımı, güvenlik çalışmalarında egemen olmaya devam etmiştir. Ancak, Soğuk Savaş’ın son yıllarında Stratejik Çalışmaların odak noktasını oluşturan doğu-batı çatışmasının ortadan kalkmaya başlaması ile alanda bir yön kaybı yaşanmış, Stratejik

²⁸ Bilal Karabulut, “Uluslararası İlişkiler Kuramlarının Güvenlik Yaklaşımları: Karşılaştırmalı Bir Analiz,” *Uluslararası Kriz ve Siyaset Araştırmaları Dergisi* 5, sy. 1 (Mayıs 2021): 54-59.

²⁹ Ken Booth, “Security and Emancipation,” *Review of International Studies* 17, sy. 4 (October 1991): 318.

³⁰ Baldwin, “The Concept of Security,” 9.

³¹ Stephen M. Walt, “The Renaissance of Security Studies,” *International Studies Quarterly* 35, sy. 2 (June 1991): 212.

³² Baylis, “Uluslararası İlişkilerde Güvenlik Kavramı,” 69.

Çalışmaların işlevi ve statüsü tartışılmaya başlanmış ve geleneksel güvenlik anlayışı mevcut eleştirilere karşı savunmasız hale gelmiştir.³³

Soğuk Savaş'ın son on yılında askeri tehditlerin görece öneminin azalması ve iki kutuplu sistemin çözülmeye başlaması, geleneksel güvenlik anlayışının yetersizliğini görünür kılmıştır. Baldwin, alanın Soğuk Savaş sonrası dünyayla başa çıkmakta zorlandığını çünkü dar ve askeri odaklı bir kavrayışla şekillendiğini belirtmektedir. Baldwin'e göre Soğuk Savaş, yalnızca Amerikan güvenlik politikasını askerileştirmekle kalmamış, güvenlik çalışmalarının kendisini de askerileştirmiştir. Ona göre, güvenlik çalışmaları Soğuk Savaş'tan, ulusal güvenliğe dair dar bir askeri kavrayışla çıkmıştır.³⁴ Bu nedenle disiplin, Soğuk Savaş sonrası uluslararası sistemi anlamlandırmakta yetersiz kalmıştır. Pınar Bilgin'in vurguladığı gibi, Soğuk Savaş döneminin güvenliği "iki süper güç arasındaki çekişmenin doğrudan silahlı çatışmaya dönüşmemesi" şeklinde dar tanımlaması, adalet, sosyal ve ekonomik eşitsizlikler veya çevre sorunları gibi dünya nüfusunun yaşadığı diğer güvensizlikleri görünmez kılmıştır.³⁵

Soğuk Savaş sonrası uluslararası sistemin karmaşık yapısı güvenliğin tanımının da değişmesine olanak sağlamıştır.³⁶ Bu doğrultuda, 1990'larda güvenliğin tanımında ciddi kırılmaların yaşandığı görülmektedir. Ken Booth içerisinde bulunan dönemi, Gramsci'nin "fetret devri" (*interregnum*) metaforu ile açıklamaktadır. Ona göre, "eski olan ölmektedir, yeni olan ise henüz doğmamıştır". Yani 1960'lardan itibaren benimsenen ve süper güç nükleerizmi ile karakterize edilen stratejik teoriler miladını doldurmuştur, artık insan hakları, çevre, ekonomik kalkınma gibi meseleleri de içeren daha geniş tanımlı bir güvenlik çalışmaları anlayışına ihtiyaç duyulmaktadır.³⁷ Bu eleştirilerin, Soğuk Savaş sonrası dönemde ortaya çıktığını söylemek doğru olmasa da bu dönemde güç kazandığını söylemek mümkündür.³⁸ Dolayısıyla, Soğuk Savaş sonrası güvenlik çalışmalarında yaşanan dönüşüm ve ortaya çıkan yeni yaklaşımlar, Soğuk Savaş yıllarındaki eleştirilerin temelleri üzerine inşa edilmiştir. Güvenlik çalışmalarında yaşanan dönüşümle beraber, uluslararası güvenlik gündemi, salt askeri konuların ötesinde insan, devlet, kültür, çevre gibi her türlü konuyu

³³ Barry Buzan, Ole Waever ve Jaap de Wilde, *Security: A New Framework for Analysis* (Boulder, CO: Lynne Rienner Publishers, 1998), 2.

³⁴ David A. Baldwin, "Security Studies and the End of the Cold War," *World Politics* 48, sy. 1 (October 1995): 125-126.

³⁵ Pınar Bilgin, "Güvenlik Çalışmalarında Yeni Açılımlar: Yeni Güvenlik Çalışmaları," *Stratejik Araştırmalar* 8, sy. 14 (Ocak 2010): 73-74.

³⁶ Rothschild, "What Is Security?," 53.

³⁷ Booth, "Security and Emancipation," 315-324.

³⁸ Barry Buzan, "Rethinking Security after the Cold War," *Cooperation and Conflict* 32, sy. 1 (March 1997): 5.

içerecek şekilde genişlemiştir.³⁹ Böylece 1990’lar, güvenlik alanında en canlı tartışmaların yaşandığı yıllar olmuştur.⁴⁰ Geleneksel güvenlik anlayışının güvensizlikleri yansıtmakta ve çözüm üretmekte yetersiz kalabildiği tespitinden yola çıkan yeni güvenlik kuramları, yalnızca teorik olarak kalmamış, pratik uygulamalara da yansımıştır.⁴¹ Böylece, güvenlik çalışmaları alanında yeni bir paradigma oluşmuş ve bu paradigma güvenlik anlayışının daha kapsayıcı bir perspektife evrilmesine öncülük etmiştir.

Barry Buzan, 1997 senesinde yayımladığı “Rethinking Security After the Cold War” başlıklı makalesinde, Soğuk Savaş sonrasındaki güvenlik yaklaşımlarını, “gelenekselciler” (*traditionalists*), “genişletmeciler” (*wideners*) ve “eleştirel güvenlik çalışmaları” (*critical security studies*) olmak üzere üç ana başlık altında değerlendirmektedir.⁴² Bu sınıflandırma, Soğuk Savaş öncesindeki realist perspektifi devam ettiren geleneksel güvenlik anlayışının, Soğuk Savaş sonrasında da varlığını sürdürmekte olduğunu, ancak bunun yanı sıra yeni yaklaşımların da ortaya çıktığını göstermektedir. Soğuk Savaş’ın sona ermesi ve askeri tehditlerin görece ortadan kalkması ile literatürde büyük bir açık oluşmuş, ekonomik krizler, çevre sorunları, iç savaşlar, göç ve salgın hastalıklar gibi olgular daha görünür hale gelmiştir. Bu bağlamda literatürde genişletilmiş güvenlik ya da derinleştirme tartışmaları adı verilen yeni bir yaklaşım ortaya çıkmıştır. Emma Rothschild, 1990’ların güvenlik tartışmalarını değerlendirirken bu genişleme eğilimini, dört yönlü bir süreç olarak kavramlaştırmaktadır. Ona göre 1990’lardaki yaygın fikir, güvenliğin genişletilmiş bir anlamda anlaşılmasıdır. Bu genişleme, ulusların güvenliğinden grupların ve bireylerin güvenliğine doğru aşağı, ulusların güvenliğinden uluslararası sistemin veya biyosferin güvenliğine doğru yukarı, askeri güvenlikten politik, ekonomik, toplumsal, çevresel ve insani güvenliğe doğru yatay ve güvenliği sağlama sorumluluğu ulus devletten farklı aktörlere doğru yayılmaktadır.⁴³ Bu çerçeve, güvenlik kavramının hem referans nesnesi hem konusu hem de kuramsal mimarisi bakımından çok yönlü bir dönüşüm geçirmekte olduğunu ortaya koymaktadır.

Genişletilmiş güvenlik anlayışının öncü isimlerinden biri olan Buzan *People, State and Fear* adlı kitabında, geleneksel güvenliğin askeri ve devlet odaklı perspektifini aşarak, güvenliğin birey, devlet ve uluslararası sistem olmak üzere farklı düzeylerde analiz edilebileceğini ortaya koymuştur.⁴⁴ Buzan, güvenliği yalnızca farklı düzeylerde incelemekle

³⁹ Bilgin, “Güvenlik Çalışmalarında Yeni Açılımlar,” 73.

⁴⁰ *Age*, s. 88.

⁴¹ *Age*, s. 73.

⁴² Buzan, “Rethinking Security after the Cold War,” 5.

⁴³ Rothschild, “What Is Security?,” 55.

⁴⁴ Buzan, *People, States and Fear*, 13.

kalmamış aynı zamanda siyasi, askeri, ekonomik ve çevresel olmak üzere dört sektöre ayırarak analiz etmiştir.⁴⁵ Buzan'ın bu yaklaşımı, güvenlik çalışmaları literatüründe bir dönüm noktası niteliği taşımaktadır. Nitekim Ken Booth, Buzan'ın *People, State and Fear* eserini, uluslararası ilişkiler literatüründe o güne dek kaleme alınmış en kapsamlı çalışma olarak nitelendirmiş ve Buzan'ın güvenlik çalışmalarının dönüşümündeki merkezi rolünü etkili bir şekilde dile getirmiştir. Booth, bu değerlendirmeyi bir adım daha ileri taşıyarak, “yayımlanmasından bu yana adeta hepimiz ona dipnot yazmaktayız” ifadesini kullanmıştır.⁴⁶ Bu doğrultuda, Buzan'ın çalışmalarının yalnızca kendi dönemi için değil, güvenlik çalışmalarında ortaya çıkan yeni yaklaşımlar için de temel bir referans çerçevesi haline gelmiştir.

Genişletilmiş güvenlik tartışmalarına benzer bir perspektiften yaklaşan bir diğer önemli isim ise Richard H. Ullman'dır. Ullman, ulusal güvenliğin yalnızca askeri terimlerle tanımlanmasının yanıltıcı olduğunu ve asıl tehditlerin çoğu zaman askeri nitelik taşımadığını, fakat güvenliğin dar tanımlanması nedeniyle diğer konuların ihmal edildiğini belirtmiştir. Ulusal güvenliği yalnızca ya da öncelikle askeri kavramlarla tanımlamanın, gerçekliğin “derinden yanlış bir imajını aktardığını”, bu nedenle asıl tehditlerin görünmez hale geldiğini savunmuştur.⁴⁷ Ullman'ın yaklaşımının ayırt edici yönü, güvenliği sınırlar ve ordulardan ziyade, yaşam kalitesi ve siyasal tercih alanının genişliği üzerinden tanımlamasıdır.⁴⁸ Bu tanım ile Ullman, güvenliğin kapsamını, dışarıdan gelebilecek askeri tehditlerden iç siyasi çatışmalara, ekonomik krizlerden kitlesel göç hareketlerine ve salgın hastalıklardan doğal afetlere kadar genişleten bir perspektif sunmaktadır.

Genişletilmiş güvenlik yaklaşımları, geleneksel güvenliğin devlet merkezli ve askeri odaklı çerçevesine karşın güvenliğin kapsamını farklı tehdit alanlarını da içerecek şekilde genişleten alternatif bir perspektif sunmaktadır. Bununla birlikte, bu yaklaşımlar, güvenlik kavramının anlamını sorgulamaktan ziyade daha çok hangi tehditlerin ve alanların güvenlik kapsamı içerisinde ele alınması gerektiğine odaklanmaları nedeniyle eleştirilmiştir. Bu eleştiriler doğrultusunda, Soğuk Savaş sonrası dönemde güvenliğin ne olduğuna, kimin güvenliğinin önemli olduğuna ve güvenlik bilgisinin nasıl üretildiğine dair daha radikal bir sorgulama sunan eleştirel güvenlik çalışmaları ortaya çıkmıştır. Sonuç olarak, genişletilmiş

⁴⁵ *Age*. s. 75-83.

⁴⁶ Booth, “Security and Emancipation,” 317.

⁴⁷ Richard H. Ullman, “Redefining Security,” *International Security* 8, sy. 1 (Summer 1983): 129.

⁴⁸ *Age*. s. 133.

güvenlik yaklaşımı, güvenlik çalışmalarında bir dönüşümü temsil etmiş, ancak bu dönüşüm eleştirel yaklaşımlar için yeni ve daha derin bir tartışma zemini hazırlamıştır.

Eleştirel güvenlik çalışmaları, geleneksel ve genişletilmiş güvenlik yaklaşımlarının ötesine geçerek, güvenlik kavramının hem ontolojik hem de epistemolojik boyutlarını derinlemesine sorgulayan bir perspektif sunmaktadır. Bu yaklaşım, güvenliğin toplumsal, bireysel, ideolojik ve söylemsel süreçlerle şekillendiğini vurgulamaktadır.

Ken Booth'un "Security and Emancipation" başlıklı çalışması, literatürde eleştirel güvenlik çalışmalarının kurucu metinlerinden biri olarak kabul edilmektedir. Booth, geleneksel güvenlik düşüncesinin devlet merkezli, askeri odaklı ve statükocu karakterine karşı güvenliğin asıl odak noktasının referans nesnesi olması gerektiğini belirtmektedir. Buradan yola çıkarak önce devletlerin mi yoksa insanların mı güvenliğinin geldiği sorusunu soran Booth'a göre, devletler ancak birer araçtır, asıl amaç, bireylerin ve toplulukların güvenliğidir. Booth'un literatüre en çarpıcı katkısı ise güvenliği, "özgürlük" kavramı üzerinden tanımlamasıdır. Güvenliği klasik anlamda tehditlerin yokluğu olarak kabul etmekle birlikte, bunun yeterli olmadığını vurgular, ona göre güvenlik, insanların yapmak istediklerini yapmalarına engel olan fiziksel ve insani kısıtlamalardan özgürleşme ile mümkün olacaktır. Bu bağlamda, güvenlik ve özgürleşmenin madalyonun iki yüzü olduğunu belirtir. Ona göre, gerçek güvenliği sağlamanın yolu ne askeri güç ne de mevcut düzenin korunmasıdır. Gerçek güvenlik, yalnızca özgürleşme sağlandığı takdirde üretilecektir.⁴⁹ Bu yaklaşımı ile Booth, güvenliği yalnızca korunması gereken bir durum olarak değil, toplumsal, siyasal ve bireysel etkileşimler içerisinde üretilen ve dönüştürülebilen bir süreç olarak ele almaktadır. Booth'un güvenliği özgürleşme ile ilişkilendirmesi, güvenlik çalışmalarında devletin öncelikli konumunu sorgulayan, bireyin ve toplumun deneyimlerini merkeze alan normatif bir güvenlik anlayışının gelişmesine imkan tanımaktadır.

Eleştirel güvenlik çalışmaları içerisinde ki diğer önemli isimlerden biri olan Bill McSweeney ise, güvenliğe sosyolojik ve inşacı bir bakış açısı ile yaklaşır. McSweeney, eleştirel teori, feminist teori, postmodernizm ve inşacı yaklaşım gibi anti-pozitivist yöntemlerin, tüm farklılıklarına rağmen bazı ortak varsayımları paylaştığını belirtir. Bu yaklaşımlar, uluslararası sistemi ve güvenliği sadece maddi terimlerle değil, bilişsel terimlerle de anlamlandırma çabasıdadır. McSweeney uluslararası sistemi, aktörlerin inşası olarak görür ve bu nedenle güvenlik çalışmalarının içerisinde bulunduğu dönemi "sosyoloji çağı" olarak anlamlandırmanın yerinde olduğunu savunmaktadır.⁵⁰ Aynı zamanda

⁴⁹ Booth, "Security and Emancipation," 319-321.

⁵⁰ McSweeney, *Security, Identity and Interests*, 30-31.

McSweeney, güvenliğin ancak birey ve onun birincil referans nesnesi olarak görüldüğünde anlamlı olduğunu ifade etmektedir. Anthony Giddens'in "ontolojik güvenlik" kavramına gönderme yaparak, temel güvenlik ihtiyacının, gündelik yaşamda ve tüm sosyal eylemlerde sosyal ilişkileri anlama, izleme ve yönetme kapasitesine duyulan güven şeklinde tecrübe edilebileceğini belirtmektedir.⁵¹ Böylece güvenlik, yalnızca fiziksel anlamda güvende olma hali değil aynı zamanda sosyal dünyanın anlamlı ve yönetilebilir olduğu duygusuyla da ilişkilidir.

Jef Huysmans ise güvenlik kavramının anlamını çözebilmek için daha farklı bir yol önermektedir. Huysmans, güvenliğe dair tartışmaları klasik tanım ve kavramsal analiz çerçevesinden çıkararak güvenliğini bir "kalın gösteren" (*thick signifier*) olarak yorumlamaktadır. Bu bakış açısına göre güvenlik, dışarıdaki nesnel bir tehdidi tasvir eden pasif bir terim değil, tam tersine "güvenlik" kelimesinin telaffuzu ile güvenlik durumunu inşa eden bir söylem pratiğidir. Yani güvenlik söylemi, sosyal ilişkileri dost-düşman, biz-onlar ayrımları etrafında yeniden düzenleyen performatif bir güce sahiptir ve bu yönüyle tanımlayıcı olmaktan çok inşacı bir işlev görür.⁵² Dolayısıyla bu okuma, güvenliğini yalnızca maddi tehditlerden korunma değil aynı zamanda söylemsel boyutları ile ele alınması gereken bir olgu olarak tanımlamaktadır.

Geleneksel, genişletilmiş ve eleştirel güvenlik yaklaşımları ele alındıktan sonra, tezin ana kuramsal çerçevesini oluşturan Kopenhag Okulu'nun, güvenlik çalışmalarındaki bu farklı yaklaşımlar içerisindeki konumunu netleştirmek, tezin kuramsal çerçevesini sağlamlaştıracak ve güvenlik çalışmalarının dönüşümünün özümsemesine katkı sağlayacaktır. Bu bağlamda, Kopenhag Okulu'nun diğer güvenlik yaklaşımları ile kesiştiği ve ayrıştığı noktaları ortaya koymak, Okul'un nasıl bir perspektif benimsediğini kavrayabilmek açısından oldukça önemlidir.

Barry Buzan ve Ole Waever'in öncülüğünü yaptığı Kopenhag Okulu, kendisini geleneksel güvenlik çalışmaları ile post-yapısalcı güvenlik çalışmaları arasında bir yerde konumlandırmaktadır.⁵³ Bu durum, Buzan, Waever ve de Wilde tarafından kaleme alınan ve Okul'un kuramsal çerçevesini oluşturan, *Security: A New Framework for Analysis* adlı eserde açık bir şekilde ortaya konmuştur. Bu çalışmada yazarlar, güvenlik çalışmaları içerisinde geleneksel yaklaşımı eleştirirken, yeni güvenlik yaklaşımları öncülüğünde

⁵¹ *Age*, s. 208-210.

⁵² Jef Huysmans, "Security! What Do You Mean? From Concept to Thick Signifier," *European Journal of International Relations* 4, no. 2 (June 1998): 228-232.

⁵³ Baysal ve Lüleci, "Kopenhag Okulu," 65.

güvenlik kavramının sınırsız biçimde genişletilmesinin, entelektüel tutarsızlık riski taşıdığını kabul etmektedir. Aynı zamanda, güvenlik gündemini farklı türde tehditlere açık tutma konusunda genişletmecilerin tarafında yer aldıklarını açıkça ifade etmekle beraber, çözümün askeri odağa geri dönmek değil, güvenlik kavramının kendine özgü mantığını analiz etmekle mümkün olduğunu savunmaktadırlar.⁵⁴ Bu doğrultuda Kopenhag Okulu'nun amacı, yalnızca askeri referans nesnelere değil askeri olmayan referans nesnelere yönelik tehditleri ve bu tehditlerin nasıl güvenlik meselesi haline geldiğini incelemektir. Güvenliği, askeri alanla sınırlandırmak yerine, güvenliğin nasıl ve hangi koşullarda siyasetin olağan sınırlarının dışına taşındığını açıklamaya odaklanmaktadırlar.

Dolayısıyla Okul, bir yandan geleneksel güvenlik anlayışının devlet merkezli ve askeri tehdit odaklı çerçevesini aşmaya çalışırken, diğer yandan güvenlik kavramının sınırsız biçimde genişletilmesine karşı daha kontrollü ve analitik bir genişleme anlayışı geliştirmektedir. Barry Buzan tarafından ortaya atılan ve Kopenhag Okulu içinde geliştirilen sektörel güvenlik yaklaşımı, bu sınırlı genişleme anlayışının somut bir ifadesi niteliğindedir. Sektörel güvenlik yaklaşımına göre güvenlik, askeri, siyasi, ekonomik, toplumsal ve çevresel olmak üzere beş ayrı sektörde analiz edilmekte, böylece güvenlik çalışmaları askeri alanın ötesine taşınırken kavramın analitik netliğinin ve sınırlarının korunması hedeflenmektedir.⁵⁵

Yazarlar kendilerini genişletmeci yaklaşımlar içerisinde konumlandırmakla birlikte, eleştirel güvenlik çalışmaları ile aralarına belirgin bir mesafe koymaktadır.⁵⁶ Kopenhag Okulu tehdidi inşa edilen bir olgu olarak görmektedir. Bununla birlikte, sosyal ilişkiler ve devletin varlığı konusunda eleştirel güvenlik çalışmalarına kıyasla daha az inşacı bir tutum benimsemektedir. Ayrıca bireyi nihai referans nesnesi olarak kabul eden yaklaşımları reddederek, uluslararası güvenliği kolektif birimler arasındaki ilişkiler üzerinden analiz etmeyi tercih etmektedir. Bu yönüyle Kopenhag Okulu, kolektivist bir kuramsal çerçeve sunmaktadır.⁵⁷ Okul, inşa sürecini bireysel algılara indirgememekte, söylem, siyasal aktörler ve hedef kitlenin onayı üzerinden işleyen öznelerarası bir süreç olarak kavramsallaştırmaktadır.⁵⁸

⁵⁴ Buzan, Waever ve de Wilde, *Security: A New Framework for Analysis*, 4.

⁵⁵ *Age*. s. 9-19.

⁵⁶ *Age*. s. 4.

⁵⁷ *Age*. s. 204-207.

⁵⁸ Sinem Akgül-Açıkmeşe, "Algı mı, Söylem mi? Kopenhag Okulu ve Yeni-Klasik Gerçekçilikte Güvenlik Tehditleri," *Uluslararası İlişkiler* 8, sy. 30 (2011): 58-64.

Nitekim, Baysal ve Lüleci'nin de belirttiği üzere Kopenhag Okulu, güvenlik çalışmalarındaki konumunu, gelenekselciler ile post-yapısalcı yaklaşımlar arasındaki tartışma ekseninin merkezinde yer alan bir orta yol olarak tanımlamaktadır. Yazarlara göre Kopenhag Okulu, güvenliği dış dünyada nesnel ve sabit bir gerçeklik olarak ele alan geleneksel yaklaşımlardan ayrılarak, güvenliği öznelerarası inşa edilen sosyal bir süreç olarak kavramsallaştırmakta ve güvenlik gündemini askeri konuların ötesine taşıyarak farklı sektörlerde analiz etmektedir. Bu yönü ile genişletmeci yaklaşım kapsamında değerlendirilmekte, ancak post-yapısalcı yaklaşımların aksine devleti ve askeri güvenliği bütünüyle güvenlik analizinin dışında bırakmamaktadır.⁵⁹ Kopenhag Okulu, ne realist yaklaşımlar gibi güvenliğin referans nesnesini yalnızca devlet ile sınırlandırır, ne de post-yapısalcı yaklaşımlar gibi kavramı bütünüyle muğlaklaştıran bir teori sunar. Aksine her iki yaklaşımın açıklayıcı yönlerini bir araya getiren pragmatik bir perspektif benimsemektedir.

Sonuç olarak Kopenhag Okulu, geleneksel, genişletilmiş ve eleştirel güvenlik yaklaşımları arasında bir köprü niteliğinde konumlanarak hem farklı yaklaşımlardan beslenen hem de kendine özgü bir perspektif sunan pragmatik bir yaklaşım benimsemektedir. Bu bağlamda bir sonraki başlıkta, tezin kuramsal çerçevesini oluşturan Kopenhag Okulu'nun güvenlik çalışmalarına sağlamış olduğu katkılar, özellikle güvenlikleştirme ve sektörel güvenlik yaklaşımı daha ayrıntılı incelenmektedir. Böylece, bu yaklaşımların tezin temel eksenini nasıl biçimlendirdiği ve Brexit sürecinde göçün güvenlikleştirilmesine nasıl bir analitik çerçeve sunduğu ele alınmaktadır.

1.2. Kopenhag Okulu: Güvenliğe Pozitivist Yaklaşımdan İnşacı Yaklaşımına Geçiş

Kopenhag Okulu'nun temelleri, 1980'li yılların ortasında, Avrupa güvenliğinin askeri olmayan yönlerini incelemek adına bir grup araştırmacının gerçekleştirdiği ortak çalışmalar ışığında, Kopenhag Üniversitesi bünyesinde kurulan Barış ve Çatışma Araştırma Merkezi'nde atılmıştır. Kopenhag Okulu'nun çekirdek kadrosu arasında Barry Buzan, Ole Waever, Jaap de Wilde, Morten Kelstrup, Pierre Lemaitre ve Elzbieta Tromer gibi isimler yer almaktadır.⁶⁰ Özellikle Buzan ve Waever'ın ortak çalışmaları ile şekillenen bu kuramsal yapı, zamanla kurumsallaşmış ve 2008 yılında Kopenhag Üniversitesi bünyesinde akademik

⁵⁹ Baysal ve Lüleci, "Kopenhag Okulu," 62-65.

⁶⁰ Age. s. 70.

bir çerçeveye evrilmiştir.⁶¹ Okul'un ismi ilk defa McSweeney tarafından ortaya atılmış ve hem bu grup tarafından hem de akademik çevrelerce kabul görmüştür.⁶²

Uluslararası güvenlik çalışmalarında 1980'li yıllardan itibaren etkisinin giderek arttıran Kopenhag Okulu, ortaya koydukları özgün yaklaşımları ile güvenlik çalışmalarına önemli katkılar sağlamıştır. Okul, güvenlik olgusunu yalnızca askeri tehditler çerçevesinde ele alan geleneksel yaklaşımları eleştirerek, aynı zamanda da kavramın tutarlılığını sağlamaya çalışarak güvenliği, çok boyutlu ve söylemsel bir zemin üzerinden yeniden kurgulamıştır. Kopenhag Okulu'nun güvenlik çalışmalarına yaptığı en önemli katkıları, Buzan ve Waever'in önderliğinde geliştirilen güvenlikleştirme, sektörel güvenlik ve bölgesel güvenlik kompleksidir. Bu üç temel yaklaşım, başlangıçta Buzan ve Waever'in bireysel çalışmaları ile şekillenmiş, sonrasında ise Okul'un belkemiğini oluşturan ve 1998 senesinde yayımlanan *Security: A New Framework for Analysis* adlı kitapta birleştirilerek, sistematik ve kuramsal bir yapı haline gelmiştir.⁶³

1.2.1. Güvenlikleştirme yaklaşımı

Güvenlikleştirme (*securitization*) yaklaşımı, güvenliğin nesnel bir gerçeklikten ziyade söylemsel bir inşa süreci olduğunu savunan ve bu yönüyle güvenlik çalışmalarına yeni bir perspektif kazandıran kuramsal bir yaklaşımdır. Bu yaklaşım, ilk olarak Ole Waever tarafından 1995 yılında yayımlanan "Securitization and Desecuritization" başlıklı makalede ortaya atılmıştır.⁶⁴ Bu kuramsal yaklaşımın entelektüel kökenleri, Waever'in Soğuk Savaş sonrasında Avrupa'daki dönüşümleri analiz ettiği çalışmalarına dayanmaktadır.⁶⁵

Güvenlikleştirme, meseleleri olağan siyasal süreçlerin ötesine taşıyan ve meseleyi siyasetin üstünde bir konu ya da özel bir siyaset türü olarak çerçeveleyen bir süreci ifade etmektedir.⁶⁶ Kısaca, güvenlikleştirmenin üç aşamalı bir süreç olduğunu söylemek mümkündür. Öncelikle bir konu, güvenlikleştirici aktör (*securitising actors*) tarafından referans nesnesine (*referent object*) yönelik varoluşsal bir tehdit olarak dile getirilmektedir.⁶⁷ Bu söylem ise istisnai veya acil önlemler alınması gerektiğini içermelidir.⁶⁸ Buradan da

⁶¹ Bilgin, "Güvenlik Çalışmalarında Yeni Açılımlar," 81.

⁶² Baysal ve Lüleci, "Kopenhag Okulu," 70.

⁶³ Akgül Açıkmeşe, "Algı mı, Söylem mi?," 57.

⁶⁴ Baysal ve Lüleci, "Kopenhag Okulu," 71.

⁶⁵ Pınar Bilgin, "The Politics of Studying Securitization? The Copenhagen School in Turkey," *Security Dialogue* 42, no. 4-5 (2011): 401.

⁶⁶ Buzan, Waever ve de Wilde, *Security: A New Framework for Analysis*, 23.

⁶⁷ Buzan, "Rethinking Security," 13.

⁶⁸ *Age*, s. 14.

anlaşılacağı üzere güvenlikleştirme, söz-edimi (*speech-act*) kuramına dayanmaktadır.⁶⁹ Ancak, başarılı bir güvenlikleştirme için söylem yeterli değildir. Kopenhag Okulu'na göre güvenlikleştirmenin başarısı, güvenlikleştirici aktörün söyleminden çok dinleyici kitlenin (*audience*), konunun varoluşsal tehdit olduğuna inanmasına ve acil önlemlere onayına bağlıdır. Dolayısıyla güvenlikleştirme, öznelerarası (*intersubjective*) bir inşa sürecidir.⁷⁰ Bir meseleyi güvenlik konusu haline getiren şey, gerçek bir varoluşsal tehditten ziyade, o meselenin söylem yoluyla bir tehdit olarak öznelerarası bir şekilde inşa edilmesidir.⁷¹

Kopenhag Okulu'na göre güvenlikleştirmenin merkezinde, güvenliğin hayatta kalma ile ilişkilendirilmesi yer almaktadır. Bir mesele, güvenlikleştirici aktör tarafından söz-edimleri aracılığı ile belirli bir referans nesnesine yönelik varoluşsal bir tehdit olarak sunulduğunda güvenlik meselesi haline gelmektedir. Dolayısıyla güvenlikleştirme, olağanüstü önlemleri meşrulaştıran özel bir nitelik taşımaktadır. Bu güvenlik çağrısı, devletlerin güç kullanımını ve olağan dışı yetkiler talep etmesini meşrulaştırmanın temel yollarından biri olarak nitelendirilmektedir.⁷² Bu çerçevede, güvenlikleştirme yalnızca bir tanımlama değil, aynı zamanda bir eylem çağrısıdır. Nitekim, güvenlikleştirici aktör söylem yoluyla, dinleyici kitlenin olağanüstü önlemlere rıza göstermesini sağlayabiliyor ve normal siyasi süreçlerin dışında bir önlemi meşrulaştırabiliyorsa, bir güvenlikleştirme vakasından söz edilmektedir.⁷³ Güvenlikleştirilen meseleler genellikle referans nesnesine yönelik varoluşsal bir tehdit biçiminde sunulurken, toplumsal ya da siyasal düzlemde olağanüstü bir aciliyet hissi yaratır.⁷⁴ Buna karşın yazarlar, güvenliğin normatif olarak idealize edilmemesi gerektiğini vurgulamaktadır. Bunu yerine, meselelerin olağanüstü siyasal süreçlerden çıkarılarak normal siyasi süreçlere geri taşınmasının, yani güvenlikdışlaştırılmasının (*desecuritization*) uzun vadede daha doğru bir hedef olduğunu savunurlar.⁷⁵

Kopenhag Okulu güvenlikleştirme sürecini, bir konunun siyasetin normal kurallarının dışına çıkarılarak “politika-üstü” bir biçimde çerçevelenmesi olarak açıklamaktadır. Bu doğrultuda, Buzan ve arkadaşları konuların, politize edilmemiş, politize edilmiş ve güvenlikleştirilmiş olmak üzere üç aşamalı bir spektrumda değerlendirilebileceğini öne

⁶⁹ Bilgin, “Güvenlik Çalışmalarında Yeni Açılımlar,” 82.

⁷⁰ Buzan, Waever ve de Wilde, *Security: A New Framework for Analysis*, 31.

⁷¹ *Age*, s. 24.

⁷² *Age*, s. 21.

⁷³ Ole Waever, “Politics, Security, Theory,” *Security Dialogue* 42, no. 4-5 (2011): 469; Lene Hansen, “The Little Mermaid’s Silent Security Dilemma and the Absence of Gender in the Copenhagen School,” *Millennium: Journal of International Studies* 29, no. 2 (2000): 288.

⁷⁴ Lene Hansen, *Security as Practice: Discourse Analysis and the Bosnian War* (London: Routledge, 2006), s. 31.

⁷⁵ Buzan, Waever ve de Wilde, *Security: A New Framework for Analysis*, 4.

sürmektedir.⁷⁶ Kopenhag Okulu'na göre bu spektrumda, herhangi bir mesele, koşullara bağlı olarak bu üç kategoriden herhangi birine yerleşebilir. Ancak uygulamada, meselelerin nasıl konumlandırıldığı devletten devlete ve farklı bağlamlara göre önemli ölçüde değişiklik göstermektedir. Güvenlikleştirme ise meseleleri, siyasetin yerleşik kurallarının ötesine taşıyan ve bu meseleyi olağan siyasi süreçlerin dışına taşıyan bir süreci ifade etmektedir. Dolayısıyla güvenlikleştirme, siyasallaşmanın daha uç bir versiyonu olarak kavramsallaştırılmaktadır.⁷⁷

Kopenhag Okulu için belirleyici olan nokta, güvenliğin nesnel bir durum değil, öznelerarası bir pratik olmasıdır. Bir meselenin güvenlik meselesi haline gelmesi, onun gerçekten varoluşsal bir tehdit olmasından ziyade, böyle bir tehdit olarak sunulmasından kaynaklanmaktadır. Bu çerçevede güvenlikleştirme, güvenliğin nasıl üretildiğine odaklanan analitik bir yaklaşımdır. Dolayısıyla, Kopenhag Okulu'nun güvenlikleştirme yaklaşımı güvenliği, inşa edilen bir pratik olarak ele alır. Bu anlayış doğrultusunda güvenlikleştirme, yalnızca bir durumun varoluşsal bir tehdit olarak sunulmasıyla değil, aynı zamanda bu tehdidin toplumsal olarak kabul görmesiyle de şekillenen bir süreçtir. Bu sürecin işleyebilmesi, belirli aktörlerin bir arada bulunmasını gerektirir. Bu aktörler, referans nesnesi, güvenlikleştirici aktör, dinleyici kitle ve işlevsel aktörlerdir.⁷⁸ Bu unsurların bütüncül biçimde ortaya çıkması ile bir mesele olağan siyasetin dışına itilerek “güvenlik” etiketiyle yeniden çerçevelenmektedir.

Kopenhag Okulu'na göre referans nesnesi, tehdit altında olduğu öne sürülen, bu nedenle hayatta kalması gerektiği savunulan kişi, topluluk ya da değerlerdir. Referans nesnesi söz-ediminin merkezinde yer alan aktördür. Geleneksel güvenlik anlayışında referans nesnesi genellikle devlet iken, Kopenhag Okulu'nun güvenlik yelpazesini genişleten yaklaşımı sayesinde referans nesnesi devleti de kapsayacak şekilde, çevre, toplum, kimlik, kültür gibi unsurlar da olabilir.⁷⁹

Güvenlikleştirici aktör ise, bir konuyu referans nesnesine yönelmiş bir tehdit olarak sunan ve söz-edimi gerçekleştiren kişi ya da gruptur. Bu rol genellikle siyasi liderler, hükümet yetkilileri, bürokratlar, medya veya baskı grupları tarafından üstlenilir. Ancak güvenlikleştirici aktörün kim olduğu her zaman net değildir. Çünkü her topluluk daha küçük alt birimlere bölünebilir ve bu da aktörün belirlenmesini zorlaştırabilir. Kopenhag Okulu bu

⁷⁶ Baysal ve Lüleci, “Kopenhag Okulu,” 75.

⁷⁷ Buzan, Waever ve de Wilde, *Security: A New Framework for Analysis*, 23-24.

⁷⁸ *Age*, s. 21-24.

⁷⁹ *Age*, s. 21-31.

nedenle birey düzeyinden ziyade, temsili, örgütsel yapıları merkeze almaktadır. Çünkü söz-edimin gerçekleşmesi için konuşan bir özneye ihtiyaç vardır ve bu özne çoğunlukla bir topluluğu temsil etmektedir.⁸⁰

Bu süreçte etkili olan bir diğer aktör, güvenlikleştirme sürecinde önemli rol oynayan, ancak doğrudan güvenlik söz-edimini gerçekleştirilmeyen işlevsel aktörlerdir (*functional agents*). Bu aktörler, güvenliğe dair kararları ve algıları, eylemleri aracılığıyla dolaylı olarak etkiler. Hangi aktörlerin işlevsel sayılacağı ise sektöre göre değişiklik göstermektedir. Örneğin çevresel sektörde bir nehri kirleten şirket, doğrudan bir güvenlik söylemi üretmese de, güvenlikleştirme sürecinin tetiklenmesinde rol oynayabilmektedir.⁸¹

Güvenlikleştirmenin başarılı olup olmayacağı ise, dinleyici kitlenin ikna edilip edilmemesine bağlıdır. Yani bir aktör, bir konuyu tehdit olarak sunabilir, ancak bu söylem, dinleyiciler tarafından kabul edilmediği takdirde, güvenlikleştirme tam anlamıyla gerçekleşmiş sayılmaz, bu yalnızca bir güvenlikleştirme girişimidir.⁸² Dinleyici kitle söylemi kabul eden ve ona meşruiyet kazandıran kolektif aktördür. Örneğin bir aktör, ulusun ya da toplumun kimliğini tehdit altında göstererek “biz” duygusunu harekete geçirebilir.⁸³ Bu tür kolektif referanslar, bireysel güvenlik söylemlerine göre çok daha güçlü ve etkili olma eğilimindedir. İlginç bir şekilde, bazı durumlarda referans nesnesi ile dinleyici kitle aynı kolektif gruba dahil olabilmektedir. Örneğin bir devlet, vatandaşlarını hem tehdit altındaki varlık (referans nesnesi), hem de ikna edilmesi gereken kitle (dinleyici) olarak konumlandırabilir. Bu durum, olağanüstü tedbirlerin kabulünü kolaylaştırmaktadır. Çünkü insanlar kendilerini tehdit altında hissettiklerinde olağan dışı uygulamalara rıza gösterme eğiliminde olurlar.⁸⁴ Buradan da anlaşılabileceği üzere dinleyici kitle, sürecin pasif bir izleyicisi değil, güvenlikleştirme eyleminin başarısını belirleyen aktördür. Söz konusu retorik, ancak toplumda yeterince yankı bulur ve meşruiyet kazanırsa başarılı olur. Bu nedenle güvenlikleştirme, bireysel değil, öznelerarası bir süreçtir.⁸⁵ Bir tehdit algısının gerçekten “güvenlik” olarak kabul edilmesi, onu dile getirenin otoritesi kadar, dinleyicinin referans nesnesine atfettiği değerle de ilgilidir.

⁸⁰ Baysal ve Lüleci, “Kopenhag Okulu,” 79.

⁸¹ Jef Huysmans, “Revisiting Copenhagen: Or, On the Creative Development of a Security Studies Agenda in Europe,” *European Journal of International Relations* 4, no. 4 (1998): 489-90.

⁸² İsmail Erkam Sula, “Güvenlikleştirme Kuramında ‘Söz Edim’ ve ‘Pratikler’: Türkçe Güvenlikleştirme Yazınında ‘Yöntem’ Arayışı,” *Güvenlik Stratejileri* 17, no. 37 (2021): 105.

⁸³ Buzan, Waever ve de Wilde, *Security: A New Framework for Analysis*, 35-37.

⁸⁴ Baysal ve Lüleci, “Kopenhag Okulu,” 80.

⁸⁵ Buzan, Waever ve de Wilde, *Security: A New Framework for Analysis*, 25-31.

Bu bağlamda, güvenlikleştirme sürecinin başarılı sayılabilmesi için tek başına tehdit söylemi yeterli değildir. Başarılı güvenlikleştirme, üç temel koşulun bir arada sağlanmasına bağlıdır. Bunlar, konunun bir varoluşsal tehdit olarak tanımlanması, bu tehdide karşı acil ve olağanüstü önlemlerin gerekli olduğunun savunulması ve en önemlisi, bu söylemin dinleyici kitle tarafından kabul edilmesidir.⁸⁶ Bu ayrım, Buzan, Waever ve de Wilde tarafından “güvenlikleştirme adımı” ile “başarılı güvenlikleştirme” arasındaki fark olarak teorik zemine oturtulmuştur. Bir meseleyi güvenlik tehdidi olarak adlandırmak yalnızca bir girişimdir. Bu girişimin başarılı olup olmayacağı, söz-edimin toplumsal alanda kabul görüp görmemesiyle belirlenmektedir.⁸⁷

Aynı zamanda, bu girişimin başarılı bir güvenlikleştirmeye dönüşmesi için belirli kolaylaştırıcı koşulların da varlığına ihtiyaç duyulmaktadır. “Kolaylaştırıcı koşullar” (*facilitating conditions*), var olduğu takdirde güvenlikleştirme eyleminin başarısında etkili olan, yokluğunda ise bu süreci engelleyebilecek unsurlar olarak tanımlanır.⁸⁸ Kopenhag Okulu bu koşulları iki kategoriye ayırmaktadır. Bunlar, içsel koşullar ve dışsal koşullardır. (i) İçsel koşullar, kullanılan dilin yapısı, retorik gücü ve söz-edimin niteliği gibi unsurları kapsamaktadır. Bu tür koşullarda, meselenin varoluşsal bir tehdit olarak dramatik bir dille sunulması, olağan siyaset mekanizmalarının yetersiz kaldığının vurgulanması ve yalnızca olağanüstü önlemlerle çözülebileceğine dair güçlü bir retorik kurgunun oluşturulması gerekmektedir.⁸⁹ (ii) Dışsal koşullar ise daha çok, güvenlikleştirici aktörün toplum içindeki meşruiyeti, siyasal gücü, sosyal konumu ve tehdit olarak sunulan meselenin tarihsel bağlamıyla ilişkilidir. Örneğin, güvenlikleştirici aktörün bulunduğu konum, onun söyleminin ciddiyetle ele alınmasını kolaylaştırabilir. Aynı şekilde bir tehdidin toplum hafızasında geçmiş örneklerinin bulunması, güvenlikleştirici söylemin daha ikna edici olmasına olanak tanır.⁹⁰ Dolayısıyla güvenlikleştirme, yalnızca söylemsel bir edim değil, aynı zamanda bu söylemin inandırıcılığı ve toplumsal bağlam tarafından desteklenmesi gereken bir süreçtir. Huysmans’ın da vurguladığı gibi, bu süreç yalnızca ne söylendiğiyle değil, bunun hangi bağlamda, kim tarafından, ne zaman ve nasıl söylendiğiyle ilgilidir.⁹¹ Bu

⁸⁶ Baysal ve Lüleci, “Kopenhag Okulu,” 82; Rumelili ve Karadağ, “Göç ve güvenlik,” 74.

⁸⁷ Rumelili ve Karadağ, “Göç ve güvenlik,” 74; Sula, “Güvenlikleştirme Kuramında ‘Söz Edim’ ve ‘Pratikler’,” 105.

⁸⁸ Baysal ve Lüleci, “Kopenhag Okulu,” 82.

⁸⁹ Rumelili ve Karadağ, “Göç ve güvenlik,” 75.

⁹⁰ Baysal ve Lüleci, “Kopenhag Okulu,” 83; Sula, “Güvenlikleştirme Kuramında ‘Söz Edim’ ve ‘Pratikler’,” 103.

⁹¹ Huysmans, “Revisiting Copenhagen,” 493-503.

bağlamda, başarılı güvenlikleştirme, öznel algılar ile nesnel gerçekliklerin ötesinde, sosyal etkileşimler içerisinde şekillenmektedir.

Bu doğrultuda güvenlikleştirme, bir konuyu güvenlik meselesi olarak çerçeveleme sürecidir ve bu süreç, söz edimi aracılığıyla gerçekleştirilmektedir. Bu bağlamda söz-edim, güvenlikleştirme yaklaşımında merkezi bir aracı rolü üstlenmektedir.⁹² Kopenhag Okulu'na göre güvenlik, özünde bir söz eylemdir. Yani, yalnızca bir şeyi tanımlamakla kalmaz, aynı zamanda bir durumu yaratır. “Güvenlik” demek, bir şey yapmaktır.⁹³ Dolayısıyla, güvenliğin “ne” olduğuna dair anlam, insanların onu nasıl kullandıklarında ve özellikle hangi bağlamlarda bu kavramı tercih ettiklerinde yatar. Örneğin bir devlet temsilcisi, “güvenlik” kelimesini kullandığında yalnızca bir soruna işaret etmekle kalmaz, aynı zamanda bir acil durum ilan etmiş olur ve bu söylemle birlikte, normal siyasal prosedürlerin dışında hareket etme hakkını da talep eder.⁹⁴

Bir mesele ancak aktörlerin söylemsel tercihi ve dinleyicinin bu tercihi kabul etmesiyle güvenlik alanına dahil olur. Dolayısıyla, güvenlikleştirme her zaman bir siyasal tercihtir.⁹⁵ Bu tercihler, güç ilişkileriyle iç içe geçmektedir. Bazı aktörler, örneğin devlet kurumları, liderler, medya, toplumsal olarak güvenliği tanımlama gücüne sahiptir, fakat bu güç hiçbir zaman mutlak değildir.⁹⁶ Waever güvenlikleştirme kararının doğası gereği siyasal olduğunu vurgularken, analistlerin, karar vericilerin ve aktivistlerin kendilerine şu temel soruları sormaları gerektiğini belirtir; “Bu meseleyi neden bir güvenlik sorunu olarak adlandırıyorsunuz? Bunu yapmanın ya da yapmamanın sonuçları nelerdir?”⁹⁷ Çünkü bir meselenin güvenlik kapsamına alınması, onu “olağan” siyasal süreçlerin dışına çıkartır, tartışmayı daraltır ve olağanüstü önlemleri meşrulaştırır. Bu nedenle güvenlikleştirme teorisi yalnızca bir analiz aracı değil, aynı zamanda siyaset yapma biçimlerinin etik sonuçlarını da sorgulayan bir perspektif sunar.⁹⁸ Dolayısıyla analist, bu söylemlerin nasıl kurulduğunu, hangi tehditlerin ne şekilde sunulduğunu ve ne tür referans nesneleri etrafında anlam kazandığını inceleyerek, güvenlik siyasetinin dinamiklerini çözümlemeye çalışmalıdır.

Pınar Bilgin de güvenlikleştirmeyi doğrudan politik bir eylem olarak değerlendirir ve güvenlik siyasetini belirlemenin bizzat kendisinin politik bir süreç olduğunu vurgular. Bu

⁹² Nazif Mandacı ve Gökay Özerim, “Uluslararası göçlerin bir güvenlik konusuna dönüşümü: Avrupa’da radikal sağ partiler ve göçün güvenlikleştirilmesi,” *Uluslararası İlişkiler* 10, sy. 39 (2013): 107.

⁹³ Buzan, Waever ve de Wilde, *Security: A New Framework for Analysis*, 26.

⁹⁴ *Age*, s. 21-24.

⁹⁵ Buzan, Waever ve de Wilde, *Security: A New Framework for Analysis*, 29.

⁹⁶ *Age*, s. 31-32.

⁹⁷ Ole Waever, “Securitizing Sectors? Reply to Eriksson,” *Cooperation and Conflict* 34, no. 3 (1999): 334; Waever, “Politics, Security, Theory,” 468.

⁹⁸ Rumelili ve Karadağ, “Göç ve güvenlik,” 71.

bağlamda, herhangi bir konunun güvenlik meselesi haline gelmesi ne tamamen objektif verilerle belirlenebilir ne de yalnızca öznel kanaatlere dayanır. Bu karar, öznelarası bir değerlendirme süreci sonucunda şekillenir. Bu çerçevede Kopenhag Okulu, güvenlikleştirmenin kaçınılmaz değil, seçimle yapılan bir tercih olduğunu savunarak, güvenlik alanının aşırı genişletilmesine dair önemli etik uyarılarda bulunur. Okula göre güvenliğin alanı dar tutulmalıdır. Yani yalnızca devletin bekasına doğrudan tehdit oluşturan meselelerle sınırlanmalı, diğer tüm meseleler ise olağan siyasi süreçler içerisinde çözüme kavuşturulmalıdır.⁹⁹ Aksi takdirde güvenliğin genişletilmesi, sıradan meselelerin de güvenlik şemsiyesi altına alınarak, demokratik tartışma ve denetimden çıkarılmasına neden olabilir. Bu durum, Kopenhag Okulu için yalnızca kuramsal değil, aynı zamanda etik-politik bir sorumluluk alanıdır.

Sonuç olarak güvenlikleştirme, varoluşsal bir tehdidin, belirli bir referans nesnesi adına, güvenlikleştiren aktör tarafından, acil eylem gerektirdiği ve kuralların ihlalini meşrulaştırdığı şekilde sunulması ve bu söylemin dinleyici kitle tarafından kabul edilmesi sürecidir. Bu nedenle güvenlikleştirme, sadece söylemsel değil, aynı zamanda toplumsal, siyasal ve etik boyutları olan bir pratiktir ve her zaman bir tercih meselesidir.¹⁰⁰

1.2.1.1. Güvenlikleştirme analizinde metodolojik tercih: söylem analizi

Kopenhag Okulu'nun ortaya koymuş olduğu söz-edim anlayışının kökeni John L. Austin'in çalışmalarına dayanmaktadır. Austin, dili yalnızca doğru ya da yanlış olguları betimleyen bir araç olarak gören yaklaşımları eleştirerek, dilin edimsel niteliğini vurgulamış ve "bir şeyi söylemenin, o şeyi yapmak anlamına geldiğini" ileri sürmüştür.¹⁰¹ Kopenhag Okulu bu anlayışı güvenlik alanına uyarlayarak güvenliğin, kendinden daha "gerçek" bir olgunun göstergesi olmadığını, aksine güvenliğin ifade edilmesiyle birlikte eylemin bizzat gerçekleştiğini savunur.¹⁰² Jacques Derrida, söz-edimlerin yeni bir gerçeklik inşa ettiği görüşünü paylaşmakla birlikte, Austin'in konuşmaya tanıdığı önceliği eleştirerek yazının ikincil plana itildiğini ifade etmiştir. Derrida'ya göre anlam, metnin dışında aranamaz. Metnin kendisi, anlamın kurulduğu temel zemindir. Bu yaklaşım, güvenlikleştirme teorisi açısından büyük önem taşımaktadır. Zira güvenlik tehditlerinin nesnel ve değişmez gerçeklikler olmadığı, söylem ve metin aracılığıyla inşa edildiği varsayımını

⁹⁹ Bilgin, "Güvenlik Çalışmalarında Yeni Açılımlar," 83.

¹⁰⁰ Buzan, Waever ve de Wilde, *Security: A New Framework for Analysis*, 29-40.

¹⁰¹ Akgül Açıkmeşe, "Algı mı, Söylem mi?," 60.

¹⁰² Rumelili ve Karadağ, "Göç ve güvenlik," 73.

güçlendirmektedir. Bu doğrultuda Kopenhag Okulu, Austin ve Derrida'nın ortak paydasından hareketle, tümcelerın edim üretme gücüne sahip olduğu ilkesini benimsemiş ve güvenlikleştirmenin söylemsel bir inşaa süreci olduğunu kabul etmiştir.¹⁰³

Açıkmeşe'nin de belirttiği üzere bu yönüyle güvenlikleştirme, salt bir söylem üretimi değil, belirli bir retorik yapı aracılığıyla sosyal ve siyasal ilişkileri dönüştüren bir edimdir. Bu durum, Kopenhag Okulu'nun neden söylem analizine dayandığını da açıklamaktadır. Bu nedenle Kopenhag Okulu, güvenliğin kapsamını anlamak için söylem analizi metodolojisinden yararlanmaktadır. Bu bağlamda önemli olan, aktörlerin gerçek niyetleri ya da öznel inançları değil, kamuya açık metinlerde hangi kodların ve hangi güvenlik mantığının devreye sokulduğudur. Metnin yazılı ya da sözlü olması arasında bir ayrım yapılmamakla birlikte güvenlik alanı, söylem analizine dayalı olarak metinler üzerinden incelenir.¹⁰⁴ Bu yaklaşım doğrultusunda güvenlikleştirme analizi, bir kelimenin yalnızca telaffuz edilmesini değil, belirli bir retorik ve mantıksal yapının devreye sokulup sokulmadığını incelemektedir. Bu yapı, söylemi güvenlik mantığı etrafında düzenleyen bir tür "gramer" işlevi görür. Araştırmacı, metinlerde varoluşsal tehdit ve aciliyet kurgusunun nasıl kurulduğunu analiz etmelidir.¹⁰⁵ Benzer şekilde, güvenlikleştirmenin incelenmesi, söylem ve siyasal yapılanmaların birlikte analiz edilmesini gerektirir. Belirli bir argümanın ne zaman ve nasıl dinleyici kitlenin olağan kuralların ihlaline rıza göstermesini sağladığı bu analizle ortaya konabilir.¹⁰⁶

Bu metodolojik tercih, tez kapsamında söylem analizinin seçilmesini kuramsal olarak zorunlu kılmaktadır. Güvenlikleştirme teorisinin doğru bir şekilde uygulanabilmesi için, yalnızca "kim ne söyledi?" sorusuna odaklanmak yeterli değildir. Bu söylemlerin nasıl kurulduğunu, hangi iktidar ilişkilerini yeniden ürettiğini ve hangi politik sonuçları mümkün kıldığını ortaya koymak gerekmektedir. Bu nedenle güvenlikleştirme analizinin yöntemsel uygulaması, söylem analizine bağlılık gerektirir.¹⁰⁷ Söylemler, dünyayı anlamlandırma biçimlerini inşaa eden sistemlerdir ve sosyal gerçekliği üretirler. Dolayısıyla söylem çalışmaları, öznel ve nesnel olarak nasıl kurulduğunu ve hangi eylem alanlarının mümkün hale geldiğini inceler.¹⁰⁸ Sonuç olarak, Kopenhag Okulu'nun söz-edim yaklaşımı, güvenliği nesnel bir durumdan çok, söylemsel bir inşaa olarak analiz eder. Bu analiz biçimi, güvenlik

¹⁰³ Akgül Açıkmeşe, "Algı mı, Söylem mi?," 60-61.

¹⁰⁴ *Age*, s. 65.

¹⁰⁵ Huysmans, "Revisiting Copenhagen," 492.

¹⁰⁶ Hansen, "The Little Mermaid's Silent Security Dilemma," 288.

¹⁰⁷ Bilgin, "The Politics of Studying Securitization?," 401.

¹⁰⁸ Jennifer Milliken, "The Study of Discourse in International Relations: A Critique of Research and Methods," *European Journal of International Relations* 5, no. 2 (1999): 229.

çalışmalarına yalnızca içeriksel değil, aynı zamanda yöntemsel bir dönüşüm getirmiştir. Bu dönüşüm sayesinde, güvenlik yalnızca “neye karşı korunma?” değil, aynı zamanda “kimin, ne adına ve nasıl koruma iddiasında bulunduğu?” sorularına da yanıt arar.

Tablo 1. Güvenlikleştirme Sürecinin Temel Bileşenleri

Güvenlikleştirmenin Bileşenleri	Ne Anlama Geldikleri
Güvenlikleştirici Aktör	güvenlikleştirme söz-edimini gerçekleştiren kişi(ler)
Referans Nesnesi	tehdit altında olduğu öne sürülen, korunması gereken kişi(ler) ya da değer(ler)
Varoluşsal Tehdit Söylemi	referans nesnesinin varlığına yönelik acil müdahale gerektiğini içeren tehdit anlatısı
Olağanüstü Önlem	olağan siyasal süreçlerin dışına çıkan, tehdiye karşı gerçekleştirilecek istisnai-olağanüstü müdahale(ler)
Dinleyici Kitle	tehdit söylemine ve olağanüstü önlemlere rıza gösteren, ikna edilmesi hedeflenen aktör(ler)
Kolaylaştırıcı Koşullar	güvenlikleştirmenin başarısını etkileyen faktörler; <i>içsel koşullar:</i> söz-ediminin niteliği ve retorik gücü <i>dışsal koşullar:</i> güvenlikleştirici aktörün meşruiyeti, siyasal gücü, sosyal konumu ve güvenlikleştirilen meselenin tarihsel bağlamı
İşlevsel Aktör	güvenlikleştirme söz-edimini gerçekleştirmeyen ancak güvenlikleştirme sürecinde önemli rol oynayan aktör(ler)

Kopenhag Okulu’nun güvenlikleştirme yaklaşımının sunmuş olduğu bu metodoloji, sadece soyut bir söylem üretimini değil, aynı zamanda siyasal alanın nasıl yeniden inşa edildiğini anlamlandırmayı mümkün kılan bir analitik çerçeve sunmaktadır. Bu bağlamda, tezin üçüncü bölümünde gerçekleştirilen ampirik analizin metodolojik mantığını kavrayabilmek adına, güvenlikleştirme sürecinin temel parametrelerinin sınıflandırılması, teorinin uygulanabilirliğini kolaylaştıracaktır. Bu doğrultuda, Tablo 1’de sunulan güvenlikleştirme bileşenleri, teorik çerçevede ele alınan söz-edimi yaklaşımının, hangi aktörler, referans nesneleri, araçlar ve koşullar aracılığıyla bir güvenlik anlatısına dönüştüğünü görünür kılmaktadır. Tezin analiz bölümünden ele alınan veriler (*Vote Leave kampanya söylemleri*), Tablo 1’de yer alan güvenlikleştirme parametreleri üzerinden çözümlenmiş ve böylece, teorik çerçeve ile ampirik bulgular arasında metodolojik bir bütünlük sağlanmıştır. Aynı zamanda, incelenen her bir veri seti, Kopenhag Okulu’nun sektörel güvenlik perspektifi kullanılarak, farklı sektörel dinamikler üzerinden analiz edilmiştir.

1.2.2. Sektörel güvenlik yaklaşımı

Sektörel güvenlik yaklaşımı, Kopenhag Okulu'nun güvenlik çalışmalarına kazandırdığı en özgün katkılardan biri olarak öne çıkmaktadır. Bu yaklaşımın kökeni Barry Buzan'ın 1980 ve 1990'lı yıllarda gerçekleştirdiği çalışmalarına dayanmaktadır. Buzan, güvenlik olgusunun yalnızca askeri tehditlere indirgenemeyeceğini savunarak, güvenliğin beş farklı sektörde ele alınması gerektiğini savunmuştur. Bu sektörler, askeri, siyasi, ekonomik, toplumsal ve çevresel sektörlerdir.¹⁰⁹ Bu çerçevede geliştirilen sektörel güvenlik analizi, güvenliği yalnızca çatışma ve savaş bağlamında değerlendiren geleneksel yaklaşıma eleştirel bir alternatif sunmaktadır. Kopenhag Okulu'nun amacı, güvenliği işlevsel bir zemine oturarak yeniden düşünmek ve güvenlikleştirme kuramını bu beş sektöre uyarlamaktır. Bu doğrultuda sektörlerin tanımlanması, daha geniş bir güvenlik gündemini mümkün kılmaktadır.

Kopenhag Okulu'nun güvenlik çalışmalarına kazandırmış olduğu sektörel güvenlik yaklaşımı, güvenlik olgusunun yalnızca askeri sektöre indirgenemeyeceğini, güvenliğin, içerisinde farklı tehdit algıları ve farklı parametreler barındıran kendine özgü bir mantığı olduğunu ortaya koymuştur. Bu genişleme hamlesi ile Okul, güvenliğin farklı sektörlerde nasıl tezahür ettiğini inceleyebilmek adına kapsamlı bir analitik ağ sunmaktadır. Sektörel güvenlik yaklaşımı güvenliğin çok katmanlı ve değişken doğasını görünür kılan kuramsal bir çerçeve işlevi görmektedir. Çok katmanlı ve nispeten karmaşık olan bu yapı göz önünde bulundurularak, tezin üçüncü bölümünde gerçekleştirilen analizi daha sistematik ve izlenilebilir kılmak adına, her sektörün kendi içerisinde barındırdığı temel dinamikler Tablo 2'de bir araya getirilmiştir. Tabloda beş güvenlik sektörü, birbiri ile bağlantılı iki eksen etrafında ele alınmıştır. Bu doğrultuda ilgili sektörün içerisinde barındırdığı (i) temel referans nesneleri ve (ii) sektördeki temel tehdit türleri görünür kılınmaya çalışılmıştır. Böylece sektörel güvenlik yaklaşımı, takip eden kısımlarda yürütülen ampirik analiz açısından tehdit algılarının hangi sektörel mantık içinde kurgulandığı ve referans nesnelerinin hangi parametrelere göre belirlendiğini anlayabilmek adına somut bir çerçeve sunmaktadır. Dolayısıyla tablo, her bir sektörde güvenliğin nasıl kurulduğunu, hangi parametreler üzerinden tehdit olarak üretildiğini ve hangi siyasal mantık içerisinde ele alındığını takip etmeyi mümkün kılmaktadır. Bu doğrultuda aşağıda her bir sektörün kendine has güvenlik dinamikleri özetlenmeye çalışılmıştır.

¹⁰⁹ Huysmans, "Revisiting Copenhagen," 488-89.

Tablo 2. Sektörel Güvenlik: Temel Referans Nesneleri ve Tehdit Türleri

Sektörler	Temel Referans Nesneleri	Tehdit Türleri
Askeri Sektör	Devlet, etnik gruplar (bazen), kabileler veya ulusüstü hareketler	Kasıtlı ve organize saldırılar, dış askeri tehditleri, iç çatışmalar, terörizm ve ayrılıkçılık
Siyasi Sektör	Devlet, devletin örgütsel istikrarı ve egemenliği, siyasi yapılar, ideolojiler ve ulusüstü yapılar	Egemenlik ihlali, meşruiyet krizleri, ayrılıkçılık, rejim karşıtı hareketler, uluslararası tanınma
Ekonomik Sektör	Devlet, bireyler, piyasa sistemi, firmalar (nadiren)	Ekonomik ve sistemsel krizler, eşitsizlik, tedarik zinciri kesintileri, yasadışı ekonomik faaliyetler
Toplumsal Sektör	Kolektif kimlikler (ulus, etnik grup, dini cemaatler, dil toplulukları gibi)	Göç (demografik tehdit), yatay rekabet (kültürel baskınlık), dikey rekabet (kimlik aşınması)
Çevresel Sektör	Doğa, ekosistem, insan medeniyetinin sürdürülebilirliği	İklim değişikliği, biyolojik çeşitlilik kaybı, kaynakların tükenmesi, doğal afetler

Kopenhag Okulu'nun sektörlere dayalı güvenlik analizinin temel işlevi, etkileşim türlerini ayırıştırarak analitik bir netlik sağlamaktır. Örneğin, askeri sektör, saldırı ve savunma kapasitesine odaklanırken, siyasi sektör, bir devletin rejiminin ya da yönetim biçiminin meşruiyetine yöneltilen tehditlere odaklanmaktadır. Ekonomik sektör, kaynaklara ve pazarlara erişimin sürdürülebilirliğini, toplumsal sektör ise dil, din, kültür ve ulusal kimlik gibi unsurların kolektif düzeyde korunmasını gündeme getirmektedir. Son olarak çevresel sektör ise tüm insan faaliyetlerinin bağlı olduğu ekosistemin devamlılığını esas alır.¹¹⁰ Bu ayırım, her güvenlik sorununun, belirli sektörlerdeki tehdit algılarına göre anlamlandırılabilceği fikrine dayanmaktadır.

Güvenikleştirme yaklaşımında bahsedilen varoluşsal tehditler ve bu tehditlere karşı alınacak acil önlemler, her sektör için aynı niteliklere sahip değildir. Varoluşsal tehdit, ancak sektörün ve ilgili referans nesnesinin kendine özgü karakteri çerçevesinde anlaşılabilir. Dolayısıyla farklı sektörler ve analiz seviyeleri, doğası gereği farklılık göstereceğinden,

¹¹⁰ Buzan, Waever ve de Wilde, *Security: A New Framework for Analysis*, 8.

varoluşsal tehditlerin doğası da bu bağlamda değişiklik gösterecektir.¹¹¹ Bu doğrultuda güvenlik sektörleri, “o sektörün tüm birimleri arasındaki etkileşim ve ilişkilerin belirli bir boyutunu vurgulayan mercekler” olarak tanımlanmaktadır.¹¹² Başka bir deyişle Kopenhag Okulu, her bir sektörü incelerken farklı türde etkileşimleri analiz etmektedir.

Kopenhag Okulu, beş sektörlü bu yapıyı “mevcut güvenlik söylemlerini taramak için kullanılan analitik bir ağ” olarak tanımlar.¹¹³ Bu ağ, yalnızca güvenliğe dair farklı gündemleri haritalandırmakla kalmamakta, aynı zamanda bir tehdidin hangi bağlamda varoluşsal olarak tanımlandığını da ortaya koymaktadır. Bu nedenle sektörel güvenlik yaklaşımı, güvenlikleştirmenin temelini oluşturan “varoluşsal tehdit” kavramını da sektörlerle göre yeniden düşünmeyi gerektirir.¹¹⁴ Her sektör, belirli aktör türlerini ve değerleri barındırır ve bu sektörlerdeki güvenlik dinamikleri bağlama göre farklı biçimlerde işler.¹¹⁵ Bu çerçevede güvenlik, sabit bir tanımdan ziyade sektörün doğasına göre değişkenlik gösteren bir anlam taşır. Dolayısıyla her bir sektörün kendi özgün mantığı, varoluşsal tehditlerin tanımlanmasında da belirleyici olur.

Kopenhag Okulu’na göre sektörler, gerçeklikten izole bir biçimde var olan yapılar değildir. Aksine birbirine bağlı, iç içe geçmiş ve kesişen güvenlik örüntülerini temsil ederler. Dolayısıyla Okul için asıl mesele, bu sektörler arasında kurulan ilişkilerin nasıl entegre edileceğidir. Huysmans, bu noktada aktörlerin farklı sektörlerdeki pratiklerine odaklanarak, güvenliğin bütüncül bir biçimde nasıl ele alınabileceğini sorgular.¹¹⁶ Yani analizi birleştiren unsur, belirli bir tehdidin farklı sektörlerdeki yansımaları değil, bu sektörlerin bir arada oluşturdukları etkileşim örüntüleridir.

Dolayısıyla, sektörleri analitik olarak parçalama süreci kendi başına yeterli değildir. Bu doğrultuda Kopenhag Okulu, bu parçaların yeniden birleştirilmesini de zorunlu kılar. Her ne kadar sektörler belirli güvenlik dinamiklerini izole etmeyi mümkün kılarsa da, bu dinamiklerin birbirleriyle nasıl kesiştiği, etkileşime girdiği ve birlikte nasıl şekillendiği anlaşılmadan bütüncül bir güvenlik analizi gerçekleştirilemez.¹¹⁷ Bu doğrultuda Kopenhag Okulu, yalnızca güvenlik olgusunu çeşitli sektörlerle ayırmakla kalmaz, aynı zamanda bu ayrımların nasıl tekrar bir araya getirileceğini de tartışır. Bu bağlamda, sektörel

¹¹¹ Buzan, “Rethinking Security,” 15-16.

¹¹² Akgül Açıkmeşe, “Algı mı, Söylem mi?,” 59.

¹¹³ Waeber, “Securitizing Sectors?,” 335.

¹¹⁴ Buzan, Waeber ve de Wilde, *Security: A New Framework for Analysis*, 21.

¹¹⁵ *Age*, s. 27.

¹¹⁶ Huysmans, “Revisiting Copenhagen,” 490.

¹¹⁷ Buzan, Waeber ve de Wilde, *Security: A New Framework for Analysis*, 8, 19.

analiz yalnızca metodolojik bir başlangıç noktasıdır, nihai hedef, güvenliğin bütüncül bir kavranışına ulaşmaktır.

Security: A New Framework for Analysis başlıklı kitapta Kopenhag Okulu, tam da bu bütünleşmeye odaklanır ve sektörel çözümlemenin ardından, güvenliğin nasıl yeniden sentezlenebileceğine dair iki temel yöntem ortaya koyar. İlk yöntem, güvenliği analiz düzeyleri üzerinden yeniden yapılandırmayı önerir. Bu yaklaşımda, daha önce ayrı ayrı ele alınan sektörlerdeki güvenlikleştirme süreçlerinin yerel, bölgesel veya küresel olmak üzere hangi düzeyde yoğunlaştığı incelenir. Bu yöntem, özellikle bölgesel güvenlik komplekslerinin oluşumunu değerlendirmek açısından açıklayıcıdır. Buzan’a göre, askeri ve siyasi sektördeki güvenlik dinamikleri en çok bölgesel düzeyde yoğunlaşmaktadır. Ancak diğer sektörler için bu eğilim daha parçalıdır. Örneğin ekonomik güvenlikte küresel yapıların baskınlığı ön plana çıkarken, çevresel güvenlikte, hem yerel hem de küresel etkilerin eş zamanlı etkisi ön plana çıkmaktadır. Sektörler arası karşılaştırmada dikkat çeken önemli bir unsur da, güvenlikleştirmenin derecesidir. Güvenlikleştirme ne kadar güçlü ise, o sektörün analizdeki ağırlığı da o denli artmaktadır. Askeri ve siyasi sektörler, tarihsel olarak yüksek güvenlikleştirme düzeyleriyle öne çıkarken, ekonomik sektör bu bağlamda daha düşük yoğunluktadır.¹¹⁸ Ancak bu durum, ekonomik sektörün önemsiz olduğu anlamına gelmez, aksine aktörler bazı durumlarda ekonomik bağımlılığı dahi askeri ya da siyasi bir tehdit olarak çerçeveleyebilirler.

İkinci yöntem ise, güvenliğin aktörlerin bakış açısından nasıl sentezlendiğine odaklanmaktadır. Burada güvenlik, dışarıdan değil, içeriden, yani aktörlerin zihinsel haritası üzerinden ele alınır. Kopenhag Okulu’na göre, sektörler ontolojik olarak birbirinden bağımsız alanlar değil, analitik birer araçtır. Aktörler, ekonomik, siyasi ya da toplumsal meseleleri farklı kategorilerde değerlendirirler dahi, güvenlik kararlarını verirken bu alanları toplam güvenlik anlayışıyla bütünleştirirler. Bu yaklaşımda, farklı sektörlerden gelen tehditler karşılaştırılır ve gerektiğinde birbirine bağlanır. Örneğin, çevresel bir kriz, ekonomik ya da toplumsal bir tehditle iç içe geçirilerek güvenlikleştirilebilir. Aynı zamanda, sektörlerin bir aktörün güvenlik politikası içerisindeki yeri, o aktörün algısına bağlıdır. Buzan, Waever ve de Wilde’ın belirttiği üzere, aktörler güvenliği yalnızca beş ayrı alanda düşünmezler, aksine bu alanları bir araya getirerek, bütüncül bir güvenlik çerçevesi oluştururlar.¹¹⁹ Bu bütünleşme, yalnızca analitik değil, aynı zamanda pratik ve politik bir zorunluluktur. Dolayısıyla, devletlerin farklı sektörlerdeki tehdit algıları birbirine etki eder,

¹¹⁸ *Age*. s. 163-166.

¹¹⁹ *Age*. s. 168-171.

hatta çoğu zaman birbirini meşrulaştırır. Örneğin, çevresel güvenlikte yaşanan bir tehdit, siyasi ya da askeri bir tepkiyle karşılanabilir veya ekonomik bir rekabet, toplumsal kimlik politikaları aracılığıyla güvenlik alanına dahil edilebilir.

Sonuç olarak, Kopenhag Okulu'na göre sektörel güvenlik, aslında bütüncül olan bir gerçekliğin incelenmesi sırasında kullanılan birer lens olarak tanımlar. Bu lens, gerçekliğin yalnızca belirli bir bölümünü aydınlatmayı sağlar.¹²⁰ Sektörler, bir bütünün analiz edilmesini sağlamak için etkileşimlerin belirli karakteristik kalıplarını seçerek ayrı ayrı ele almaktadır. Ancak sektörler tarafından tanımlanan unsurlar, bağımsız bir varlığa sahip değildir. Sektörler ayırt edici belirli kalıpları tanımlasa da karmaşık sistemlerin bütününe ayrılmaz parçaları olarak kalırlar. Kopenhag Okulu'nun ortaya koymuş olduğu sektörel güvenlik yaklaşımının temel amacı, bu karmaşık yapı içerisinde, analizi kolaylaştırmak ve karmaşıklığı azaltmaktır.¹²¹ Sektörlerin ayrıştırılması, güvenlik çalışmalarında analitik kolaylık sağlar, ancak bu ayrıştırma, sadece daha sonra birleştirilmek üzere yapılır. Buzan ve arkadaşlarının belirttiği üzere sektörlerin analitik yöntemi, ayrıştırma ile başlar ancak sentezle sona ermek zorundadır.¹²² Güvenliğin doğası gereği çok boyutlu ve karmaşık olduğu düşünülürse, bu sentez, yalnızca teorik bir tercih değil, aynı zamanda analitik bir zorunluluktur. Aktörler, güvenliği yaşadıkları çoklu tehditleri değerlendirerek inşa ederler ve bu inşa süreci, sektörler arası ilişkilerin ve bütünlük güvenlik mantığının anlaşılmasını gerektirir. Bu nedenle, tezin analiz bölümünde, tek tek ele alınan sektörler, analizin sonunda sektörlerin yeniden birleştirilmesi ve sentezlenmesi ile sonuçlanmaktadır. Çalışmanın merkezinde yer alan sektörel güvenlik analizi çerçevesinde, kitapta önemli bir yer tutan sektörlerin kendi içerisinde barındırdıkları dinamiklere daha ayrıntılı olarak değinmek önem arz etmektedir.

1.2.2.1. Askeri sektör

Kopenhag Okulu'na göre askeri sektör, güvenlikleştirmenin en kolay şekilde gerçekleştirildiği ve kurumsallaştığı alandır. Bu durum askeri gücün, tarihsel olarak devlet inşasının temel unsurlarından biri olması ve uluslararası sistemin günümüzde halen büyük ölçüde güç kullanımı ve savunma kapasiteleri üzerinden işlemeye devam etmesiyle yakından ilişkilidir. Ancak askeri sektör, her durumda güvenlik bağlamında yorumlanmaz.

¹²⁰ Baysal ve Lüleci, "Kopenhag Okulu," 71.

¹²¹ Buzan, Waever ve de Wilde, *Security: A New Framework for Analysis*, 8.

¹²² *Age*, s. 163.

Güvenlikleştirme, yalnızca belirli koşullarda ve söylemsel inşa yoluyla gerçekleşir. Referans nesne, güvenlikleştirici aktör ve ikna edilecek hedef kitlenin oluşturduğu bu üçlü yapı, askeri faaliyetlerin güvenlik konusu haline gelmesinde belirleyici rol oynamaktadır. Nitekim bazı devletlerin, doğrudan bir askeri tehdit altında olmamalarına rağmen, uluslararası operasyonlara asker göndermeleri, bu faaliyetlerin her zaman güvenlikleştirme yoluyla gerekçelendirilmediğine somut örnek teşkil etmektedir.¹²³

Kopenhag Okulu'nun belirttiği üzere, askeri güvenlikte baskın referans nesnesi genellikle devlettir. Aynı zamanda devletler, askeri güç kullanımı konusunda yasal ve politik meşruiyete sahip olduğundan, güvenlikleştirici aktör olarak da konumlanmaktadır. Egemenlik ilkesiyle doğrudan bağlantılı olan askeri güvenlik anlayışı, yalnızca dış saldırılara karşı savunma sağlamak değil, aynı zamanda iç istikrarı sağlama işlevini de üstlenir. Bu bağlamda, iç çatışmalar, terörizm, ayrılıkçılık gibi unsurlar da askeri güvenlik kapsamında ele alınabilir. Buna ek olarak, askeri güvenliğin referans nesnesi yalnızca devletler değildir. Devlet altı veya devlet dışı aktörler de güvenlik söyleminin öznesi haline gelebilmektedir. Çok etnili veya çatışmalı bölgelerde etnik gruplar, kabileler ya da ulusötesi hareketler de kendi güvenliklerini askeri araçlarla ve kapasite ile tanımlayabilirler. Bu, güvenliğin öznesi ve nesnesi arasındaki ilişkinin yalnızca devlet düzleminde kurulamayacağını ortaya koymaktadır. Güvenlikleştirmenin askeri alanda işlemesi, sadece tehditlerin varlığıyla değil, bu tehditlerin nasıl algılandığıyla da doğrudan ilişkilidir. Askeri kapasitenin varlığı, onu bir güvenlik meselesine dönüştürmez. Bu kapasitenin, bir niyetle birleşmesi ve algılanma biçimi, güvenlik ikilemi doğurur. Örneğin, bir devletin savunma amaçlı yaptığı silahlanma, diğer devletlerce saldırı hazırlığı olarak yorumlanabilir ve böylece güvensizlik sarmalına yol açabilir.¹²⁴ Bu nedenle askeri güvenlik, yalnızca teknik bir konu değil, aynı zamanda siyasi bir süreçtir.

Kopenhag Okulu'nun perspektifine göre askeri tehditlerin diğer sektörlerden ayrılan en önemli yönü, kasıtlı ve organize şekilde yöneltilmiş olmalarıdır. Bu tehditler, yalnızca fiziksel durumlar ile sınırlı kalmaz, aynı zamanda siyasi yapıları, ekonomik sistemleri ve toplumsal yaşamı köklü biçimde etkileyebilir. Bu nedenle, askeri tehditler doğrudan varoluşsal tehdit kategorisinde değerlendirilmesi şaşırtıcı değildir. Askeri güvenliğin tüm bu boyutları, askeri kapasiteye ve bu kapasitenin algılanış biçimine, söylemdeki etkisine ve güvenlik politikalarının meşrulaştırılmasındaki rolüne bağlı olarak şekillenir. Kopenhag

¹²³ *Age*, s. 49.

¹²⁴ *Age*, s. 50-53.

Okulu'nun vurguladığı gibi, güvenlik bir söylemdir ve askeri sektör, bu söylemin en yoğun ve en etkili biçimde kullanıldığı alandır.¹²⁵

1.2.2.2. Siyasi sektör

Kopenhag Okulu'na göre siyasi güvenlik, devletin örgütsel istikrarı ile bu istikrarı oluşturan siyasi yapıların meşruiyetine yönelik tehditleri konu almaktadır. Kopenhag Okulu'nun sektörel güvenlik yaklaşımı içinde siyasi sektör, belki de en soyut ve geniş yorumlanabilir alanlardan biri olarak nitelendirilmektedir. Bunun en önemli nedeni, neredeyse tüm güvenlik meselelerinin özünde politik bir karakter taşımasıdır. Zira tüm tehditler ve savunma mekanizmaları politik süreçler içerisinde oluşmakta ve güvenlikleştirme de doğası gereği politik bir eylem olarak şekillenmektedir.¹²⁶ Bu nedenle, ekonomik, toplumsal, çevresel veya askeri güvenlik gibi alanlar dahi “politik-ekonomik güvenlik”, “politik-toplumsal güvenlik” gibi kavramlar ile isimlendirilmektedir.

Kopenhag Okulu'na göre siyasi sektörün en temel referans nesnesi, devlettir. Ancak yalnızca devletler değil, bazı durumlarda AB gibi ulusüstü yapılar, güçlü siyasi kurumlara sahip etnik topluluklar ve ulusötesi hareketler de bu alanda referans nesnesi olarak karşımıza çıkabilmektedir. Bu yapıların ortak noktası, siyasi bütünlüklerini ve meşruiyetlerini tehdit eden unsurlar karşısında güvenlikleştirici söylem üretebilme kapasitesine sahip olmalarıdır. Güvenlikleştirici aktörler ise genellikle bu yapıların lider kadroları, hükümetleri veya kurumsallaşmış temsilcileridir.¹²⁷

Kopenhag Okulu siyasi tehditlerin, bir devletin ideolojik temellerine, kurumsal yapılanmasına ya da ulusal kimliğine yönelik olabileceğini belirtmektedir. Bu doğrultuda devlet fikri ve onu ayakta tutan temel ideolojiler zayıflatıldığında, siyasi güvenlikte bir kırılma meydana gelir ve bu tehditler, kimi zaman hükümeti belirli bir politikaya zorlamaktan rejimleri devirmeye, ayrılıkçılığı teşvik etmekten egemenliği temelden sarsmaya kadar geniş bir yelpazeye yayılabilir. Devletin kendisi zaten politik bir varlık olduğundan, bu tür tehditler askeri olanlar kadar varoluşsal birer tehlike arz edebilmektedir. Siyasi güvenlikte tehdidin merkezinde çoğu zaman egemenlik kavramı yer almaktadır. Uluslararası sistemde egemenlik ilkesi, devletlerin iç işlerine müdahalenin meşruiyetini sınırlayan temel normlardan biridir. Bir devleti bir arada tutan ulusal kimlik ve siyasi ideoloji

¹²⁵ *Age*. s. 57-58.

¹²⁶ *Age*. s. 141.

¹²⁷ *Age*. s. 145.

gibi olgular tehdit edildiğinde, siyasi sektör harekete geçer. Egemenliğe yönelik tehditler, yalnızca dış müdahalelerle değil, devletin içerisinde gelen meşruiyet krizleriyle de tetiklenebilir. Egemenliğin küçük çaplı ihlalleri dahi, siyasi biçimin dış müdahaleye açık hale gelmesi nedeniyle, güvenlik sorunu olarak tanımlanabilir.¹²⁸

Siyasi güvenlikte sıklıkla karşılaşılan tehdit türlerinden biri de tanınma ve meşruiyetin reddidir. Bir devletin veya siyasi birimin hem iç hem de dış düzeyde meşruiyetini kaybetmesi veya tehdit altında olduğuna yönelik algısı, onu varoluşsal bir krize sürükleyebilir. Bu durum, devletin sınırları içerisindeki muhalefet hareketlerinden, uluslararası toplumun hukuki veya politik baskılarına kadar birçok kaynaktan kaynaklanabilir. Bu noktada güvenlikleştirici söylem, egemenliğin ihlal edildiği iddiasıyla biçimlenir. Özellikle müdahale edilen hükümetler, dış aktörlerin söylemini reddederek kendi egemenliklerini savunma refleksi geliştirir. Siyasi sektörün bir başka boyutu da ulusüstü siyasi bütünleşme girişimlerinin doğurduğu güvenlik ikilemine neden olma potansiyelidir. Avrupa Birliği (AB) örneğinde olduğu gibi, devletler bir yandan ekonomik ve siyasi fayda sağlamak amacıyla entegrasyon süreçlerine katılırken, diğer yandan bu süreçlerin egemenliklerini aşındırabileceği kaygısıyla siyasi tehdit algısı geliştirebilirler. Bu, özellikle entegrasyonun milli kimlik üzerinde baskı oluşturduğu, karar alma süreçlerini ulusal sınırların dışına taşıdığı söylemleri ile pekiştirilir. Kimi durumlarda, entegrasyon süreci bizzat bir varoluşsal tehdit olarak çerçevelenir. Bunun tersi bir perspektif ile AB bağlamındaki parçalanma senaryoları, Avrupa projesinin kendisini ortadan kaldıracak gelişmeler olarak algılanabilir ve entegrasyonun devamı bir güvenliğin sağlanabilmesi adına bir gereklilik olarak sunulabilir.¹²⁹ Bu tarz söylemler, siyasi birlik fikrinin kendisini güvenlik nesnesi haline getirir ve güvenlikleştirme sürecini daha da karmaşılaştırır.

1.2.2.3. Ekonomik sektör

Kopenhag Okulu'nun sektörel güvenlik yaklaşımı içerisinde ekonomik güvenlik, en tartışmalı ve karmaşık alanlardan biri olarak değerlendirilmektedir. Ekonomik sektör, doğası gereği piyasa mantığı ile devletin güvenlik kaygıları arasında gidip gelen bir mücadele alanı sunar. Nitekim bu durum, güvenlikleştirmenin ekonomik alanda nasıl ve ne zaman gerçekleştiği sorusunu oldukça problemli hale getirir. Ekonomik güvenlik söylemi, farklı aktörler ve referans nesneleri etrafında şekillenir. Devletler, firmalar, bireyler, sınıflar ve

¹²⁸ *Age*, s. 142-152.

¹²⁹ *Age*, s. 148-158.

uluslararası örgütler bu alandaki potansiyel referans nesneleridir. Ancak, ekonomik sektörün kendine has mantığı nedeniyle, bu aktörlerin varoluşsal tehdit algısıyla güvenlikleştirilmesi sıkça sorgulanmaktadır. Örneğin, firmaların piyasa içindeki varlıkları doğaları gereği geçicidir, dolayısıyla güvenliğin referans nesnesi olma iddiaları zayıftır. Yine de bazı özel durumlarda, örneğin devasa bankaların çöküşü gibi, firmalar güvenlikleştirilebilmektedir.¹³⁰

Kopenhag Okulu'na göre ekonomik güvenlik gündemi, askeri üretim kapasitesi, tedarik zincirinin güvenliği, eşitsizliklerin artması, yasadışı ekonomik faaliyetler, teknolojik gelişmelerin etkisi ve sistemsel krizler gibi geniş bir yelpazeyi kapsamaktadır. Ancak bu sorunların çoğu, saf ekonomik sektör ile değil, diğer sektörlerle olan ilişkileri bağlamında varoluşsal birer tehdit haline gelir. Örneğin, bir devletin temel gıda ihtiyacını karşılayamaması, ekonomik güvenliğin yanı sıra insani bir güvenlik meselesi haline gelebilmektedir. Bu noktada, ekonomik güvenlik söyleminin çoğu, ekonomik sektörün ötesinde siyasi, askeri veya toplumsal bağlamlarda güvenlik yaratır. Buna ek olarak ekonomik güvenlik, çoğu zaman diğer sektörlerdeki güvenlik sorunlarına da zemin hazırlayabilir. Çevresel bozulmalar, toplumsal eşitsizlikler veya teknolojik gelişmeler gibi faktörler, ekonomik sektörden kaynaklanıp askeri, toplumsal ya da siyasi sektörleri etkileyebilir. Bu nedenle, ekonomik güvenliğin taşma (*spillover*) etkisi yüksek, ancak içsel olarak sınırları bulanık bir yapısı vardır. Sonuç olarak, ekonomik güvenliğin güvenlikleştirilmesi, sektörel güvenlik yaklaşımı içinde en zorlayıcı ve en bulanık alanlardan biridir. Piyasa mantığının güvensiz yapısı, güvenliğin sınırlarını net olarak belirlemeyi de zorlaştırır. Yalnızca devletlerin iflası veya küresel sistemin çökmesi gibi olağanüstü durumlar, ekonomik sektörde gerçek anlamda güvenlikleştirmeyi meşru kılar. Bunun dışında kalan birçok ekonomik mesele, yoğunlukla diğer sektörlerdeki güvenlik algıları aracılığıyla önem kazanır.¹³¹

1.2.2.4. Toplumsal sektör

Toplumsal güvenlik, Kopenhag Okulu'nun sektörel güvenlik yaklaşımı içerisinde en özgün ve kavramsal olarak en karmaşık alanlardan biridir. Geleneksel güvenlik çalışmalarının odak noktası olan ulusal güvenlik, esasen politik ve askeri sektörlerle sınırlı kalmış, ulus kavramı ise nadiren ayrı bir güvenlik birimi olarak ele alınmıştır. Oysa ulusun kendisi, yalnızca bir devletin vatandaşı olmanın ötesinde, kimlikli bağlılıklar üzerinden

¹³⁰ *Age*, s. 95-101.

¹³¹ *Age*, s. 117.

şekillenen bir topluluk yapısını barındırır. Toplumsal güvenlik, bu nedenle devletin siyasi varlığından ziyade, toplumun kimliksel bütünlüğüne yönelik tehditlerle ilgilenir. Toplumsal sektörün düzenleyici kavramı “kimlik”tir. Kimliğin tehdit altında olduğu durumlarda toplumsal güvensizlikten söz edilmekte ve bu güvenlik anlayışı, bireylerin güvenliğinden ziyade, kendini bir “biz” kimliği etrafında tanımlayan toplulukların varoluşsal bütünlüğünü merkeze almaktadır. Bu anlamda toplumsal güvenlik, ulus, etnik grup, dini cemaat ve hatta dil toplulukları gibi kolektif kimliklerin tehdit altında olduğu algısına dayanır. Dolayısıyla, toplumsal güvenlik birimi birey değil, kolektif kimlik temellidir. Kopenhag Okulu’nun toplumsal güvenlik anlayışı, yalnızca devletin sınırları içinde yaşayan nüfusları değil, onların öz-kimliklerini ve bu kimliklerin sürdürülebilirliğini temel alır. Bu bağlamda toplumsal güvensizlik, kimliklerin bastırılması, dönüştürülmesi ya da yok edilmesi girişimleriyle ortaya çıkar. Dolayısıyla kimliğe yöneltlen her türlü tehdit, sadece fiziksel değil, sembolik ve kültürel düzeyde de olabilir. Kopenhag Okulu bu tehditleri, göç, yatay rekabet ve dikey rekabet olmak üzere üç başlık altında değerlendirmektedir. Göç, bir ülkedeki mevcut nüfus yapısının değişmesine neden olan ve topluluğun demografik egemenliğini tehdit eden bir olgu olarak algılanır. Yatay rekabet ise, komşu kültürlerin baskın hale gelerek, diğer bir ülkenin kültürel yapısının zayıflamasına yol açar. Son olarak dikey rekabet ise bireylerin mevcut kimliğini terk edip daha büyük ya da daha küçük kimlik yapılarına yönelmesine neden olan bir durum olarak nitelendirilir.¹³²

Kopenhag Okulu’nun sektörel güvenlik yaklaşımı içerisinde toplumsal tehditlerin önemli bir özelliği de niyetli ya da niyetsiz olarak ortaya çıkabilmeleridir. Göç hareketleri kimi zaman ekonomik ya da çevresel baskılar nedeniyle kendiliğinden gelişebilirken, bazı durumlarda bilinçli bir homojenleştirme politikasının bir parçası olabilir. Örneğin, entegrasyon projeleri ya da kültürel küreselleşme, kimlikleri dönüştürme potansiyeline sahiptir. Toplumsal güvenlik meselelerinde kimlikler yalnızca dış tehditlerle değil, iç dönüşümle de karşı karşıya kalabilir. Kültürel yeniden üretimin dil, eğitim, medya gibi kurumsal araçlarının kontrolü, bir grubun kimliğini sürdürebilme kapasitesini doğrudan etkilemektedir. Bu bağlamda devlet, ya koruyucu bir rol üstlenebilir ya da baskın kimliği güçlendirme yönünde kimliksel asimilasyon politikaları uygulayabilir. Toplamlar ise bu tehditlere devlet desteğiyle ya da doğrudan kendi öz savunma pratikleriyle yanıt verebilirler.¹³³

¹³² *Age*, s. 119-121.

¹³³ *Age*, s. 122-125.

Toplumsal sektördeki başlıca referans nesneleri ise milletler, etnik gruplar, kabileler, medeniyetler, dini cemaatler ve ırksal kimlikler olabilir. Bu gruplar, bireylerin aidiyet hissini şekillendiren ve siyasal bağlılıklarından ayrışabilen yapılar olarak değerlendirilir. Ulusal kimliğin, devletle örtüşmesi durumunda devletler bu kimliğin güvenlikleştirilmesinde doğrudan aktör haline gelirler. Ancak devletten ayrışan ulusal, etnik ya da dini topluluklar, kendi kimliklerinin korunması için ya devlet içinde özerklik arayışına girerler ya da alternatif siyasi yapılanmalar kurmayı hedeflerler. Toplumsal tehditler, kimliğin inşa biçimine göre farklı kırılmalıklar yaratır. Bir ulus yalnızlık ve farklılık üzerine kurulmuşsa, en küçük nüfus hareketleri bile tehdit olarak algılanabilir. Kimlik, dil ya da kültürel alışkanlıklar temelinde tanımlanıyorsa, dış kültürel etkiler tehdit algısını besleyebilir ve tepkiyi artırabilir. Aynı zamanda çokkültürlü yapılar, ayrışma ve bölünme risklerine karşı daha kırılabilir hale gelebilir. Bu da toplumsal güvenliğin, coğrafya, tarih, kültür ve siyasetle iç içe geçen çok boyutlu bir mesele olduğunu gösterir.¹³⁴

Avrupa örneğinde görülebileceği üzere, toplumsal güvenliğin diğer sektörlerle nasıl iç içe geçtiği dikkat çekicidir. Avrupa’da toplumsal güvenlik tehditleri, azınlık, ulus, devlet ve Avrupa kimliği arasındaki gerilimlerden doğmakta ve entegrasyon süreçleri bu dinamikler etrafında şekillenmektedir. Avrupa bütünleşmesi, bu kimliklerin birbiriyle ne ölçüde çatışmadan yaşayabileceğine bağlıdır. Göç, kültürel homojenleşme, yatay ve dikey kimlik rekabeti gibi unsurlar Avrupa’nın güvenlik mimarisini doğrudan etkilemektedir.¹³⁵

1.2.2.5. Çevresel sektör

Kopenhag Okulu’na göre çevresel sektörün en temel özelliği, iki farklı gündemin varlığıdır. Bunlardan biri bilimsel gündem diğeri ise siyasi gündemdir. Bilimsel gündem çoğunlukla doğa bilimlerine dayanmakta ve uzmanlar ve araştırma kurumları tarafından belirlenmektedir. Bu gündem, ekosistemlerin bozulması, iklim değişikliği, ormanların yok olması ve kaynakların tükenmesi gibi olgular üzerinden şekillenmektedir. Buna karşılık siyasi gündem ise devletler, hükümetler arası örgütler ve kamuoyu aracılığıyla şekillenmekte olup, çevresel sorunların ne ölçüde acil ve öncelikli olduğu yönündeki kararlarla ilgilenmektedir. Çevresel güvenlikleştirme çabaları çoğunlukla bu iki gündem arasındaki etkileşim sonucunda ortaya çıkmaktadır. Çevresel güvenlik referans nesnesi konusunda da net bir fikir birliği bulunmamaktadır. Bazı çevreci aktörler için doğrudan “doğanın kendisi”

¹³⁴ *Age*, s. 123-126.

¹³⁵ *Age*, s. 132.

referans nesnesi iken, diğerleri için esasen medeniyetin sürdürülebilirliği önem taşımaktadır. Bu çerçevede, çevresel güvenlik, insan yaşamı için hayati olan ekosistemlerin korunmasını esas alır.¹³⁶ Ekolojik krizlerin medeniyetin temellerine yönelik bir tehdit oluşturduğu düşüncesi, bu alanın güvenlikleştirilmesini motive eden temel varsayımlardan biridir. Çevresel güvenliğin tehdit algısı doğadan gelen ve insan faaliyetiyle doğrudan ilişkili olmayan tehditler, insan faaliyetlerinin doğanın sistemlerine zarar vermesi sonucu ortaya çıkan tehditler ve varoluşsal olmayan, ancak rahatsız edici çevresel değişiklikler olmak üzere üç ana ilişki etrafında tanımlanabilir. En yaygın güvenlikleştirme çabaları, ikinci gruba ait tehditler etrafında şekillenir çünkü bu tür tehditler hem küresel düzeyde hem de bölgesel ve bireysel bağlamda doğrudan yaşamsal etkiler yaratabilir. Sonuç olarak, Kopenhag Okulu'nun sektörel güvenlik yaklaşımı içerisinde çevresel güvenliğin güvenlikleştirme potansiyeli genellikle sınırlı kalmaktadır. Birçok çevresel sorun siyasi gündem içerisinde ele alınmakla birlikte, yalnızca istisnai durumlarda olağanüstü önlemleri meşrulaştıracak düzeyde bir güvenlikleştirme gerçekleşmektedir. Bunun en önemli nedenlerinden biri, çevresel tehditlerin genellikle uzun vadeli ve yavaş ilerleyen doğasıdır. Toprak erozyonu, iklim değişikliği veya biyolojik çeşitlilik kaybı gibi süreçler, kriz eşiğine kadar acil bir tehdit olarak algılanmaz.¹³⁷ Bu durum, çevresel tehditlerin çoğunlukla siyasallaşma düzeyinde kalmasına neden olur.

1.2.3. Bölgesel güvenlik kompleksi

Kopenhag Okulu'nun güvenlik çalışmalarına yaptığı önemli katkılardan biri olan Bölgesel Güvenlik Kompleksi Teorisi, güvenlik analizinde “bölgesel” düzeyi merkezi konuma yerleştiren kuramsal bir çerçeve sunmaktadır. Bu yaklaşım, uluslararası güvenlik sisteminin ne tamamen küresel ne de yalnızca yerel bir düzeyde şekillendiğini, asıl belirleyici düzeyin bölgesel olduğunu ileri sürer. Bu bağlamda, çoğu güvenlik tehdidinin doğası gereği bölgesel karakter taşıdığı savunulmaktadır. Teorinin temel varsayımı, tehditlerin kısa mesafelerde uzun mesafelere kıyasla daha kolay yayıldığı ve bu nedenle güvenliğin, karşılıklı bağımlılığa dayalı olarak bölgesel kümeler içerisinde yapılandırıldığıdır.¹³⁸

Bölgesel güvenlik kompleksi, güvenlik dinamiklerinin iç içe geçtiği, genellikle devletler ya da aktörler arasında oluşan, karşılıklı etkilerin güçlü olduğu yapılar olarak

¹³⁶ Age. s. 72-76.

¹³⁷ Age. s. 80-85.

¹³⁸ Barry Buzan ve Ole Waever, *Regions and Powers: The Structure of International Security* (Cambridge: Cambridge University Press, 2003), 4-8.

tanımlanır. Bu tanıma göre, bir bölgedeki güvenlik meseleleri, birbirinden ayrı olarak değerlendirilemez veya çözümlenemez.¹³⁹ Ayrıca, güvenlik kompleksleri, küresel güçlerin etkisine açık olsalar da, kendi içsel dostluk-düşmanlık dinamiklerine sahip bir özerklik barındırırlar.¹⁴⁰

Bu güçlü teorik temellere rağmen, bu çalışmada bölgesel güvenlik kompleksi yaklaşımı merkezi bir analitik çerçeve olarak benimsenmemiştir. Bunun nedeni yalnızca tematik bir tercihten ziyade, aynı zamanda teorik bir gerilimin doğal sonucudur. Zira Huysmans'ın da belirttiği gibi, güvenlik analizinde “mekansal (*territorial*) mantık” ile “sektörel (*functional*) mantık” arasında önemli bir gerilim söz konusudur. Huysmans, özellikle göç gibi konuların, coğrafi sınırları aşan ve daha akışkan dinamikler içerdiğine dikkat çekerken, bölgesel güvenlik kompleksi yaklaşımının bu tür meseleleri analiz etmekte sınırlı kaldığını vurgulamaktadır.¹⁴¹ Bu nedenle Kopenhag Okulu'nun ortaya koymuş olduğu güvenlikleştirme ve sektörel güvenlik yaklaşımı tezin ana kuramsal çerçevesini oluştururken, bölgesel güvenlik kompleksi teorisi tez kapsamının dışında tutulmuştur.

1.3. Göç ve Güvenlik Algısı

Çağlar boyu sayısız insan hareketliliği yaşanmıştır. İnsanlık tarihinde Homo Sapiens'in ortaya çıkışından bugüne göç olgusu var olmuştur.¹⁴² Dolayısıyla göç, insanlık tarihinin bir parçasıdır. Göç, tarih boyunca hem bireylerin hem de toplulukların yaşamlarını etkileyen önemli bir sosyo-politik olgu olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu bağlamda göç, bireylerin veya grupların farklı nedenlerle bir yerden başka bir yere kalıcı ya da geçici olarak yer değiştirmesi süreci olarak tanımlanmaktadır. Bu hareketlilik ekonomik fırsatlar, savaş, çevresel felaketler ya da siyasal baskı gibi çok çeşitli faktörlerin etkisiyle şekillenmektedir. Ancak çağdaş dönemde göç yalnızca bir demografik hareketlilik değil, aynı zamanda devletlerin sınırlarını, kimliklerini ve güvenlik algılarını etkileyen karmaşık bir fenomen haline gelmiştir.¹⁴³

¹³⁹ Age, s. 43-44.

¹⁴⁰ Age, s. 4.

¹⁴¹ Huysmans, “Revisiting Copenhagen,” 489-498.

¹⁴² Klaus J. Bade, *Migration In European History*. (John Wiley & Sons, 2008), 10.

¹⁴³ David Cesarani ve Mary Fulbrook, “Introduction,” içinde *Citizenship, Nationality and Migration in Europe*, der. David Cesarani ve Mary Fulbrook (London: Routledge, 1996), 2; James Hampshire, *Citizenship and Belonging: Immigration and the Politics of Demographic Governance in Postwar Britain* (Basingstoke: Palgrave Macmillan, 2005), 1.

Göç olgusu, günümüzde hiç olmadığı kadar güvenlik ile ilişkilendirilmektedir.¹⁴⁴ Göç ve güvenlik arasındaki bu ilişki özellikle Avrupa’da, 1980’li yılların ortalarından itibaren giderek artan bir şekilde inşa edilmiş ve Suriye İç Savaşı’nın tetiklediği mülteci akınıyla doruk noktasına ulaşmıştır.¹⁴⁵

Huysmans’ın da belirttiği üzere çağdaş Avrupa’da göç, kimlik kontrolleri ve vize politikaları, iltica uygulamaları, göçmenlerin entegrasyonu, sosyal hakların dağıtımı ve kültürel çeşitliliğin yönetimi gibi çeşitli politika alanlarının kesiştiği çok boyutlu bir mesele olarak öne çıkmaktadır. Avrupa’da göçün aşırı siyasallaştırılması belirli insan gruplarının “tehlikeli” olarak etiketlenmesine ve dışlanmasına yol açmaktadır.¹⁴⁶ Böylece, göçmenlik kavramı genel kamuoyunda giderek daha olumsuz bir anlama evrilmiş, göç ve beraberinde gelen göçmenler, toplumların bütünlüğüne ve refahına yönelik birer tehdit ve dış unsurların içeriye girmesi olarak algılanmaktadır.¹⁴⁷ Özellikle 20. yüzyılın son çeyreğinden itibaren göç olgusu, salt demografik ve ekonomik kaygıların ötesine geçerek, güvenlik perspektifinden değerlendirilmeye başlanmıştır. Bu dönüşüm, Soğuk Savaş’ın sona ermesiyle birlikte uluslararası sistemde yaşanan değişim ve dönüşümlerin bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Nitekim, göç ve güvenlik arasındaki ilişki Soğuk Savaş öncesi dönemden itibaren kurulmuş olsa dahi, bu ilişkinin belirginleşmesi ve kurumsallaşması esasen Soğuk Savaş’ın son yıllarına denk gelmektedir.¹⁴⁸ Soğuk Savaş’ın sona ermesiyle birlikte güvenlik çalışmalarında yaşanan dönüşüm, yalnızca askeri tehditlerle sınırlı olmayan genişlemeci bir güvenlik anlayışının ortaya çıkmasına zemin hazırlamış, bu bağlamda göç kavramı, ekonomik, toplumsal, siyasi ve askeri güvenlik tehditlerinin önemli bir unsuru olarak yeniden tanımlanmıştır. Süreç içerisinde göç, yalnızca insani boyutları olan bir olgu olmaktan çıkarak, güvenlik söylemleri ve uluslararası politika pratikleriyle iç içe geçmiştir.

Dolayısıyla, göçün güvenlik konusu olarak yeniden tanımlanması, büyük ölçüde güvenlik paradigmasındaki dönüşümle ilişkilidir. Geleneksel güvenlik anlayışı, devlet merkezli ve askeri tehdit odaklı bir perspektife sahipken, 1990’lardan itibaren bu anlayış yerini daha geniş bir güvenlik tanımına bırakmıştır. Genişletilmiş güvenlik kavramı çerçevesinde birey, toplum, ekonomi, çevre ve kültürel yapı gibi unsurlar da güvenliğin

¹⁴⁴ Rumelili ve Karadağ, “Göç ve güvenlik,” 69.

¹⁴⁵ Rumelili ve Karadağ, “Göç ve güvenlik,” 70.

¹⁴⁶ Jef Huysmans, “The European Union And The Securitization Of Migration.” *JCMS:Journal Of Common Market Studies* 38.5 (2000): 770-771.

¹⁴⁷ Didier Bigo, “Security and Immigration: Toward a Critique of the Governmentality of Unease,” *Alternatives* 27.1 (2002): 67.

¹⁴⁸ Mine Nur Küçük, “Göç-Güvenlik Bağlantısını Yeniden Düşünmek: Eleştirel Güvenlik Yaklaşımları, Özgürleşme ve Türkiye’deki Suriyeli Mülteciler,” *Uluslararası İlişkiler* 18, sy. 69 (2021): 4.

referans nesnesi haline gelmiş, bu çerçevede göç konusu da hem ulusal hem de toplumsal güvenliği etkileyen bir faktör olarak değerlendirilmiştir.¹⁴⁹ Göçmenlerin yalnızca fiziksel sınırları aşan bireyler olarak değil, aynı zamanda ulusal kimliğe, ekonomik bütünlüğe ve toplumsal istikrara yönelik potansiyel tehdit unsuru olarak sunulması, bu güvenlik anlayışının pratikteki yansıması olmuştur.

Bu bağlamda Kopenhag Okulu'nun geliştirdiği güvenlikleştirme yaklaşımı, göç ve güvenlik arasındaki ilişkinin anlaşılmasında önemli bir zemin oluşturmaktadır. Göç olgusu, güvenlikleştirme yaklaşımının en sık başvurulduğu meselelerden biri haline gelmiştir.¹⁵⁰ Güvenlikleştirme, göç gibi konuların, aktörler tarafından varoluşsal tehdit olarak tanımlanması ve bu tehdit algısının toplumsal düzeyde meşruiyet kazanması sürecini ifade etmektedir. Bu yaklaşıma göre, bir olgu ancak belirli aktörler tarafından söz-edimleri ile tehdit olarak inşa edilmekte ve bu inşa geniş kitlelerce kabul görürse güvenlik meselesi haline gelmektedir.¹⁵¹ Bu çerçevede göçün güvenlikleştirilmesi süreci, kamuoyunun söylemsel rızasıyla mümkün hale gelmektedir. Dolayısıyla bu süreç, toplumsal tahayyüllerin nasıl şekillendiğini de göstermektedir.

Didier Bigo, göçün güvenlikleştirilmesini yalnızca söylemsel değil, aynı zamanda kurumsal pratik düzeyde de ele alması gerektiğini vurgulamaktadır. Ona göre göç, modern devletin güvenlik profesyonelleri tarafından yönetilebilecek bir tehdit haline gelmekte ve bu süreçte göçmenler, hem kamusal düşman hem de özel yaşamı tehdit eden birer aktör olarak inşa edilmektedir. Göçmen imgesi, giderek daha fazla suç, hastalık, işsizlik, kültürel yozlaşma gibi kavramlarla ilişkilendirilmekte ve toplumun değerlerini tehdit eden dış unsur olarak tasavvur edilmektedir. Bu noktada göçmenler, anlamlar ve korkular taşıyan birer sembole dönüşmektedir.¹⁵² Bigo, bu güvenlikleştirme sürecini “kurumlar arası rekabetin yönetim teknolojisi” şeklinde tanımlamaktadır. Ona göre göçün güvenlik problemi olarak inşa edilmesi, polis, ordu, istihbarat servisleri gibi farklı aktörlerin kendi varlıklarını meşrulaştırmalarına olanak tanımaktadır.¹⁵³ Aynı zamanda, bu güvenlikleştirme söylemi ile birlikte kamuoyunda olumsuz bir atmosfer yaratılmakta ve bu durum siyasi otoritelerin gücünü pekiştirmesini kolaylaştırmaktadır.

¹⁴⁹ Mandacı ve Özerim, “Uluslararası Göçlerin Bir Güvenlik Konusuna Dönüşümü,” 106.

¹⁵⁰ Rumelili ve Karadağ, “Göç ve güvenlik,” 72.

¹⁵¹ Küçük, “Göç-Güvenlik Bağlantısını Yeniden Düşünmek,” 6.

¹⁵² Didier Bigo, “Security and Immigration: Toward a Critique of the Governmentality of Unease,” *Alternatives* 27, özel sayı (2002): 70.

¹⁵³ *Age*, s. 64-65.

Buna ek olarak göçmenler metaforlar ve görseller aracılığıyla da betimlenmektedir. Eugene Quinn, Avrupa kamuoyunda göçmenlerin sıklıkla “sel”, “akın”, “dalga” gibi doğa olaylarına benzetilerek anlatıldığını ve bunun bireysel hikayeleri görünmez kıldığını vurgular. Bu metaforlar ile göçmenler, birer birey değil, homojen bir kitle olarak betimlenmekte ve kontrol edilemeyen, sınırları tehdit eden bir güç olarak sunulmaktadır.¹⁵⁴ Böylece göçmen imgesi, insani boyutları göz ardı edilen ve felaketler ile özdeşleştirilen bir figür olarak inşa edilmektedir. Dolayısıyla göçmenler insan hakları bağlamında değil, daha çok ulusal güvenliğin nesnesi olarak değerlendirilmektedir. Bu metaforik çerçeve, aynı zamanda halkın bilinçaltındaki korkuları harekete geçiren ve politik müdahaleleri kolaylaştıran bir araç haline gelmektedir. Göçmenlerin bu şekilde inşa edilmesi, aynı zamanda kurumsal ve politik bir dönüşümün parçasıdır. Özellikle Avrupa’da 1980’lerden itibaren göç, sosyal yardım sistemlerine yük, toplumsal uyumun önünde engel ve kamu düzenine tehdit olarak görülmeye başlanmış, bu durum göç politikalarının güvenlik bağlamında şekillenmesine yol açmıştır.¹⁵⁵ Aynı zamanda göçmenlerin, yalnızca sosyal uyumu tehdit eden figürler olarak değil, ekonomik sistemin yükünü artıran unsurlar olarak da inşa edildiği görülmektedir. İngiltere örneğinde görüleceği üzere, “sosyal yardım turizmi” (*benefit tourism*) söylemi, göçmenlerin kamu hizmetlerinden haksız yere faydalandığı iddiası üzerine kuruludur.¹⁵⁶ Böylece göçmenler, hem ekonomik hem kültürel hem de toplumsal düzeyde çok katmanlı bir tehdit olarak inşa edilmektedir. Bu durum, göçün toplumsal refah ve ulusal bütünlük için bir tehdit olarak kodlanmasını beraberinde getirmiştir.

Göçmenlerin tehdit olarak kodlanması yalnızca aktörlerin söylemleri ile sınırlı kalmamış, toplumun farklı katmanlarında yaygın bir korku iklimine yol açmıştır. Göçmenler sıklıkla refah avcısı, toplumsal düzene karşı tehdit, hastalık taşıyıcısı ve potansiyel suçlu gibi etiketlerle anılmaya başlanmıştır. Uluslararası terörizmin yarattığı tedirginlik ile birleşen bu imgeler, göçmenlerin kolektif bilinçte birincil tehdit unsuru olarak konumlanmasına neden olmuştur.¹⁵⁷ Özellikle Suriye İç Savaşı sonrasında artan mülteci hareketliliği, Avrupa toplumlarında olağanüstü güvenlik önlemlerine yönelik meşruiyeti artırmış ve göçmenlere yönelik şüphelerin derinleşmesine yol açmıştır. Avrupa ülkelerinde

¹⁵⁴ Eugene Quinn, “The Refugee and Migrant Crisis: Europe’s Challenge,” *Studies: An Irish Quarterly Review* 105, sy. 419 (2016): 275.

¹⁵⁵ Huysmans, “The European Union and the Securitization of Migration,” 751.

¹⁵⁶ Jonathan Portes, “Immigration, Free Movement and the EU Referendum,” *National Institute Economic Review*, sy. 236 (Mayıs 2016): 18; Christian Dustmann ve Tommaso Frattini, “The Fiscal and Welfare Effects of Immigration: Introduction,” *The Economic Journal* 124, sy. 580 (2014): F565.

¹⁵⁷ Rumelili ve Karadağ, “Göç ve güvenlik,” 70.

göç, kendiliğinden gelişen toplumsal bir süreçten ziyade, siyasal aktörler tarafından yönlendirilen bir temsil alanı haline gelmiştir.¹⁵⁸ Avrupa'daki bu dönüşüm, yalnızca göçmenlere karşı kültürel ya da ideolojik bir ötekileştirme ile sınırlı kalmamakta, hukuki düzenlemelere de yansımaktadır. Bu doğrultuda, göçmenlik ve iltica politikaları giderek daha fazla cezalandırıcı pratikler üzerinden kurgulanmakta, göçmenleri kriminalize eden bir dille sunulmaktadır.¹⁵⁹ Göçmenler, kamu güvenliği ve iç düzen için de bir tehdit olarak temsil edilmektedir.

Göçün güvenlik ekseninde ele alınması, Avrupa'da radikal sağ partilerin yükselişi ile daha da belirginleşmiştir. Avrupa toplumlarının bir yandan sosyal refah ve kültürel kimliği koruma gerekçesi ile göçe mesafeli dururken diğer yandan çokkültürlülüğü savunması dikkat çekici bir çelişkidir.¹⁶⁰ Bu çelişkili tutum, göçmenlerin hem dışlanmasına hem de fayda odaklı araçsallaştırılmasına neden olmaktadır. Sosyal refah söylemi çerçevesinde, göçmenler ekonomik kaynakları haksızca tüketen ve bu nedenle vatandaşların yaşam standartlarını tehdit eden unsurlar olarak görülmektedir. Özellikle popülist siyasetçiler ve radikal sağ partiler, göç karşıtı retoriği etkili bir şekilde kullanarak siyasi destek kazanmaktadır. Çokkültürlü politikaların yaygın olduğu İngiltere gibi ülkelerde dahi bu partiler, göç karşıtı söylemleri ile siyasi desteklerini artırmaktadır.¹⁶¹

Birleşik Krallık özelinde değerlendirilecek olursa göç meselesi, tarihsel olarak kolonyal geçmişle yakından bağlantılıdır. 20. yüzyılın ortalarında, başta Karayipler olmak üzere birçok eski sömürge ülkesinden İngiltere'ye gelen göçmenler, ülkenin çokkültürlü yapısına katkı sağlamıştır. Ancak bu süreç aynı zamanda göçmenlerin zaman içerisinde “asimile edilmesi gereken ötekiler” olarak görülmesine neden olmuştur. İngiltere'deki göç politikaları başlangıçtan itibaren sayısal sınırlandırma, ırksal ayırım ve sosyo-demografik kriterlere göre şekillenmektedir.¹⁶² Özellikle 2004 yılında Avrupa Birliği'nin genişleme dalgası ile birlikte, AB içi serbest dolaşım, İngiltere için yeni bir göç dalgası olarak yorumlanmış, bu durum kamuoyunda ciddi bir rahatsızlık yaratmıştır. Avrupa Birliği'nin serbest dolaşım hakkı çerçevesinde İngiltere'ye yönelik göçün, ekonomik olarak olumsuz sonuçlar yaratmadığı yapılan çalışmalar ile belirtilse dahi, kamuoyunda bu

¹⁵⁸ Mandacı ve Özerim, “Uluslararası Göçlerin Bir Güvenlik Konusuna Dönüşümü,” 106.

¹⁵⁹ Dora Kostakopoulou, “Trafficking and Smuggling in Human Beings: The British Perspective,” içinde *Immigration and Criminal Law in the European Union: The Legal Measures and Social Consequences of Criminal Law in Member States on Trafficking and Smuggling in Human Beings*, ed. Elspeth Guild ve Paul Minderhoud (Leiden: Martinus Nijhoff Publishers, 2006), 346.

¹⁶⁰ Rumelili ve Karadağ, “Göç ve güvenlik,” 86.

¹⁶¹ Mandacı ve Özerim, “Uluslararası Göçlerin Bir Güvenlik Konusuna Dönüşümü,” 106.

¹⁶² Hampshire, *Citizenship and Belonging*, 13.

göç, “sosyal yardım sistemine yük” olarak algılamıştır. Bu algı, özellikle medya ve siyasi elitlerin “sosyal yardım turizmi” söylemleri ile yeniden üretilmiş ve göç karşıtı politikaların güçlenmesine zemin hazırlamıştır.¹⁶³

Bu sürecin en kritik dönüm noktası ise kuşkusuz Brexit referandumu olmuştur. Referandum kampanyaları süresince AB karşıtı siyasi aktörler göçü, çok katmanlı ve boyutlu bir tehdit olarak konumlandırmış ve göçmen karşıtlığı, referandumun sonucunu belirleyen başlıca faktörlerden biri haline gelmiştir.¹⁶⁴ Aynı zamanda, kampanya sürecindeki popülist söylemler, göçmenleri bir tehdit simgesi haline getirerek kamuoyunun endişelerini ve huzursuzluğunu pekiştirmiştir.¹⁶⁵ Brexit süreci, yalnızca AB ile ilişkileri değil, Birleşik Krallık’ın göçmen politikasının yönünü de radikal biçimde değiştirmiştir. Göçmenlik politikaları daha fazla nitelikli iş gücüne odaklanırken, düşük vasıflı göçmenlere karşı daha kısıtlayıcı bir yaklaşım benimsenmiştir. Bununla birlikte, kamuoyundaki göçmen karşıtı refleksler, yalnızca yasal statüyle sınırlı kalmayıp, genel olarak göçmen kimliğini ötekileştiren kültürel kodlarla da güçlenmiştir.¹⁶⁶

Sonuç olarak göç, kimlik, güvenlik, egemenlik ve toplumsal düzen tartışmalarının merkezinde yer alan çok boyutlu bir olgu olmuştur. Bu bağlamda göçün güvenlikleştirilmesi, hem siyasal söylemleri hem de somut politikaları belirleyen temel bir dinamik haline gelmiştir. Göçe yönelik güvenlik merkezli yaklaşımlar, kısa vadeli kazanımlar sağlasa da uzun vadede hem toplumsal barışı hem de demokratik değerleri aşındırma potansiyeli taşımaktadır. Birleşik Krallık özelinde ise göç ve göçmenlik kavramı, Brexit referandumu bağlamında yeniden şekillenmiş, göçmenlik politikaları, ulusal egemenlik ve kimlik tartışmalarının ayrılmaz bir parçası olmuştur.

¹⁶³ Portes, “Immigration, Free Movement and the EU Referendum,” 14.

¹⁶⁴ *Age*, s. 19.

¹⁶⁵ Quinn, “The Refugee and Migrant Crisis,” 275.

¹⁶⁶ Dustmann ve Frattini, “The Fiscal and Welfare Effects of Immigration,” F565-567.

2. AVRUPA BİRLİĞİ ve BİRLEŞİK KRALLIK İLİŞKİLERİ: BREXİT'E GİDEN YOL

Brexit süreci, Birleşik Krallık'ın politik ve sosyal yapısında önemli değişimlere yol açmış ve göç politikaları bu süreçte dikkate değer bir tartışma konusu olmuştur. Brexit sürecinde göçün güvenlikleştirilmesi, hem akademik literatürde hem de kamuoyunda yer bulmuştur. Her ne kadar göç, tarihsel olarak Birleşik Krallık'ın dış politika gündeminde önemli bir yere sahip olmuş olsa da, son yıllarda göç olgusu daha geniş çaplı tepkiler ve derin etkiler yaratmıştır.¹⁶⁷ Brexit süreci de bu tepkilerin bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Göç meselesini Brexit'in tek nedeni olarak değerlendirmek yanıltıcı olsa dahi bu konunun referandum sonuçları üzerindeki belirleyici rolü yadsınamaz. Göçmen karşıtlığı, özellikle AB'den ayrılma yanlılarının söylemlerinde baskın bir yer tutmuş, halkı etkileme yönünde sıklıkla kullanılmıştır.¹⁶⁸ AB ile Birleşik Krallık ilişkilerinin nasıl ayrılık noktasına geldiğini anlayabilmek adına, Brexit sürecini 2016 yazında gerçekleşmiş siyasal bir kırılmaya indirmek yerine, Birleşik Krallık'ın Avrupa bütünleşmesine yönelik tarihsel mesafesine ve bu mesafenin zaman içerisinde nasıl kurumsal ve siyasal süreklilik içerisinde güçlenerek yeniden üretildiğine odaklanarak açıklamak analitik açıdan daha doğru bir çerçeve sağlayacaktır. Nitekim bu çerçeve, Birleşik Krallık'ın üyeliğinin kabul edilmesinden üyelik sürecindeki katılım düzeyine, nihayet referandum ile ayrılmaya kadar uzanan aşamaların, tekil bir "kriz" anından ziyade kendi içinde süreklilik taşıyan bir dinamiğe sahip olduğunu ortaya koymaktadır.¹⁶⁹

Tarihsel süreç içerisinde, Birleşik Krallık'ın Avrupa projesine ve bütünleşmenin siyasi boyutlarına karşı sergilemiş olduğu mesafeli tutum, üyelikten çok daha öncesine dayanan gerilimlerin bir sonucu olarak değerlendirilebilir. Birleşik Krallık ilk üyelik başvurusunu 1963'te yapmıştır. Ancak, o dönem Birleşik Krallık'ın Amerika Birleşik Devletleri (ABD) ile arasındaki sıkı ilişkiler, üye devletlerin bağımsız hareket kapasitesinin zayıflayacağı endişesi ile Charles De Gaulle tarafından veto edilmiştir. 1967'deki başvurusu da reddedilen Birleşik Krallık'ın birliğe katılımı ancak siyasal konjonktürün değişmesi ile mümkün olmuştur.¹⁷⁰ De Gaulle sonrası Pompidou döneminde Fransa'nın yaklaşımının

¹⁶⁷ Preetha Mitra, "Immigration, Identity and Security in the Context of Brexit: Examining Linkages Through the Lens of the Copenhagen School," *Jadavpur Journal of International Relations* 26, no. 1 (2022): 44.

¹⁶⁸ *Age*, s. 49.

¹⁶⁹ Murat Çolak ve Özge Bozkaya, "Birleşik Krallık'taki Göç Karşıtı Söylemlerin Brexit Sürecine Etkisi," *Sosyal Siyaset Konferansları Dergisi*, sy. 75 (2018): 191.

¹⁷⁰ William Outhwaite (der.), *Brexit: Sociological Responses* (London: Anthem Press, 2017), 31.

farklılaşması ve birlik içerisindeki genişleme dalgasının etkisi ile Birleşik Krallık, 1973'te Danimarka ve İrlanda ile birlikte Avrupa Ekonomi Topluluğu'na (AET) üye olmuştur.¹⁷¹

Üyelik sonrası Birleşik Krallık'ın, bütünleşik Avrupa fikrini çoğunlukla bir ticaret projesi olarak değerlendirerek, daha geniş siyasi ve kültürel bir entegrasyona direnç gösterdiği görülmektedir.¹⁷² Bu gözlem, Birleşik Krallık'ın Avrupa'yı ekonomik fayda temelinde tanımlama eğilimini, tarihsel bir süreklilik içerisinde okumayı mümkün kılmaktadır. Üyelik süreci göz önünde bulundurulduğunda, Birleşik Krallık'ın üyeliğe yönelmesinde, ekonomik dengelerin belirleyici olduğu açıktır. 1960'ların başında topluluğa üye ülkelerin ekonomik açıdan güçlenmesi ve Avrupa Ekonomi Topluluğu ile ticaretin, İngiliz Milletler Topluluğu (*Commonwealth of Nations*) ülkeleri ile olan ticaretin önüne geçmesi, Birleşik Krallık'ın yaklaşımını yeniden değerlendirmesine zemin hazırlamıştır. Bu yeniden değerlendirme, bütünleşmenin ekonomik menfaat ve pazar erişimi motivasyonu çevresinde şekillendiğine işaret etmektedir.¹⁷³

Üyelğin hemen sonrasında, birtakım imtiyazlar ve üyelik koşulları üzerinden pazarlıkların yürütülmesi, bunu yanı sıra 1975'te topluluktan ayrılma yönünde gerçekleştirilen halkoylamasında, seçmenin çoğunlukla toplulukta kalmayı tercih etmesi, Birleşik Krallık'ın AB ile ilişkisinin üyelğin ilk yıllarından itibaren müzakereci ve koşullu biçimde kurulduğunu göstermektedir. Bu tablo, İngiltere tarafından üyelğin, kesin ve geri dönülmez bir bütünleşme adımı olmaktan çok, fayda-maliyet hesabı çerçevesinde şekillenen siyasal bir tercih olarak ele alındığını göstermektedir.¹⁷⁴ Böylece Birleşik Krallık'ın, bütünleşme modelleri içerisinde daha “seçici” entegrasyon yaklaşımlarına yakın durması anlam kazanmaktadır. “Seçmeli” ya da “a la carte Avrupa” yaklaşımı, entegrasyon içerisindeki hangi politika alanlarına, ne ölçüde dahil olacaklarına, üye devletlerin kendilerinin belirleyebilmesine imkan sağlayan ve bütünleşmenin minimum düzeyde gerçekleştiğini varsayan bir modeldir. İngiltere ve Danimarka'nın ortak para birimi politikasının dışında kalması ise bu yaklaşıma güzel bir örnek teşkil etmektedir.¹⁷⁵ Bu model çerçevesinde Birleşik Krallık'ın belirli politika alanlarında dışarıda kalmayı tercih etmesi, Avrupa'yı tüm yönleriyle paylaşılacak bir siyasi proje olarak değil, seçici biçimde katılım sağlanacak bir iş birliği alanı olarak gördüğü fikrini desteklemektedir.

¹⁷¹ Mehmet Soytürk, “Büyük Britanya'nın Avrupa Birliği İle İlişkisi ve Brexit,” *The Journal of International Scientific Researches* 2, sy. 4 (2017): 76-77.

¹⁷² Outhwaite, *Brexit: Sociological Responses*, 31.

¹⁷³ Soytürk, “Büyük Britanya'nın Avrupa Birliği İle İlişkisi ve Brexit,” 76.

¹⁷⁴ *Age*, s. 77.

¹⁷⁵ Sinem Akgül Açıkmeşe, “Uluslararası İlişkiler Teorileri Işığında Avrupa Bütünleşmesi,” *Uluslararası İlişkiler* 1, sy. 1 (2004): 31.

Birleşik Krallık'ın Avrupa bütünleşmesine karşı sergilemiş olduğu mesafeli tutum ve bu tutumun nedenleri üzerinde düşünülürken, “Avrupa şüpheciligi” (*Euroscepticism*) kavramı merkezi bir öneme sahiptir. Avrupa şüpheciligi kavramını, doğrudan “AB karşıtlığı” ile eşitlemek kavramın anlamını daraltma riski taşımaktadır. Buna karşın şüphecilik, çoğu zaman bütünleşmeye temkinli yaklaşma biçiminde ortaya çıkmaktadır. Bu nedenle, literatürdeki “sert-yumuşak” ayrımını hatırlamak kavramı anlayabilmek adına önem arz etmektedir.¹⁷⁶ Bu ayrım, şüpheciliğin tek tip olmadığını göstermektedir. “Sert” şüphecilik bütünleşmeyi bütünüyle reddederken, “yumuşak” şüphecilik ise bütünleşmeyi tümünden dışlamamakta, ancak bazı alanlarda ayrışma talep etmektedir. Bu çerçevede, Birleşik Krallık'ta tartışmanın çoğu zaman bir kopuştan daha çok, seçici katılım etrafında döndüğünü görünür kılmaktadır.¹⁷⁷ Aynı zamanda, Avrupa şüpheciliğini yalnızca hükümet politikalarıyla ya da liderlerin tercihleriyle açıklamak yeterli değildir. Bu tutum, daha uzun bir siyasal kültürün ve kurumsal hafızanın bir parçasıdır. Birleşik Krallık sonradan katılmış olduğu Avrupa Birliği'ne karşı uzun süre temkinli yaklaşmış ve bu temkinli tutum zaman içerisinde iç siyasette de kalıcı bir gündem üretmiştir.¹⁷⁸ Birleşik Krallık'ın üyelik öncesi dönemde, “mutlak bir Avrupa karşıtlığı” yerine, egemenlik hassasiyetleriyle uyumlu, daha esnek bir birlik modelini tercih ettiği görülmektedir.¹⁷⁹ Bu yaklaşım zaman içerisinde siyasal kültürde karşılık bulmuş ve AB üyeliği, Birleşik Krallık siyasetinde “sorgulanan bir bağ” olarak konumlanmıştır.¹⁸⁰

Dolayısıyla bu zeminin güçlenmesinde iç siyasal kırılmalar belirleyici bir rol üstlenmiştir. Özellikle Thatcher sonrası dönemde, Avrupa meselesi Muhafazakar Parti içinde belirgin bir bölünme hattına dönüşmüş, tek para birimi girişimlerine karşı artan şüphecilik, parti içi çatışmaları derinleştirmiş ve siyasi sonuçlar üretmiştir.¹⁸¹ Benzer şekilde Cameron'un referandum vaadi de, yalnızca bir dış politika hamlesi olarak değil, parti içi baskılar doğrultusunda şekillenen riskli bir strateji olarak okunmuştur.¹⁸² Bu tarihsel arka plan, referandum sürecinde özellikle Avrupa Birliği'nin göç politikalarının ve serbest dolaşım uygulamasının göçün güvenlikleştirilmesinde güçlü birer araç olarak kullanılmasını anlamlı kılmaktadır. Ancak belirtilmelidir ki, Brexit sürecinin ayrılma yönünde

¹⁷⁶ Didem Saygın ve Mehlika Özlem Ultan, “Ekonomi ve Siyaset Bağlamında İngiltere-Avrupa Birliği İlişkileri: Tarihsel Bir Analiz,” *Güvenlik Stratejileri* 12, sy. 23 (2016): 77-78.

¹⁷⁷ Çolak ve Bozkaya, “Birleşik Krallık'taki Göç Karşıtı Söylemlerin Brexit Sürecine Etkisi,” 190-191.

¹⁷⁸ İlhan Aras ve Altuğ Güner, “Birleşik Krallık'ın Avrupa Birliği'nden Ayrılma Referandumu: Brexit Süreci ve Sonuçları,” *Marmara Üniversitesi Siyasal Bilimler Dergisi* 6, sy. 2 (Eylül 2018): 90.

¹⁷⁹ Saygın ve Ultan, “Ekonomi ve Siyaset Bağlamında İngiltere-Avrupa Birliği İlişkileri,” 72.

¹⁸⁰ *Age*, s. 96.

¹⁸¹ Outhwaite, *Brexit: Sociological Responses*, 7.

¹⁸² *Age*, s.41

sonuçlanmasını, yalnızca göç karşıtlığı üzerinden değerlendirmek, sürecin bütüncül resminin gözden kaçırılmasına neden olacaktır. Brexit'in sonucunda etkili olan parametrelerden biri olan göç olgusu, referandumda merkezi bir konuma sahip olmuş, ancak bu merkezi konum, egemenlik, ekonomi, kamu hizmetleri, kimlik ve iç güvenlik gibi kavramlar ile bir arada anlam kazanmıştır.¹⁸³ Dolayısıyla göç, Brexit'i açıklayan tek belirleyici unsur olmamakla birlikte, referandum öncesinde oluşan siyasal atmosferin de etkisi ile popülist siyasetin en işlevsel mobilizasyon başlıklarından biri haline gelmiştir.

Popülist retorik, yalnızca iktidar karşıtlığı üretmekle kalmaz, aynı zamanda "biz-öteki" ayrımı üzerinden toplumsal sınırları yeniden inşa eder. Bu çerçevede göç, düzenin bozulması ile ilişkilendiren bir retorik üzerinden kurulur. Bu nedenle, Avrupalılık-yerlilik, halk-elit gerilimleri, kampanya söylemlerinde merkezi bir rol üstlenmiştir.¹⁸⁴ Avrupa'da yükselen popülist eğilimi, yalnızca Birleşik Krallık'a özgü dinamiklerle açıklamak, konunun sınırlı ve sığ bir şekilde ele alınmasına neden olacaktır. Avrupa genelinde, popülist eğilimlerin ve aşırı sağın güçlenmesinde, küresel ölçekli krizlerin yarattığı olumsuzlukların etkili olduğu görülmektedir. 2008 sonrası ekonomik durgunluk, refah devleti tartışmalarını derinleştirmiş, kamu kaynaklarına ilişkin baskı arttıkça, göçmenlerin kamu hizmetlerinden yararlanması daha görünür bir toplumsal huzursuzluk konusu haline gelmiştir. Terörizm kaygılarının bu huzursuzluklara eşlik etmesi ile göç, daha çok güvenlik endişeleriyle anılır olmuştur. Bu doğrultuda, milliyetçi reflekslerin canlanması ve devletin güvenlikçi politikalarla yeniden tanımlanması, yabancı karşıtı söylemleri meşru kılan bir zemin üretmiştir. Bu zemin, Avrupa'nın pek çok ülkesinde göçmen karşıtı partileri görünür kılmış, böylece göç, sosyal politika tartışmasının dışına taşarak kimlik ve güvenlik gündeminin merkezine yerleşmiştir. Birleşik Krallık'ta da benzer bir karşılık oluşmuş, özellikle 2000'li yıllardan itibaren göç, kamuoyunun daha sert tepkiler verdiği bir olguya dönüşmüştür. Bu dönüşüm, referandum kampanyasında göçün hızlı ve etkili bir siyasal araç olarak kullanılabilmesini de kolaylaştırmıştır.¹⁸⁵

Göçün gündelik kaygılarla birleşmesi ve bu durumun siyasal hoşnutsuzluğu tetiklemesi, Brexit'e giden yolun iç siyasetle kurduğu bağı daha da görünür kılmıştır. Bu bağlamdaki en kritik eşiklerden biri; David Cameron'un oy oranını artıran Nigel Farage liderliğindeki UKIP'e (*United Kingdom Independence Party*) kayan oyları partisine

¹⁸³ Çolak ve Bozkaya, "Birleşik Krallık'taki Göç Karşıtı Söylemlerin Brexit Sürecine Etkisi," 194.

¹⁸⁴ Soner Karagül ve Belma Engin Güder, "Dış Politikada Popülist Söylem ve Girişimler: Trump Siyaseti ve Brexit Süreci," *Uluslararası Sosyal Bilimler Dergisi* 5, sy. 1 (2020): 111-112.

¹⁸⁵ *Age*, s. 117.

döndürebilmek ve Muhafazakar Parti içindeki AB karşıtlarını yatıştırabilmek adına 2015 seçimlerini kazanması halinde, AB üyeliğini referanduma götürme vaadinde bulunmasıdır.¹⁸⁶ Buradan da anlaşılacağı üzere, Muhafazakar Parti içerisindeki Avrupa şüphecilığının derinliği, Cameron'un manevra alanını daraltan bir etken olmuştur.¹⁸⁷ Aynı zamanda Cameron'un bu hamlesini değerlendirirken, aşırı sağ partilerin ve onların popülist söylemlerinin merkez partiler üzerindeki etkisine odaklanmak önemlidir. Bazı ülkelerde popülist aktörlerin parlamentoda yüksek temsil düzeyine sahip olmasalar dahi, merkez partilerin söylemlerini ve özellikle göç ve mülteci politikaları gibi kamu politikalarını etkileyebildiği görülmektedir. Brexit sürecinde ise UKIP örneğinde görüldüğü üzere bu partiler, ülke geleceğinde belirleyici rol oynayabilmektedir. Bu yaklaşım, Brexit'i yalnızca "halkın AB'ye tepkisi" olarak değil, aynı zamanda rekabet halindeki siyasal aktörlerin merkez siyaseti dönüştürme kapasitesi olarak okumayı mümkün kılar.¹⁸⁸ Bu doğrultuda, David Cameron'ın böyle bir hamle izlemesi, aşırı sağ partilerin merkez partileri radikalleştirme eğiliminin en belirgin örneklerinden biridir.

2015 seçimlerine gelindiğinde ise David Cameron'un seçimi kazanması ile AB üyeliğine yönelik referandum yapılacağı kesinleşmiştir. Cameron'un izlemiş olduğu referandum vaadi stratejisi, 2015 seçimlerinde Muhafazakar Parti'nin çoğunluk elde etmesinde katkı sağlamış, ancak seçim zaferiyle birlikte artık referandumu düzenlemek, Cameron için bir zorunluluk haline gelmiştir. Bu nedenle referandum vaadi, kısa vadede bir seçim stratejisiyken, uzun vadede yönetilemez bir siyasal kumar olarak yorumlanmıştır.¹⁸⁹ Bu stratejinin referandum aşamasında ters etkiler ürettiği de görülmektedir. Cameron'ın Avrupa meselesini "destek siyaseti" düzleminde yönetme stratejisi, 2015'te beklenmedik bir zaferi kolaylaştırmış olsa dahi, referandum kampanyasında Cameron'ın AB'de kalma lehine güçlü bir argüman kurma kapasitesini zayıflatmıştır.¹⁹⁰ 2015 sonrası dönemde ise vaat geri döndürülemez bir yükümlülüğe dönüşmüş, hükümet hattı AB'de kalma yönünde şekillenirken Cameron, hem referandumun mimarı hem de kalma kampanyasının lideri haline gelmiştir.¹⁹¹ Dolayısıyla, referanduma giden süreç, iç siyasi çelişmeler, parti içi

¹⁸⁶ Aras ve Günar, "Birleşik Krallık'ın Avrupa Birliği'nden Ayrılma Referandumu," 94.

¹⁸⁷ Richard Hayton, "Brexit and the Conservative Party," (Yayın öncesi sürüm), içinde *The Routledge Handbook of the Politics of Brexit*, ed. Patrick Diamond, Peter Nedergaard ve Ben Rosamond (London: Routledge, 2018), 4, erişim [18 Kasım 2024], <http://eprints.whiterose.ac.uk/128533/>.

¹⁸⁸ Selcen Öner, "Avrupa'da Yükselen Popülizm ve Radikal Sağ: Avusturya Örneği İlişkileri," *EURO Politika*, (2018): 41.

¹⁸⁹ Andrew Ryder, *Britain and Europe at a Crossroads: The Politics of Anxiety and Transformation* (Bristol: Bristol University Press, 2020), 42.

¹⁹⁰ Hayton, "Brexit and the Conservative Party" (Yayın öncesi sürüm), 6.

¹⁹¹ Aras ve Günar, "Birleşik Krallık'ın Avrupa Birliği'nden Ayrılma Referandumu," 102.

uyuşmazlıklar ve onlarca yıla yayılan Avrupa şüpheciliği mirasıyla birlikte okunmalıdır.¹⁹² Özetle bu arka plan, yalnızca referandum kararını değil, referandum sürecinin nasıl yürütüldüğünü de belirleyen çok katmanlı bir dinamiği işaret etmektedir.

Referandumlar, karmaşık meseleleri çoğu zaman “evet-hayır” ikiliğine sıkıştıran ve kampanya döneminde duyguların daha kolay harekete geçirilebildiği araçlar olarak karakterize edilmektedir. Bu tür süreçlerde söylemler, daha keskinleşir ve duygusal ton, abartı ve ikna stratejileri gündelik siyasete kıyasla daha görünür hale gelir. 2016 Brexit referandumunun da bu özellikleri taşıdığı görülmektedir. Cameron’ın iletişim direktörü Craig Oliver’in da belirttiği üzere, referandum tarihi açıklandıktan oylama gününe kadar geçen yaklaşık dört aylık dönem, özellikle kamuoyunu, nitelikli bir biçimde bilgilendirmek ve kapsamlı bir tartışmayı kazanmak adına yetersiz bir süre olarak değerlendirilmiştir.¹⁹³ Nitekim bu kısıtlı süre, kampanyada teknik ve detaylı savların değil, seçmen algısını hızlı biçimde yönlendirebilecek yoğun ve sembolik argümanların öne çıkmasını daha anlaşılır kılar.

Referandum tarihinin 20 Şubat 2016’da açıklanmasından, 23 Haziran 2016’ya yani Brexit referandumuna kadar geçen bu kısa süreçte pek çok kampanya yürütülmüştür. Bu kampanyalar, ayrılma yanlıları ve kalma yanlıları olarak iki grupta ele alınmaktadır. Ayrılma kampanyalarına bakıldığında, tek bir çatı altında bütünleşmiş salt bir örgütlenmeden ziyade, aynı hedefe yönelen farklı siyasi hatların yan yana geldiği bir koalisyon mantığının benimsendiği anlaşılmaktadır. Bunlardan ilki, referandumun resmi ayrılık kampanyası olan *Vote Leave*’dir. *Vote Leave*’in kampanya direktörü, daha önce Eğitim Bakanlığı döneminde Michael Gove’un yardımcılığını yürütürken görevinden istifa eden ve kamuoyunda tartışmalı bir figür olarak görülen Dominic Cummings’dir. Ayrıca Cameron’un, kampanya döneminde kabinedeki bazı bakanlar için kolektif sorumluluğu esnetmesi, Michael Gove ve Boris Johnson gibi önde gelen isimlerin *Vote Leave*’e katılabilesine imkan sağlamıştır. Referandum sürecinde resmi olmayan ancak dikkate değer bir diğer ayrılıkçı kampanya ise iş adamı ve UKIP’in önde gelen başışçılarından Arron Banks’ın öncülüğünü yaptığı “Leave.EU” kampanyasıdır. UKIP lideri Nigel Farage’nin de desteklediği bu hareket, AB’den ayrılma ve göç konularında birçok reklam kampanyası gerçekleştirmiştir. Leave.EU, daha tartışmalı ve kutuplaştırıcı bir kampanya tarzını temsil etmektedir. Kamuoyunu ikna etmekten çok, tartışma ve gerilim üreterek gündem kurmayı hedefleyen

¹⁹² Benjamin Martill ve Uta Staiger, “Introduction: Brexit and Beyond,” içinde *Brexit and Beyond: Rethinking the Futures of Europe*, ed. Benjamin Martill ve Uta Staiger (London: UCL Press, 2018), 3-4.

¹⁹³ Ryder, *Britain and Europe at a Crossroads*, 41.

yöntemlere yönelmesi, ayrılma kampanyasının bu kolunda daha agresif ve daha gündem belirleyici bir stratejinin benimsendiğine işaret etmektedir.¹⁹⁴

Bu ayrılma koalisyonunu bir arada tutan en güçlü temalardan biri “egemenlik” ve “kontrol” söylemidir. Egemenliğin, AB üyeliği nedeniyle aşıldığı iddiası, “Kontrolü Geri Al” (*take back control*) sloganı ile popülist bir çerçevede yeniden kurgulanmıştır. Buna ek olarak söylemler, demokratik hesap verebilirlik, halk ve hükümet arasındaki mesafenin kapatılması ve milli egemenlik gibi ideallerle desteklenmiştir. Bu söylem, AB’yi dış bir faktör olarak konumlandırarak, ulusal karar alma mekanizmasının geri kazanılması vaadini kampanyanın merkezine yerleştirmiştir.¹⁹⁵ “Kontrol” vurgusu, özellikle göç meselesiyle birleştiğinde daha yüksek bir ikna kapasitesi üretmiştir. Bunun en temel nedeni, AB içindeki serbest dolaşımın, Birliğin “dört özgürlüğünden” biri olmasıdır. Dolayısıyla Birleşik Krallık, üye kaldığı sürece bu ilkeye uymakla yükümlüdür. Bu durum, “Kontrolü Geri Al” sloganının göç ve sınır politikası açısından güçlü bir yankı üretmesini daha anlaşılır kılmaktadır. Bu doğrultuda ayrılma yanlıları, göçü kontrol edebilmenin bir ön koşulunun AB’den ayrılmak olduğunu çerçeveleyen, sade ama etkili bir ikna stratejisi geliştirmiştir.¹⁹⁶

Ayrılma kampanyasında öne çıkan temalar yalnızca egemenlik tartışmalarıyla sınırlı kalmamıştır. Bu temalar, kamu hizmetleri ve gündelik hayatla bağlantılı “kapasite” anlatıları üzerinden somutlaştırılmıştır. Johnson’un konuşmalarında da görüleceği üzere, AB’den gelen göçün nüfus artışını artırdığı ve “kimin ülkeye gireceği üzerinde kontrolün olmadığı” gibi söylemler öne çıkmaktadır. Bu çerçevede kontrolsüz göçün, sağlık, eğitim, hukuk ve demokratik yönetim alanlarında sorun ürettiği ileri sürülmüştür.¹⁹⁷ Dolayısıyla bu söylemler ile göçün, doğrudan kamu hizmetleri ve toplumsal düzenin sürdürülebilirliği ile ilişkilendirilerek güvenlikleştirildiği görülmektedir. Buna ek olarak göç meselesinin kampanyadaki ağırlığı, yalnızca söylem düzeyinde değil, seçmenin öncelik sıralamasında da açık biçimde görülmektedir. 2016 Mayıs’ında yapılan bir araştırmaya göre göçün, referandum tartışmalarında ekonomiden sonra ikinci en önemli konu olarak öne çıktığı aktarılmaktadır. Ayrıca seçmenlerin kayda değer bir kısmının, bedeli AB’den ayrılmak dahi olsa hükümetin göç üzerinde daha fazla kontrol kurması gerektiğine inandığı

¹⁹⁴ Age. s. 43-44.

¹⁹⁵ Karagül ve Engin Güder, “Dış Politikada Popülist Söylem ve Girişimler,” 126-127.

¹⁹⁶ Jonathan Portes, “Immigration after Brexit,” *National Institute Economic Review*, no. 238 (Kasım 2016): R13.

¹⁹⁷ Karagül ve Engin Güder, “Dış Politikada Popülist Söylem ve Girişimler,” 127.

belirtilmektedir.¹⁹⁸ Dolayısıyla bu bulgular, “kontrol” söyleminin seçmen zihninde güçlü bir karşılık bulduğunu ve göçün, ekonomik ve egemenlik kaygılarıyla birlikte çalışan bir nitelik taşıdığını ortaya koymaktadır.

Bu kampanya dinamiklerinin referandum sonucuna da yansıdığı görülmektedir. 23 Haziran 2016’da yapılan referandum oylamasında katılım oranı %72,2 düzeyinde gerçekleşmiş ve seçmenin %51,9’u ayrılma yönünde oy kullanmıştır. Kalma yönündeki oy oranı ise %48,1’de kalmıştır. Böylece ayrılma cephesi sınırlı bir farkla referandumu kazanmış ve Birleşik Krallık, AB’den ayrılma sürecine giren ilk üye devlet olmuştur.¹⁹⁹ Bu sonuç, yalnızca ülke içi siyaseti değil, Avrupa’daki siyasal tartışmaları da etkileyen bir kırılma noktası olmuştur. Sonuçların bölgesel ve siyasal dağılımı ise kararın “tek bir ulusal irade” gibi okunmasını zorlaştırmaktadır. Birleşik Krallık içerisinde İngiltere’de oy oranlarının ayrılma lehine olduğu, buna karşın İskoçya ve Kuzey İrlanda’da çoğunluğun kalma yönünde oy kullandığı görülmektedir. Bu tablo, Birleşik Krallık içindeki merkez-çevre ve özerk bölgeler tartışmalarını daha görünür hale getirmiştir.²⁰⁰ Böylece Brexit, yalnızca AB ile ilişkiyi değil, Birleşik Krallık’ın kendi iç bütünlüğünü de yeniden tartışmaya açan bir eşik haline gelmiştir.

Bu sonuçları anlamlandırabilmek adına, kampanya rekabetindeki asimetriye odaklanmak faydalı olacaktır. Ayrılma kampanyası, göç ve egemenlik gibi yüksek duygusal mobilizasyon üreten başlıkları “kontrol” gibi güçlü bir kavram ile birleştirerek daha ikna edici ancak sade bir söylem üretmiştir.²⁰¹ Kalma kampanyası ise büyük ölçüde ekonomik riskler üzerinden ilerlemiş, fakat göç konusundaki kontrol iddiasına karşı koymakta zorlanmıştır.²⁰² Dolayısıyla kampanya rekabeti, “hangi argüman daha doğrudu?” sorusundan ziyade, “hangi argüman seçmeni ikna etti?” sorusuna odaklanmayı gerektirir.

Referandum sonrası siyasal sonuçlar da hızla görünür olmuştur. Cameron, kampanya sürecinde kalma yanlıları arasında yer almış ve sonucu bir mağlubiyet olarak değerlendirerek istifa etmiştir. Ardından Theresa May, geçiş süreci için AB ile görüşmeleri başlatan isim olarak öne çıkmış, ancak süreci tamamlayamadığı gerekçesiyle 2019’da görevi bırakmıştır.

¹⁹⁸ Gökay Özerim, “Göç Konusunun Birleşik Krallık’ta AB Referandumu Sürecindeki Yeri,” içinde *BREXIT - Elveda Avrupa: İngiltere’nin AB’den Ayrılmasından Sonra Avrupa Bütünleşmesi ve Türkiye-AB İlişkilerinde Fırsatlar ve Tehditler*, ed. Erol Esen ve Duygu Şekeroğlu (Ankara: Siyasal Kitabevi, 2017), 85.

¹⁹⁹ Aras ve Güner, “Birleşik Krallık’ın Avrupa Birliği’nden Ayrılma Referandumu,” 95.

²⁰⁰ Ailsa Henderson vd., “How Brexit was made in England,” *The British Journal of Politics and International Relations* 19, no. 4 (2017): 631.

²⁰¹ Kirby Swales, *Understanding the Leave vote* (London: NatCen Social Research, 2016), 2-15; Portez, “Immigration after Brexit,” R13.

²⁰² Ryder, *Britain and Europe at a Crossroads*, 45; Portez, “Immigration after Brexit,” R13.

Resmi ayrılış ise 31 Ocak 2020’de Boris Johnson döneminde gerçekleşmiştir.²⁰³ Yıllar süren sancılı bir sürecin ardından Birleşik Krallık, Avrupa Birliği ile tarihsel olarak inişli çıkışlı olan ilişkisini nihai bir kopuş noktasına taşımış, ancak Brexit ülke içindeki temsil krizlerini, siyasi çatışmaları, kimlik gerilimlerini ve toplumsal bölünmeleri daha görünür kılan katmanlı bir süreç olarak sona ermiştir.

Tüm bu anlatılar ışığında, Kopenhag Okulu’nun güvenlikleştirme yaklaşımı ve onunla bağlantılı olarak sektörel güvenlik yaklaşımı, Brexit sürecinde göçün farklı sektörlerde nasıl tehdit unsuru olarak inşa edildiğini analiz etmek adına güçlü bir çerçeve sunmaktadır. Göçün farklı sektörlerde nasıl güvenlikleştirildiğini anlamak için *Vote Leave* kampanyası, önemli bir veri seti sağlamaktadır. Bir sonraki analiz bölümünde, Brexit sürecinde öne çıkan *Vote Leave* kampanyasının resmi internet sitesinde yayınlamış olduğu yazılı ve sözlü argümanlar, söylem analizi yöntemi ile analiz edilerek, göçün nasıl ve hangi sektörlerde varoluşsal bir tehdit olarak nasıl inşa edildiği ele alınacaktır. Ayrıca, bu söylemlerin geniş toplumsal kesimlerde nasıl karşılık bulduğu ve bu süreçte güvenlikleştirici aktörlerin rolü değerlendirilecektir.

²⁰³ Karagül ve Engin Güder, “Dış Politikada Popülist Söylem ve Girişimler,” 125.

3. BREXİT SÜRECİNDE GÖÇÜN GÜVENLİKLEŞTİRİLMESİ VE SEKTÖREL GÜVENLİK

Bu bölüm, tezin temel araştırma sorunsalı olan, Brexit sürecinde göçün nasıl ve hangi sektörel dinamikler içerisinde güvenlikleştirildiğini ortaya koymak amacıyla yürütülen analizleri kapsamaktadır. Brexit sürecinin, ayrılma yönünde sonuçlanmasında en belirleyici referandum kampanyalarından biri olan *Vote Leave*'in bu süreçte, göç olgusunu nasıl güvenlik meselesi olarak kurguladığı analiz edilmektedir. Çalışmanın ampirik kısmını oluşturan bu bölümde, Kopenhag Okulu tarafından geliştirilen güvenlikleştirme yaklaşımı ve sektörel güvenlik yaklaşımı kuramsal çerçeve olarak benimsenmiştir. Yöntem olarak ise Kopenhag Okulu tarafından tanımlanan, söylem analizi tercih edilmiştir. Söylem analizi yöntemi kullanılarak, güvenlikleştirici aktörlerin göç olgusunu hangi dilsel araçlarla bir güvenlik meselesine dönüştürdüğü, göç olgusunun hangi sektörlerde, hangi referans nesnelere yönelik bir varoluşsal tehdit olarak kurgulandığı ortaya konulacaktır. Analiz süreci, *Vote Leave* kampanyasının resmi internet sitesinde yayınlamış olduğu ve kampanya stratejisinin ana omurgasını oluşturan, mektuplar, röportajlar, resmi bildirimler ve aktörlerin demeçleri üzerinden yürütülmüştür.²⁰⁴ Bu metinlerin analizinde, güvenlikleştirme sürecinin temel bileşenleri olan, güvenlikleştirici aktör, varoluşsal tehdit, referans nesnesi ve acil önlem söylemleri gibi kavramsal araçlar kullanılmıştır. Aynı zamanda bu süreç, sektörel güvenlikçi bir analiz ile birlikte yürütülmüştür.

Çalışmada söylem analizi, belirli söylemleri bağlamından koparmak ve tematik olarak kategorize etmek yerine, her bir metni kendi söylemsel bütünlüğü içerisinde ele alan bir yaklaşımla gerçekleştirilmiştir. Bu analitik tercih, iki temel gerekçeye dayanmaktadır; (i) Kopenhag Okulu'nun belirttiği üzere güvenlik analizinde sektörler, analitik olarak kolaylık sağlamak ve karmaşıklığı gidermek adına birbirinden ayrıştırılarak analiz edilmektedir. Ancak ampirik gerçeklikte bu sektörler, birbirinden bağımsız kapalı sistemler değildir. Özellikle göç gibi çok boyutlu ve karmaşık meseleler, doğası gereği sektörler arası etkileşimlerin en yoğun görüldüğü alanlardır.²⁰⁵ Analiz sırasında sektörlerin, tek bir metin

²⁰⁴ “Bu çalışmanın analiz bölümünde incelenen tüm birincil kaynaklar ve kampanya söylemleri, *Vote Leave* kampanyasının resmi internet sitesinden (<http://www.voteleavetakecontrol.org>) derlenmiştir. Söz konusu internet sitesinin güncel olarak erişime kapalı olması nedeni ile ilgili veriler, Internet Archive (Wayback Machine) üzerinden temin edilmiş ve tezin bilimsel denetlenebilirliğini sağlayabilmek amacıyla tam metin halleriyle ‘Ek’ bölümüne (Bkz. Ek1 – Ek 29) dahil edilmiştir. Bu doğrultuda, metin içerisinde verilen tüm atıflar, ilgili belgenin ek numaralandırmasına göre yapılmıştır.”

²⁰⁵ Barry Buzan, Ole Waever ve Jaap de Wilde, *Security: A New Framework for Analysis* (Boulder, CO: Lynne Rienner Publishers, 1998), 168-171.

içerisinde nasıl iç içe geçtiği ve birbirini beslediği gözlemlenmiştir. Dolayısıyla, sektörleri birbirinden ayırıştırarak analiz etmek, aktörün inşa ettiği tehdit algısının etkisini ve söylemin ikna gücünü zayıflatma riski taşımaktadır. Bu doğrultuda analiz bölümü, sektörleri yapay bir biçimde ayırştırmak yerine, aktörün bu sektörleri nasıl birbiriyle eklemlediğini ve bütüncül bir güvenlik kaygısı yarattığını ortaya koyacak şekilde kurgulanmıştır. (ii) Kopenhag Okulu, söylemlerin sadece bilgi aktarmadığını, aynı zamanda edimsel olduğunu ve bir gerçeklik inşa ettiğini savunmaktadır.²⁰⁶ Söylem analizinde bağlamın korunması, anlamın inşasını doğru kavrayabilmek adına hayati bir önem taşımaktadır. Belirli söylemleri metnin bütününden ayırmak, tehdit söyleminin bağlamının ve söylemin kendi içerisindeki mantığın gözden kaçırılmasına neden olacaktır. Dolayısıyla analiz bölümünde, her bir söylem kendi bütünlüğü içerisinde ele alınmıştır.

Belirtilmelidir ki, yürütülen ön analiz aşamasında, incelenen her bir söylem metni, sektörün içerisinde barındırdığı farklı dinamikler doğrultusunda titizlikle incelenmiş ve ayrı ayrı kodlanmıştır. Ancak tezin kurgu aşamasında, yukarıda belirtilen metodolojik gerekçeler nedeniyle bu sektörel bulgular, metnin bağlamsal akışı içerisinde yedirilerek sunulmuştur. Bu sayede analiz sonunda aktörün, farklı güvenlik kaygılarını birbirine eklemleyerek nasıl güvenlikleştirdiği ortaya koyulmaya çalışılmıştır.

Dolayısıyla, güvenlikleştirme analizinde incelenen metinleri keskin hatlar ile belirli sektörlerle hapsedmek, söylemin doğası gereği metodolojik bir güçlük teşkil etmektedir. Zira analiz sürecinde incelenen güvenlik anlatılarının, dinamik bir yapıya sahip olduğu ve sektörler arası bir etkileşim ve geçirgenlik halinde oldukları tespit edilmiştir. Örneğin ekonomik sektörün baskın olduğu metinlerde, söylemin eşzamanlı olarak siyasi ve toplumsal sektöre dair tehdit anlatılarına eklemlediği gözlemlenmiştir. Bu ampirik gerçeklikten hareketle, analiz edilen metinlerin bütünlüğünü bozmamak, ancak sektörel dinamiklerin görünürlüğünü arttırmak amacıyla Tablo 3 oluşturulmuştur. Tablo, analiz edilen metinlerde öne çıkan baskın, birincil sektörü belirlemekle kalmayıp, bu sektöre eklemelenen ikincil sektörleri ve söz-edimini kuran anahtar kavramları bir arada sunarak güvenlikleştirmenin hangi sektörler, sektörel etkileşimler ve kavramlar aracılığı ile kurulduğunu görünür kılmaktadır. Böylece, takip eden bölümde gerçekleştirilen derinlemesine söylem analizin kavramsal çerçevesi somutlaştırılmakta ve sektörel dinamiklerin daha şeffaf bir biçimde takip edilebilmesi sağlanmaktadır. Tablodan da anlaşılacağı üzere, gerçekleştirilen söylem

²⁰⁶ *Age*. s. 26.

analizi doğrultusunda, beş güvenlik sektöründen siyasi, ekonomik, askeri ve toplumsal sektörler tespit edilirken, çevresel sektör parametrelerine rastlanmamıştır.

Sonuç olarak öncelikle, “Brexit Sürecinde Göçün Güvenikleştirilmesine Sektörel Güvenlikçi Bir Analiz” başlığı altında, araştırmanın veri setini oluşturan metinler bağlamı korunarak, söylem analizi yöntemi ile analiz edilmiştir. Analizin tamamlanmasının ardından, “Aktörün Lensinden Sektörel Sentez: Toplam Güvenlik Tahayyülü ve ‘Kontrolü Geri Almak’” başlığı altında ise tüm bu bulgular bir araya getirilerek, kampanyanın kurguladığı toplam güvenlik (*comprehensive security*) anlayışı Kopenhag Okulu’nun teorik çerçevesi içerisinde sunulmuştur.

Tablo 3. Analiz Edilen Metinlerin Sektörel Dağılımı ve Güvenikleştirme Söz-Ediminde Öne Çıkan Anahtar Kavramlar

Analiz Edilen Metin	Sektör(ler)	Anahtar Kavramlar
(Bkz. Ek 1)	Siyasi	göç, kontrol, tehlike, puan tabanlı sistem, fayda
(Bkz. Ek 2)	Ekonomik Askeri Siyasi	AB, kontrolsüz göç, güvenlik, risk, ücretler, vizesiz seyahat, organize suç, yoksulluk, terörizm, kontrolü geri almak
(Bkz. Ek 3)	Askeri Siyasi	AB yasaları, kontrol, göç, tehlikeli kişiler, teröristler, katiller, tecavüzcüler, suçlular, kontrolü geri almak
(Bkz. Ek 4)	Askeri Siyasi	AB yasaları, hüküm giymiş katiller, terörizme karışmış kişiler, tehlike, kamu yararı, sınır dışı, kontrolü geri almak
(Bkz. Ek 5)	Ekonomik Toplumsal Siyasi	AB, kamu hizmetleri, göçün artması, gerginlik, kontrolü geri almak, güvenlik
(Bkz. Ek 6)	Ekonomik Siyasi	AB, AB hukuku, AB göçü, göç, kontrol, serbest dolaşım, yüksek göç seviyeleri, göçmen yardımları, işsizlik yardımları, kamu hizmetleri, NSH, okul, konut, kontrolü geri almak
(Bkz. Ek 7)	Siyasi Ekonomik	kontrol, göç, kontrolsüz göç, felaket, AB, kamu hizmetleri, NSH, iş, kriz, demokratik güven, terörle mücadele, savunma, risk, kontrolü geri almak
(Bkz. Ek 8)	Siyasi Ekonomik	kontrol, AB göçü, göç, kontrolsüz göç, kamu hizmetleri, NSH, okul, konut, endişe, korkunç, kontrollü göç, fayda, beceri, vasıfsız insan, yüksek nitelikli insan, kontrolü geri almak, güvenlik
(Bkz. Ek 9)	Siyasi Ekonomik Askeri	AB, vizesiz seyahat, kontrolsüz göç, güvenlik, kamu hizmetleri, ekonomi, ekonomik göçmen, göçmen işçi, işsizlik, ücretler, serbest dolaşım, risk, tehlike, felaket, puan tabanlı sistem, kontrol, kontrolü geri almak
(Bkz. Ek 10)	Ekonomik Askeri Siyasi	AB, göç, göçteki artış, kontrol, ekonomi, ekonomik kriz, vizesiz seyahat, sınır, tehlike, kontrolü geri almak
(Bkz. Ek 11)	Askeri Siyasi Ekonomik	AB üyeliği, göç, kontrol, fayda, kamu yararı, güvenlik, vizesiz seyahat, tehlike, sınır, göç baskısı, suçlular, tehlikeli insanlar, teröristleri, terör sempatzanları, şiddet yanlısı suçlular, puan tabanlı sistem, ekonomik göçmen, beceri, yetenek, katkı, kontrolü geri almak

Analiz Edilen Metin	Sektör(ler)	Anahtar Kavramlar
(Bkz. Ek 12)	Ekonomik Siyasi Toplumsal	AB göçü, kontrol, kontrolsüz göç, toplumsal adaletsizlik, ücret artışı, rekabet, istihdam, ekonomi, konut fiyatları, okul, yoksulluk, iş bulamayan insanlar, tehdit, kontrolü geri almak
(Bkz. Ek 13)	Ekonomik Siyasi Askeri Toplumsal	kontrol, göç, göçmen, ekonomi, fayda, kamu yararı, ulusal çıkar, puan tabanlı sistem, yeterlilik, aşırılıkçı bağlantılar, suçlular, insan kaçakçıları, yasa dışı göç, sınır, kontrolü geri almak
(Bkz. Ek 14)	Siyasi Askeri Ekonomik	kontrol, göç, güvenlik, tehlike, serbest dolaşım, sınır, kontrollü göçmen, ekonomik rekabet, ekonomik göçmen, işsizlik, göç politikası, güvensizlik, gerginlik, risk, puan tabanlı sistem, seçim, beceri, kontrolü geri almak
(Bkz. Ek 15)	Siyasi Ekonomik	AB, serbest dolaşım, AB göçmeni, AB doktorları, trajik, ölümcül sonuçlar, beceri, dil yeterliliği, hasta hakları, kontrol, kontrolü geri almak
(Bkz. Ek 16)	Siyasi Askeri Toplumsal	AB yasası, AB göç sistemi, kontrol, göç, güvenlik, ekonomi, okul, hastane, sınır, teröristler, saldırı, göç krizi, terör vahşetleri, sınır kontrolleri, tehlike, yabancı suçlular, terör şüphelileri, AB mülteci krizi, kaçak göçmenler, kontrolü geri almak
(Bkz. Ek 17)	Siyasi Ekonomik	göç, kontrol, işsizlik, göç politikası, korkunç, hüküm giymiş suçlular, düşük vasıflı iş gücü, yüksek vasıflı kişiler, kontrolü geri almak
(Bkz. Ek 18)	Siyasi Ekonomik	serbest dolaşım, göç, kontrol, sınır, vergi indirimi, çocuk yardımı, refah yardımları, maliyet, kontrolü geri almak
(Bkz. Ek 19)	Siyasi Askeri	sınır kontrolü, AB üyeliği, kontrol, serbest dolaşım, terörizmle mücadele, suçlular, kontrolü geri almak
(Bkz. Ek 20)	Siyasi Askeri	göç krizi, kontrol, güvenlik, sahil güvenlik, kontrolü geri almak
(Bkz. Ek 21)	Askeri Ekonomik Siyasi	AB üyeliği, zarar, göç politikası, sınır, hüküm giymiş suçlular, kontrol, göç, kontrolü geri almak
(Bkz. Ek 22)	Siyasi Askeri Ekonomik	göç, kontrol, acil eylem, AB hukuku, ulusal güvenlik, teröristler, suçlular, güvenlik, tasarruf, beceri, puan tabanlı sistem, kontrolü geri almak
(Bkz. Ek 23)	Ekonomik Siyasi	göç, serbest dolaşım, göçmen, beceri, puan tabanlı sistem, sınır kontrolü, kontrolü geri almak
(Bkz. Ek 24)	Ekonomik Siyasi	göç, kontrol, kontrolsüz göç, konut piyasası, tarım arazileri, göç seviyelerindeki artış, işgal, göçmen hanesi, rekabet, yüksek kiralar, AB üyeliği, kontrolsüz göç, bedel, kontrolü geri almak
(Bkz. Ek 25)	Ekonomik Siyasi	göç, kontrol, kontrolsüz göç, güvenlik, göçmen politikası, ekonomi, ücretler, çalışan insanlar, vergiler, kontrolü geri almak
(Bkz. Ek 26)	Ekonomik Askeri Siyasi	göç, ekonomi, yetenek, beceri, fayda, kontrol, güvenlik, AB üyeliği, kamu hizmetleri, serbest dolaşım, çalışan insanlar, iş arayanlar, ücretler, işçi ücretleri, endişe, suçlular, kamu yararı, sınır, hüküm giymiş suçlular, sınır dışı, trajedi, göç politikası, serbest dolaşım, ekonomik göçmen, kontrolü geri almak
(Bkz. Ek 27)	Siyasi Ekonomik	kontrolsüz göç, kontrol, sınır kontrollü, kamu hizmetleri, serbest dolaşım, kontrolü geri almak
(Bkz. Ek 28)	Siyasi Askeri Toplumsal	AB, göç, AB göç politikası, sınır, işsizlik, güvenlik, belirsizlik, istikrarsızlık, güvensizlik, kriz, teröristler, kontrolü geri almak
(Bkz. Ek 29)	Ekonomik Askeri	göç politikası, hüküm giymiş katiller, zararlı, serbest piyasa, katkı, rasyonel göç sistemi, kontrolü geri almak

3.1. Brexit Sürecinde Göçün Güvenlikleştirilmesine Sektörel Güvenlikçi Bir Analiz

Analiz sürecinin ilk basamağını, *Vote Leave* kampanyasının siyasal yelpazedeki kapsayıcılığını simgeleyen ve Gisela Stuart, Boris Johnson ile Michael Gove'un ortak imzasını taşıyan “Vote Leave for a Fairer Britain” (Daha Adil Bir Britanya İçin Ayrılma Oyu Verin) başlıklı ve 22 Haziran 2016 tarihli bildiri oluşturmaktadır. Bu metinde güvenlikleştirici aktör, tekil bir siyasi isimden ziyade, farklı ideolojik figürlerin bir araya gelmesiyle oluşan ve bu yönüyle söyleme geniş bir toplumsal meşruiyet zemini sağlayan bir koalisyon olarak kurgulanmaktadır. (Bkz. Ek 1)

Metnin söylemsel yapısı incelendiğinde, göç olgusunun demokratik kontrol kaybı temasıyla bir egemenlik krizi olarak inşa edildiği görülmektedir. Burada referans nesnesi, bizzat halkın seçimler yoluyla göç politikalarını belirleme kapasitesi, yani egemenliktir. Nitekim metinde geçen “Göç birçok fayda getiriyor ancak demokratik kontrolü kaybettik” ifadesi, göçün kendi başına bir tehdit olmasından ziyade, kontrol dışı kalmış bir sürecin yarattığı yönetilemezlik durumunu varoluşsal bir tehdit olarak sunmaktadır. Bu durum, Kopenhag Okulu'nun siyasi sektörün parametreleri ile doğrudan örtüşmekte, göç, devletin kurumsal otoritesine ve anayasal egemenliğine yönelmiş bir mesele olarak çerçevelenmektedir.

Metindeki acil durum dili ve tehdit kurgusu, AB'nin genişleme stratejisi üzerinden yoğunlaştırılmaktadır. “Bu daha da tehlikeli çünkü katılmak için sırada bekleyen beş ülke daha var” ifadesiyle, mevcut kontrol kaybı geleceğe dönük bir tehdit anlatımı ile eklemlenerek, seçmen nezdinde bir güvenlik iklimi yaratılmaktadır. Bu noktada göç, sadece mevcut bir sorun değil, gelecekteki bir risk göstergesi olarak güvenlikleştirilmektedir. Söylemde önerilen olağanüstü önlem ise, “AB'den ayrılma” ve “puan tabanlı bir sisteme” geçiş olarak meşrulaştırılmaktadır. Ancak burada dikkat çekici bir normatif strateji izlendiği görülmektedir. “tehlike”, “kontrol kaybı” gibi kelimeler etrafında şekillenen güvenlikleştirme dili, “insani ve adil” gibi kavramlar ile harmanlanarak yumuşatılmaktadır. Bu stratejik gerilim, bir yandan güvenlikçi bir aciliyet hissi yaratırken, diğer yandan söylemi ırkçılık suçlamalarından arındırarak “evrensel bir adalet” zeminine oturtma çabasını temsil etmektedir. Sonuç olarak, metnin bağlayıcı göstereni olan “kontrol” kavramı, hem tehdidi hem çözümü hem de demokratik meşruiyeti aynı potada eriterek, göçün güvenlikleştirilmesinde belirleyici bir egemenlik dili inşa etmektedir.

Bir diğer söylem ise, kampanyanın göç söylemini ulusal güvenlik ve jeopolitik risklerle eklemlenerek daha üst bir seviyeye taşıyan “Turkish Government and Major

Contradict Cameron - Turkey will join in a decade” (Türk Hükümeti ve Cameron Çelişkisi: ‘Türkiye On Yıl İçinde Üye Olacak’) başlıklı ve 22 Haziran 2016 tarihli metindir. Bu metinde güvenlikleştirici aktör, oldukça stratejik ve katmanlı bir yapı içerisinde inşa edilmiştir. Söylem öznesi olarak Iain Duncan Smith’in beyanları, metni çerçeveleyen *Vote Leave*’in editoryal sesi ve bir devlet otoritesi figürü olarak dönemin İçişleri Bakanı Theresa May’in alıntıları eşzamanlı olarak devreye sokulmaktadır. Bu çoklu aktör kurgusu, kampanya iddialarını hükümetin de kabul ettiği bir risk şeklinde sunarak, güvenlikleştirme sürecine resmi bir meşruiyet ve otorite kazandırmayı amaçlamaktadır. (Bkz. Ek 2).

Metinde referans nesnesi, birbirini besleyen üç farklı düzlemde kurgulanmaktadır. İlk olarak halkın gündelik yaşamını idame ettirdiği konut, eğitim ve sağlık gibi kamu hizmetlerinin sürdürülebilirliği, ikinci olarak ücretler ve rekabet üzerinden ekonomik refah ve en baskın şekilde ise organize suç, terörizm ve sınır yönetimi üzerinden doğrudan ulusal güvenlik referans nesnesi olarak tanımlanmaktadır. Bu noktada göç, yalnızca ekonomik bir “yük” olmanın ötesine geçerek, askeri güvenlik ve siyasi sektörler arasında katmanlı bir tehlike odağına dönüştürülmektedir.

Söylemdeki tehdit kurgusu, kontrolsüzlük ve bir gelecek tahayyülü üzerinden inşa edilmektedir. Göçün “kontrolsüz” niteliği, ailelerin katlanmak zorunda olduğu bir mağduriyet olarak sunulmaktadır. Öte yandan AB’nin genişleme stratejisi, özellikle Türkiye, Arnavutluk ve Sırbistan gibi ülkeler üzerinden bir tehdit büyümesi olarak çerçevelenmektedir. Nitekim Türkiye, Sırbistan ve Arnavutluk gibi ülkelerin katılım ihtimali, “yoksul nüfus”, “organize suç” ve “terörizm” gibi halihazırda güvensizlik çağrıştıran kavramlarla doğrudan ilişkilendirilmektedir. Özellikle Birleşik Krallık ile İran, Irak ve Suriye arasında bir “kara sınırı” oluşacağı vurgusu, göç tehdidini Ortadoğu’daki jeopolitik istikrarsızlıklarla eklemleyerek tehdit algısını sınır güvenliği ve jeopolitik düzeye taşımaktadır. Metindeki güvenlik dili ve aciliyet işareti, göçün “risk” ve “tehlike” kavramlarıyla sürekli bir arada anılmasıyla pekiştirilmektedir. En kritik güvenlikleştirme adımı ise referandum tercihinin bir siyasi seçenek olmaktan çıkarılarak, “güvenli ve güvensiz” ikiliğine hapsedilmesidir. “Ayrılma oyu vermek daha güvenlidir” ifadesiyle, güvenliğin derecelendirildiği, AB’den ayrılmanın güvenli, kalmanın ise güvensiz olacağı çağrışımı yapılmaktadır. Dolayısıyla bu anlatıda ayrılma hamlesi, yaklaşan risklere karşı önleyici bir güvenlik tedbiri olarak meşrulaştırılmaktadır.

Sonuç olarak bu söylemde güvenlik iddiası, göçün bizzat kendisinden ziyade, suç, terör ve jeopolitik risk alanlarından türetilmektedir. Göçmen profili, “organize suç” ve “yolsuzluk” ile özdeşleştirilen ülkeler üzerinden damgalanarak, niceliksel bir artış ihtimali

niteliksel bir “tehlikeli nüfus akışı” beklentisine dönüştürülmektedir. Metnin bağlayıcı gösterenleri olan “kontrol” ve “risk”, göçü toplumsal, ekonomik bir yük söyleminden koparıp, devletin varoluşsal bekasını ilgilendiren bir askeri güvenlik meselesi haline getirmektedir.

Analiz sürecinde ele alınan bir diğer kritik doküman, göç ve serbest dolaşım meselesini doğrudan bir iç güvenlik tehdidi olarak kurgulayan “IN campaign can’t find a positive reason to stay in the EU” (‘IN’ (Kalma) kampanyası AB’de kalmak için olumlu bir neden bulamıyor) başlıklı ve 21 Haziran 2016 tarihli kampanya metnidir. Bu metinde güvenlikleştirici aktör, tekil bir siyasi figürden ziyade *Vote Leave* kampanyasının kurumsal kimliğidir. Söylemde, meşruiyet sağlamak adına yargı kararları, resmi komisyon bulguları ve kalma taraftarı olan David Cameron’ın ifadeleri, birer otorite figürü olarak devreye sokulmaktadır. Bu stratejik kurgu, inşa edilen güvenlik tehdidini öznel bir iddia olmaktan çıkarıp, kanıtlanmış bir gerçeklik düzlemine taşımayı amaçlamaktadır. (Bkz. Ek 3).

Metnin merkezinde konumlandırılan referans nesnesi, toplumsal düzlemde “kamu güvenliği” iken, siyasal düzlemde devletin “kimlerin ülkede kalacağına karar verme yetisi”, yani sınır egemenliğidir. Nitekim metin, “AB, tehlikeli kişileri İngiltere’den çıkarmamızı engelledi” şeklindeki bir çerçeve cümlesiyle başlayarak, tehdidi (tehlikeli kişiler) ve bu tehdidin kaynağını (AB hukuku) eşzamanlı olarak belirtmektedir. Bu noktada göç, rasyonel bir politika tartışması olmaktan çıkarılarak, varoluşsal bir güvenlik önceliği haline getirilmektedir. Söylemdeki tehdit kurgusu ise, “teröristler”, “katiller” ve “tecavüzcüler” gibi ağır suç kategorileri üzerinden somutlaştırılmaktadır. Burada göçmenlik olgusu, seçilmiş bu uç örnekler üzerinden sistematik bir biçimde ilişkilendirilerek, kamuoyunun zihninde İngiliz vatandaşı olmayanların varlığı ile kamu güvenliğinin ihlali arasında doğrudan bir bağ kurulmaktadır. David Cameron’ın mahkeme kararlarına yönelik kullandığı “sağduyuya aykırı” ve “tam bir delilik” gibi ifadeler, hukuki bir prosedür tartışmasını, güvenlik ve sağduyu çatışmasına dönüştürmekte, böylece olağan hukuk düzeninin güvenliği sağlamada yetersiz kaldığı mesajı verilmektedir.

Sektörel perspektiften değerlendirildiğinde, metnin baskın bir biçimde iç güvenlik yani askeri sektöre yaslandığı görülmektedir. Göç politikaları ve bu politikalar nedeni ile ülkeye giren yabancı uyruklu göçmenler, terörizm ve organize suç yelpazesi üzerinden güvenlikleştirilmektedir. Bununla birlikte, metnin altyapısında sürekli işleyen ikincil bir sektör, siyasi güvenliktir. Zira tehdit anlatısı, “AB yasaları nedeniyle egemenlik yetkisinin kullanılamaması” üzerinden bir otorite krizine bağlanmaktadır. Bu iki sektör

arasındaki sektör köprüsü, AB'nin Britanya'nın "tehlikeli kişileri uzaklaştırma" yetkisini "engellediği" yani egemenlik kaybı üzerinden kurulmaktadır.

Bu noktada belirtilmelidir ki, metindeki güvenlik iddiası göçün kendisinden değil, halihazırda olumsuzluk çağrıştıran "terör ve ağır suç" alanlarından türetilmektedir. Göç, suç ve terör alanına çekilerek dinleyici kitle yani kamuoyu tarafından, bir "tehdit" odağı olarak algılanabilir hale gelmektedir. Metnin sonunda yer alan "Türkiye'nin katılımı" ve "genişleme" vurgusu ise, bu kriminal riskin gelecekte daha da derinleşeceği algısını pekiştirerek tekrar eden bir projeksiyon sunmaktadır.

Analiz sürecinde incelenen bir diğer çarpıcı metin, göç ve serbest dolaşım tartışmasını doğrudan "sınır dışı edememe" krizi üzerinden güvenlikleştiren "EU law keeps killers in the UK" (AB yasaları katilleri Birleşik Krallık'ta tutuyor) başlıklı ve 21 Haziran 2016 tarihli *Vote Leave* bildirisi. Bu metinde güvenlikleştirici aktör, *Vote Leave*'in kurumsal yapısı olmakla birlikte, metnin ikna gücü, dönemin Başbakanı David Cameron'ın "tam bir delilik" şeklindeki tepkisi ve Özel Göçmenlik Temyiz Komisyonu'nun yargı kararlarıyla tahkim edilmektedir. Bu durum, güvenlik iddiasının kampanya retoriğinin ötesine geçerek, yargı ve hükümet otoriteleri üzerinden nesnel ve kanıtlı bir meşruiyet zemini kazanmasını sağlamaktadır. (Bkz. Ek 4).

Metinde inşa edilen referans nesnesi iki katmanlı bir yapı arz etmektedir. İlk düzlemde Birleşik Krallık'taki "kamu güvenliği ve kamu yararı" korunması gereken değerler olarak sunulurken, ikinci ve daha stratejik düzlemde ise devletin "tehlikeli kişileri uzaklaştırma kapasitesi", yani egemen uygulama yetkisi bizzat güvenlik nesnesi haline getirilmektedir. Nitekim metin, "AB yasası katilleri İngiltere'de tutuyor" şeklindeki tekrarlarla, tehdidi belirli suç vakalarından ziyade sistematik bir hukuki engellenmişlik sorununa bağlamaktadır. Burada tehlike, tek tek suçlulardan ziyade, AB hukuku nedeniyle ortaya çıkan bir yönetim krizi ve egemenlik açığı olarak resmedilmektedir.

Söylemdeki tehdit anlatısı, "hüküm giymiş katiller" ve "terörizme karışmış kişiler" gibi en üst düzey güvenlik kategorileri üzerinden somutlaştırılmaktadır. Burada göçmenlik kategorisi, bu kriminal figürlerle sistematik bir biçimde yan yana getirilerek, yabancı olanın potansiyel tehlike olduğu, dinleyici kitlenin bilinçaltına işlenmektedir. Metnin en stratejik hamlesi ise, tehdidi "kamu yararı" kavramıyla normatif bir çerçeveye oturtmasıdır. Bu noktada sınır dışı etme eylemi, sadece bir güvenlik refleksi değil, "kamu yararı" adına icra edilmesi gereken meşru bir yöntem olarak tanımlanmaktadır. Metnin önerdiği olağanüstü önlem ise, önceki örneklere kıyasla daha net bir içerik taşımaktadır. "Ayrılma Oyu verirse... tehlikeli kişileri uzaklaştırma yetkisini geri alacağız" ifadesi, referandum

tercihine doğrudan bir yetki restorasyonu anlamı yüklemektedir. Burada AB'den ayrılmak, bir yıldan fazla hapis cezası alan yabancıların “otomatikman sınır dışı edilmesi” ve “1972 Avrupa Toplulukları Yasası’nın derhal değiştirilmesi” hedefi, güvenlikleştirmenin istisnai ve acil önlem boyutuna karşılık gelmektedir.

Sektörel perspektiften bakıldığında, metnin baskın hattı iç güvenlik yani askeri sektördür. Nitekim göç burada yine terörizm ve ağır suç unsurları üzerinden varoluşsal bir tehdit olarak inşa edilmektedir. Aynı zamanda bu tehdit anlatısı, siyasi sektör ile eklemlenerek, tehdidin kaynağı “AB yasasının engelleyici niteliği” olarak sunulmakta ve çözüm, egemenlik yetkisinin geri kazanılmasına bağlanmaktadır.

Analiz sürecinde ele alınan bir diğer doküman, göç olgusunu mali kaynakların yönetimi ve kamu hizmetlerinin sürdürülebilirliği ekseninde bir güvenlik meselesine dönüştüren “British embassies have dedicated teams to help Turkey, Serbia and others join the EU” (İngiliz büyükelçilikleri Türkiye, Sırbistan ve diğerlerinin AB’ye katılımına yardımcı olmak için özel ekiplere sahip) başlıklı ve 20 Haziran 2016 tarihli kampanya metnidir. Bu metinde güvenlikleştirici aktör, *Vote Leave*’in İcra Kurulu Başkanı Matthew Elliott’tır. Elliott’ın söylemi, doğrudan hükümetin dış politika önceliklerini hedef alan bir hesap verebilirlik eleştirisi üzerine kurgulanmıştır. Burada güvenlikleştirme hamlesi, sadece AB dinamikleriyle değil, aynı zamanda Britanya hükümetinin “Türkiye ve diğer aday ülkelerin katılımını hızlandırmaya” yönelik uygulamalarıyla da ilişkilendirilerek içsel bir siyasal eleştiri katmanı kazanmaktadır. (Bkz. Ek 5).

Metinde inşa edilen referans nesnesi, doğrudan “kamu hizmetleri” ve “vergi mükelleflerinin mali kaynakları”dır. Söylemin maddi zeminini oluşturan “AB’ye her hafta 350 milyon sterlin gönderiyoruz” argümanı, ulusal kaynakların dışarıya aktarılmasını bir “kayıp” olarak kurgularken, “kamu hizmetlerimiz zaten büyük bir baskı altındayken” vurgusu, bu mali kaybı, toplumsal kırılgenlikle birleştirmektedir. Bu çerçevede tehdit, göçün genişleme süreçleri sonucunda “kaçınılmaz olarak artacağı” iddiası üzerine kuruludur. Ancak bu tehdit sadece niceliksel bir nüfus artışı değil, aynı zamanda toplumsal yapıda “gerginliğe katkıda bulunan” bir istikrarsızlık kaynağı olarak resmedilmektedir.

Sektörel açıdan ele alındığında, metnin merkezini ekonomik sektör oluşturmaktadır. Kamu bütçesi, vergi mükellefi hakları ve hizmet kapasitesi gibi unsurlar, güvenliğin temel parametreleri olarak devreye sokulmaktadır. Bununla birlikte söylem, ekonomik baskıyı toplumsal sektöre taşıyan stratejik bir köprü kurmaktadır. Burada, göç artışının “gerginlik” yaratacağı iddiası, meseleyi ekonomik alandan çıkarıp, toplumsal alana

taşımaktadır. Siyasi güvenlik sektörü ise, tüm bu ekonomik ve toplumsal risklerin ancak “kontrolü geri almak” (*take back control*) ile mümkün olacağı anlatısı üzerinde güvenlik yelpazesine dahil etmektedir. Metindeki güvenlik dili ve aciliyet işareti, “23 Haziran’da kontrolü geri almak daha güvenlidir” ifadesiyle daha da belirginleşmektedir. Burada “güvenlik” kavramı, sadece fiziksel bir korunmayı değil, aynı zamanda kamu bütçesinin nereye harcanacağına dair demokratik kontrolün tesis edilmesi ve toplumsal huzurun korunmasını da kapsayacak şekilde genişletilmektedir. Sonuç olarak, metnin bağlayıcı teması olan “kontrol”, hem sınırların korunmasını hem de mali kaynakların ulusal çıkarlar doğrultusunda yeniden tahsisini içeren bütüncül bir güvenlikleştirme stratejisini temsil etmektedir.

Vote Leave’in İcra Kurulu Başkanı Matthew Elliott’ın bir diğer demeci ise, göç meselesini bir nüfus hareketliliği olmaktan çıkarıp yönetilemeyen bir “kamu kapasitesi” ve “kontrol kaybı” olarak kurgulayan “David Cameron repeatedly refused to answer basic questions on Turkey” (David Cameron, Türkiye ile ilgili temel soruları yanıtlamayı defalarca kez reddetti) başlıklı ve 19 Haziran 2016 tarihli kampanya metnidir. Söylem, Cameron’ın bir televizyon programındaki performansını hedef alarak başlamakta ve tartışmayı teknik bir politika zemininden çıkarıp, siyasi güvenilirlik ve hesap verebilirlik düzlemine taşımaktadır. (Bkz. Ek 6).

Metinde dikkat çeken referans nesnesi iki temel düzlemde inşa edilmektedir. İlk olarak NHS (Ulusal Sağlık Sistemi), okullar ve konut gibi “kamu hizmetlerinin sürdürülebilirliği”, ikinci olarak ise bu hizmetleri sağlayabilmenin ön koşulu olarak sunulan “göç üzerindeki demokratik kontrol”dür. Elliott’un “Cameron’ın daha yüksek göç seviyeleriyle başa çıkmak için NHS’yi nasıl finanse edeceğimize dair hiçbir yanıtı yoktu” şeklindeki ifadesi, göçü doğrudan finansal bir baş edilemezlik ve kapasite baskısı olarak çerçevelemektedir.

Metindeki tehdit inşası üç farklı kanal üzerinden yürütülmektedir. İlk olarak, AB hukuku kapsamındaki serbest dolaşımın ulusal siyaset tarafından yönetilemediği iddiasıyla “kontrol edilemezlik” vurgusu yapılmaktadır. İkinci kanal, NHS bekleme süreleri ve konut arzı açığı gibi göstergelerle bir “kapasite krizi” dili üretilmekte ve “eşik noktasına ulaşma”, “baskı” gibi ifadelerle toplumsal bir aciliyet hissi yaratılmaktadır. Üçüncü kanal ise göçü refah ve yardım rejimi üzerinden problemleştirerek, göçmen figürünü kamu kaynaklarından haksız yararlanma potansiyeline sahip bir “yük” olarak kurgulamaktadır. Bu kurgu, Kopenhag Okulu’nun ekonomik güvenlik sektörü parametreleriyle tam bir uyum içerisindedir. Nitekim bu anlatı, toplumun temel refah mekanizmalarının işleyişine yönelik bir tehdit şeklinde sunulmaktadır. Bunlara ek olarak metinde, anket verileri ve bağımsız

uzman görüşleri devreye sokularak, inşa edilen bu tehdit algısının dinleyici kitle yani kamuoyu nezdindeki kabulü, sayılar ile sağlanmaya çalışmaktadır. Önerilen olağanüstü önlem ise, AB içindeki serbest dolaşım rejiminden çıkmak ve AB'nin hukuki çerçevesini terk etmektir. Zira metnin mantığına göre, mevcut hukuki rejim içerisindeki hiçbir “acil fren” mekanizması bu kapasite krizini çözmede etkili olamamaktadır.

Analiz sürecinde incelenen bir başka doküman, *Vote Leave* kampanyasının en önemli figürlerinden biri olan Boris Johnson'ın göç meselesini egemenlik ve demokratik hesap verebilirlik çerçevesinde ele aldığı “Boris Johnson: The liberal cosmopolitan case to Vote Leave” (Boris Johnson: Brexit'e oy vermenin liberal ve kozmopolit gerekçeleri) başlıklı ve 9 Mayıs 2016 tarihli metindir. Bu metinde güvenlikleştirici aktör olan Johnson, göçü “fayda” ve “kontrol” ikilemi üzerinden kurgulamaktadır. Söylem, göçün faydalarını teslim ederek meşruiyet kazanmaya çalışmakta, ancak hemen ardından “kontrol kaybını”, “kamu hizmetleri üzerindeki baskıyı” ve demokratik meşruiyetin aşınmasını merkeze alarak meseleyi güvenlik mantığına taşımaktadır. (Bkz. Ek 7).

Metinde korunması gereken referans nesnesi birkaç farklı düzeyde inşa edilmektedir. İlk olarak kamu hizmetlerinin sürdürülebilirliği, ikinci olarak “demokrasiye olan güven” ve son olarak devletin “kimlerin ülkede yaşama ve çalışma hakkına sahip olacağına karar verme yetisi” yani egemenlik referans nesnesi olarak kurgulanmaktadır. Johnson, göç seviyelerini kontrol edememe durumunu sadece idari bir zayıflık olarak değil, aynı zamanda siyasetin verdiği sözleri tutamaması nedeniyle demokrasinin güven temelini zedeleyen varoluşsal bir kriz olarak resmetmektedir. Nitekim göç, bu çerçevede gündelik politika alanından çıkarılarak devlet kapasitesi ve demokratik meşruiyet düzeyinde bir güvenlik sorununa dönüştürülmektedir.

Söylemdeki tehdit inşası, “kontROLSÜZ AB göçü” ifadesi etrafında şekillenmektedir. Johnson, göçü “her yıl Newcastle büyüklüğünde bir nüfus eklemek” gibi görselleştirmelerle sayısallaştırarak, meseleyi bir kapasite ve boyut problemi olarak sunmaktadır. Bu büyüklük anlatısı, kamu hizmetleri üzerindeki “baskı” vurgusuyla birleşerek göçü doğrudan bir tehdit olarak inşa etmektedir. Ayrıca tehdit, karar gücünün “Brüksel’de olması ve ulusal düzeyde hesap verebilirliğin ortadan kalkması” üzerinden siyasal bir kriz olarak çerçevelenmektedir. Egemenlik devri, halkın temel haklarının elinden alınması şeklinde sunulurken bir meşruiyet krizi olarak kurgulanmaktadır. Bu doğrultuda metindeki güvenlik dili ve aciliyet işaretleri, “kontrol”, “risk”, “kriz” ve “aşındırıyor” gibi kavramlarla belirginleşmektedir. Özellikle “AB’de kalmanın riskleri azalmıyor, yoğunlaşıyor” cümlesi, tehdidi artan bir süreç olarak göstererek toplumsal bir aciliyet hissi yaratmaktadır. Önerilen önlem ise, AB’den

ayrılma hamlesidir. Johnson, ayrılma sonrasında “Britanya’nın terörle mücadele ve savunma politikalarındaki liderliğinin süreceğini” belirterek, ayrılma seçeneğini, güvenliği sağlamanın tek yolu olarak meşrulaştırmaktadır.

Sektörel perspektiften bakıldığında, bu söylemde baskın olan hat siyasi güvenlik sektörüdür. Egemenlik, hesap verebilirlik ve demokratik güvenin aşınması metnin ana eksenini oluşturmaktadır. Bununla birlikte siyasi sektör, kamu hizmetlerinin maliyeti ve euro krizi gibi unsurlar üzerinden ekonomik sektörden de beslenmektedir. Sonuç olarak bu metin, göçü tek başına bir tehdit olarak kurgulamak yerine, kamu hizmetleri, demokratik güven ve egemenlik gibi halihazırda güçlü güvenlik çağrışımları olan alanlardan besleyerek inşa etmektedir.

Üzerinde çalışılan diğer bir metin, göç olgusunu tamamen “kontrol” eksenine yerleştirerek ayrılma tercihinin zorunlu bir güvenlik hamlesi olarak kurgulayan Boris Johnson’ın 26 Mayıs 2016 tarihli dokümanıdır. Bu metinde güvenlikleştirici aktör olan Johnson, söze “göçün faydalarını” ve kendi ailevi kökenlerini vurgulayarak başlamaktadır. Bu stratejik girişle aktör, kendisini anti-göçmen bir pozisyonun dışında konumlandırarak söylemine ahlaki bir meşruiyet zemini kazandırmaktadır. Nitekim meseleyi bir değer tartışması olmaktan çıkarıp, yönetilebilirlik ve egemenlik meselesi olarak çerçevelemekte, böylece tehdidi doğrudan göçmenlerin şahsından ziyade “kontrol edilemeyen sistem” üzerine kurmaktadır. (Bkz. Ek 8).

Metinde referans nesnesi üç temel katmanda inşa edilmektedir. Birinci düzeyde, yine okullar, hastaneler ve konutlar gibi kamu hizmetlerinin sürdürülebilirliği, ikinci düzeyde siyasal düzenin ve demokratik sisteme olan inancın korunması, üçüncü düzeyde ise “sınırların kontrolü” ve ulusal yasaları yapma yetkisi referans nesnesi olarak görülmektedir. Johnson, bu referans nesnelerini birbirine eklemleyerek göçü “kamu hizmeti krizi” ile demokratik meşruiyet krizi arasında kurgulamaktadır.

Söylemdeki tehdit inşası, yoğun istatistikler ve ölçek metaforları üzerinden gerçekleştirilmektedir. “Oxford büyüklüğünde bir nüfus” veya “Birmingham’dan daha büyük” gibi ifadelerle göç, insani bir olgudan ziyade bir kitle ve boyut problemi olarak betimlenmektedir. Bu sayısallaştırma, “sistemin kontrolden çıktığı” iddiasıyla birleşerek nicel büyüklüğü siyasal bir yetersizlik kanıtı olarak sunmaktadır. Böylece tehdit, hem ölçek olarak büyük hem de idari olarak yönetilemez şeklinde iki katmanlı olarak inşa edilmektedir. Metindeki güvenlik dili ve aciliyet işaretleri son derece nettir. “Çılgınlık” ve “kontrolden çıktı” gibi ifadelerle göç, olağan siyasetin dışına itilerek acil müdahale gerektiren varoluşsal bir sorun olarak resmedilmektedir. Önerilen olağanüstü önlem ise açık bir biçimde “Ayrılma

Oyu” olarak sunulmaktadır. Çözümün “tek yol” olarak dayatılması, Leave seçeneğini sıradan bir politik tercih olmaktan çıkarıp zorunlu bir güvenlik hamlesine dönüştürmektedir. Ayrıca “beceri ve katkı” temelli bir sistem önerisiyle, göçmen figürünün, kamuya faydalı göçmen – faydasız göçmen şeklinde ayrıldığı ve bu seçiciliğin bir güvenlik normu olarak meşrulaştırıldığı görülmektedir.

Sektörel perspektiften bakıldığında, metnin siyasi güvenlik sektörü etrafında şekillendiği görülmektedir. Egemenlik, hukuki yetki ve Avrupa Mahkemesi’nin kontrolüne yönelik eleştiriler bu ekseninde toplanmaktadır. Bu yapıya, kamu hizmetlerinin kapasite baskısı üzerinden ekonomik güvenlik sektörü eklenmektedir. Metnin sonunda yer alan dış sınır ve yeni aday ülkeler vurgusu ise güvenlik anlatısını jeopolitik bir risk imasıyla genişletmektedir.

Analiz sürecinde incelenen başka bir doküman, “Voting to stay in the EU is the risky option” (AB’de kalmaya oy vermek riskli bir seçenektir) başlıklı ve 6 Haziran 2016 tarihli kampanya metnidir. Bu metinde güvenlikleştirici aktör, bireysel figürlerden ziyade *Vote Leave*’in kolektif yapısını yansıtan farklı siyasi figürlerden oluşmaktadır. Michael Gove, Boris Johnson, Gisela Stuart ve John Longworth gibi farklı profillerin alıntılarıyla kurgulanan söylem, ortak bir güvenlik anlatısı etrafında birleştirilmektedir. Nitekim metnin temel kurgusu, AB’de kalmanın “riskli”, ayrılmanın ise “daha güvenli” olduğu ikiliği üzerine kurulmaktadır. (Bkz. Ek 9).

Metinde referans nesnesi, “ekonomi, kamu hizmetleri ve güvenlik” bileşimiyle oldukça geniş bir yelpazede tanımlanmaktadır. Özellikle “en düşük gelirli Britanyalılar”, doktor randevusu, okul kontenjanı ve konut arzı gibi somut unsurlar üzerinden korunması gereken temel bir grup olarak öne çıkarılmaktadır. Bu çerçevede referans nesnesi, sosyal adalet ve düzen ekseninde somutlaştırılmaktadır. Ayrıca Gisela Stuart’ın “rızasızlık” vurgusuyla, göçün kontrol edilememesi ve seçmen iradesi dışında gerçekleşmesi bir siyasal meşruiyet ve egemenlik sorunu olarak kurgulanmaktadır.

Metindeki tehdit inşası, birkaç farklı strateji üzerinden yürütülmektedir. İlk olarak, “AB, Suriye ve Irak sınırlarına vizesiz seyahati zaten açıyor” ifadesiyle, göç olgusu jeopolitik krizlerle eklemlenerek sınır güvenliği bağlamında sunulmaktadır. İkinci olarak, “5 milyondan fazla insan” ve “doksan milyon kişi sıraya giriyor” gibi verilerle göç, yönetilemez bir “kitle” olarak sayısallaştırılmaktadır. Üçüncü olarak ise, “dışarıdan gelenlerin geçmişlerinin bilinmediği” iddiasıyla göçmenler, bilinemez ve izlenemez kitleler olarak nitelendirilmektedir. “Serbest dolaşım”, bu bilinmez tehdidin Birleşik Krallık’a taşınmasına imkan veren bir mekanizma ve tehdidin kaynağı olarak resmedilmektedir.

Söylemdeki güvenlik dili ve aciliyet işaretleri ise, “risk”, “tehlikeli”, “felaket” ve “istikrar için risk” gibi kavramlarla belirginleşmektedir. Metin, göçün “insani trajedi” boyutuna dikkat çekerek başlasa dahi, sonrasında bu durumun “aşırı sağın yükselişi” ve “toplumsal istikrarsızlık” gibi sonuçlar doğuracağını savunularak göç, bir güvenlik çerçevesine yerleştirmektedir. Önerilen önlem ise, “AB’den ayrılma” ve “puan tabanlı bir göç sistemine” geçilmesidir.

Sektörel perspektiften bakıldığında, siyasi güvenlik sektörünün baskınlığı göze çarpmaktadır. Brüksel’in sınır kontrolü üzerindeki otoritesi ve demokratik denetim kaybı, egemenlik krizi olarak kodlanmaktadır. Bu yapıya, “ücretlerin düşmesi” ve “kamu hizmetleri üzerindeki baskı” üzerinden ekonomik güvenlik sektörü eşlik etmektedir. “Suriye-Irak sınırı” imgesi ile de askeri güvenlik sektörü devreye sokulmaktadır. Aynı zamanda istikrar vurgusu ile toplumsal güvenlik sektörü anlatıya dahil edilmektedir. Dolayısıyla metin, göçü çok sektörlü bir toplam güvenlik anlatısında birleştirmektedir.

Analiz sürecinde üzerinde durulan diğer metin, AB’de kalma seçeneğini göç üzerinden şekillenen bir riskler zinciri olarak kurgulayan ve David Cameron ile George Osborne’a yönelik bir “gerçekleri teyit etme” uyarısı niteliğinde sunulan, 5 Haziran 2016 tarihli bildiri dokümanıdır. Bu metinde güvenlikleştirici aktörler Michael Gove, Boris Johnson ve Gisela Stuart’tır. Söylem, bir kampanya metninden ziyade, hükümet liderliğini hesap vermeye çağırان resmi bir mektup formunda kurgulanmıştır. Nitekim bu yaklaşım, göç meselesini hem bir toplumsal sorun hem de halktan saklanan bir “gerçek” olarak konumlandırarak, güvenlikleştirme sürecine nesnel bir kanıt zemini oluşturmaktadır. (Bkz. Ek 10).

Metinde referans nesnesi iki katmanlı bir yapıda inşa edilmektedir. İlk katmanda, Birleşik Krallık’ın ekonomik ve siyasal kapasitesi korunması gereken birincil değer olarak sunulmaktadır. Ülkenin “bozuk” olarak nitelendirilen Euro Bölgesi ekonomisine eklemlenmesi ve bu durumun bir sonucu olarak ortaya çıkan “sınırsız göçü” kabul etme zorunluluğu, varoluşsal bir risk olarak kurgulanmaktadır. İkinci katmanda ise referans nesnesi “İngiliz vergi mükellefleri” üzerinden somutlaştırılmaktadır. “Aday ülkelerin üyeliği için harcanan kamu kaynakları”, hem ekonomik bir yük hem de bir adalet meselesi olarak güvenlik anlatısına dahil edilmektedir.

Metindeki tehdit inşası ise üç aşamalı bir nedensellik bağı ile kurulmaktadır. İlk aşamada göç, “Euro Bölgesi’ndeki ekonomik krizin” bir sonucu olarak resmedilmektedir. Krizin göçteki artışı “körüklediği” iddiasıyla göç, olağan bir hareketlilikten ziyade sistemin sorunlu işlemesinden kaynaklanan bir tehdit olarak sunulmaktadır. İkinci aşamada, AB’de kalma tercihi Britanya’yı bu “bozuk ekonomiye” ve “kontROLSÜZ göç” yükümlülüğüne

bağlayan bir risk alanı olarak çerçevelenmektedir. Bu bağlamda, metnin baskın hattı ekonomik güvenlik sektörü üzerine inşa edilmektedir. Üçüncü aşamada ise aday ülkelerin katılım süreci ve “Suriye-Irak sınırına yönelik vizesiz seyahat genişlemesi” vurgulanmaktadır. Bu durum, ekonomik kaygıların ötesine geçerek, sınır güvenliği vurgusu ile meseleyi askeri bir güvenlik tehdidine dönüştürmektedir. Metindeki tüm bu yapı, hükümetin hesap verebilirliği ve egemen karar alma süreçleri üzerinden siyasi güvenlik sektörüne bağlanmaktadır.

İncelenen diğer bir önemli doküman, göçü kontrol ve egemenlik ekseninde yineleyerek güvenlikleştiren “Restoring public trust in immigration policy - a points-based non-discriminatory immigration system” (Göç politikasına olan kamu güvenini yeniden tesis etmek - puan tabanlı, ayrımcılık yapmayan bir göç sistemi) başlıklı ve 1 Haziran 2016 tarihli kampanya bildirisi. Bu metinde güvenlikleştirici aktörler Michael Gove, Boris Johnson, Priti Patel ve Gisela Stuart olarak görülmektedir. Söylem, göçü tek başına bir tehdit olarak sunmak yerine, AB üyeliği nedeniyle yaşanan “kontrol kaybı” üzerinden inşa etmektedir. Nitekim metin, göçün ekonomik ve sosyal faydalarını kabul ederek başlasa dahi, bu faydaların sürdürülebilmesini, göçün doğrudan ulusal bir kontrol mekanizmasına tabi tutularak revize edilmesine bağlamaktadır. (Bkz. Ek 11).

Metindeki tehdit inşası katmanlı bir şekilde ilerlemektedir. İlk olarak, kontrol kaybının doğrudan bir “güvenlik açığı” yarattığı iddiası ve “Avrupa Adalet Divanı’nın tehlikeli kişilerin sınır dışı edilmesine müdahale edebilmesi”, tehdidin somutlaştığı temel alanlar olarak görülmektedir. AB’nin başarısız yönetimi ile “organize suç” ve “insan kaçakçılığı” arasında kurulan bağ bir diğer tehdit unsuru olarak sunulmaktadır. Ayrıca “Suriye ve Irak sınırına vizesiz seyahat” imgesinin söylemlerde sıklıkla yinelenmesi, “Bu tehlikeli ve bizim çıkarımıza değil” ifadesi ile pekiştirilmektedir. Metinde vurgulanan ve diğer söylemlerde de sıklıkla karşılaşılan “puan tabanlı sistem” önerisi, göçün hangi koşullarda meşru ve “güvenli” kabul edileceğine dair ontolojik bir ayrım yapan belirleyici bir düzenleme işlevi görmektedir. Bu çerçevede göçmen öznesi, iki zıt kutupta inşa etmektedir. Bir yanda “topluma katkı sağlayan” ve “becerilerine göre kabul edilen” faydalı göçmen, diğer yanda “misafirperverliği kötüye kullanan” ve “suç ve terör” ile ilişkilendirilen zararlı göçmen figürü kurgulanmaktadır. Bu ikili yapıda göçmen, bireysel haklara sahip bir özne olmaktan çıkarılarak, “beceri”, “dil yeterliliği” ve “ülkeye yapacakları ekonomik katkı” ekseninde araçsallaştırılmaktadır. Burada göçmen yeniden tanımlanarak, insani değerler çerçevesinden ziyade fayda sağlaması gereken kişilere indirgenmektedir.

“AB vatandaşlarının ülkede yaşama ve çalışma haklarının otomatikman sona erdirilmesi” ve yetkinin “Brüksel’den Westminster’a taşınması” talebi, göçün egemenlik yani siyasi alana taşınmasını sağlamaktadır. Bu noktada, iki adet “öteki”den bahsedilmektedir. Birincisi tehdidin kendisini temsil eden göç ve göçmen kavramı, bir diğeri ise bu tehdidin ortaya çıkmasındaki belirleyici faktör olan “AB’nin göç politikaları”. Sonuç olarak, puan tabanlı sistem aracılığıyla kurulan göç anlatısı, tehdidi “kontROLSÜZ göç”, bu tehditten korunmanın önlemini ise rasyonel eleme yani “puan tabanlı bir sistem” ve “AB’den ayrılmak” olarak tanımlamaktadır.

Analiz edilen başka bir dikkat çekici metin, göç olgusunu toplumsal adalet ve ekonomik eşitsizlik ekseninde kurgulayarak güvenlikleştiren Iain Duncan Smith’in 10 Mayıs 2016 tarihli konuşma dokümanıdır. Bu metinde güvenlikleştirici aktör olan Duncan Smith, AB’nin mevcut yapısını “büyük şirketler ve Brüksel lobileri” için işleyen, ancak “düşük ücretli İngilizler” için bir “yük” haline gelen bir düzen olarak çerçevelemektedir. Bu doğrultuda göç, serbest dolaşımın olağan bir sonucu olmaktan çıkarılmakta ve kırılgan sosyal sınıfların ücretlerini, istihdam olanaklarını ve barınma standartlarını aşındıran bir mekanizma olarak inşa edilmektedir. Nitekim göçün burada doğrudan kamu güvenliğinden ziyade, sosyal sözleşmeyi ve adil düzeni tehdit eden bir unsur olarak konumlandırıldığı görülmektedir. (Bkz. Ek 12).

Söylemde en dikkat çeken referans nesnesi, toplumun sosyo-ekonomik açıdan en kırılgan kesimi olan “düşük ücretli İngiliz işçiler” ve onların “yaşam standartları” olarak tanımlanmaktadır. Bununla bağlantılı olarak korunması gereken değerler bir diğer referans nesneleri ise adil ücret, iş erişimi ve sosyal refah olarak kurgulanmaktadır. Bununla birlikte metin, bu ekonomik kaygıları “halkın hiçbir zaman oy vermediği ve istemediği göç seviyeleri” vurgusuyla siyasal bir düzleme taşımaktadır. Dolayısıyla göç, hem ekonomik sektör hem de demokratik rıza dışında gerçekleşen bir siyasal meşruiyet krizi anlatısı ile siyasi sektör ile eklemlenmektedir. Bunlara ek olarak, “toplumsal adalet” ve “aile yapısı üzerindeki baskı” vurgusu, toplumsal güvenlik sektörünün parametreleri ile uyum içerisindedir.

Metindeki en belirgin tehdit inşası ise özellikle iş piyasası özelinde, göçün “yerinden etme etkisi” üzerinden somutlaştırılmaktadır. “İstihdam edilen her 100 göçmenden yirmi üçü İngiltere doğumlu bir işçinin yerinden edilmesi...” şeklindeki sunulan sayısal iddialar, göçü doğrudan adil olmayan bir rekabet ilişkisi içerisinde sunulmaktadır. Ayrıca göçmenler, “düşük ücretlere” ve “elverişsiz barınma koşullarına razı olarak” yerli işgücünü “baltalayan” ekonomik birimler olarak kodlanmaktadır. Tehdit anlatısı konut ve eğitim sektörlerine de

yayılmakta, “günlük 240 yeni ev ihtiyacı ve okul sistemi üzerindeki kapasite baskısı”, göçü kamu hizmetlerini felç eden bir yük olarak çerçevelemektedir. Bu noktada göç, küresel ekonomik çalkantılar gibi mevcut risklerin etkisini artıran bir “hızlandırıcı” faktör olarak kurgulanmaktadır.

Bir diğer metin, Michael Gove’un göç meselesini bir egemenlik ve denetim kaybı üzerinden varoluşsal bir problem olarak kurguladığı “Michael Gove: The Facts Of Life Say Leave” (Michael Gove: Hayatın Gerçekleri Ayrılmayı Gerektiriyor) başlıklı ve 19 Nisan 2016 tarihli kampanya dokümanıdır. Bu metinde güvenlikleştirici aktör olan Gove’un, “Şu anda herhangi bir AB vatandaşı... İngiltere’ye gelebilir” ifadesiyle göç, sınırsız erişim ve kontrol edememe anlatısına bağlanmakta ve devletin temel yetkilerinin AB çerçevesinde eridiği vurgulanmaktadır. (Bkz. Ek 13). Dolayısıyla referans nesnesi, siyasi sektör ile ilişkili olan devletin karar alma süreçleri ve ulusal çıkarlardır.

Metnin en dikkat çekici stratejilerinden biri, göçmenlerin iki kanallı bir sınıflandırma içerisinde değerlendirilmesidir. Gove göçmenleri, bir yanda “çalışkan vatandaşlar” ve “gerçek mültecileri” olarak konumlandırırken, diğer yanda “aşırılıkçı bağlantılar”, “geçmişteki suçlar” ve “insan kaçakçılığı” ile ilişkilendirilen figürler olarak tanımlamaktadır. Bu ikili ayırım, güvenlikleştirmeyi kolaylaştıran bir yöntem olarak kullanılmaktadır. Bu doğrultuda göçmen öznesi, normatif bir filtreye tabi tutulmakta ve göç olgusu ekonomik fayda, kamu yararı ve ulusal çıkar üzerinden araçsallaştırılmaktadır. Bu çerçevede göçmen, hak sahibi bir birey olmaktan ziyade, uygunluk testinden geçmesi gereken bir nesneye dönüşmektedir.

Sektörel perspektiften bakıldığında metin, göçü aynı anda birkaç sektörde kurgulayarak çoklu bir tehdit algısı üretmektedir. Kamu hizmetlerine erişimin kontrolsüzleşmesi üzerinden ekonomik güvenlik sektörü, egemenlik ve denetim kaybı üzerinden siyasi güvenlik sektörü ve aşırılıkçı bağlantılar vurgusuyla askeri güvenlik sektörü anlatıya dahil edilmektedir. Metindeki “tarayamıyoruz” vurgusu ise tehdidi, devletin riskleri eleme kapasitesinin yokluğu üzerine kurmaktadır. Bu durum söylemin merkezine, tehdidin kaynağı olarak devletin kapasitesi ve yönetim kabiliyetini yerleştirmektedir. Aynı zamanda metnin bağlayıcı temalarını oluşturan “kontrol” ve “filtreleme” kavramları, AB’den ayrılma tercihinin ulusal güvenliği sağlama ile ilişkilendirirken, toplumsal düzeni korumak adına kaçınılmaz bir zorunluluk olarak sunmaktadır. Dolayısıyla, toplumsal sektörün de güvenlik yelpazesine eklenmesi sağlanmaktadır.

Metnin önerdiği önlem, AB'nin "açık kapı" yaklaşımından çıkılarak "Avustralya tarzı puan tabanlı bir sisteme" geçilmesidir. AB'den ayrılmanın gerekçesi, seçme ve eleme yetkisinin geri kazanılması yoluyla hem hukuki hem de yönetsel bir restorasyon çerçevesinde meşrulaştırılmaktadır.

Analiz sürecinde incelenen bir diğer metin, Michael Gove ve Dominic Raab'ın göç meselesini Birleşik Krallık'ın güvenliği ve siyasal sistemin güvenilirliği üzerinden kurguladığı, 8 Haziran 2016 tarihli kampanya metnidir. Bu metinde güvenlikleştirici aktörler, Michael Gove ve Dominic Raab olarak görülmektedir. Söylem, göçü kültürel ve ekonomik faydalar getiren olağan bir olgu olmaktan çıkararak, kontrol edilemediği takdirde doğrudan güvenliği riske atan ve siyasal sistemde güven bunalımı yaratan bir krize dönüştürmektedir. (Bkz. Ek 14) Nitekim bu yaklaşım, Kopenhag Okulu perspektifinden göçün sıradan siyaset alanından çekilip varoluşsal risk diliyle yeniden konumlandırıldığı bir güvenlikleştirme mantığına işaret etmektedir.

Metinde referans nesnesi, Birleşik Krallık'ın sınır egemenliği ve güvenliği olarak inşa edilmektedir. "Vatandaşlarımızın güvenliği" söylemi ve "serbest dolaşım" bir arada kullanılarak, kamuoyunun güvenliği öncelikli konuma getirilmektedir. Bununla birlikte, "hükümete duyulan güvensizlik" vurgusu ile siyasal güven de korunması gereken diğer bir değer olarak belirtilmektedir. Aynı zamanda Gove'un Türkiye'nin üyelik sürecine yönelik vurgusu ve "katılımının bir güvenlik tehlikesi" olarak tanımlaması, göçün güvenlikleştirilmesinde güçlü bir mekansal yakınlık imgesi üretmektedir. "Türkiye'nin Suriye, Irak ve İran sınırlarından başlayıp İngiliz Kanalı'na kadar uzanan hat" ve "serbest dolaşım" uygulaması, Britanya'yı daha geçirgen ve savunmasız kılan bir tehdit zinciri olarak kurgulanmaktadır. Dolayısıyla Türkiye'nin üyeliği, sadece diplomatik bir genişleme değil, Britanya'nın sınır güvenliği ile ilgili bir tehdit olarak sunulmaktadır.

Metindeki tehdit inşası, "kontrol edilemeyen serbest dolaşım" ve "vizesiz alanın genişlemesi" üzerinden gerçekleştirilmektedir. Dominic Raab, göçün önemini vurgulayan bir tonda konuşmaya başlasa da, bu kabulü "sağduyulu kontrol" şartına bağlayarak sonlandırmaktadır. "Gelişen bir ekonomi" ve "hoşgörülü bir toplum" tahayyülü içerisinde göçmenin önemi vurgulanırken, "göçü kontrol etmenin" tek yol olduğu dile getirilmektedir. Diğer söylemlerde de yinelenen bir biçimde göç ve göçmenlerin, fayda temelli ele alındığı görülmektedir. Aynı zamanda göç baskısı, Euro Bölgesi krizi ve kriz nedeniyle Birleşik Krallık'a gelen Güney Avrupa'daki işsiz nüfusun giderek artacağı gibi dışsal faktörlerle açıklanmaktadır. Bu anlatıya, Türkiye ve Balkan ülkeleri gibi "düşük gelirli ülkelerin" katılım ihtimali eklenerek sayısal risk pekiştirilmektedir. Nitekim göç, tek başına "göç"

olarak değil, bölgesel istikrarsızlık, sınır güvenliği ve vizesiz hareketlilik bağlamında bir tehdit zincirinin parçası olarak anlatılmaktadır. Dolayısıyla sektörel açıdan bakıldığında, metnin omurgasını siyasi sektör oluşturmaktadır. Brüksel'in "dogmatik" yapısına karşın kimin geleceğine karar verme gücü, anlatının merkezinde yer almaktadır. Bu anlatıya "terör ve sınır güvenliği" vurgusu eklenerek, askeri güvenlik sektörü devreye girmektedir. Metinde kurgulanan olağanüstü önlem ise "AB'den ayrılmak" ve "Avustralya tarzı puan tabanlı bir sisteme" geçmektir. Bu çerçevede AB'den ayrılma tercihi, devletin temel egemenlik yetkilerini geri kazanmasını sağlayan yegane güvenlik hamlesi olarak meşrulaştırılmaktadır.

"The EU is a threat to the NHS" (AB, NHS için bir tehdittir) başlıklı kampanya dokümanı ise NHS'yi doğrudan bir referans nesnesi olarak konumlandırarak kamu sağlığını korunması gereken birincil değer şeklinde kurgulamaktadır. Bu metinde güvenlikleştirici aktör, kampanyanın kurumsal yapısıdır. (Bkz. Ek 15).

Metindeki temel iddia, Birleşik Krallık'ın, serbest dolaşım nedeniyle "AB'den gelen yabancı uyruklu doktorları", "dil yeterliliği" konusunda sistematik olarak test edemediği üzerine kurgulanmaktadır. Bu durum, göç ve serbest dolaşımı doğrudan "hasta güvenliği" ile ilişkilendiren bir çerçeve sunmaktadır. Dolayısıyla mesleki bir yeterlilik tartışması, "Bunun trajik ve ölümcül sonuçları oldu" ifadesiyle varoluşsal bir risk olarak kurgulanmaktadır. Bu noktada göç, sadece bir kapasite baskısı değil, doğrudan yaşam hakkını tehdit eden bir olgu şeklinde sunulmaktadır. Söylem, riskin kaynağını "dogmatik AB kuralları" olarak belirleyerek, devletin kendi "kontrol" kapasitesinden yoksun bırakıldığını iddia etmektedir. NHS, hem maddi bir altyapı hem de toplumsal refahın simgesel bir taşıyıcısı olduğu için, inşa edilen tehdit hem hizmet kapasitesine hem de hasta güvenliğine yönelmektedir. Aynı zamanda bu durumun siyasi güvenlik ile de doğrudan ilişkili olduğu görülmektedir. Zira problem, devletin denetim yetkisinden ve egemenlik kapasitesinden yoksun bırakılması şeklinde kurgulanmaktadır.

Diğer söylemlerden farklı olarak metindeki en dikkat çekici unsur, göçmen figürünün suçlu olarak değil, "denetlenemeyen" profesyonel risk olarak inşa edilmesidir. Bu çerçevede göç tehdidi, teknik bir dil yeterliliğinin ölümcül sonuçları üzerinden varoluşsal bir düzleme taşınmaktadır. Sonuç olarak metnin bağlayıcı temasını oluşturan "kontrol", burada göç akışının denetiminden ziyade kalite ve güvenlik denetimi anlamına gelecek şekilde yeniden üretilmektedir. Önerilen hamle ise, AB'den çıkarak serbest dolaşımın bağlayıcılığından kurtulmak ve denetim yetkisini ulusal düzeye geri çekmektir.

Analiz sürecinde incelenen başka bir söylem metni, göç rejimini sadece bir risk alanı değil, aynı zamanda "ahlaksız" ve "adaletsiz" bir sistem olarak kurgulayan "The EU

immigration system is immoral and unfair” (AB göç sistemi ahlaksız ve adaletsizdir) başlıklı kampanya dokümanıdır. Bu metinde güvenlikleştirici aktör, *Vote Leave*’in kendisidir. Ancak söylem, Interpol eski Genel Sekreteri ve MI6 eski başkanı gibi figürlerin görüşlerine başvurarak güvenlik iddiasını uzman otoriteye dayalı nesnel bir zemine taşımaktadır. Metin, göçü olağan siyaset alanından çıkararak kaçınılmaz bir müdahale gerektiren bir güvenlik meselesi olarak inşa etmektedir. (Bkz. Ek 16).

Metinde referans nesneleri çeşitlilik göstermektedir. Devletin “sınır egemenliği” ve “kimin ülkeye girip çıkacağına karar verme kapasitesi” ve “okul”, “hastane” gibi kamu hizmetlerinin sürdürülebilirliği korunması gereken değerler olarak sunulmaktadır. “Sistem kontrolden çıktı” ifadesiyle, AB üyeliğinin devletin temel egemenlik yetkilerini engellediği ve bu durumun bir kriz halini aldığı vurgulanmaktadır. Bu kurgu, Kopenhag Okulu’nun siyasi güvenlik sektörü parametreleriyle, yani devletin örgütsel istikrarı ve yetki kullanımıyla doğrudan örtüşmektedir.

Metindeki tehdit inşası, göçün bir “açık kapı” rejimi olarak resmedilmesi ve bu rejimin suç ve “terör” riskini beraberinde getirdiği iddiası üzerinden yürütülmektedir. Göçmen öznesi, “ekonomik katkı sağlayanlar” ve “suç riski taşıyanlar” şeklinde iki kategoriye ayrılarak açıkça araçsallaştırılmaktadır. Söylemin en keskin siyasal güvenlik hamlesi, yargı alanını bir tehdit merkezi olarak kurgulamasıdır. “Avrupa Mahkemeleri sınır kontrollerimize saldırıyor” başlığı altında, yargı mekanizması sınır denetimini zayıflatan bir aktör olarak konumlandırılmakta, bu durumun “teröristlerin girişini kolaylaştırdığı” iddia edilmektedir.

Söylem, aynı zamanda toplumsal güvenlik sektörüne de köprü kurmaktadır. Büyük ölçekli göçün okul ve hastaneler üzerindeki baskısı, toplumsal bütünlüğe yönelen varoluşsal bir tehdit olarak sunulmaktadır. Sistemin “ahlaksız” olarak nitelendirilmesi, güvenlikleştirme hamlesine ahlaki bir meşruiyet katmaktadır. Göçün “insani” boyutlarının tartışılması ve “Akdeniz’deki mülteci krizi” vurgusu, nihayetinde “1951 Sözleşmesi”ni yorumlama yetkisinin Brüksel’e devri” üzerinden bir egemenlik krizine bağlanmaktadır. Bu çerçevede göçün, halihazırda yetki devri üzerinden risk üreten kurumsal yapılardan beslenen türetilmiş bir güvenlik meselesi haline geldiği görülmektedir. Bu doğrultuda önerilen hamle, “kontrolün geri alınması” yani AB’den ayrılmaktır. “Yeniden müzakere ve reform” seçeneklerinin etkisiz ilan edilmesiyle, ayrılma tercihi tek rasyonel ve ahlaki çözüm olarak meşrulaştırılmaktadır. Metnin bağlayıcı temaları olan “kontrol”, “suç”, “terör” ve “adalet”, göçü siyasi egemenlik ile askeri güvenlik arasında örülen çok katmanlı bir tehdit ağı olarak kurgulamaktadır.

“Leave looks like...” (Ayrılmak şuna benziyor...) başlıklı kampanya dokümanı ise göçü, bir yönetim krizi olarak tanımlarken “Ayrılma” seçeneğini bu krizden çıkışın “tek yolu” olarak kurgulamaktadır. Bu metinde güvenlikleştirici aktör, *Vote Leave*’in kurumsal yapısıdır. Söylem, göçü salt bir politika tercihi olmaktan çıkararak, devletin temel yetkileri ve “AB’nin yaşadığı demokratik krizler” ile birlikte aynı düzlemde konumlandırmaktadır. Nitekim AB’nin mevcut göç rejimi, “korkunç” ve bir “açık kapı” uygulaması olarak resmedilmekte, “ayrılma” ise kontrolü geri almayı sağlayacak tek seçenek olarak çerçevelenmektedir. (Bkz. Ek 17).

Metinde referans nesnesi çok katmanlı bir yapıda inşa edilmektedir. Egemen karar verme kapasitesi, “demokratik kontrol” ve “daha adil ve insancıl bir politika” vaadiyle toplumsal düzeni ve ekonomik refahı referans nesnesi olarak kurgulamaktadır. Bu çerçevede göçmenler, “düşük vasıflı işgücü” ve “hüküm giymiş suçlular” şeklinde olumsuz kategorilere indirgenmekte, “yüksek vasıflı kişiler” ise sistemsel olarak engellenen bir fayda kategorisi olarak sunulmaktadır. Dolayısıyla göçmen olgusunun, işgücü niteliği ve suç statüsü ekseninde açıkça araçsallaştırıldığı görülmektedir.

Metindeki tehdit inşası, AB’nin mevcut yapısının “demokrasiyi ve refahı baltaladığı” iddiası üzerine kurulmaktadır. Göç meselesi, yüksek işsizlik, borç krizleri ve işlevsizleşen ekonomik sistemle birleştirilerek geniş bir AB çöküş anlatısı içine yerleştirilmektedir. Nitekim metindeki “bir göçmen krizi ve demokratik bir krizle boğuşuyor” ifadesi, göçü daha büyük bir sistemsel istikrarsızlığın parçası olarak sunmaktadır. Bu noktada tehdit, kontrolsüz gelen “düşük vasıflı” nüfus, tehdidin kaynağı devletin bu nüfus akışını seçme ve eleme kapasitesinden yoksun bırakılması şeklinde inşa edilmektedir.

Sektörel açıdan bakıldığında, metindeki baskın sektörün siyasi sektör olduğu görülmektedir. “Demokrasi”, “egemenlik” ve “sınır dışı etme yetkisi” gibi kavramlar güvenliğin ana omurgasını inşa etmektedir. Buna ek olarak, “yüksek işsizlik” ve “borçlar” gibi vurgularla ekonomik sektör de anlatıda dahil edilmektedir. Metindeki sektör köprüsü, göçün kamu hizmetleri üzerindeki baskısının demokratik “rıza eksikliğiyle” ilişkilendirilmesiyle kurulmaktadır. AB’nin yaşadığı demokratik ve ekonomik krizler, göçü varoluşsal bir risk olarak sunan bir zemin teşkil etmektedir. Metinde vurgulanan “kontrol” ve “rasyonellik” kavramları ise ayrılma tercihinin hem toplumsal düzeni korumak hem de göçü “mantıklı bir rejime” kavuşturmak adına zorunlu bir güvenlik hamlesi olarak sunulmaktadır.

Analiz edilen bir diğer metin, göç olgusunu refah devleti ve sosyal yardım rejimi üzerinden güvenlikleştirerek başarısız bir hükümet ve Brüksel otoritesi anlatısına

dayandıran “The Government’s omnishambles renegotiation” (Hükümetin tam bir fiyasko olan yeniden müzakeresi) başlıklı kampanya dokümanıdır. Bu metinde güvenlikleştirici aktör, *Vote Leave*’in kurumsal yapısıdır. Söylem, göçü ve refah düzenlemelerini ulusal iradenin erişemediği bir alan olarak kurgulamakta, dolayısıyla referans nesnesi olarak refah sisteminin kontrolü ve devletin egemen karar verme yetkisi görülmektedir. Nitekim hükümetin “acil fren” gibi teknik mekanizmalarının dahi “Komisyon tarafından kontrol edildiği” vurgulanarak, göç yönetimi bir yetki devri krizine dönüştürülmektedir. (Bkz. Ek 18).

Metindeki tehdit inşası, göçmenlerin refah haklarından yararlanması ve bu alanın Britanya tarafından kontrol edilememesi üzerinden yürütülmektedir. Yararlanmış oldukları “vergi indirimi”, “çocuk yardımları” gibi uygulamalar üzerinden göçmenler, Birleşik Krallık için bir “maliyet” sisteme “yük” ve kamu gelirlerinden adaletsiz yararlanan öznel olarak aktarılmaktadır. Aynı zamanda metin, AB kurumlarının üstünlüğü nedeniyle refah sisteminin “işleyemez ve karmaşık” bir yapıya büründüğü iddia edilmektedir. Bu çerçevede metnin baskın hattını siyasi güvenlik sektörü oluştururken, yardım maliyetleri ve sistemin ekonomik yükü üzerinden ekonomik güvenlik sektörü anlatıya eklemlenmektedir. Bu tehdit anlatısının sonunda vurgulanan olağanüstü önlem ise çok açıktır, “Sınırlarımızın kontrolünü geri almanın... tek yolu ayrılma oyu vermektir.”

İncelenen başka bir kampanya metni ise “Security - Vote Leave is the safer option” (Güvenlik - Ayrılma oyu daha güvenli bir seçenektir) başlıklı kampanya dokümanıdır. Bu metinde güvenlikleştirici aktör, *Vote Leave* kampanyasının kurumsal sesidir. Söylem göçü, “serbest dolaşım” ve “kontrol kaybı” üzerinden varoluşsal bir tehdit olarak inşa etmektedir. Nitekim metin, “sınırlarımızın kontrolünü kaybettik” ifadesiyle başlayarak, konuyu olağan politika tartışmalarından çıkarmakta ve ulusal güvenlik kapasitesinin zayıflamasına bağlamaktadır. (Bkz. Ek 19).

Metinde referans nesnesi, sınır kontrolü ve bu kontrole bağlı olan iç güvenlik kapasitesidir. Dolayısıyla korunması gereken değerler, terörle mücadele yetkinliği ve devletin kendi sınır rejimi üzerindeki egemenliğidir. Bu çerçevede tehdit, doğrudan göçmenlerin şahsından ziyade, AB antlaşmalarındaki serbest dolaşım hükümleri ve bu hükümlerin ulusal iradeyi aşındıran hukuki üstünlüğü olarak kurgulanmaktadır. Dolayısıyla tehdit kaynağı olarak AB’nin kurumsal düzeni ve bu düzenin yarattığı egemenlik kaybı işaret edilmektedir.

Sektörel perspektiften bakıldığında, metnin omurgasını egemenlik ve otorite tartışması üzerinden siyasi sektör oluşturmaktadır. Bununla birlikte, “kontrol kaybının” bir sonucu

olarak “terörizm ve “suçla mücadelenin zorlaşacağı” iddiasıyla söylem, askeri güvenlik sektörüne eklenmektedir. Metinde, “Bu, mantıklı bir göç politikasına sahip olmayı imkansız hale getiriyor ve terörizmle mücadele etmeyi ve suçlularla başa çıkmayı çok daha zor hale getiriyor” ifadesi ile siyasi ve askeri güvenlik sektörleri arasında bir köprü kurulmaktadır.

Metin, analiz edilen diğer söylemler ile paralellik göstererek göçü, kurumsal kontrol boşluğu üzerinden terör ve suçla aynı güvenlik zincirine dahil edilmektedir. “Kontrol” vurgusu ise güvenliğin sağlanması ve “mantıklı bir göç politikası” kurulması için zorunlu bir ön koşul olarak sunulmaktadır. Bu doğrultuda AB’den ayrılma tercihi, kontrolü geri kazanmanın yegane “güvenli seçeneği” olarak meşrulaştırılmaktadır.

“Being in the EU undermines our defence” (AB üyesi olmak savunmamızı zayıflatıyor) başlıklı kampanya metninde güvenlikleştirici hamle, göçü doğrudan bir tehdit olarak sunmaktan ziyade, Avrupa Komisyonu’nun planlarını ve bu planların egemen kontrol alanını AB düzeyinde genişletme çabasını bir risk olarak çerçevelemektedir. (Bkz. Ek 20).

Metinde referans nesnesi çok katmanlı bir yapıda inşa edilmektedir. İlk katmanda, deniz sınırları bağlamında karar verme yetkisini içeren ulusal egemenlik, korunması gereken değer olarak sunulurken, ikinci katmanda, “ortak bir sahil güvenlik ve donanma planları” üzerinden ulusal askeri kapasite referans nesnesi olarak kurgulanmaktadır. Söylemde göç meselesi, bu kurumsal dönüşümü “hızlandıran” bir tetikleyici bağlam olarak devreye sokulmaktadır. Dolayısıyla göç krizi, AB’nin askeri ve kurumsal merkezileşmesini meşrulaştıran bir katalizör olarak kurgulanmaktadır.

Sektörel açıdan ele alındığında, metinde baskın hattın, egemenlik ve karar alma yetkisi üzerinden siyasi sektör olduğu görülmektedir. Ancak ortak donanma ve askeri mimari tartışmalarıyla bu hat, doğrudan askeri sektöre bağlanmaktadır. Kopenhag Okulu perspektifinden bakıldığında, güvenlikleştirme hamlesi burada bir askeri saldırı değil, daha çok kurumsal yetki devri üzerinden varoluşsal bir tehlike üretmektedir. Göç krizinin bu süreci “hızlandırıyor” olduğuna dair yapılan vurgu, risk anlatısını gündelik politikanın ötesine taşıyarak aciliyet üretmektedir.

Söylemde göçün güvenlikleştirilmesi, önceki metinlerden farklı olarak, yeni bir güvenlik mimarisi üretmenin gerekçesi olarak kurgulanmaktadır. Göç krizi, merkezileşme ve egemenlik kaybı zinciri üzerinden savunmanın zayıflamasına yol açan bir dinamik olarak inşa edilmektedir. Bu çerçevede “AB’den ayrılma” tercihi, savunma egemenliğini korumanın temel yolu olarak meşrulaştırılmaktadır.

“Leave is the best choice for science and technology” (Ayrılmak, bilim ve teknoloji için en iyi seçenek ayrılmaktır) başlıklı kampanya metninde ise göç, iki yönlü bir anlatı üzerinden güvenlikleştirilmektedir. (Bkz. Ek 21). Metinde referans nesnesi, hem askeri güvenlik (suçluların dışarıda tutulması) hem de ülkenin bilimsel ve teknolojik kapasitesi olarak inşa edilmektedir. Söylem, göçmen öznesini ya bir tehdit figürü (suçlular) ya da bir fayda figürü (bilim insanları) olarak konumlandırmaktadır. Bu durum, göçün araçsallaştırıldığı ve göçmenin insan olmaktan ziyade “katkı” veya “risk” üreten bir birim olarak nesneleştirildiği bir yaklaşıma işaret etmektedir. Dolayısıyla metin, göç politikasını akılcı bir zemine oturtmanın tek yolunun AB’den çıkmak ve seçici bir kontrol mekanizması kurmak olduğunu iddia etmektedir.

Bu yönüyle metin, suç ve asayiş vurgusuyla askeri güvenlik sektörü ile, rekabetçi kapasite hedefi üzerinden de ekonomik güvenlik sektörü ile ilişkilidir. Dolayısıyla söylemde göçün tehdit niteliği, demokratik ve egemen kontrolün kaybı üzerinden inşa edilmektedir. Metnin ana temasını oluşturan “seçim” vurgusu, göçü yönetilebilir bir kaynak ve kontrol edilebilir bir risk olarak tanımlayan bir egemenlik dili inşa etmektedir.

Analiz sürecinde incelenen bir başka metin, referandum sonucunu, acil, olağanüstü bir eylem alanı olarak kurgulayan “A framework for taking back control and establishing a new UK - EU deal after 23 June” (23 Haziran sonrasında kontrolü yeniden ele geçirmek ve yeni bir İngiltere-AB anlaşması kurmak için bir çerçeve) başlıklı ve 15 Haziran 2016 tarihli kampanya dokümanıdır. Bu metinde güvenlikleştirici aktör, Avam Kamarası Lideri Chris Grayling ve *Vote Leave* kurumsal bünyesidir. Söylem, göçü acil müdahale gerektiren bir güvenlik alanı olarak tanımlamaktadır. Nitekim Grayling’in “acil eylem” vurgusu, “ayrılma” tercihinin tehdidin ciddiyetiyle uyumlu bir güvenlik hamlesi olarak çerçevelemektedir. (Bkz. Ek 22).

Metinde referans nesnesi üç temel düzlemde inşa edilmektedir. Birinci düzeyde “Britanya’nın göç ve sınır rejimi üzerindeki egemen kontrolü”, ikinci düzeyde “teröristlerin ve ciddi suçluların sınır dışı edilebilmesini” içeren ulusal güvenlik, üçüncü düzeyde ise “kamu hizmetleri için sağlanacak bütçe tasarrufu” ile kamu yararı korunması gereken değerler olarak kurgulanmaktadır. Bu çerçevede tehdit, AB mahkemelerinin “Britanya’ya kimin sınır dışı edilebileceğini” söylemesi, yani devletin egemenlik kapasitesinin aşınması olarak inşa edilmektedir. Dolayısıyla tehdit kaynağı olarak “Avrupa Adalet Divanı’nın ulusal güvenlik üzerindeki kontrolü” işaret edilmektedir.

Sektörel perspektiften bakıldığında ise metin, göçü tek bir sektöre hapsedmeyerek çok katmanlı bir sektör köprüsü kurmaktadır. “Parlamento’nun yetkisi ve mahkeme üstünlüğüne

son verme” vurgusuyla siyasi güvenlik sektörü baskın hattı oluştururken, “terör ve ciddi suçlular” figürüyle askeri sektör, anlatıyı güçlendirmektedir. Ayrıca “kamu hizmetleri için öngörülen milyarlarca sterlinlik tasarruf” argümanı ile ekonomik güvenlik sektörü de bir meşruiyet destekleyici olarak devreye sokulmaktadır. Bu durum, güvenlikleştirme hamlesinin hem “korku” hem de “rasyonel reform” söylemiyle pekiştirildiğini göstermektedir.

Metnin en belirgin özelliği, önerilen somut yasal adımlardır. “Avrupa Birliği Hukuku (Acil Hükümler) Tasarısı” ve “Sığınma ve Göç Kontrol Yasası” gibi başlıklar, sınır rejiminin olağan yasama süreçlerinin ötesinde, “acil müdahale” mantığıyla düzenleneceğini göstermektedir. “AB vatandaşlarının giriş hakkının derhal sona erdirilmesi” ve “Avrupa mahkemelerinin ulusal güvenlik üzerindeki kontrolünün bitirilmesi”, güvenlikleştirme mantığındaki istisnai önlem boyutuna karşılık gelmektedir. Metnin bağlayıcı temaları olan “kontrolü geri alma” ve “acil eylem”, göçü kamu yararı ve ulusal güvenlik adına yeniden düzenlenmesi gereken bir alan olarak tanımlamaktadır. Bu çerçevede AB kurumları, bu alanın kontrol dışı kalmasının temel nedeni olarak hedef alınmakta ve ayrılma tercihi tek meşru çözüm olarak sunulmaktadır.

3 Haziran 2016 tarihli, “Statement by Michael Gove, Boris Johnson and Gisela Stuart on NHS funding” (Michael Gove, Boris Johnson ve Gisela Stuart’ın NHS finansmanı hakkındaki açıklaması) başlıklı kampanya metninde ise güvenlikleştirici aktör, *Vote Leave* kampanyasının önde gelen siyasi figürleri, Michael Gove, Boris Johnson ve Gisela Stuart’tır. Metin, ayrılma oyu verildikten sonra gerçekleşebilecek bir gelecek tahayyülü üzerine kuruludur. Göç, devletin sınır ve kabul yetkisini yeniden tesis etmesi gereken varoluşsal bir egemenlik alanına çekilmektedir. Aynı zamanda, “pasaporta değil beceriye göre kabul” vurgusuyla göçmen figürü, seçilebilir ve fayda sağlaması gereken bir kaynak olarak inşa edilmektedir. (Bkz. Ek 23).

Söylemin en işlevsel yönü, NHS krizini sadece göçle açıklamayıp daha geniş yapısal sorunları da kabul eden “makul” bir ton benimsemesidir. Ancak, bu gerçekçilik payı göç kontrolünü, çözümün ilk ve zorunlu adımı olarak konumlandırmak için kullanılmaktadır. Dolayısıyla göç, NHS’nin tüm finansman sorunlarının tek sebebi olarak değil, sisteme kaliteli bakım sağlama hedefi için olmazsa olmaz bir ön koşul şeklinde çerçevelenmektedir. Bu hamle, güvenlikleştirici söyleme bir rasyonellik zemini kazandırarak ikna ediciliği artırmaktadır.

Sektörel perspektiften bakıldığında metin, “NHS üzerindeki fon baskıları” üzerinden ekonomik sektör ile, sınır kontrolü ve egemenlik vurgusu üzerinden siyasi

sektör arasında güçlü bir bağ kurmaktadır. “Göç yönetimi”, “NHS’nin finansman baskılarıyla” aynı cümle örüntüsü içinde anlamlandırılarak bir sektör köprüsü inşa edilmektedir. Kopenhag Okulu çerçevesinde bu durum göçün, serbest dolaşım ve yetki kaybı üzerinden olağan siyaset alanından çıkarılıp yeniden düzenlenmesi gereken temel bir kapasite olarak işaretlendiği bir süreç karşılık gelmektedir. Söylemde göç tehdidi, kamu hizmetlerinin sürdürülebilirliği gibi toplumsal açıdan güçlü bir referans nesnesinden beslenerek kurgulanmaktadır. Göç kontrolü, NHS gibi hayati bir hizmetin korunması adına acil ve öncelikli bir politika kategorisine yükseltilmektedir. Metinde vurgulanan “beceri temelli seçme” göçü, ulusal çıkar ve kamu yararı doğrultusunda filtrelenmesi gereken bir kitle olarak tanımlayarak, yinelenen egemenlik dilini pekiştirmektedir.

Analiz edilen bir diğer kampanya metni, Milletvekili Liam Fox’un 2 Haziran 2016 tarihli konuşma metnidir. Bu metin, konut krizi ve nüfus baskısı üzerinden “kontROLSÜZ göçü”, bireysel insan hareketliliğinden ziyade, kentsel alanları sıkıştıran ve kamu hizmetlerini zorlayan büyük ölçekli bir nüfus artışı olarak kurgulamaktadır. Nitekim “konut piyasasındaki sorunlar” sadece ekonomik bir mesele olarak değil, yaşam kalitesine ve sosyal düzenin sürdürülebilirliğine yönelik bir “maliyet” diliyle inşa edilmektedir. (Bkz. Ek 24).

Metindeki referans nesneleri, “konut piyasasının sürdürülebilirliği”, “yeşil kuşak alanları” ve “kamu hizmetlerine erişim” kapasitesi olarak kurgulanmaktadır. Tehdit inşası ise “aşırı kalabalıklaşma” ve “konut arzı yetersizliği” üzerinden yürütülmektedir. Metinde kullanılan “her yıl Liverpool büyüklüğünde bir şehir...” ve “günde 240 yeni ev inşa etmeliyiz” gibi ölçek benzetmeleri ile göç, insan hareketliliğinden kopararak yönetilemez bir kitle düzleminde sunulmaktadır. Dolayısıyla göçmenler, bireylerden ziyade konut talebini artıran ve sosyal altyapıyı zorlayan bir nüfus bileşeni olarak nesneleştirilmektedir. Bu çerçevede “göçün kontrol edilmesi”, toplumun hemen hemen tüm kesimleri için bir zorunluluk olarak çerçevelenmektedir. Sektörel açıdan ise baskın hattın, “konut piyasası” ve “kiralar” üzerinden ekonomik sektör olduğu görülmektedir.

Söylemde göç tehdidi, “konut darlığı”, “tarım arazilerinin kaybı” ve “yaşam standardının aşınması” gibi halihazırda sorunlu alanlar ile bir arada kullanılarak nitelendirilmektedir. Metindeki “bedel” vurgusu ile birlikte göç, kontrol edilmesi ve kayıt altına alınması gereken bir aciliyet olarak tanımlanmaktadır. Ayrılma tercihi ise bu mekansal ve ekonomik baskıyı hafifletmek ve kent yaşamının kalitesini korumak adına rasyonel bir güvenlik adımı olarak meşrulaştırılmaktadır.

Kampanya sürecinde yayımlanan bir başka metin, göç olgusunu doğrudan çalışan kesimin ücretleri ve ekonomik refahı üzerinden bir tehdit unsuru olarak kurgulayan Michael

Gove, Boris Johnson ve Gisela Stuart'ın 31 Mayıs 2016 tarihli ortak açıklamasıdır. Söylem, “kontROLSÜZ göç” ifadesiyle göçü, denetlenmediği takdirde zararlı sonuçlar üreten bir süreç olarak inşa etmektedir. Göçmenler, emek piyasasında rekabeti artıran ve ücretleri aşağı çeken bir baskı unsuru olarak nitelendirilmektedir. (Bkz. Ek 25).

Metinde referans nesnesi, “çalışan insanlar” ve “çalışan ailelerin refahı” olarak inşa edilmektedir. Söylemin güvenlikleştirici hamlesi, ekonomik iddiaları salt bir yönetim meselesi düzeyinde bırakmayarak, bunları “daha güvenli seçim” ifadesiyle bir güvenlik karşılaştırmasına dönüştürmesidir. Bu çerçevede AB’de kalmak bir risk iken, ayrılmak ise güvenli bir seçenek çerçevelenmektedir. Dolayısıyla ekonomik sektörde kurulan “ücret baskısı” tehdidi, siyasi sektöre taşınarak “kontrolü geri alma” anlatısıyla eklemlenmektedir. Bu bağlamda metin, “ücretler” ve “çalışan ailelerin geliri” üzerinden ekonomik güvenlik sektörüne eklemlenmektedir. Ancak bu ekonomik hat, “kendi işlerimiz üzerindeki kontrol” ve demokrasi vurgusu ile siyasi sektörle birleştirilmektedir. Metindeki “ücretler artık kontROLSÜZ göç tarafından azaltılmayacak” şeklindeki gelecek tahayyülü, göçü doğrudan ekonomik zarar üreten bir süreç olarak tanımlayan kilit bir sektör işlevi görmektedir.

Sonuç olarak bu söylemde göçün tehdit niteliği, daha önceki metinlerde kurulan “kontROLSÜZLÜK” repertuarının ücretler gibi gündelik ve somut bir göstergeye bağlanmasıyla inşa edilmektedir. Göçün kontrol edilmesi, sadece ekonomik bir tercih değil, çalışan ailelerin refahını ve demokratik egemenliği korumak adına zorunlu bir güvenlik adımı olarak meşrulaştırılmaktadır. Sıklıkla yinelenen “kontrol” ve “kontrolü geri alma” vurgusu, ekonomik refahın ve toplumsal adalet arayışının ön koşulu olarak sunulmaktadır.

Priti Patel’in kamu hizmetlerini merkeze alan 18 Nisan 2016 tarihli açıklaması, incelenen bir başka metindir. Söylem, göçü toplumsal refahın ve günlük yaşamın temel altyapılarıyla, özellikle “ilkokul yerleri” üzerinden ilişkilendirerek bir tehdit mantığı kurmaktadır. Bu bağlamda göç, kamu hizmetlerinin kapasitesini aşındıran, mevcut hizmetlere erişimi zorlaştıran ve yerleşik nüfusun hizmet alma hakkını zedeleyen bir baskı kaynağı olarak inşa edilmektedir. Bu yönüyle metin, diğer söylemler ile paralellik göstermektedir. (Bkz. Ek 27).

Metinde referans nesneleri, kamu hizmetlerinin işleyebilmesi ve yerleşik nüfusun bu hizmetlere erişim hakkı olarak kurgulanmaktadır. Söylem, aynı anda iki farklı meşruiyet hattını birbirine bağlamaktadır. İlk olarak, sınırlar üzerindeki “kontrolün geri alınması” vurgusuyla mesele siyasal egemenliğe bağlanmaktadır. Bu vurgu, siyasi sektörün parametreleri ile uyum göstermektedir. İkinci olarak ise, “AB’ye gönderilen haftalık 350 milyon sterlinlik kaynağın geri alınarak kamu hizmetlerine yatırılması” önerisiyle ekonomik

bir rasyonalite inşa edilmektedir. Dolayısıyla göç kontrolü, sadece bir güvenlik ihtiyacı değil, aynı zamanda kamu hizmetlerindeki baskının telafisi için zorunlu bir mali çözüm olarak sunulmaktadır. Bu açıdan söylem, ekonomik sektöre eklemlenmektedir.

Metindeki tehdit inşası, mevcut durumun ötesine geçerek geleceğe dönük bir risk senaryosuyla genişletilmektedir. “Türkiye, Arnavutluk, Sırbistan gibi katılım sürecindeki ülkeler” üzerinden bir “genişleme dalgası” anlatısı kurulmaktadır. Bu ülkelerin üyeliğiyle birlikte “serbest dolaşımın okul yerleri üzerindeki baskıyı daha da artıracığı” iddia edilerek, tehdit algısı tırmandırılmaktadır. Nitekim “kalmak” tercihi, sadece bugünkü sorunları sürdürmek değil, gelecekte daha büyük bir kapasite krizini davet etmek olarak çerçevelenmektedir. Metinde vurgulanan, “kontrol” ve “sürdürülemez baskı”, göçü hem siyasi hesap verebilirlik hem de toplumsal sürdürülebilirlik adına acilen müdahale edilmesi gereken bir alan olarak tanımlamaktadır. Ayrılma tercihi, bu baskıyı hafifletecek ve “kamu kaynaklarını ulusal önceliklere yönlendirecek” yegane güvenlik hamlesi olarak meşrulaştırılmaktadır.

İncelenen diğer bir metin, AB’nin mevcut politikalarının güvenlik ve istikrar sağlamaktan uzak olduğunu iddia eden Michael Gove’un 20 Şubat 2016 tarihli açıklama metnidir. Gove, AB’yi sadece ekonomik bir başarısızlık alanı olarak değil, aynı zamanda “kitlesel işsizliği yerleşik hale getiren” ve güvensizlik üreten bir tehdit kaynağı olarak kurgulamaktadır. Nitekim göç olgusu, bu “istikrarsızlık” tablosunun bir sonucu olarak, “insan kaçakçılığını cesaretlendiren” ve “sınırlarda krize neden olan” bir süreç olarak inşa edilmektedir. (Bkz. Ek 28).

Metinde referans nesnesi, toplumsal istikrar, sınırların yönetilebilirliği ve siyasal düzenin hesap verebilirliği olarak tanımlanmaktadır. Gove, “AB’nin Libya ve Suriye krizleri karşısındaki yönetim zafiyetini” vurgulayarak, dış krizlerin iç güvenlik sorunlarını nasıl tetiklediğini dile getirmektedir. Bu çerçevede göç, “mülteci kampları, dikenli teller” ve “tarihi gerginliklerin geri dönüşü” üzerinden toplumsal bir mesele olmaktan çıkarılıp, bir sınır güvenliği ve egemenlik sorununa dönüştürülmektedir.

Metindeki en keskin güvenlikleştirme hamlesi, Interpol’ün eski başkanına atıfla serbest dolaşım rejiminin “teröristleri davet eden bir tabela” olarak kurgulanmasıdır. Bu söylemle göç, doğrudan terör geçişkenliği ile eşleştirilmekte ve göçmen figürü güvenlik riskinin bir taşıyıcısı haline getirilmektedir. Sektörel perspektiften bakıldığında, baskın hattı siyasal meşruiyet ve düzen vurgusuyla siyasi sektör oluşturmaktadır. Terör korkusu ve aşırı sağın yükselişi gibi unsurlarla da, toplumsal ve askeri sektörler anlatıya dahil edilmektedir.

Bir sonraki metin, mevcut göç politikasını ulusal çıkara zarar veren ve güvenlik zafiyeti yaratan bir yapı olarak kurgulayan Dominic Cummings'in 22 Ocak 2016 tarihli röportaj metnidir. Bu metinde güvenlikleştirici aktör, kampanya direktörü Dominic Cummings'tir. Söylem, göç politikasını sıradan bir tartışma konusu olmaktan çıkarıp “zararlı ve irrasyonel” bir yapı olarak konumlandırmaktadır. Mevcut rejim, tehlikeli kişilerin girişini engelleyemeyen ve nitelikli işgücünü dışarıda bırakan bir sistem olarak inşa edilmektedir. (Bkz. Ek 29).

Tehdit inşası, göç rejiminin “hüküm giymiş katilleri” dahi eleyemediği iddiası üzerinden, en uç örnekler kullanılarak yürütülmektedir. Bu durum göç olgusunun, kamusal algıda suçla ilişkilendirilmesine hizmet etmektedir. Dolayısıyla tehdit, teknik olarak tüm göçmenlere yöneltilmese de, göç akışının içine yerleştirilen “katil” figürü, suç çağrışımını tartışmanın merkezine taşımaktadır. Aynı zamanda metin, “katkı üreten nitelikli göç” ve “zarar veren sistem” karşıtlığı üzerinden anlatı gerçekleştirmektedir. Metinde, “fizikçilerin ve mühendislerin engellenmesi” ile “katillerin girişinin önlenememesi” arasındaki karşıtlık, göçmenlerin kim olduğundan ziyade ne işe yaradığı üzerinden değerlendirildiği bir araçsallaştırma sürecine işaret etmektedir. Bu kurgu, ekonomik fayda ile askeri güvenlik risklerini aynı düzlemde buluşturan kilit bir sektör köprüsü kurmaktadır.

Analiz sürecinde ele alınan son metin, Michael Gove, Boris Johnson ve Gisela Stuart tarafından dönemin Başbakanı David Cameron'a yöneltilen “PM Challenged To Set Out The Facts On EU Immigration” (Başbakan, AB Göçmenliği Konusunda Gerçekleri Ortaya Koymaya Çağrıldı) başlıklı ve 29 Mayıs 2016 tarihli bir açık mektuptur. Mektup incelendiğinde, içerisinde yer alan söylemlerin, kampanya sürecinde üzerinde durulan ve diğer metinlerde sıklıkla karşılaşılan temaların bir özeti olarak değerlendirilebilir. Mektup, göç olgusunu tekil bir politika alanı olmaktan çıkararak çoklu sektörlerde eş zamanlı bir tehdit unsuruna dönüştüren söylemsel bir toparlayıcı işlevi görmektedir. Metinde “göçün kültürel, sosyal ve ekonomik faydalarına” atıf yapılarak kurulan bu ortak anlatı, kampanyanın genel stratejisi dahilinde söyleme, makul bir zemin hazırlamaktadır. (Bkz. Ek 26).

Metin, göçün güvenlikleştirilmesini iki katmanlı bir “öteki” kurgusu ile derinleştirmektedir. İlk düzlemde kontrolsüz ve ölçüsüz göç, nicel verilerle desteklenen kitlesel bir akış olarak betimlenmektedir. “Oxford büyüklüğünde nüfus” gibi metaforlar ve “270.000 kişi geldi” gibi nicel veriler ile desteklenen bu kitleselleştirme stratejisi, göçü “kamu hizmetleri üzerinde özel bir baskı yaratan” kapasite fazlası olarak sunmaktadır. İkinci düzlemde ise tehdidin asıl kaynağı olarak “AB'nin kurumsal ve hukuki düzeni” işaret

edilmektedir. AB üyeliğinin ulusal karar alma kapasitesini ve yargısal yetkiyi sınırladığı iddiası, göçün bir tehdit olarak işlenmesine zemin hazırlayan asıl kaynağın “AB’nin serbest dolaşım rejimi” olarak konumlandırırmaktadır. Bu bağlamda tehdidin kendisi göç akışı iken, tehdidin faili ise Britanya’nın egemenliğini kısıtladığı iddia edilen “AB kurumları ve Avrupa Adalet Divanı” olarak görölmektedir. Bu çerçevede güvenlikleştirme hamlesi, doğrudan “kontrol kaybı” iddiasına dayandırılmaktadır. Göçten “fayda” sağlanabilmesinin temel koşulu, göç politikaları üzerinde, kamuoyu ve devletin tam bir denetim sahibi olmasına bağlanmaktadır. Dolayısıyla “kontrol” kavramı, tüm söylemi bir arada tutan merkezi bir işlev görmektedir.

Sektörel düzlemde mektup, göçü ekonomik açıdan tehdidin bir parçası olarak tanımlayarak “düşük ücretli işçilerin refahına yönelen bir baskı” unsuru şeklinde inşa etmektedir. Burada göçmen figürü, emek piyasasında ücretleri aşağı çeken yapısal bir sürecin aktörü olarak araçsallaştırılmaktadır. Bu söyleme, “77.000 iş arayan Birleşik Krallık’a geldi”, gibi sayısal veriler eklenerek tehdit algısı somutlaştırılmaktadır. Ardından söylem, güvenlik ve insani sektörleri yan yana getirerek tonu yükseltmektedir. “Avrupa Adalet Divanı’nın sınır dışı etme kapasitesine müdahalesi” askeri güvenlik ve kamu düzeni üzerinden sorunsallaştırılırken, “Akdeniz’deki düzensiz göç trafiği” AB’nin yönetsel ve ahlaki başarısızlığı olarak sunulmaktadır. Böylece güvenlikleştirme hamlesi sadece fiziksel bir tehdit algısı üzerinden değil, aynı zamanda “AB’nin krizleri yönetemediği” iddiasıyla ahlaki bir meşruiyet zemini üzerinden inşa edilmektedir.

Metnin sonuç bölümünde kurulan karşılaştırma zinciri, seçmen için tercihi teknik bir politika tartışmasından çıkararak varoluşsal bir karara dönüştürmektedir. AB’de kalmak, serbest dolaşımın kalıcılaşması ve ulusal kararların iptali gibi bir dizi riskle özdeşleştirilmekte ve “AB’de kalırsak durum daha da kötüleşecek” gibi söylemler ile bu durum pekiştirilmektedir. Buna karşılık “ayrılmak” kontrolün ve egemenliğin yeniden tesisi için “tek rasyonel ve güvenli” seçenek olarak kurgulanmaktadır. Nitekim bu söylemsel yapıda oy verme eylemi, güvenliğin yeniden inşasını hedefleyen bir olağanüstü tedbir işlevi görmektedir. Sonuç olarak mektup, ekonomi, kamu hizmetleri, askeri güvenlik ve egemenlik alanları arasında kurduğu güçlü sektörel köprülerle göçü çok boyutlu bir güvenlik meselesi olarak inşa etmektedir.

3.1.1. Analizin değerlendirilmesi: elde edilen bulgular

Vote Leave kampanyasına ait olan ve çalışmanın veri setini oluşturan, tüm bu söylemler, Kopenhag Okulu'nun güvenlikleştirme ve sektörel güvenlik yaklaşımları bir arada kullanılarak analiz edilmiştir. Çalışmada, Brexit sürecinde göçün nasıl ve hangi sektörel dinamikler içerisinde güvenlikleştirildiği incelenirken, güvenlikleştirici aktörler, referans nesneleri, tehdit inşası ve kullanılan söz-edimleri, dinleyici kitle ve ikna mantığı, kolaylaştırıcı koşullar, olağanüstü önlem çağrısı ve son olarak sektörler ve sektörler arası etkileşimler kapsamlı bir şekilde analiz edilmiştir.

Kopenhag Okulu'nun güvenlikleştirme ve sektörel güvenlik yaklaşımları çerçevesinde yürütülen söylem analizinin bulgularını daha sistematik ve izlenebilir kılmak amacıyla, elde edilen bulgular Tablo 4'te bütüncül bir biçimde özetlenmiştir. Tablo, analiz sürecinde metinlerde tekrar eden ve güvenlikleştirme dinamiğini kuran unsurları, güvenlikleştirmenin temel bileşenleri bağlamında bir araya getirmektedir. Bu doğrultuda, güvenlikleştirici aktörler, metinlerde sıklıkla yinelenen anahtar kavramlar, referans nesneleri, varoluşsal tehdit söylemi, olağanüstü önlem repertuarı, kolaylaştırıcı koşullar ve güvenlik sektörleri tek bir matris halinde sunulmaktadır. Böylece tablo, analiz sürecinde parçalı biçimde izlenen inşa sürecinin hangi güvenlikleştirme bileşenleri üzerinden kurgulandığı netleştirilmeyi ve bu bileşenleri sektörel dinamikler ile bir arada sunarak güvenlikleştirme sürecinin bütüncül bir şekilde takip edilebilmesini mümkün kılmaktadır.

Tablo 4'ten anlaşılacağı üzere, metinlerdeki güvenlikleştirme söylemi belirli anahtar kavramlar etrafında yoğunlaşmakta ve tehdit anlatısı çoğunlukla katmanlı bir form kazanmaktadır. Bu katmanlı yapı ile göçün tek başına bir olgu olarak değil, kontrol kaybı, risk ve güvenlik gibi bir takım anahtar kavramlar üzerinden, AB ile bir arada sunularak “yönetilemez” bir tehdit olarak sunulduğu görülmektedir. Referans nesneleri ile varoluşsal tehdit söylemi arasında kurulan bağ, olağanüstü önlem çağrısının meşrulaştırıcı zeminini güçlendirmektedir. Kolaylaştırıcı koşullar ile de güvenlikleştirici aktörleri siyasi gücü, sosyal konumu ve söz-ediminin niteliği üzerinden güvenlikleştirme hamlesinin kabul edilebilirliği arttırılmaktadır. Bu doğrultuda Tablo 4, yalnızca bulguların özetini sunmakla kalmayıp, aynı zamanda takip eden sentez bölümünde (Bkz. Bölüm 3.2.), *Vote Leave* kampanyasında göçün güvenlikleştirilmesinin nasıl kurgulandığı ve hangi sektörel dinamikler üzerinden inşa edildiğini değerlendirmeye imkan veren bir analitik matris işlevi görmektedir.

Tablo 4. Güvenlikleştirme Bileşenleri Bağlamında Elde Edilen Bulgular

Güvenlikleştirici Aktör(ler)	Yinelenen Anahtar Kavramlar	Referans Nesnesi	Varoluşsal Tehdit Söylemi	Olağanüstü Önlem	Kolaylaştırıcı Koşullar	Güvenlik Sektörleri
Vote Leave Kurumsal Yapısı; Boris Johnson, Michael Gove, Priti Patel, Gisela Stuart, Chris Grayling, Matthew Elliot, Dominic Raab, Liam Fox, Iain Duncan Smith, Dominic Cummings.	Kontrolü geri almak, kontrol, göç, güvenlik, serbest dolaşım, kontrolsüz göç, sınır, puan tabanlı sistem, beceri, kamu hizmetleri, tehlike, ekonomi, suçlular, fayda, kamu yararı, risk, teröristler, ekonomik göçmen, işsizlik, hüküm giymiş suçlular...	Ulusal egemenlik, Demokratik onay, Kamu düzenin sürdürülebilirliği, Hukuk sistemi, İç güvenlik, Toplumsal refah, Ekonomik piyasa dengesi, İş piyasası, Kamu hizmetleri, İngiliz Halkı,	Katmanlı « öteki » kurgusu <i>Tehdit:</i> Göç <i>Tehdidin Kaynağı:</i> AB	Serbest dolaşımın sona erdirilmesi Puan tabanlı sisteme geçiş Göç politikalarının yeniden düzenlenmesi AB'nin hukuki üstünlüğünü sonlandırmak AB'den ayrılmak Kontrolü Geri Almak « Take Back Control »	Kullanılan dilin yapısı ve gücü, söz-ediminin niteliği: Resmi istatistikler, kamu kurumu raporları, yargı kararları, güvenlik bürokrasisi... Güvenlikleştirici aktörün siyasi gücü ve sosyal konumu: Milletvekilleri, Bakanlar, Belediye Başkanları, Parlamento Üyeleri...	Siyasi, Ekonomik, Askeri ve Toplumsal Sektör

Kopenhag Okulu'nun güvenlikleştirme yaklaşımı ele alınırken değinildiği üzere, bir söz-ediminin başarısı, güvenlikleştirici aktörün toplum nezdindeki otoritesine ve sahip olduğu sosyal sermayeye, yani “kolaylaştırıcı koşullara” bağlı olarak şekillenmektedir. Bu bağlamda, *Vote Leave* kampanyasının kurumsal yapısı içerisinde yer alan güvenlikleştirici aktörlerin politik ağırlığı, göçün güvenlikleştirilmesi sürecinde belirleyici bir meşruiyet zemini oluşturmaktadır. Sürecin önde gelen aktörleri arasında, dönemin Londra Belediye Başkanı Boris Johnson, Adalet Bakanı Michael Gove, Çalışma Bakanı Priti Patel ve Avam Kamarası Lideri Chris Grayling gibi hükümetin merkezinde yer alan isimlerin bulunması, güvenlik söyleminin resmi ve ciddi bir tehdit algısı olarak kurgulanmasını kolaylaştırmıştır. Ayrıca, kampanyanın başkanlığını yürütülen İşçi Partisi Milletvekili Gisela Stuart'ın varlığı ve partisinden isimlerinde kampanyaya dahil olması, söylemin çeşitlilik kazanmasına hizmet etmiştir. Kampanya bünyesindeki, Dominic Cummings (Kampanya Direktörü) ve Matthew Elliott (İcra Kurulu Başkanı) gibi stratejik isimler ise bu siyasi meşruiyeti operasyonel bir

güce dönüştürmüştür. Iain Duncan Smith (Eski Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı), Dominic Raab (Dönemin Adalet Bakan Yardımcısı) ve Liam Fox (Muhafazakar Parti Milletvekili) gibi etkili parlamenterlerin de sürece dahil olması, göç söylemine meşruiyet zemini kazandırmıştır.

Bu aktörler, güvenlikleştirme söz-edimini, yalnızca siyasi bir kampanya vaadi olarak bırakmayıp, söylemsel otoriteyi genişleten çok katmanlı stratejilerle desteklemişlerdir. Kopenhag Okulu perspektifinden bakıldığında, sürecin başarısını belirleyen diğer bir kolaylaştırıcı koşul, söylemin içsel niteliği ve sunum biçimidir. *Vote Leave* aktörleri, resmi istatistikleri, kamu kurumu raporlarını ve yargısal atıfları ustalıkla kullanarak, ayrıca eski güvenlik bürokrasisi gibi otoriteleri sürece dahil ederek tehdit anlatısını kişisel bir kanaat olmaktan çıkarmışlardır. Bu strateji sayesinde göç, öznel bir siyasi görüşten ziyade, nesnel ve kanıta dayalı bir risk olarak kurgulanmıştır. Söylemin bu teknik ve uzmanlık odaklı meşrulaştırma zemini, güvenlikleştirmenin kabul eşiğini düşürerek, dinleyici kitlenin bu tehdit inşasını rasyonel bir gerçeklik olarak benimsemesini kolaylaştırmıştır.

İncelenen veri setinde referans nesneleri ise tekil bir odağa indirgenmemiş aksine, göç olgusu farklı güvenlik sektörlerine eklemlendikçe korunması gereken değerler ve yapılar da buna paralel olarak katmanlaşmıştır. Bu süreçte referans nesnesi, toplumsal refahın ve gündelik yaşamın sürdürülebilirliğinden ekonomik düzenin istikrarına, siyasal egemenliğin yeniden tesisinden iç güvenliğin korunmasına kadar uzanan geniş bir yelpazede inşa edilmiştir. Referans nesnelerindeki bu çoğalma, göçü bağımsız bir risk olmaktan çıkararak, toplumun farklı katmanlarında üretilen kaygıları birbirine eklemleyen, çok sektörlü bir güvenlik tahayyülüne dönüştürmüştür.

Kampanya sürecindeki tehdit inşası, tekil bir “öteki” kurgusunun ötesine geçerek, birbirini besleyen ve meşrulaştıran katmanlı bir güvenlikleştirme üzerine kurulmaktadır. Bu süreçte göç, yalnızca kendi başına bir tehdit alanı olarak değil, bir nedensellik zinciri içerisinde kurgulanmaktadır. Söylemlerde ön plana çıkan “kontROLSÜZLÜK” vurgusu, göçü salt niceliksel bir artıştan ziyade rızasız, yönetilemez ve demokratik onaydan yoksun yapısal bir kriz olarak tarif etmektedir. “Sistemin kontrolden çıkması” ve “kimlerin geldiğinin bilinmemesi” gibi vurgularla göç, olağan bir yönetim meselesi olmaktan çıkarılarak yönetilemeyen bir güvenlik tehdidine dönüştürülmektedir. Bu noktada tehdidin kaynağı, göçmenlerin bireysel niteliklerinden ziyade, AB üyeliğinin yarattığı serbest dolaşım ve hukuk düzenidir. “Brüksel’in sınır denetimi” ve “iltica süreçleri üzerindeki yetkisi”, ulusal egemenliği aşındıran ve kontrol kaybını kalıcılaştıran temel bir yapısal risk alanı olarak kurgulanmaktadır.

Yapısal düzeydeki bu kontrolsüzlük anlatısı, söylemde tek başına bırakılmayarak suçlu, terörist veya katil gibi tehlikeli figürler ile somutlaştırılmaktadır. Güvenlikleştirme sürecini hızlandıran bu uç örneklerin bilinçli kullanımı, riskin kamuoyu nezdinde bedenleşmesini ve soyut kaygıların fiziksel bir tehdit algısına dönüşmesini sağlamaktadır. Metinlerde göç ve suç anlatılarının sistematik biçimde bir arada kullanılması, doğrudan bir genelleme yapılmasa dahi göç tartışmasını güvenlik eksenine sabitleyen bir etki üretmektedir. Bu somutlaştırma stratejisi, yapısal bir kriz olarak sunulan “kontROLSÜZLÜK” temasını, gündelik hayatı tehdit eden bir “tehlikeli yabancı” figürüyle birleştirerek tehdit inşasını güçlendirmektedir. Kritik olan nokta, bu iki güvenlikleştirme hattının birbirini sürekli besleyen bir tehdit zinciri oluşturmasıdır. AB, göç tehdidinin asıl kaynağı ve üreticisi olarak kurulduğu ölçüde göç üzerinden güvenlikleştirilmekte, göç ise AB’nin hukuk ve yönetim şekli yüzünden “kontrol edilemez” hale geldiği iddiasıyla daha kolay ve acil bir biçimde güvenlikleştirilmektedir. Bu nedensellik bağı sayesinde tehdit anlatısı, biri diğerini meşrulaştıran katmanlı bir form kazanmaktadır.

Güvenlikleştirme sürecindeki söz-edimleri, tehdidi sadece tanımlamaya değil, bu tehdide karşı alınacak acil ve olağanüstü önlem diline de dayanmaktadır. Veri setinde göç, olağan siyasi süreçler içerisinde yönetilemeyecek, “kriz”, “eşik noktası” ve “tehlike” gibi kavramsal işaretlerle derhal müdahale gerektiren varoluşsal bir güvenlik alanına çekilmektedir. Bu aciliyet anlatısı çerçevesinde sunulan olağanüstü önlem repertuarı ise serbest dolaşımın sona erdirilmesi, puan tabanlı bir göç sistemine geçiş, sınır dışı kapasitesinin genişletilmesi ve nihayetinde de AB’nin hukuki üstünlüğü sonlandırılarak “kontrolün geri alınması” (*take back control*) olarak sunulmaktadır. Son tahlilde bu dilsel kurgu, referandumu basit bir siyasi sürecin dışına taşıyarak, AB’de “Kalmak” (*Remain*) tehlikeli ve riskli bir belirsizlik, “Ayrılmak” (*Leave*) ise varoluşsal bir tehdide karşı tek “güvenli” seçenek olarak kodlanmaktadır. Böylece AB’den ayrılmak, mutlak bir güvenlik tercihinin dönüşümüdür.

Son olarak, sektörel güvenlik perspektifinden göçün ekonomik, toplumsal, siyasi ve askeri güvenlik alanlarında elen alındığı ve bu sektörlerin birbirinden bağımsız değil, sürekli etkileşim içerisinde olan alanlar olduğu görülmektedir. Analiz sürecinde tek tek ele alınan bu sektörler, aktörün gözünden birleştirilecek ve bölüm, aktörün bütünleştirici anlatısını ortaya koyan “Aktörün Lensinden Sektörel Sentez” ile kapanacaktır.

3.2. Aktörün Lensinden Sektörel Sentez: Toplam Güvenlik Tahayyülü ve “Kontrolü Geri Almak”

Kopenhag Okulu’nun kuramsal çerçevesinde güvenliğin beş sektöre ayrıştırılması, güvenliği parçalara ayırmak için değil, aksine onun çok boyutlu doğasını daha net bir biçimde yeniden bir araya getirmek içindir. Çünkü sektörler, ontolojik olarak kapalı alt sistemler olmaktan ziyade, aynı meseleyi farklı açılardan görünür kılan analitik lensler olarak işlev görmektedir. Bu lensler sadece analistin dışsal perspektifinde değil, politika yapıcı aktörlerin zihninde de yer almaktadır. Bu bağlamda sektörler, güvenliği tanımlayan birimlerin iç dünyasında farklı türdeki güvenlik kaygıları olarak var olmaktadır. Zira aktörler, karşılaştıkları çeşitli kaygıları sürekli tartarak ve sentezleyerek ana güvenlik meselelerini genel bir değerlendirmeye tabi tutarlar.²⁰⁷

Kopenhag Okulu’na göre siyasal süreçlerin derinliğini kavramak, etkileşimlere ve birbirini besleyen tekrarlara odaklanmayı, yani tek bir sektöre odaklanmayarak birbirine bağlı güvenlikleştirmelerin konstelasyonlarını aramayı gerektirir. Bu nedenle analiz süreci, kompleks aktörlerin tanımladığı ana güvenlik kaygılarının bir konstelasyonu olarak sonlandırılmalıdır. Devletlerin tüm sektörlerde aktif rol oynaması, belirli bir sektöre kök salmış görünen referans nesnelerinin bile diğer alanlarla sürekli bir etkileşim içinde olduğunu kanıtlar niteliktedir. Bu durum, güvenlik algısının aktörler nezdinde çoğu kez bir toplam güvenlik olarak tezahür etmesine ve farklı sektörlerin birbiriyle karşılıklı olarak tartışılmasına yol açar. Bu noktada araştırma, sektörler arası bağlantıların işleyiş mekanizmasını açığa çıkarmalıdır. Bir sektörün daima baskın mı olduğu, yoksa sektörlerin genel bir güvenlik meselesi ışığında birbirini “karşılıklı olarak renklendirerek” (*mutual coloring*) daha karmaşık bir “aşırı belirlenim” (*overdetermination*) mi ürettiği sorusu bu sentezin merkezindedir. Bu sürecin kurumsal ve bürokratik boyutları, aktörlerin hangi meseleleri birincil güvenlik öncelikleri olarak yükselteceğini doğrudan belirler. Zira Kopenhag Okulu’nun belirttiği üzere güvenlik, doğası gereği mutlak bir öncelik meselesidir. Siyaseten farklı meselelerin bu öncelik hiyerarşisi için rekabet etmesi, aktörlerin göç gibi çok boyutlu olguları zihinlerinde nasıl bir senteze ulaştırdığını ve “kontrolü geri alma” gibi kapsayıcı sloganlarla bu sentezi nasıl politik bir eyleme dönüştürdüğünü anlamayı zorunlu kılmaktadır.²⁰⁸

²⁰⁷ Buzan, Waever ve de Wilde, *Security: A New Framework for Analysis*, 167-168.

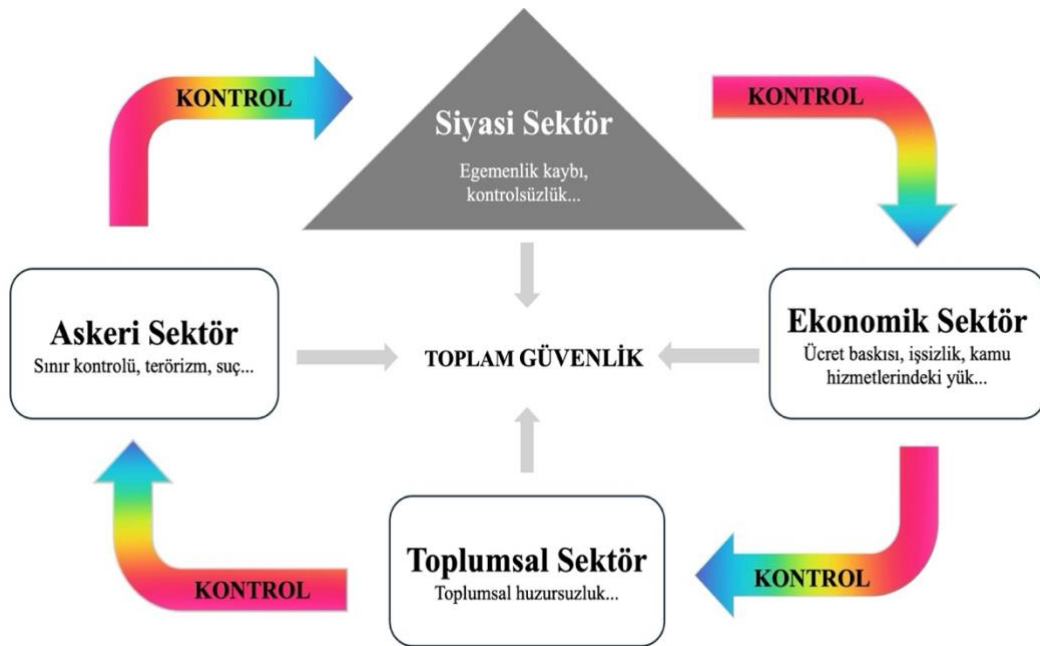
²⁰⁸ *Age*, ss. 168-169, 175-176

Brexit referandumunda *Vote Leave* kampanyasının göçü güvenlikleştirme süreci incelendiğinde, göçün tek bir sektöre hapsedilmiş dar bir tehdit algısından ziyade, farklı güvenlik sektörlerinde biriken kaygıların sistematik bir biçimde birbirine eklemlendiği, toplam güvenlik tahayyülü üzerinden inşa edildiği görülmektedir. Kopenhag Okulu'nun literatüre kazandırdığı “aktörün lensinden sektörler arası güvenlik bağları”, bu noktada analitik bir zorunluluk teşkil etmektedir. Zira yukarıda değinildiği üzere bu yaklaşım, beş güvenlik sektörünü sadece dışarıdan bir gözlemle kategorize etmek yerine, aktörün kendi zihninde, farklı türdeki güvenlik kaygılarını nasıl tarttığını, topladığını ve birleştirdiğini görünür kılmayı amaçlamaktadır. Bu bağlamda göç, kampanya sürecindeki söylemler aracılığıyla olağan bir politika sorunu olmaktan çıkarılarak, bir üst mesele haline gelmiştir. Söylem evreninde göçün bu şekilde merkezi bir konuma yerleştirilmesi, yalnızca “göçmen sayısındaki artış” gibi niceliksel ve sığ bir iddiaya dayanmamaktadır. Aksine göç olgusu, “kontrol”, “risk”, “tehlike”, “kamu yararı”, “güvenlik” ve “ulusal çıkar” gibi düğüm kavramlar etrafında örülerek, kamu hizmetlerinin kapasitesi, ekonomik piyasanın dengesi, siyasal egemenliğin bekası, devletin iç güvenliği ve eleme kapasitesi ile bir bütün halinde düşünülmektedir. Bu durum, güvenlikleştirmenin sektörler arasında sürekli hareket eden ve birbirini besleyen bir konstelasyon olarak tezahür etmesini sağlar. Tekil ve izole bir tehdit anlatısı yerine, birbirini besleyen bir tehdit zinciri kurulmuştur. Bu zincir içerisinde, bir sektörde üretilen güvensizlik algısı, diğer bir sektördeki kaygıyı tetiklemekte, onu beslemekte ve güvenlikleştirme sürecinin toplumsal kabulünü hızlandırmaktadır.

Vote Leave'in söylem stratejisinde tehdit anlatısının bu denli ikna edici bir güç kazanması, tam olarak bu çapraz yoğunlaşma mekanizmasından kaynaklanmaktadır. Örneğin, kamu hizmetleri üzerindeki baskı anlatısı basit bir bütçe meselesi olmaktan çıkarılıp suç ve terör gibi askeri güvenlik riskleriyle harmanlanmaktadır. Bu askeri güvenlik riskleri ise doğrudan devletin egemenlik kaybı iddiasına yani siyasi sektöre bağlanmakta, egemenlik kaybı söylemi ise tekrardan göçün mevcut sistem içerisindeki “kontrol edilemezliği” argümanını yeniden üretmektedir. Bu katmanlı kurgu, aktörün farklı dinleyici kitlelerine (hastanede sıra bekleyen hastalar, vergi yükü altındaki mükellefler, işini kaybetme korkusu yaşayan işçiler veya konut arayan gençler) hitap ederken, her seferinde farklı bir sektörel kaygıyı harekete geçirmesine olanak tanımaktadır. Ancak bu parçalı görünen kaygıların tamamı, sonunda tek bir temel kavramda birleştirilmektedir; “KONTROL”.

Kampanya sürecinde güvenlikleştirmenin, sektörler arası sürekli hareket eden ve birbirini karşılıklı renklendirerek bir konstelasyon olarak tezahür ettiği görülmektedir.

Böylece, tekil ve izole bir tehdit anlatısı yerine, birbirini besleyen bir tehdit zinciri kurulmaktadır. Bu zincir içerisinde bir sektörde üretilen güvensizlik algısı, diğer bir sektördeki kaygıyı tetiklemekte, onu beslemekte ve güvenlikleştirme sürecinin toplumsal kabulünü hızlandıran bir etkileşim dinamiği üretmektedir. Aşağıdaki Şekil 1 ile, söz konusu sektörler arası etkileşimler ve “kontrol” kavramı etrafında işleyen karşılıklı renklendirmeler şematik olarak aktarılmaya çalışılmıştır. Şekilde görüleceği üzere *Vote Leave* kampanyasında göçün güvenlikleştirilmesi sürecinde, siyasi sektördeki egemenlik kaybı ve kontrolsüzlük anlatısı, ücret baskısı, işsizlik ve kamu hizmetleri üzerindeki yük anlatıları ile ekonomik sektöre bağlanmaktadır. Bu ekonomik güvenlik kaygıları, toplumsal huzursuzluk ve bütünlük anlatıları üzerinden toplumsal sektöre eklenmekte, toplumsal sektördeki tehdit söylemi ise, sınır kontrolü, terörizm ve suç ile bağdaştırılarak askeri sektörle ilişkilendirilmektedir. Askeri kaygılar ise, yeniden siyasi sektördeki kontrolsüzlük anlatısına bağlanmakta ve tehdit zinciri tamamlanmaktadır. Böylece aktör, bir sektörde üretilen kaygıyı başka bir sektöre taşıırken bu geçişi, “kontrol” kavramının sağladığı esneklik üzerinden sürekli yeniden üretmektedir. Tüm bu kurgu içerisinde, siyasi sektör ve onunla bağlantılı olan egemenlik meselesi, diğer tüm sektörlerdeki kaygıları bir potada eriterek bir üst çatı işlevi görmüş, bütün sektörel dinamikler sonunda birbirini renklendirerek kontrol kavramı aracılığıyla siyasi sektöre bağlanmış ve siyasi sektör tüm sektörleri birbirine eklemleyen bir katalizör işlevi görmüştür.

Şekil 1. “Kontrol” Kavramı Üzerinden Toplam Güvenlik Tahayyülü ve Sektörel Karşılıklı Renklendirme

Aktörün lensinden bakıldığında sektörel kaygıları birbirine bağlayan ve onlara ortak bir zemin kazandıran en belirgin kavram “kontrol”dür. Tüm söylemler göz önünde bulundurulduğunda kontrol kavramı, sığ bir anlama indirgenmemekte, aksine aktörün güvenlik dünyasında eşzamanlı olarak siyasal, hukuki, toplumsal, ekonomik, askeri ve güvenlik aygıtına ilişkin tüm endişeleri birbirine bağlayan kapsayıcı bir çatı işlevi görmektedir. Kopenhag Okulu’nun sektörel yaklaşımı bağlamında incelendiğinde, “kontrol” ifadesinin sadece bir slogan değil, aynı zamanda sektörler arası geçişkenliği mümkün kılan hayati bir sektörel köprü mekanizması olduğu da görülmektedir. Aktör, bir sektörde inşa ettiği belirli bir güvenlik kaygısını (örneğin ekonomik sektördeki ücret baskısını), bu köprü üzerinden başka bir sektöre (örneğin siyasi sektördeki egemenlik kaybına) taşımakta ve bu geçişi çoğu zaman “kontrol” kelimesinin sunduğu kavramsal esneklik üzerinden gerçekleştirmektedir. Bu köprüleme mekanizması, aktörün güvenlik değerlendirmesinde farklı sektörlerin nasıl birbirini “renklendirdiğini” ve birbirini nasıl beslediğini net bir biçimde ortaya koymaktadır. Kontrol kavramı, siyasi sektör parametreleri içerisinde ele alındığında doğrudan egemenliği (Westminster’in karar alma yetkisi, demokratik onay ve Parlamento otoritesi) temsil ederken, hukuki bir perspektife büründüğünde ise normatif bir üstünlüğe (AB hukukunun ve mahkemelerinin sınırlayıcı gücü, sınır dışı etme yetkisinin kısıtlanması) işaret etmektedir. Aynı kavram, askeri güvenlik sektörüne geçildiğinde ise eleme kapasitesini ve sınır güvenliğini (kimin geldiğini bilme, geçmişini sorgulama, tehlikeli aktörleri sistem dışına itme) sağlamak adına kullanılmaktadır. Nihayetinde toplumsal ve ekonomik sektörlerde kontrol, kamu kaynaklarının yönetimi (NHS, okul ve konut üzerindeki baskının idare edilebilmesi), toplumun bütünlüğünü koruma ve iş piyasasındaki dengelerin korunması (ücret baskısı ve rekabetin yönetilmesi) ile doğrudan ilişkilendirilmektedir.

Bu çok boyutlu kullanımın en kritik sonucu, “kontrol” kavramının hem tehdidi tanımlama hem de bir çözüm üretme olarak eşzamanlı işlev görmesidir. Söylem içerisinde “kontrol kaybı”, tüm sektörlerdeki krizlerin ortak nedeni olarak sunulurken, “kontrolü geri almak” ise tüm bu krizleri ortadan kaldıracak mutlak çözüm olarak konumlandırılmaktadır. Bu durum, güvenlileştirme hamlesinin sadece “tehdit var” demekle yetinmeyip, tehdidi çözecek hamleyi mantıksal bir zorunluluk gibi üretmesini sağlar. Böylece “kontrol”, farklı dinleyici kitlelerinin önceliklerini aynı mutlak öncelik düzlemine çeken bir “öncelik üretme” aracı haline gelir. Sektörleri dışarıya projekte edilen soyut haritalar olmaktan çıkaran bu içsel süreç, aktörün zihnindeki farklı kaygı türlerini tek bir siyasi sonuca, kontrolü

geri almaya, yani AB'den ayrılmaya bağlayarak güvenlikleştirmenin toplumsal ikna kapasitesini arttırmaktadır.

Kopenhag Okulu'nun literatüre sunduğu en ileri düzey tartışmalardan biri, sektörler arası bağlantıların doğası ve bu bağlantıların genel güvenlik tahayyülü üzerindeki etkisidir. Daha önceden değinildiği üzere, sektörel haritalama süreci, bir sektörün diğerlerini baskın bir biçimde domine edip etmediğini ya da daha karmaşık bir “karşılıklı renklendirme” ilişkisinin hakim olup olmadığını sorgulamayı gerektirmektedir. *Vote Leave* söylem setinde gözlemlenen tablo, sektörler arasında tek yönlü ve basit bir hiyerarşiden ziyade, tüm alanların genel güvenlik meselesi ışığında yorumlandığı karmaşık bir yapı sunmaktadır. Ancak, bu konstelasyon içerisinde siyasi sektör, diğer tüm sektörleri kendi bünyesine eklemleyen ve toplam güvenlik kurgusunu taşıyan bir “üst çatı” işlevi görmektedir. Siyasi sektörün bu merkezi konumu, göçün diğer tüm alanlardaki etkilerinin “ülkeye kimin, hangi şartlarda girdiğine ve kimin çıkarılacağına kim karar veriyor?” sorusuna indirgemesinden kaynaklanmaktadır. Bu soru, aktörün sentezinde hem ekonomik kaygıları hem de iç güvenlik ve toplumsal refah argümanlarını tek bir egemenlik iddiasında birleştiren bir katalizör vazifesi görür.

Bu işleyiş içerisinde Kopenhag Okulu'nun vurguladığı “öncelik” mantığı dikkate alındığında, kampanya sürecindeki ekonomi, kamu hizmetleri ve iç güvenlik argümanları kendi içlerinde birer öncelik iddiası taşısa da, aktörün sentezi bu öncelikleri “kontrol kaybı” çatısı altında birleştirerek tek bir “mutlak öncelik” düzlemine çekmektedir. Bu durum, göçü kimi zaman kamu hizmetlerinin kapasite eşiğine dayanması, kimi zaman da iç güvenlik risklerinin büyümesi olarak kuran aktörün, her seferinde bu farklı “renkleri” siyasal egemenlik rengiyle harmanlamasını sağlamaktadır. Kontrol kavramı üzerinden sunulan bu bütüncül kurgu, güvenlikleştirme hamlesinin başarısını belirleyen nihai aşamaya, yani dinleyici kitlenin rızasına ve ikna edilmesine zemin hazırlamıştır. Söylemler göçü, farklı sektörlerde eşzamanlı baskı üreten bir “toplam güvenlik” meselesi olarak kurarken, tehdidin kaynağını doğrudan AB'nin serbest dolaşım ve kurumsal-hukuki rejimine bağlayarak çifte ötekileştirme üzerinden tutarlı bir nedensellik zinciri üretmektedir. Bu zinciri birbirine bağlayan “kontrol” kavramı, hem sorunu hem de çözümü aynı mantıksal hat üzerinde birleştirmekte, böylece “ayrılmak”, “kontrolü geri almanın” ön koşulu olarak sunulmaktadır.

Bu ikna sürecinin en stratejik bileşeni ise, tehdit söyleminin, sadece bir algı oluşturma düzeyinde kalmaması, aynı zamanda kanıtlanmış bir risk anlatısı üzerinden aktarılmasıdır. Güvenlikleştirici aktörlerin siyasi otoriteleri, söz edimlerinin niteliği gibi kolaylaştırıcı koşulların da söyleme entegre edilmesi ile güvenlikleştirme süreci meşruiyet kazanmıştır.

Bu noktada güvenlikleştirme, toplumun farklı kesimlerinin öznel kaygılarını profesyonel bir güvenlik diliyle birleştirerek, her sektörel kaygıyı mutlak öncelik statüsüne yükseltmeyi başarmıştır. Sonuç olarak, farklı sektörlerde inşa edilen tehdit anlatısı, “kontrol” çatısı altında tekil bir nedensellik zincirine eklenmiş ve bu durum söylemin dinleyici kitle nezdindeki meşruiyetini pekişirmiştir. Referandum sonucu da göz önünde bulundurularak, bu bütüncül yapı içerisinde süreç, rızaya dayalı başarılı bir siyasal eylem hale gelmiş, dolayısıyla güvenlikleştirme başarı ile sonuçlanmıştır.

SONUÇ

Bu çalışma, Brexit sürecinde göçün nasıl bir güvenlik meselesi haline getirildiğini incelemekle kalmamış, aynı zamanda bu sürecin ardında yatan güvenlik tahayyülünün nasıl kurulduğunu, hangi mantıksal adımlar aracılığıyla inşa edildiğini ve hangi söylemsel stratejilerle ikna edici hale getirildiğini ortaya koymayı amaçlamıştır. Bu çerçevede göç, yalnızca belirli bir politika alanına ilişkin bir sorun ya da geçici bir kriz olarak değil, güvenlikleştirici aktörün zihinsel dünyasında farklı sektörlerin bir araya gelmesiyle kurulan bütüncül bir tehdit anlatısının merkezi bir unsuru olarak ele alınmıştır. Tezin temel iddiası, göçün Brexit sürecinde güvenlikleştirilmesinin, tekil bir söylem ya da izole bir güvenlik alanı üzerinden değil, sektörler arası bir eklemlenme yoluyla mümkün hale geldiğidir. Bu noktada çalışmanın araştırma sorusuna verdiği yanıt, göçün güvenlikleştirilmesinin tek bir sektörde başlayıp tamamlanan doğrusal bir süreç değil, sektörler arası etkileşim içerisinde olan, her geçişte anlam yoğunluğu kazanan ve aktörün zihnindeki toplam güvenlik fikrini pekiştiren bir tehdit konstelasyonu olarak kurulduğudur.

Vote Leave'in kampanya söylemlerinde göç, ekonomik baskı, kamu hizmetleri üzerindeki yük, toplumsal bütünlüğün zayıflaması ve siyasal egemenliğin aşınması gibi farklı güvenlik temalarıyla ilişkilendirilmiştir. Ancak bu temalar, birbirinden bağımsız ve parçalı biçimde sunulmamış, aksine birbirini tamamlayan ve besleyen bir anlatı içerisinde bir araya getirilmiştir. Ekonomik kaygılar, toplumsal uyum söylemleriyle derinleştirilmiş, bu söylemler siyasal kontrol ve egemenlik vurgularıyla bütünleştirilmiştir. Böylece göç, belirli bir sektörde ortaya çıkan sınırlı bir risk olmaktan çıkarılarak, devletin ve toplumun varlığına yönelik çok boyutlu bir tehdit olarak sunulmuştur. Bu süreç, güvenlikleştirmenin yalnızca bir “tehdit ilanı” değil, aynı zamanda karmaşık bir anlamlandırma ve ilişkilendirme faaliyeti olduğunu açıkça göstermektedir. Bu bağlamda tez, göçün güvenlikleştirilmesini analiz ederken, sektörleri ayrı ayrı ele almanın ötesine geçerek, bu sektörlerin güvenlikleştirici aktörün zihin dünyasında nasıl bir araya getirildiğine de odaklanmıştır. Kopenhag Okulu'nun sektörel güvenlik yaklaşımı, güvenliğin askeri alanla sınırlı olmayan çok boyutlu yapısını görünür kılmakla birlikte, bu sektörlerin pratikte nasıl birlikte işlediğini anlamak için aktör merkezli bir okumayı gerekli kılmaktadır. Brexit örneği, bu gerekliliği somut biçimde ortaya koymaktadır. Göç, farklı sektörlerde üretilen söz-edimlerinin kesişim noktasında konumlandırılmış, bu kesişim, göçü hem mevcut hem de geleceğe yönelik potansiyel tehditlerin taşıyıcısı haline getirmiştir. Bu eklemlenmenin düğüm noktasını

“kontrol” kavramı oluşturmaktadır. “Kontrol kaybı” anlatısı bir yandan egemenlik vurgusunu siyasi sektörde merkezileştirirken, diğer yandan ekonomik baskı ve kamu hizmetleri söylemleriyle genişletilmekte, toplumsal huzursuzluk gerilimi üzerinden ise toplumsal sektöre taşınmakta ve nihayet sınır güvenliği, suç ve terör çerçevesiyle askeri sektörde somutlaştırılmaktadır. Böylece “kontrol”, hem sektörel kaygıları birbirine bağlayan ortak bir mantık hem de önerilen çözümü (*take back control*) meşrulaştıran bir inşa süreci üretmektedir.

Tezin bulguları, güvenlikleştirici aktörün göç meselesini yalnızca mevcut sorunlara yanıt veren bir politika alanı olarak değil, gelecekte ortaya çıkabilecek belirsizliklerin ve risklerin merkezi bir unsuru olarak kurguladığını göstermektedir. Göç, bu söylemsel çerçevede, kontrol edilmediği takdirde ekonomik istikrarsızlık, toplumsal çözülme ve siyasal egemenlik kaybı gibi zincirleme etkiler yaratabilecek bir olgu olarak sunulmuştur. Bu tür bir sunum, göçü sıradan siyasal tartışmaların ötesine taşıyarak, olağanüstü önlemleri meşru ve gerekli kılan bir güvenlik mantığı üretmiştir. Dinleyici kitlenin bu söylemlere ikna olabilmesi, büyük ölçüde göçün bu toplam güvenlik anlatısı içerisinde konumlandırılmasına bağlıdır. Bu söylemsel kurgu içerisinde tehdidin kaynağı, göçmenlerin bireysel niteliklerinden ziyade, göçü “yönetilemez” ve “rıza dışı” kılan yapısal bir sorun olarak AB üyeliği üzerinden kurgulanmaktadır. Bu nedenle göç, AB nedeniyle “kontrol edilemez” hale geldiği ölçüde güvenlikleştirilmekte, AB ise bu kontrolsüzlüğün kaynağı olarak kurulduğu ölçüde göç üzerinden güvenlikleştirilmektedir. Böylece tehdit anlatısı, biri diğerini meşrulaştıran katmanlı bir nedensellik bağı kazanmakta ve toplam güvenlik tahayyülünü pekiştirmektedir.

Bu noktada, Brexit kampanyalarında göçün güvenlikleştirilmesinin neden “başarılı” olduğu sorusu da anlam kazanmaktadır. Başarılı güvenlikleştirme, yalnızca güçlü söylemler ya da sert politik sloganlar ile açıklanamaz. Aksine bu başarı, göçün farklı sektörlerde üretilen kaygılarla tutarlı bir biçimde ilişkilendirilmesi ve bu kaygıların ortak bir güvenlik tahayyülünde birleştirilmesiyle mümkün olmuştur. Göç, ekonomik refahın, toplumsal düzenin ve siyasal egemenliğin kesişim noktasına yerleştirilerek, geniş bir dinleyici kitlesi için anlamlı ve ikna edici bir tehdit haline getirilmiştir. Bu durum, güvenlikleştirmenin, yalnızca dilsel bir performans değil, aynı zamanda belirli bir dünya görüşünün ve güvenlik algısının yeniden üreten bir inşa süreci olduğuna işaret etmektedir.

Tezin teorik katkısı da bu noktada belirginleşmektedir. Kopenhag Okulu’nun güvenlikleştirme yaklaşımı, güvenliği öznelerarası ve söylemsel bir süreç olarak ele alırken, sektörel güvenlik yaklaşımı bu sürecin çok boyutlu doğasını analiz etmeye imkan

tanınmaktadır. Ancak sektörlerin analitik olarak ayrıştırılması, güvenlikleştirmenin pratikte nasıl işlediğini her zaman açıklamak için yeterli değildir. Bu çalışma, sektörlerin birbirinden bağımsız değil, aktörün perspektifinde bütünleşik bir güvenlik kurgusunun parçaları olarak işlediğini göstererek, sektörel güvenlik yaklaşımının analitik potansiyelini ampirik olarak ortaya koymaktadır. Böylece güvenlikleştirmenin, sektörler arası bir sentez yoluyla nasıl derinlik kazandığı görünür hale gelmektedir. Bu bağlamda çalışmanın katkısı, bulguları yeniden sıralamaktan ziyade, bu bulguların analiz sonunda yeniden sentezlenerek, güvenlikleştirmenin hangi mantıksal adımlarla toplam güvenlik tahayyülüne dönüştüğünü ve sektörlerin bu tahayyül içinde nasıl birbirini beslediğini görünür kılmasında yoğunlaşmaktadır.

Brexit kampanyaları bağlamında yapılan bu analiz, göçün güvenlikleştirilmesinin yalnızca Birleşik Krallık'a özgü bir olgu olmadığını da düşündürmektedir. Avrupa genelinde yükselen popülist ve aşırı sağ siyasal eğilimler, göçün benzer güvenlik anlatıları içerisinde konumlandırıldığını göstermektedir. Bu nedenle bu tez, belirli bir vaka üzerinden yürütülen bir analiz olmanın ötesinde, göç ve güvenlik ilişkisini anlamaya yönelik daha genel bir kavrayış sunmaktadır. Göçün güvenlikleştirilmesi, yalnızca belirli söylemlerin incelenmesiyle değil, bu söylemlerin arkasında yatan güvenlik tahayyüllerinin çözümlenmesiyle daha iyi anlaşılabilir hale gelmektedir. Sonuç olarak bu çalışma, göçün Brexit kampanyalarında nasıl bir güvenlik tehdidi olarak inşa edildiğini, sektörler arası bir bütünleşme ve aktör merkezli bir güvenlik kurgusu üzerinden analiz ederek ortaya koymuştur. Bu yaklaşım, güvenlikleştirmeyi statik ve tek boyutlu bir süreç olarak değil, dinamik ve çok katmanlı bir inşa süreci olarak ele almanın önemini vurgulamaktadır. Göçün günümüzde giderek daha fazla güvenlik söylemleriyle ilişkilendirildiği bir bağlamda, bu tür analizler, yalnızca geçmişi anlamak için değil, gelecekte benzer güvenlikleştirme süreçlerinin nasıl işleyeceğini kavrayabilmek için de kritik bir öneme sahiptir. Bu tez, güvenlikleştirmenin nasıl kurulduğunu, nasıl meşrulaştırıldığını ve nasıl ikna edici hale geldiğini göstermesi bakımından, göç ve güvenlik çalışmalarına anlamlı bir katkı sunmaktadır.

Bununla birlikte, bu sonuçların belirli sınırlılıklar içinde üretildiği de belirtilmelidir. Öncelikle analiz, *Vote Leave* kampanyasını resmi internet sitesinde toplanan veri setine dayanmaktadır. Dolayısıyla, farklı kampanyalar veya farklı aktör gruplarıyla karşılaştırma yapılmadığından, bulguların genellenebilirliği açısından bir sınırlılık teşkil etmektedir. Aynı zamanda çalışma, güvenlikleştirmeyi söylem düzeyinde analiz etmekte, dinleyici kitlenin iknasını doğrudan ölçen nicel ampirik veriler, bu çalışmanın kapsamı dışında kalmaktadır.

Bu nedenle güvenlikleştirmenin başarısına ilişkin değerlendirme, nicel verilere dayalı bir kanıt iddiası ile değil, söylemsel kurgunun dinleyici kitleyi ikna kapasitesine ilişkin veri setiyle sınırlı kalmaktadır.

Gelecek araştırmalar, bu çalışmanın ortaya koyduğu sektörler arası eklemlenme mantığını farklı yöntemlerle, özellikle söylem odağının yanı sıra güvenlikleştirmenin pratik boyutlarına da odaklanarak güçlendirebilir. Güvenlikleştirme başarısının dinleyici boyutu kamuoyu araştırmaları, odak grup görüşmeleri veya sosyal medya etkileşimi analizleri gibi araçlarla ele alınarak söylemsel kurgu ile toplumsal kabul arasındaki ilişki daha doğrudan tartışılabilir. Aynı zamanda, Brexit sürecinde göçün güvenlikleştirilmesi incelenirken, *Vote Leave* dışındaki aktörlerin de dahil edildiği karşılaştırmalı bir analiz, güvenlikleştirme mantığının hangi koşullarda güçlendiği veya zayıfladığı görünür kılınabilir. Son olarak, Brexit benzeri vakalarla yapılacak karşılaştırmalar göçün güvenlikleştirilmesinin hangi bağlamlarda toplam güvenlik tahayyülü üretmeye daha yatkın olduğunu açığa çıkarabilir.

KAYNAKÇA

- Akgül Açıkmeşe, Sinem. “Algı mı, Söylem mi? Kopenhag Okulu ve Yeni-Klasik Gerçekçilikte Güvenlik Tehditleri.” *Uluslararası İlişkiler* 8, sy. 30 (2011): 43-73.
- Akgül Açıkmeşe, Sinem. “Uluslararası İlişkiler Teorileri Işığında Avrupa Bütünleşmesi.” *Uluslararası İlişkiler* 1, sy. 1 (2004): 1-32.
- Aras, İlhan ve Altuğ Günar. “Birleşik Krallık’ın Avrupa Birliği’nden Ayrılma Referandumu: Brexit Süreci ve Sonuçları.” *Marmara Üniversitesi Siyasal Bilimler Dergisi* 6, sy. 2 (2018): 90-110.
- Baldwin, David A. “The Concept of Security.” *Review of International Studies* 23, no. 1 (January 1997): 5-26.
- Baldwin, David A. “Security Studies and the End of the Cold War.” *World Politics* 48, sy. 1 (October 1995): 117-141.
- Baylis, John. “Uluslararası İlişkilerde Güvenlik Kavramı.” *Uluslararası İlişkiler* 5, sy. 18 (Yaz 2008): 69-85.
- Baysal, Başar ve Çağla Lüleci. “Kopenhag Okulu ve Güvenlikleştirme Teorisi.” *Güvenlik Stratejileri* 11, sy. 22 (2015): 61-96.
- Bigo, Didier. “Security and Immigration: Toward a Critique of the Governmentality of Unease.” *Alternatives* 27, özel sayı (2002): 63-92.
- Bilgin, Pınar. “The Politics of Studying Securitization? The Copenhagen School in Turkey.” *Security Dialogue* 42, no. 4-5 (2011): 399-412.
- Bilgin, Pınar. “Güvenlik Çalışmalarında Yeni Açılımlar: Yeni Güvenlik Çalışmaları.” *Stratejik Araştırmalar* 8, sy. 14 (Ocak 2010): 69-96.
- Birdişli, Fikret. *Teori ve Pratikte Uluslararası Güvenlik: Kavram - Teori - Uygulama*. Ankara: Seçkin Yayıncılık, 2016.
- Booth, Ken. “Security and Emancipation.” *Review of International Studies* 17, sy. 4 (October 1991): 313-326.

- Buzan, Barry ve Ole Waever. *Regions and Powers: The Structure of International Security*. Cambridge: Cambridge University Press, 2003.
- Buzan, Barry, Ole Waever ve Jaap de Wilde. *Security: A New Framework for Analysis*. Boulder, CO: Lynne Rienner Publishers, 1998.
- Buzan, Barry. "Rethinking Security after the Cold War." *Cooperation and Conflict* 32, sy. 1 (March 1997): 5-28.
- Buzan, Barry. *People, States and Fear: The National Security Problem in International Relations*. Brighton: Wheatsheaf Books, 1983.
- Cesarani, David ve Mary Fulbrook. "Introduction." İçinde *Citizenship, Nationality and Migration in Europe*, derleyenler David Cesarani ve Mary Fulbrook, 1-16. London: Routledge, 1996.
- Çolak, Murat ve Özge Bozkaya. "Birleşik Krallık'taki Göç Karşıtı Söylemlerin Brexit Sürecine Etkisi." *Sosyal Siyaset Konferansları Dergisi*, sy. 75 (2018): 185-209.
- Demir, Tarık. "The Semantic Approach to the Concept of Security." İçinde *Cultural and Humanities Research: New Reviews and Perspectives*, der. Eyup Saritas, 121-153. Bloomington, IN: Trafford Publishing, 2016.
- Dustmann, Christian ve Tommaso Frattini. "The Fiscal and Welfare Effects of Immigration: Introduction." *The Economic Journal* 124, sy. 580 (2014): F565-68.
- Hampshire, James. *Citizenship and Belonging: Immigration and the Politics of Demographic Governance in Postwar Britain*. Basingstoke: Palgrave Macmillan, 2005.
- Hansen, Lene. *Security as Practice: Discourse Analysis and the Bosnian War*. London: Routledge, 2006.
- Hansen, Lene. "The Little Mermaid's Silent Security Dilemma and the Absence of Gender in the Copenhagen School." *Millennium: Journal of International Studies* 29, no. 2 (2000): 285-306.

- Hayton, Richard. "Brexit and the Conservative Party." Yayın öncesi sürüm. İçinde *The Routledge Handbook of the Politics of Brexit*, editörler Patrick Diamond, Peter Nedergaard ve Ben Rosamond, 157-166. London: Routledge, 2018. White Rose Research Online. <http://eprints.whiterose.ac.uk/128533/>.
- Henderson, Ailsa, Charlie Jeffery, Dan Wincott ve Richard Wyn Jones. "How Brexit was made in England." *The British Journal of Politics and International Relations* 19, no. 4 (2017): 631-646.
- Huysmans, Jef. "The European Union and the Securitization of Migration." *Journal of Common Market Studies* 38, sy. 5 (2000): 751-777.
- Huysmans, Jef. "Revisiting Copenhagen: Or, On the Creative Development of a Security Studies Agenda in Europe." *European Journal of International Relations* 4, no. 4 (1998): 479-505.
- Huysmans, Jef. "Security! What Do You Mean? From Concept to Thick Signifier." *European Journal of International Relations* 4, no. 2 (June 1998): 226-255.
- Karabulut, Bilal. "Uluslararası İlişkiler Kuramlarının Güvenlik Yaklaşımları: Karşılaştırmalı Bir Analiz." *Uluslararası Kriz ve Siyaset Araştırmaları Dergisi* 5, sy. 1 (Mayıs 2021): 51-87.
- Karagül, Soner ve Belma Engin Güder. "Dış Politikada Popülist Söylem ve Girişimler: Trump Siyaseti ve Brexit Süreci." *Uluslararası Sosyal Bilimler Dergisi* 5, sy. 1 (2020): 109-133.
- Kostakopoulou, Dora. "Trafficking and Smuggling in Human Beings: The British Perspective." İçinde *Immigration and Criminal Law in the European Union: The Legal Measures and Social Consequences of Criminal Law in Member States on Trafficking and Smuggling in Human Beings*, editörler Elspeth Guild ve Paul Minderhoud, 345-369. Leiden: Martinus Nijhoff Publishers, 2006.
- Küçük, Mine Nur. "Göç-Güvenlik Bağlantısını Yeniden Düşünmek: Eleştirel Güvenlik Yaklaşımları, Özgürleşme ve Türkiye'deki Suriyeli Mülteciler." *Uluslararası İlişkiler* 18, sy. 69 (2021): 3-28.

- Lennon, Brian. *Passwords: Philology, Security, Authentication*. Cambridge, MA: The Belknap Press of Harvard University Press, 2018.
- Mandacı, Nazif ve Gökay Özerim. “Uluslararası Göçlerin Bir Güvenlik Konusuna Dönüşümü: Avrupa’da Radikal Sağ Partiler ve Göçün Güvenlikleştirilmesi.” *Uluslararası İlişkiler* 10, sy. 39 (2013): 105–130.
- Martill, Benjamin ve Uta Staiger, ed. *Brexit and Beyond: Rethinking the Futures of Europe*. London: UCL Press, 2018.
- McSweeney, Bill. *Security, Identity and Interests: A Sociology of International Relations*. Cambridge: Cambridge University Press, 1999.
- Milliken, Jennifer. “The Study of Discourse in International Relations: A Critique of Research and Methods.” *European Journal of International Relations* 5, no. 2 (1999): 225–254.
- Outhwaite, William, der. *Brexit: Sociological Responses*. London: Anthem Press, 2017.
- Öner, Selcen. “Avrupa’da Yükselen Popülizm ve Radikal Sağ: Avusturya Örneği İlişkileri.” *EURO Politika*, (2018): 39-53.
- Özerim, Gökay. “Göç Konusunun Birleşik Krallık’ta AB Referandumu Sürecindeki Yeri.” İçinde *BREXIT - Elveda Avrupa: İngiltere’nin AB’den Ayrılmasından Sonra Avrupa Bütünleşmesi ve Türkiye-AB İlişkilerinde Fırsatlar ve Tehditler*, editörler Erol Esen ve Duygu Şekeroğlu, 83-95. Ankara: Siyasal Kitabevi, 2017.
- Portes, Jonathan. “Immigration after Brexit.” *National Institute Economic Review*, no. 238 (2016): R13-R21.
- Portes, Jonathan. “Immigration, Free Movement and the EU Referendum.” *National Institute Economic Review*, sy. 236 (2016): 14-22.
- Quinn, Eugene. “The Refugee and Migrant Crisis: Europe’s Challenge.” *Studies: An Irish Quarterly Review* 105, sy. 419 (2016): 275-285.
- Rothschild, Emma. “What Is Security?” *Daedalus* 124, no. 3 (Summer 1995): 53-98.

- Rumelili, Bahar ve Sibel Karadağ. “Göç ve güvenlik: Eleştirel yaklaşımlar.” *Toplum ve Bilim*, sy. 140 (2017): 69-92.
- Ryder, Andrew. *Britain and Europe at a Crossroads: The Politics of Anxiety and Transformation*. Bristol: Bristol University Press, 2020.
- Saygın, Didem ve Mehlika Özlem Ultan. “Ekonomi ve Siyaset Bağlamında İngiltere-Avrupa Birliği İlişkileri: Tarihsel Bir Analiz.” *Güvenlik Stratejileri* 12, sy. 23 (2016): 71-102.
- Soytürk, Mehmet. “Büyük Britanya’nın Avrupa Birliği İle İlişkisi ve Brexit.” *The Journal of International Scientific Researches* 2, sy. 4 (2017): 72-82.
- Sula, İsmail Erkam. “Güvenlikleştirme Kuramında ‘Söz Edim’ ve ‘Pratikler’: Türkçe Güvenlikleştirme Yazınında ‘Yöntem’ Arayışı.” *Güvenlik Stratejileri* 17, no. 37 (2021): 85-118.
- Swales, Kirby. *Understanding the Leave vote*. London: NatCen Social Research, 2016.
- Türk Dil Kurumu. “Güvenlik.” *Güncel Türkçe Sözlük*. Erişim 14 Aralık 2025, <https://sozluk.gov.tr/>.
- Ullman, Richard H. “Redefining Security.” *International Security* 8, sy. 1 (Summer 1983): 129-153.
- Waeber, Ole. “Politics, Security, Theory.” *Security Dialogue* 42, no. 4-5 (2011): 465-480.
- Waeber, Ole. “Securitizing Sectors? Reply to Eriksson.” *Cooperation and Conflict* 34, no. 3 (1999): 334-340.
- Walt, Stephen M. “The Renaissance of Security Studies.” *International Studies Quarterly* 35, sy. 2 (June 1991): 211-239.
- Wolfers, Arnold. “‘National Security’ as an Ambiguous Symbol.” *Political Science Quarterly* 67, no. 4 (December 1952): 481-502.

EK 1: VOTE LEAVE FOR A FAIRER BRITAIN

Tarih: 22 Haziran 2016

Kaynak: http://www.voteleavetakecontrol.org/vote_leave_for_a_fairer_britain.html

Not: Orijinal web sitesi güncelliğini yitirdiği için (alan adı değişikliği nedeniyle), metin Internet Archive (Wayback Machine) üzerinden temin edilmiştir.

VOTE LEAVE FOR A FAIRER BRITAIN

June 22, 2016

A MESSAGE FROM GISELA STUART (LABOUR), BORIS JOHNSON (CONSERVATIVE), AND MICHAEL GOVE (CONSERVATIVE)

Let's make history.

What is this campaign really about?

Our political system is stuck. Whichever party is in charge, the Government cannot sort out our problems or deliver their promises because they have to follow EU rules. If we want things to change we must take back control.

This vote is about whether the British public are able to choose the people who make their laws and spend their money.

If we vote to stay, we are voting to continue being ruled by people we cannot chuck out. We will keep losing control and money. Our children and grandchildren will find it harder to buy a house, to get their kids into a good school, to get a GP appointment, and they'll be paying for the bailouts of the euro.

If we vote leave, it will be a glorious strengthening of our democracy.

We will take back control of our laws.

We will take back control of our money - our official EU bill is £350 million every week. We'll be able to spend our money on the public's priorities, particularly public services.

We will take back control of migration policy. Migration brings many benefits but we have lost democratic control. This is even more dangerous because there are five more countries in the queue to join. If we Vote Leave, we can introduce a humane and fair points-based

system that does not discriminate against people based on the country they live in. The public will again be able to control migration policy at elections. Extremists will be neutralised and politics will be healthier.

The IN campaign has nothing to offer except threats and talking down Britain. They've spent month after month saying Britain is too weak to take back control. They've even claimed that a Leave vote will mean World War Three. They've given up on the EU improving. They admit it's rubbish but say we have to sacrifice democracy for trade.

This is defeatist and wrong. This referendum is not a choice between democracy and trade. Countries around the world trade with the EU without giving away control over their own laws.

Britain is a great country. We will be even greater if we take back control of our own democracy.

Finally, when you are talking to people - please reassure them that after we Vote Leave, there won't be a sudden change that disrupts the economy. The day after the referendum, nothing changes legally. We will talk to our friends in Europe and discuss the best way to agree a new UK-EU relationship. We won't rush into it. When we do make changes we will make them carefully.

We may have to wait another forty years to get another vote. Imagine how much could go wrong by then. Britain is all about fairness. We believe that Britain will be a fairer country if we vote leave tomorrow.

If you're on our side, then please talk to someone you know and persuade them to vote for us. Download our app - it will save you time and will simply text the friends and family you choose, asking them to Vote Leave.

Please share this message, together we can change history tomorrow!

Best wishes,

Michael Gove Boris Johnson Gisela Stuart

EK 2: TURKISH GOVERNMENT AND MAJOR CONTRADICT CAMERON - TURKEY WILL JOIN IN A DECADE

Tarih: 22 Haziran 2016

Kaynak:

http://www.voteleavetakecontrol.org/turkish_government_and_major_contradict_cameron_turkey_will_join_in_a_decade.html

Not: Orijinal web sitesi güncelliğini yitirdiği için (alan adı değişikliği nedeniyle), metin Internet Archive (Wayback Machine) üzerinden temin edilmiştir.

Turkish government and Major contradict Cameron - Turkey will join in a decade

June 22, 2016

David Cameron has been criticised for not being straight with the British public over Turkish membership of the EU. Last night President Erdogan's Chief Adviser, İlnur Çevik, said that the Turkish government was 'flabbergasted' that their 'chief supporter' was saying something different in public to what he has told them in private.

This morning Sir John Major admitted that Turkey could join the EU in 'a decade', directly contradicting the Prime Minister's claim that they would not join until the year 3000.

Commenting, **Iain Duncan Smith** said:

'David Cameron has repeatedly claimed that Turkey is not going to join the EU despite it being Government policy. Now the Turkish government has confirmed that he is the 'chief supporter' of their bid to join the EU.

'Cameron also said that Turkey will not join until the year 3000 but Sir John Major has let the cat out of the bag - Turkey could be in the EU in ten years' time.

'I'm afraid there is no conclusion you can draw from this, except that David Cameron is colluding with the EU and lying to the British people. Families are suffering the consequences of uncontrolled migration - a direct result of the EU's obsession with freedom of movement.

'They are suffering from downward pressure on their wages, and facing increased competition for housing, school places, and GP appointments to name but a few. With five

more countries lining up to join the EU - Albania, Serbia, Montenegro, Macedonia, and Turkey - this problem can only get worse.

‘That’s why it is safer to Vote Leave.’

Notes to editors

- **Former Prime Minister, Sir John Major, admitted on the last day of the campaign that Turkey may join the EU in 10 years.**
- **Turkey and four other countries are joining the EU. This is being accelerated with unanimous support. Talks could begin the day after the referendum.**
- **The UK Government is actively considering granting visa-free access to Turkey after the referendum.**
- **The Home Secretary, Theresa May, has acknowledged that Turkish accession is a risk to our security.**
- **The Turkish Government has condemned David Cameron’s two faces on Turkey.**

Former Prime Minister, Sir John Major, admitted on the last day of the campaign that Turkey may join the EU in 10 years.

- In a campaign speech today, Sir John Major said that Turkey ‘won’t get in for one decade [or] two decades’ ([link](#)).
- This directly contradicts the Prime Minister, who has claimed that Turkey would not join for a thousand years (Daily Telegraph, May 2016, [link](#)).

The Turkish Government has condemned David Cameron’s two faces on Turkey.

- The chief adviser to Turkish President Recep Tayyip Erdoğan, İlnur Çevik, has accused David Cameron of changing his position on Turkey for political purposes, stating: ‘We thought that Mr Cameron was our chief supporter in our quest for European Union membership. We are really, really flabbergasted’ (Daily Telegraph, 21 June 2016, [link](#)).

Turkey and four other countries are joining the EU. This is being accelerated with unanimous support. Talks could begin the day after the referendum.

- ***The accession process is being accelerated.*** In a press release issued on 15 June, the European Commission announced that ‘The Commission tabled the Draft Common Position on Chapter 33 (financial and budgetary provisions) in the Council on 29 April, enabling the Council to decide on the opening of this Chapter by end of June. In addition, preparatory work continues at an accelerated pace to make progress on five Chapters’ (European Commission, 15 June 2016, [link](#)). This confirmed a report that David Cameron has agreed to the talks being sped up. These could begin the day after the referendum (Financial Times, 14 June 2016, [link](#)).
- ***There is unanimous support in the EU for the quickening pace of Turkish accession.*** On 18 March 2016, the European Council unanimously agreed that the EU should ‘re-energise the accession process’ and that Turkish acceleration should be ‘accelerated’ (European Council, 18 March 2016, [link](#)).
- ***David Cameron strongly supports this.*** In 2010, Cameron said he was ‘angry’ at the slow pace of Turkish accession, that he was the ‘strongest possible advocate for EU membership’ for Turkey, and that ‘I want us to pave the road from Ankara to Brussels’ (Prime Minister’s Office, 27 July 2010, [link](#)). In 2014, he said that: ‘In terms of Turkish membership of the EU, I very much support that. That’s a longstanding position of British foreign policy which I support’ (Daily Telegraph, 9 December 2014, [link](#)).
- ***The Government admitted it supported Turkish accession last month.*** Last month, the Europe Minister, David Lidington, said: ‘The UK supports Turkey’s EU accession process’ (Turkey: EU Accession: Written question - 33258, 14 April 2016, [link](#)).
- ***The British public will not get a vote on the accession of Turkey to the EU.*** The European Union Act 2011 allows the Government to ratify EU accession treaties without a referendum (European Union Act 2011, s. 4(4)(c), [link](#)). There was no referendum on the accession of Croatia to the EU in 2013 (European Union (Croatian Accession and Irish Protocol) Act 2013, s. 1, [link](#)).

- ***The Government opposes giving the British people a say.*** As the Minister for Europe, David Lidington, said in 2011: ‘A few years ago, 10 new member states joined the European Union at the same time. I believe that their combined population then was 73 million, which is slightly greater than Turkey's population is now. I do not believe that anybody in this country argued at that time that a British referendum on those accessions was right’ (Hansard, 24 January 2011, col. 123, [link](#)).
- ***The UK is paying £2bn to help Turkey, Albania, Macedonia, Montenegro and Serbia to join the EU.*** Turkey alone is set to receive over £1 billion of UK funds to help prepare it for membership (Vote Leave, 27 April 2016, [link](#)).

The UK Government is actively considering granting visa-free access to Turkey after the referendum.

- The Government is actively considering granting approximately 1 million Turkish citizens visa-free travel to the UK. The Government admitted this was ‘a risk’. The Government also described the possibility of visa-free access for ‘1.8 million Kosovars’ to be ‘a drop in that larger ocean’ and noted the Commission was planning to ‘slipstream’ Kosovo ‘behind Turkey’ (Sunday Times, 12 June 2016, [link](#); BBC News, 12 June 2016, [link](#)).

The Home Secretary, Theresa May, has acknowledged that Turkish accession is a risk to our security.

- During the referendum campaign, the Home Secretary, Theresa May, said ‘The states now negotiating to join the EU include Albania, Serbia and Turkey - countries with poor populations and serious problems with organised crime, corruption, and sometimes even terrorism... Do we really think now is the time to contemplate a land border between the EU and countries like Iran, Iraq and Syria?’ (Institute of Mechanical Engineers speech, 25 April 2016, [link](#)).

EK 3: IN CAMPAIGN CAN'T FIND A POSITIVE REASON TO STAY IN THE EU

Tarih: 21 Haziran 2016

Kaynak:

http://www.voteleavetakecontrol.org/in_campaign_can_t_find_a_positive_reason_to_stay_in_the_eu.html

Not: Orijinal web sitesi güncelliğini yitirdiği için (alan adı değişikliği nedeniyle), metin Internet Archive (Wayback Machine) üzerinden temin edilmiştir.

IN campaign can't find a positive reason to stay in the EU

June 21, 2016

Responding to the BBC debate at Wembley, **Vote Leave Chief Executive Matthew Elliott** said:

‘The IN campaign had nothing positive to contribute tonight - just like they’ve failed to make a positive contribution during the whole campaign. They’ve lost the economic argument, they don’t want to spend the £350 million we send to Brussels every week on our priorities and can’t explain how we can ever control immigration from inside the EU. They couldn’t even be honest about how many laws in this country come from Brussels. The public will have a choice on Thursday, they can choose project fear and vote IN or they can chose project hope and take back control of their money and their borders. A vote to Leave on Thursday is a vote for democracy.’

Notes to editors

The Government gave up its veto over the next Treaty as part of the renegotiation.

- Before the deal, Government Ministers made clear their consent to the next EU Treaty was the price for other member states agreeing to their renegotiation.
- George Osborne said: ‘So let me be candid: there is a deal to be done and we can work together. Rather than stand in your way, or veto the Treaty amendments required, we, in Britain, can support you in the Eurozone make the lasting changes that you need to see strengthen the euro. In return, you can help us make the changes we need to safeguard the interests of those economies who are not in the Eurozone’ (BDI speech, 3 November 2015, [link](#)).

- David Cameron has said ‘we will not stand in the way of those developments, as long as we can be sure that there are mechanisms in place to ensure that our own interests are fully protected’ (Chatham House speech, 10 November 2015, [link](#)). He believes this happened during his renegotiation.
- David Cameron's renegotiation agreement (which he claims is ‘legally binding and irreversible’) states that: ‘Member States not participating in the further deepening of the economic and monetary union will not create obstacles to but facilitate such further deepening’. It also obliges the UK to ‘refrain from measures which could jeopardise the attainment of the objectives of economic and monetary union.’ (European Council, 19 February 2016, [link](#)). This means the UK is committing to support the planned new EU Treaty.

House of Commons Library research shows 61% of legislation comes from the EU.

- Research by the House of Commons Library shows that in 2013, 61.2% of legislation was made by Brussels (House of Commons Library, 2 June 2014, [link](#)).
- The CBI has admitted ‘over 50% of all government legislation originat[es] in Brussels’ (CBI, August 2005, [link](#)).
- The CBI has said: ‘It is calculated that 70% of all new legislation relevant to business is now European rather than national in origin’ (CBI, 1999, [link](#)).
- Nick Clegg has admitted: ‘half of all new legislation now enacted in the UK begins in Brussels’ (Guardian, 8 December 2003, [link](#)).
- Chuka Ummuna has said: ‘EU legislation... accounts for around half of all new regulation’ (Speech, 25 October 2011, [link](#)).

The new EU Treaty will transfer major powers to the EU institutions from the British Parliament and courts.

- ***An EU intelligence agency:*** In November, Dimitris Avramopoulos, the European Commissioner for Migration called for ‘the creation of a European Intelligence Agency’ (Doorstep at EU Council, 20 November 2015, [link](#)).
- ***An EU army:*** In March last year, the President of the European Commission, Jean-Claude Juncker announced that he wanted to see the introduction of a European Army ‘to show that we are serious’ (Die Welt, March 2015, [link](#)).

- ***Taking control of the NHS:*** Last February, European Commissioner for Health, Vytenis Andriukaitis, called to ‘change the European Union treaties in the future’ to allow the EU to take control of public health, including over alcohol (Politico, 7 February 2015, [link](#)). He has said ‘I can’t imagine a more economically effective possibility than to manage health issues at EU level’ (EU Reporter, 2 October 2015, [link](#)).
- ***Scrapping the UK’s zero rates of VAT:*** The Economics Commissioner, Pierre Moscovici, has called for further harmonisation of taxation, including scrapping the UK’s zero rates, stating a ‘zero rate is not the best idea’ (Guardian, 28 January 2016, [link](#)).
- ***Introducing a new ‘pillar of social rights’:*** The European Commission has called for the ‘development of a European pillar of social rights’, stating ‘the Commission will pursue two complementary work strands: firstly, modernising and addressing the gaps in existing social policy legislation to take account of today’s work environment and to ensure that new models of work maintain a fair balance in the relationship between employers and workers’ (European Commission, 27 October 2015, [link](#)). The Commission suggests areas such as wages, union rights, pensions and access to social services could form part of the ‘pillar’ (European Commission, January 2016, [link](#)). This could mean the UK’s more generous social protections are weakened by EU harmonisation.

The EU has stopped us removing dangerous individuals from the UK.

- **Terrorists.** In 2015, the Special Immigration Appeals Commission ruled the UK could not exclude the French national ZZ from the UK because of EU law, despite the fact that he was a suspected terrorist. The Commission concluded that: ‘We are confident that the Appellant was actively involved in the GIA [Algerian Armed Islamic Group], and was so involved well into 1996. He had broad contacts with GIA extremists in Europe. His accounts as to his trips to Europe are untrue. We conclude that his trips to the Continent were as a GIA activist’ (ZZ (France) [2015] UKSIAC SC_63_2007, [link](#)).
- **Murderers.** In 1995, Learco Chindamo, who is an Italian citizen, murdered the headteacher Philip Lawrence who went to help a 13-year-old boy who was being attacked. He was sentenced to life imprisonment in 1996. In 2007, Mr Justice Collins,

sitting in the Asylum and Immigration Tribunal, ruled that removing Chindamo would be ‘disproportionate’ under EU law (Guardian, 31 October 2007, [link](#); BBC News, 2 May 2014, [link](#)). David Cameron said that Tribunal’s decision ‘flies in the face of common sense. It is a shining example of what is going wrong in our country. He is someone who has been found guilty of murder and should be deported back to his country... What about the rights of Mrs Lawrence or the victim?’ (Guardian, 21 August 2007, [link](#)). Cameron said: ‘This does seem to be complete madness’ (ITN Source, 21 August 2007, clip 3, [link](#)).

- **Rapists.** Mircea Gheorghiu, a Romanian national, entered the UK without leave in January 2007. In November 2007, he was convicted of driving a motor vehicle with excess alcohol, fined and disqualified from driving for 20 months. It later emerged that he had ‘a criminal record in Romania. In 1990 he was convicted of the offence of rape and sentenced to 6 years imprisonment. Between 2001 and March 2002 he was convicted on three occasions of forestry offences, cutting timber without a licence, and received custodial sentences on the last two occasions.’ The Secretary of State removed him from the UK in March 2015. Nonetheless, on 18 November 2015, Mr Justice Blake, sitting in the Upper Tribunal, decided this was unlawful under EU law, ruling Gheorghiu must be ‘reunited with his family as quickly as possible’ and that he was ‘entitled to a permanent residence on his return and the residence card issued to him will reflect that’ (Gheorghiu v Secretary of State for the Home Department [2016] UKUT 24, [link](#); Daily Mail, 28 February 2016, [link](#)).

Turkey and four other countries are joining the EU. This is being accelerated with unanimous support. Talks could begin the day after the referendum.

- ***The accession process is being accelerated.*** In a press release issued on 15 June, the European Commission has announced that ‘The Commission tabled the Draft Common Position on Chapter 33 (financial and budgetary provisions) in the Council on 29 April, enabling the Council to decide on the opening of this Chapter by end of June. In addition, preparatory work continues at an accelerated pace to make progress on five Chapters’ (European Commission, 15 June 2016, [link](#)).
- ***There is unanimous support in the EU for the quickening pace of Turkish accession.*** On 18 March 2016, the European Council unanimously agreed that the

EU should ‘re-energise the accession process’ and that Turkish acceleration should be ‘accelerated’ (European Council, 18 March 2016, [link](#)).

- ***David Cameron strongly supports this.*** In 2010, Cameron said he was ‘angry’ at the slow pace of Turkish accession, that he was the ‘strongest possible advocate for EU membership’ for Turkey, and that ‘I want us to pave the road from Ankara to Brussels’ (Prime Minister’s Office, 27 July 2010, [link](#)). In 2014, he said that: ‘In terms of Turkish membership of the EU, I very much support that. That’s a longstanding position of British foreign policy which I support’ (Daily Telegraph, 9 December 2014, [link](#)).
- ***The Government admitted it supported Turkish accession last month.*** Last month, the Europe Minister, David Lidington, said: ‘The UK supports Turkey’s EU accession process’ (Turkey: EU Accession: Written question - 33258, 14 April 2016, [link](#)).
- ***The British public will not get a vote on the accession of Turkey to the EU.*** The European Union Act 2011 allows the Government to ratify EU accession treaties without a referendum (European Union Act 2011, s. 4(4)(c), [link](#)). There was no referendum on the accession of Croatia to the EU in 2013 (European Union (Croatian Accession and Irish Protocol) Act 2013, s. 1, [link](#)).
- ***The Government opposes giving the British people a say.*** As the Minister for Europe, David Lidington, said in 2011: ‘A few years ago, 10 new member states joined the European Union at the same time. I believe that their combined population then was 73 million, which is slightly greater than Turkey’s population is now. I do not believe that anybody in this country argued at that time that a British referendum on those accessions was right’ (Hansard, 24 January 2011, col. 123, [link](#)).
- ***The UK is paying £2bn to help Turkey, Albania, Macedonia, Montenegro and Serbia to join the EU.*** Turkey alone is set to receive over £1 billion of UK funds to help prepare it for membership (Vote Leave, 27 April 2016, [link](#)).

The UK has gone further than EU law on workers’ rights. Further harmonisation of social legislation poses a threat to the UK’s more generous protections.

- The minimum wage, which was introduced in 1998, had nothing to do with the EU (National Minimum Wage Act 1998, [link](#)).
- The Wilson Government passed the Equal Pay Act 1970 before it entered the then European Economic Community in 1973. The Labour Government passed the Sex Discrimination Act 1975, before the first EU Directive on the topic was adopted (Directive 1976/207/EEC, [link](#)). There is no need to be in the EU to ensure equal pay for equal work.
- The Employment Protection Act 1975 provided that a woman who was dismissed on the grounds of pregnancy was to be treated as unfairly dismissed (Employment Protection Act 1975, [link](#)). This was adopted long before the Pregnant Workers Directive (1992/85/EEC, [link](#)).
- The UK has been more generous than EU law on paid holidays, with 5.6 weeks entitlement each year, rather than the four contained in EU law (HM Government, 2016, [link](#); Council Directive 2003/88/EC, art. 7, [link](#)).
- The UK is more generous on maternity pay. Statutory maternity pay lasts for 39 weeks under UK law (Statutory Maternity Pay (General) Regulations 1986, SI 1986/1960, art. 2(2), [link](#)). This is much more generous than EU law, which provides for a period of 14 weeks (Directive 1992/85/EC, art. 8, [link](#)).
- UK legislation also gives women the right to receive 90% of their salary during the first six weeks of leave (Social Security Contributions and Benefits Act 1992, s. 166, [link](#)). EU law only requires that the rate of pay be equivalent to statutory sick pay in this period (Directive 1992/85/EC, art. 11(3), [link](#)). This is £88.45 per week (Welfare Benefits Up-rating Order 2015, SI 2015/30, [link](#)).
- The UK is more generous on maternity leave. UK maternity leave may be taken for up to 52 weeks (Maternity and Parental Leave etc. Regulations 1999/3312, reg 7; HM Government, 2016, [link](#)). EU law only requires a period of four months (Directive 2010/18/EU, Annex, clause 2, [link](#)).
- The right of part-time workers not to be discriminated against is contained in UK legislation (Part-time Workers (Prevention of Less Favourable Treatment)

Regulations 2000, SI 2000/1551, [link](#)). The enabling legislation was the Employment Relations Act 1999 (Employment Relations Act 1999, s. 19, [link](#)). This means that protections for part-time workers would remain in UK law if we left the EU.

The UK had legislation against discrimination on grounds of race long before the EU did.

- The UK passed the legislation against race discrimination, the Race Relations Act 1965 and the Race Relations Act 1968, before we joined the EU.
- High Court Judge Sir Rabiner Singh has said: 'The Race Relations Act 1976 [which consolidated the 1960s legislation] was perhaps one of the strongest pieces of legislation of its kind in the world and certainly in Europe. It long predated legislation against racial discrimination in EU law' (Runnymede Trust Conference, 29 July 2015, [link](#)).

EK 4: EU LAW KEEPS KILLERS IN THE UK

Tarih: 21 Haziran 2016

Kaynak: http://www.voteleavetakecontrol.org/eu_law_keeps_killers_in_the_uk.html

Not: Orijinal web sitesi güncelliğini yitirdiği için (alan adı değişikliği nedeniyle), metin Internet Archive (Wayback Machine) üzerinden temin edilmiştir.

EU law keeps killers in the UK

June 21, 2016

Today, the Home Secretary is asking the UK Supreme Court to overturn a ruling of the Court of Appeal which would keep a convicted killer in the UK because of EU law.

Commenting, **Dominic Raab MP** said:

‘This case shines a light on the skewed moral compass at the heart of EU rules on free movement. An EU national convicted of brutally killing someone in this country, by hammering and strangling them to death, can't be removed on the basis of the conviction by a UK court. It's dangerous and undemocratic. The Prime Minister is absolutely right to describe the legal position as “complete madness”. The only way to restore some sanity is to vote leave and take back control of our borders on 23 June.’

Notes to editors

- **The UK Supreme Court is today hearing an appeal by the Home Secretary, Theresa May, to permit her to remove an Italian national, FV, from the UK.**
- **FV, who has a lengthy criminal record, was convicted of a brutal killing in 2002, but the Court of Appeal ruled that Theresa May could not remove him from the UK.**
- **EU law has meant the UK cannot remove convicted murderers and persons involved in terrorism. David Cameron once described this as ‘complete madness’.**
- **David Cameron’s renegotiation will do nothing to change this. The European Commission states that it will have ‘no legal effect’.**

- **If we Vote Leave, we will take back the power to remove dangerous persons whose presence in the UK is not conducive to the public good.**

The UK Supreme Court is today hearing an appeal by the Home Secretary, Theresa May, to permit her to remove an Italian national, FV, from the UK.

- The UK Supreme Court will today hear the case of the Secretary of State for the Home Department v FV (Italy)(UKSC 2012/0226). The case will be heard by Lady Hale, Lord Mance, Lord Wilson, Lord Reed and Lord Hughes (UK Supreme Court, May 2016, [link](#)).

FV, who has a lengthy criminal record, was convicted of a brutal killing in 2002, but the Court of Appeal ruled that Theresa May could not remove him from the UK.

- FV, an Italian national, was convicted of the manslaughter of Edward Mitchell by reason of provocation in 2002. He inflicted at least 20 blows to the head with weapons, including a hammer, before strangling Mr Mitchell with a flex from an iron. He was sentenced to eight years' imprisonment. FV had previous convictions for assaulting police, driving a motor vehicle while unfit through drink or drugs, and driving while disqualified. The Secretary of State ordered his deportation (FV (Italy) v Secretary of State for the Home Department [2013] 1 WLR 3339, [link](#)).
- Nonetheless, in September 2012, the Court of Appeal ruled his deportation was inconsistent with EU law because, in light of rulings of the European Court, 'imperative grounds' did not exist to justify his deportation (FV (Italy) v Secretary of State for the Home Department [2013] 1 WLR 3339, [link](#)).

EU law has meant the UK cannot remove convicted murderers and persons involved in terrorism. David Cameron once described this as 'complete madness'.

- *EU law stopped the UK removing convicted murderer Learco Chindamo.* In 1995, Chindamo, who is an Italian citizen, murdered the headteacher Philip Lawrence who went to help a 13-year-old boy who was being attacked. In 2007, Mr Justice Collins, sitting in the Asylum and Immigration Tribunal, ruled that removing Chindamo would be 'disproportionate' under EU law (Guardian, 31 October 2007, [link](#); BBC News, 2 May 2014, [link](#)). David Cameron said that Tribunal's decision 'flies in the

face of common sense. It is a shining example of what is going wrong in our country. He is someone who has been found guilty of murder and should be deported back to his country... What about the rights of Mrs Lawrence or the victim?’ (Guardian, 21 August 2007, [link](#)). Cameron said: ‘This does seem to be complete madness’ (ITN Source, 21 August 2007, clip 3, [link](#)).

- ***EU law stops us removing persons who have been involved in terrorism.*** In 2015, the Special Immigration Appeals Commission ruled the UK could not exclude the French national ZZ from the UK because of EU law, despite the fact that he was a suspected terrorist. The Commission concluded that: ‘We are confident that the Appellant was actively involved in the GIA [Algerian Armed Islamic Group], and was so involved well into 1996. He had broad contacts with GIA extremists in Europe. His accounts as to his trips to Europe are untrue. We conclude that his trips to the Continent were as a GIA activist’ (ZZ (France) v Secretary of State for the Home Department [2015] UKSIAC SC_63_2007, [link](#)).

David Cameron’s renegotiation will do nothing to change this. The European Commission states that it will have ‘no legal effect’.

- There is no proposal to amend the Treaties or the 2004 Free Movement Directive. The proposals agreed at the European Council will be contained ‘in a Communication’ to be issued by the European Commission (European Council, 19 February 2016, [link](#)). As the Commission accepts, a ‘Communication is a policy document with no mandatory authority. The Commission takes the initiative of publishing a Communication when it wishes to set out its own thinking on a topical issue. A Communication has no legal effect’ (European Commission, 2006, [link](#)).
- The Commission’s declaration states that the UK ‘may take into account past conduct of an individual in the determination of whether a Union citizen's conduct poses a "present" threat to public policy or security’ (European Council, 19 February 2016, [link](#)). Yet the European Court has already ruled that a previous conviction can ‘be taken into account in so far as the circumstances which gave rise to that conviction are evidence of personal conduct constituting a present threat’ (R v Bouchereau [1977] ECR 1999, para [28], [link](#)).

- The Commission's declaration also states that member states 'may act on grounds of public policy or public security even in the absence of a previous criminal conviction on preventative grounds but specific to the individual concerned' (European Council, 19 February 2016, [link](#)). Yet the European Court ruled this was the law in 1974 in the first case referred to that court after the UK joined the EU (Van Duyn v Home Office [1974] ECR 1337, [link](#)).

If we Vote Leave, we will take back the power to remove dangerous persons whose presence in the UK is not conducive to the public good.

- On 8 May 2016, Vote Leave set out plans immediately to 'amend the European Communities Act 1972 to provide that the Home Secretary can remove all foreign nationals on the ground their presence would not be conducive to the public good and that all foreign nationals sentenced to more than a year's imprisonment are subject to automatic deportation' (Vote Leave, 8 May 2016, [link](#)).
- Michael Gove MP said that: 'I agreed with the Prime Minister when he set out his vision for getting a permanent opt out from the Charter of Fundamental Rights. Sadly, the deal did not touch this area and the Charter is being used more and more by EU judges to interfere with how we keep people in the UK safe. EU judges are stopping us from deporting dangerous criminals and terrorist suspects. This makes us less safe - that's why we should take back control' (Vote Leave, 8 May 2016, [link](#)).
- The European Union Law (Emergency Provisions) Bill could be introduced shortly after the referendum. Chris Grayling MP has said we should 'end the situation where an international court can tell us who we can and cannot deport' (Vote Leave, 15 June 2016, [link](#)).

EK 5: BRITISH EMBASSIES HAVE DEDICATED TEAMS TO HELP TURKEY, SERBIA AND OTHERS JOIN THE EU

Tarih: 20 Haziran 2016

Kaynak:

http://www.voteleavetakecontrol.org/british_embassies_have_dedicated_teams_to_help_turkey_serbia_and_others_join_the_eu.html

Not: Orijinal web sitesi güncelliğini yitirdiği için (alan adı değişikliği nedeniyle), metin Internet Archive (Wayback Machine) üzerinden temin edilmiştir.

British embassies have dedicated teams to help Turkey, Serbia and others join the EU

June 20, 2016

British Embassy staff in multiple non-EU countries, including Turkey and Serbia, are working to facilitate their entry into the European Union. This is despite claims by the IN campaign that there is no prospect of new countries joining the EU in the coming years.

The Government webpage for the British Embassy in Ankara states ‘we have a dedicated team working on projects to improve Turkey’s prospects of joining the EU’, whilst the Government webpage for the British Embassy in Belgrade explains that ‘the UK’s main goal in Serbia is to see the implementation of the political, economic and social reforms necessary for Serbia’s EU accession.’

Furthermore, the webpages for British Embassies in Bosnia and Herzegovina, Ukraine and Georgia all contain statements that the UK is supporting their ambitions of EU membership.

UK taxpayers are already paying almost £2 billion to support the accession of Albania, Macedonia, Montenegro, Serbia and Turkey, however these findings suggest that further dedicated resources are being used to help them join the EU.

Responding to the findings, **Matthew Elliott, Vote Leave Chief Executive**, said:

‘It is clear that despite David Cameron protestations, the machinery of Government is being used to accelerate the pace at which Turkey and other nations join the EU.

‘This evening the Prime Minister failed to clarify whether it remains official Government policy to pave the road from Ankara to Brussels and how much, and in what way, taxpayers’

money is being spent to help Turkey and other nations join the European Union, on top of the £2 billion bill we already know about.

‘We send £350 million every week to the EU. With our public services already under huge pressure, it is perverse for taxpayers’ money to be spent on helping these countries join the EU when the result would inevitably be increased migration to the UK, only adding to the strain. This is why it’s safer to take back control on 23 June.’

Notes to editors

British embassies clearly show that the UK is supporting the accession of countries to join the EU.

- The official Government website for the **British Embassy in Turkey** states that there is ‘a dedicated team working on projects to improve Turkey’s prospects of joining the EU.’ ([link](#))
- The official Government website for the **British Embassy in Serbia** states that ‘the UK’s main goal in Serbia is to see the implementation of the political, economic and social reforms necessary for Serbia’s EU accession.’([link](#))
- The official Government website for the **British Embassy in Bosnia and Herzegovina** states ‘we are working in Bosnia and Herzegovina to help reform areas including the rule of law, justice, anti-corruption and defence, to meet conditions for EU and NATO membership.’ ([link](#))
- The official Government website for the **British Embassy in Ukraine** states ‘we work closely with Ukrainian authorities to support the EU integration of Ukraine’ ([link](#))
- The official Government website for the **British Embassy in Georgia** states ‘we support Georgia’s Euro-Atlantic aspirations.’ ([link](#)).

UK pays £1.8 billion to help Albania, Macedonia, Montenegro, Serbia and Turkey to join the EU.

In 2014, the EU Council agreed to an Instrument for pre-accession assistance to pay money to potential candidate countries. These include Albania, Bosnia and Herzegovina, Iceland, Kosovo, Montenegro, Serbia, Turkey and the former Yugoslav Republic of Macedonia (Regulation 2014/231/EU, [link](#)). The UK voted against the creation of this instrument in the EU Council, but was outvoted (Council of Ministers, 11 March 2014, [link](#); Council of Ministers, 12 March 2014, [link](#)).

Money is paid to ‘align’ candidate countries’ laws ‘with EU laws and standards’ in order that they can join the EU. The Commission describes it as ‘an investment in the future of the EU’, which ‘creates incentives for EU future members’ (European Commission, 2016, [link](#)). The Commission is explicit that the funds are paid to prepare the countries ‘for the rights and obligations that come with EU membership’ (European Commission, 24 February 2016, [link](#)).

The total amount to be paid to these countries between 2014 and 2020 is €11.7 billion (Regulation 2014/231/EU, art. 15, [link](#)). Using HM Treasury figures for the total proportion of EU revenue accounted for by UK contributions, it is possible to calculate the UK’s total and annual payments into this fund. For consistency, we have used 2014 exchange rates.

Instrument for pre-accession assistance	
Budget (2014-2020) (€m)	€11,699
UK share (€m)	€1,471
UK share (£m)	£1,186
UK annual payment (£m)	£169.5

Source: Regulation 2014/231/EU, art. 15, [link](#); HM Treasury, December 2015, [link](#); HMRC, 6 April 2016, [link](#).

The table shows that the UK will pay £1.19 billion to the EU’s pre-accession assistance programme between 2014 and 2020, or £170 million each year.

In addition, the UK agreed to pay up to an additional £640 million to Turkey as part of the recent EU-Turkey deal. This deal has been struck with the stated aim of ‘re-energis[ing] the accession process’ of Turkey to the EU (European Council, 18 March 2016, [link](#)). The UK

will pay Turkey £250 million in bilateral assistance and will pay a further £97 million as part of EU payments to Turkey: £347 million in total between 2016 and 2017 (Turkey Refugee Facility: Written statement - HCWS582, 7 March 2016, [link](#); HM Treasury, December 2015, [link](#); HMRC, March 2016, [link](#)). A further €3 billion will be provided by the EU by 2018 (European Council, 18 March 2016, [link](#)). The UK's share of this payment will be at least £293 million (HM Treasury, December 2015, [link](#); HMRC, March 2016, [link](#)).

Combining commitments under the Instrument for Pre-Accession Assistance and obligations to Turkey under the recent deal, the UK's total payments to candidate countries will be £1.8 billion. The EU as a whole will be paying over €17.5 billion in total to candidate countries to join the EU.

Total UK payments to Turkey in the period 2014 to 2020 could be as high as £1.09 billion.

EK 6: DAVID CAMERON REPEATEDLY REFUSED TO ANSWER BASIC QUESTIONS ON TURKEY

Tarih: 19 Haziran 2016

Kaynak:

http://www.voteleavetakecontrol.org/david_cameron_repeatedly_refused_to_answer_basic_questions_on_turkey.html

Not: Orijinal web sitesi güncelliğini yitirdiği için (alan adı değişikliği nedeniyle), metin Internet Archive (Wayback Machine) üzerinden temin edilmiştir.

David Cameron repeatedly refused to answer basic questions on Turkey

June 19, 2016

Responding to David Cameron's appearance on Question Time, **Vote Leave Chief Executive Matthew Elliott** said:

'David Cameron repeatedly refused to say that he would veto Turkey joining the EU. That's because - in his own words - he is the "strongest possible advocate" of Turkey joining. He has said before that he is "angry" that it is taking too long for Turkey to join. The EU has recently accelerated talks with Turkey with David Cameron's support and UK taxpayers are sending £1 billion to Turkey to help them join. You cannot trust Cameron on Turkey.

'Cameron had no answers to people's legitimate concerns on immigration tonight and failed to set out how he would meet his manifesto pledge to bring the numbers back down to the tens of thousands while remaining in the EU. He had no answer on how we would fund the NHS to cope with higher levels of immigration.

'He has avoided speaking to the British public throughout the campaign because he knows that they do not believe him anymore on the EU. It showed tonight as he was openly mocked by the audience. If you don't believe Cameron's spin and want to take back control you need to Vote Leave on Thursday.'

Notes to editors

David Cameron refused, again, to veto Turkish accession to the EU or the continuation of accession talks, which he could do tomorrow.

- ***David Cameron strongly supports Turkish accession and has said he is ‘angry’ at the slow pace of Turkish accession.*** In 2010, Cameron said he was ‘angry’ at the slow pace of Turkish accession, that he was the ‘strongest possible advocate for EU membership’ for Turkey, and that ‘I want us to pave the road from Ankara to Brussels’ (Prime Minister’s Office, 27 July 2010, [link](#)). In 2014, he said that: ‘In terms of Turkish membership of the EU, I very much support that. That’s a longstanding position of British foreign policy which I support’ (Daily Telegraph, 9 December 2014, [link](#)).
- ***The EU is accelerating Turkish accession with unanimous support.*** In a press release issued on 15 June, the European Commission has announced that ‘The Commission tabled the Draft Common Position on Chapter 33 (financial and budgetary provisions) in the Council on 29 April, enabling the Council to decide on the opening of this Chapter by end of June. In addition, preparatory work continues at an accelerated pace to make progress on five Chapters’ (European Commission, 15 June 2016, [link](#)). The Commission issued a detailed statement on the rapidly accelerating progress of Turkish accession this morning. Part of this process will occur ‘at the end of June’, just after the public votes (European Commission, 15 June, 2016, [link](#)). On 18 March 2016, the European Council unanimously agreed that the EU should ‘re-energise the accession process’ and that Turkish acceleration should be ‘accelerated’ (European Council, 18 March 2016, [link](#)).
- ***The Government admitted it supported Turkish accession during the campaign.*** In April, the Europe Minister, David Lidington, said: ‘The UK supports Turkey’s EU accession process’ (Turkey: EU Accession: Written question - 33258, 14 April 2016, [link](#)).
- ***The British public will not get a vote on the accession of Turkey to the EU.*** The European Union Act 2011 allows the Government to ratify EU accession treaties without a referendum (European Union Act 2011, s. 4(4)(c), [link](#)). There was no referendum on the accession of Croatia to the EU in 2013 (European Union (Croatian Accession and Irish Protocol) Act 2013, s. 1, [link](#)).
- ***The Government opposes giving the British people a say.*** As the Minister for Europe, David Lidington, said in 2011: ‘A few years ago, 10 new member states

joined the European Union at the same time. I believe that their combined population then was 73 million, which is slightly greater than Turkey's population is now. I do not believe that anybody in this country argued at that time that a British referendum on those accessions was right' (Hansard, 24 January 2011, col. 123, [link](#)).

- ***We are paying billions to Turkey and other candidate countries to join.*** Turkey is set to receive £1 billion of UK funds to help prepare it for membership. The EU is paying €17.7 billion to Albania, Serbia, Turkey, Macedonia and Montenegro to join the EU. The UK is paying almost £1.8 billion to these five countries to join (Vote Leave, 27 April 2016, [link](#)). The new European Council building contains chairs and building space for Turkey when it joins (Daily Mail, May 2016, [link](#)).

Wages will rise if we Vote Leave as the leader of David Cameron's campaign admitted. 'Experts' such as the Bank of England and the Chancellor's former advisor agree.

- The Chairman of the IN campaign, Lord Rose of Monewden, has said that: 'the price of labour will go up' in the event of a vote to leave (Evidence to Treasury Committee, March 2016, [link](#)).
- The Bank of England has found that 'the immigrant to native ratio has a small negative impact on average British wages' (Bank of England, December 2015, [link](#)). The study found that 'immigrants in recent years are most predominant in low-skill occupations' (Bank of England, December 2015, [link](#)). The study concluded that: 'the biggest effect is in the semi/unskilled services sector, where a 10 percentage point rise in the proportion of immigrants is associated with a 2 percent reduction in pay' (Bank of England, December 2015, [link](#)).
- A BlackRock report in February co-written by Rupert Harrison, a former close advisor to the Chancellor, said leaving the EU could mean 'lower immigration [which] could make labour scarcer in the long run, pushing up wage costs' (BlackRock, February 2016, [link](#)).

David Cameron admitted 'we pay in more than we get out'. He was right.

- In 2014, the UK's gross contributions to the EU budget were £19,107 million, or £367 million per week (ONS, October 2015, tab 9.9, [link](#)). The Head of the UK

Statistics Authority, Sir Andrew Dilnot, has said 'Yes, the £19.1 billion figure is a legitimate figure for gross contributions... the official statistics are the £19.1 billion' (Evidence to Public Administration and Constitutional Affairs Committee, 26 April 2016, [link](#)).

- In 2015, the UK's net contribution was £10.6 billion (ONS, 31 March 2016, [link](#)).

The UK does not have a 'special status' in a 'reformed' EU. This is spin from David Cameron.

- This term is nowhere used in the Decision of the Heads of Government (European Council, 19 February 2016, [link](#)). It is simply spin.
- The Decision does not bind the European Court, which will continue to treat the UK as it treats every other member state. In 1979, it stated that 'the equality of Member States before Community law' was 'at the very root of the Community legal order' (Commission v United Kingdom [1979] ECR 419, para [12], [link](#)).
- The EU is fundamentally unchanged. Even if promised changes to the Treaties were made (and there is no guarantee of this), the Treaties would remain 99% the same as they were before the renegotiation (Vote Leave, February 2016, [link](#)).

David Cameron's deal is not legally-binding.

- In 1992, Denmark was promised - via exactly the same type of deal that the UK is now being offered - that EU citizenship would 'not in any way take the place of national citizenship. The question whether an individual possesses the nationality of a Member State will be settled solely by reference to the national law of the Member State concerned' (Edinburgh European Council, 12 December 1992, [link](#)). The Prime Minister, John Major, said the Danish deal was 'a legally binding decision' (John Major Doorstep Interview with Jacques Delors, 12 December 1992, [link](#)).
- Less than a decade later, the European Court broke this agreement, declaring EU citizenship would 'be the fundamental status of nationals of the Member States' (Grzelczyk [2001] ECR I-6193, [link](#)). It has now broken this promise on 80 occasions (Vote Leave, December 2015, [link](#)). In its Rottmann ruling, the European Court said that 'Member States must, when exercising their powers in the sphere of nationality,

have due regard to European Union law', blocking member states from automatically stripping national citizenship from criminals who acquire it fraudulently, in direct breach of the Danish deal (Rottmann [2010] ECR I-1449, [link](#)).

- The UK Supreme Court has said Rottmann is 'in the face of the clear language' of promises made to Denmark (Pham v Home Secretary [2015] UKSC 19, para [90], [link](#)).

Contrary to David Cameron's claims tonight, the Government has already accepted that its welfare changes are subject to further negotiation.

- After the renegotiation finished, the Commercial Secretary to the Treasury, Lord O'Neill of Gatley, conceded that: 'Details of the proposals for restricting in-work benefits for EU nationals will be subject to further negotiation and we cannot speculate on these'. The Minister was unable even to state which benefits the 'emergency brake' might apply to (Social Security Benefits: EU Nationals: Written question - HL5972, 22 February 2016, [link](#)).

David Cameron claims it is 'freedom of movement to work'. This is false.

- As early as 1991, the European Court held that the 'Treaty entails the right for nationals of Member States to move freely within the territory of the other Member States and to stay there for the purposes of seeking employment' (R v Immigration Appeal Tribunal, Ex parte Antonissen, 26 February 1991, [link](#)).
- This is still the case - in the last year alone 77,000 EU migrants came to the UK looking for a job (ONS, 26 May 2016, [link](#)). This despite the PM's promise in 2014 to stop this. In November 2014, the Prime Minister, David Cameron, promised that 'we want EU jobseekers to have a job offer before they come here... So let's be clear what all these changes taken together will mean. EU migrants should have a job offer before they come here' (JCB Staffordshire speech, 28 November 2014, [link](#)).

David Cameron has failed to meet his manifesto promises on child benefit and tax credits.

- The Conservative Manifesto promised: 'If an EU migrant's child is living abroad, then they should receive no child benefit or child tax credit, no matter how long they

have worked in the UK and no matter how much tax they have paid' (Conservative Manifesto 2015, p. 30, [link](#)).

- David Cameron's renegotiation will still allow the export of child benefit. The deal says new EU legislation could give member states 'an option to index such benefits to the conditions of the Member State where the child resides' (European Council, 19 February 2016, [link](#)). This also only applies to new claimants and makes clear the export of child benefit will continue.
- Cameron also promised that EU migrants would not be able to claim child benefit during their first four years in the UK. The 2015 Conservative Manifesto stated: 'We will insist that EU migrants who want to claim tax credits and child benefit must live here and contribute to our country for a minimum of four years' (Conservative Manifesto 2015, p. 30, [link](#)).
- Since child benefit, unlike certain tax credits, is not a 'non-contributory in-work benefit', it would appear the emergency brake will not apply to it, meaning the Conservative Manifesto has likely been broken (Social Security Contributions and Benefits Act 1992, s. 141, [link](#)).

Persons coming to the UK with EU law rights account for more than half of net migration.

- EU net migration in 2015 was 184,000. Non-EU net migration was 188,000.
- Family members of EU citizens who are third country nationals have a right to enter and reside in the UK under EU law (Directive 2004/38/EC, art. 3, [link](#)). In 2015, the Home Office issued 30,309 EEA family permits to persons outside the UK (Home Office, 3 March 2016, [link](#)). This is more than the difference between EU and non-EU net migration.
- In addition, the European Court has granted rights of residence in the UK to other third country nationals in several other high profile cases (see, for example, *Chen v Secretary of State for the Home Department* [2004] ECR I-9925, [link](#); *Carpenter v Secretary of State for the Home Department* [2002] ECR I-6279, [link](#); *Zambrano v Office national de l'emploi* [2011] ECR I-1177, [link](#)).

David Cameron's 'emergency brake' on migrants benefits will have no impact on migration, as many independent experts have confirmed.

- In December, one of the top three members of the independent Office for Budget Responsibility, Sir Stephen Nickell CBE, has said changes to migration would have 'not much' impact on migration (BBC News, 8 December 2015, [link](#)).
- Oxford University's Migration Observatory concluded that the proposed welfare reforms are 'unlikely' to 'lead to a large reduction in EU migration to the UK' (Oxford University Migration Observatory, 4 May 2016, [link](#)).

Public services are under pressure due to EU migration.

- ***The public want change.*** ICM polling shows that by 49% to 26%, the public think recent EU migration has been bad for the UK and that 58% would be unhappy if current levels continue. A majority of the public think recent EU migration has been bad for the NHS (55%), schools (58%) and housing (67%) (Daily Mail, 2 June 2016, [link](#)).
- ***David Cameron supports free movement.*** David Cameron has said: 'we should continue to support migration and free movement...I do not want us to get out of the idea of free movement... Let me be clear: I support the principle of free movement' (Hansard, 5 January 2016, cols 31, 35 & 37, [link](#)).
- ***Pressure on the NHS.*** In 2015-2016, NHS providers in England recorded a deficit of £2.45 billion, partly due to 'rising demand' (NHS Improvement, 26 May 2016, [link](#)). In March, 265,834 persons waited more than four hours in accident and emergency wards, up from 33,184 in August 2010. 12.7% of all persons attending A&E now wait for more than four hours (NHS England, April 2016, [link](#)).
- ***Pressure on schools.*** The Local Government Association has said that two-fifths of primary schools will be overcrowded by September this year, and that pressure from a rising population is reaching a 'tipping point' (BBC News, 3 April 2015, [link](#)).
- ***Pressure on housing.*** The 2011 census showed that 1.1 million households were overcrowded (ONS, 17 April 2014, [link](#)). The construction industry suggests that the UK is already '1 million homes short of the number it needs to meet its housing

needs' (Get Britain Building, 2016, [link](#)). If net migration continues at current levels, there is almost no chance of today's overcrowding or undersupply being addressed. Shelter has already noted that: 'Each year we build 100,000 fewer homes than we need, adding to a shortage that has been growing for decades' (KPMG/Shelter, 2014, [link](#)).

David Cameron used to accept you could control immigration without damaging the economy.

- In 2011, David Cameron said: 'what I'm trying to say today is, you know, those who say you can't control immigration without damaging the economy, that this is a forlorn hope, I really believe that's wrong. We can control immigration. We can do it in a way that doesn't damage the economy' (Speech on immigration, 10 October 2011, [link](#)).

EU migrants can claim unemployment benefit, despite David Cameron's claims.

- EU law gives EU nationals the same rights to jobseeker's allowance as UK nationals following a period of employment of a year in the UK, and an equivalent right for six months if they have been employed in the UK for less than a year (Directive 2004/38/EC, art. 7(3), [link](#); Immigration (European Economic Area) Regulations 2006, SI 2006/1003, reg. 6, [link](#)).
- There is no requirement under EU law to pay non-contributory cash benefits designed to provide subsistence to persons who entered the UK seeking work and who have never found it. However, that was clear before the Prime Minister began his renegotiation (Directive 2004/38/EC, art. 24(2), [link](#); Dano v Jobcenter Leipzig, Case C-333/13, [link](#); Jobcenter Berlin Neukölln v Nazifa Alimanovic, Case C-67/14, [link](#))

It is illegal under EU law to remove all jobseekers after six months and there is no mechanism for doing so, despite David Cameron's claims.

- *The Prime Minister promised that all jobseekers would be removed after six months and has claimed this has already been achieved.* In 2014, David Cameron promised that: '[I]f an EU jobseeker has not found work within six months, they will

be required to leave' (BBC News, 28 November 2014, [link](#)). In his Chatham House speech in November 2015, the Prime Minister said that this pledge had 'already been achieved' (Prime Minister's Office, 10 November 2015, [link](#)).

- ***The EU Treaties forbid the removal of all jobseekers after six months.*** In 1991, the European Court of Justice ruled that the Treaties forbid the removal of jobseekers from another EU member state regardless of the duration of their stay if 'the person concerned provides evidence that he is continuing to seek employment and that he has genuine chances of being engaged' (R v Immigration Appeal Tribunal, Ex parte Antonissen [1991] ECR I-745, operative para, [link](#)).
- ***The Free Movement Directive forbids the removal of all jobseekers after six months.*** The Free Movement Directive provides that: 'an expulsion measure may in no case be adopted against Union citizens or their family members if... the Union citizens entered the territory of the host Member State in order to seek employment. In this case, the Union citizens and their family members may not be expelled for as long as the Union citizens can provide evidence that they are continuing to seek employment and that they have a genuine chance of being engaged' (Directive 2004/38/EC, art. 14(4)(b), [link](#)).
- ***The Government admitted in December that many jobseekers could remain for longer than six months.*** The Home Office Minister, James Brokenshire, admitted in December that some EU migrants can 'keep the status of jobseeker for longer than six months' ('EU Nationals: Employment: Written question – 17574', 2 December 2015, [link](#)).
- ***There is no mechanism for monitoring whether or not jobseekers remain in the UK for over six months.*** In any event, EU law forbids systematic verification of whether EU citizens are lawfully resident in the UK. It states that 'this verification shall not be carried out systematically' (Directive 2004/38/EC, art. 14(2), [link](#)).

Cameron has broken his promise to fix free movement and to cut migration to the tens of thousands.

- In his 2014 conference speech, Cameron said: 'Numbers that have increased faster than we in this country wanted at a level that was too much for our communities, for

our labour markets. All of this has to change – and it will be at the very heart of my renegotiation strategy for Europe (Conservative Press Office, 1 October 2014, [link](#)).

- The 2010 Conservative Manifesto promised that ‘we will take steps to take net migration back to the levels of the 1990s – tens of thousands a year, not hundreds of thousands’ (Invitation to Join the Government of Britain, 2010, [link](#)).
- The 2015 Conservative Manifesto promised to ‘keep our ambition of delivering annual net migration in the tens of thousands, not the hundreds of thousands’ (Conservative Party, 2015, [link](#)).

David Cameron exaggerated the length of time it will take to negotiate a free trade deal with the EU.

- Oxford Economics has said that ‘an analysis of regional trade deals conducted over the past 20 years found an average duration of 28 months’ (Oxford Economics, 2016, [link](#)).
- There are many examples: the US-Australia free trade agreement (FTA) was concluded in less than two years (Library of Congress, 3 August 2003, [link](#); Australian Government, 2016, [link](#)); the Switzerland-China FTA was negotiated in a little over two years (Centre for Security Studies, February 2014, [link](#); Swiss State Secretariat for Economic Affairs, 2016, [link](#)); and the US-Canada FTA was negotiated in less than two years (Government of Canada, 2016, [link](#)).

The EU has failed to strike a free trade agreement with China.

- The EU has failed to negotiate a free trade agreement with China.
- Both Iceland (which has a population of less than half a million) and Switzerland have negotiated free trade agreements with China (Icelandic Ministry for Foreign Affairs, 15 April 2013, [link](#); Swiss State Secretariat for Economic Affairs, 2014, [link](#)).
- Australia has done so as well (Australian Government, 2016, [link](#)).

- The time between New Zealand beginning negotiations for a free trade agreement with China and the agreement's entry into force was just four years (New Zealand Government, 2016, [link](#)).

Leading car manufacturers have made clear that jobs and investment would not be affected if we Vote Leave.

- Tim Tozer, Chairman and Managing Director, of **Vauxhall Motors** has said: 'If this country would vote to leave the EU, would that trouble or concern us? There my answer is no because I don't think that in that event there would not be a trade agreement with what was left of the EU' (BBC Radio 4, *Today Programme*, 15 September 2015, [link](#)).
- Kevin Rose, board member, at **Bentley** has said: 'We made our plans, we've announced the investments ... and they were in full knowledge that there was a referendum so we believe in the UK ... Regardless [of the outcome], we think that the UK is a good place for investment' (*Reuters*, 17 September 2015, [link](#)).
- Karl-Thomas Neumann, Chief Executive of **Opel** has said: 'We have plants in Luton and Ellesmere port. We will not turn our back on England... life would carry on... We would continue to find ways to invest' (*Reuters*, 17 September 2015, [link](#)).
- Trevor Mann, Chief Performance Officer at **Nissan** has said: 'If there was a future trade agreement between the UK and EU then it wouldn't make a lot of difference' (*Financial Times*, 11 January 2016, [link](#)).
- Takahiro Hachigo, Chief Executive of **Honda**, has said: 'Honda remains firmly committed to car production in the UK and Europe. Our production activity in the UK plays a key role for our business in terms of providing products to the European market... and beyond' (*AutoExpress*, 1 October 2015, [link](#)).
- Akio Toyoda, Chief Executive of **Toyota**, has said: 'We want to deepen our roots to deliver ever better cars, so when that capsule is opened after 100 years, all can see we've built a truly British company.... I think a strong manufacturing workforce and parts supply chain are characteristic of the UK... I understand it was judging on those factors that we choose to put our first European plant in Britain' (*Financial Times*,

11 January 2016, [link](#)). Toyota does not even mention the EU in its corporate document giving its reasons for investing in the UK ([link](#))

- Carlos Ghosn, the chief executive of **Renault-Nissan**, has said: 'Whatever is the decision of the UK we will adapt to it. I don't think there is a reason to worry. We knew for many years that [an exit] was possible. So we'll deal with it' (*Guardian*, 21 January 2016, [link](#)).

David Cameron has previously accepted the UK could do fine outside the EU and that trade would continue.

- Claims about a shock and decline in trade which would hit the public finances have been disputed by David Cameron: 'If we were outside the EU altogether, we'd still be trading with all these European countries, of course we would ... Of course the trading would go on ... There's a lot of scaremongering on all sides of this debate. Of course the trading would go on' (*The Andrew Marr Show*, 6 January 2013, [link](#)).
- David Cameron has said: 'I also want to debunk an argument that is sometimes put around by those who say 'stay in Europe come what may'. Some people seem to say that really Britain couldn't survive, couldn't do okay outside the European Union. I don't think that is true. Let's be frank, Britain is an amazing country... The argument isn't whether Britain could survive outside the EU; of course it could' (Speech to the CBI, November 2015, [link](#)).

Economists have made serious errors before. Most supported the euro. The Bank of England supported the Exchange Rate Mechanism. This was a disaster.

- 65% of economists backed scrapping the pound (*The Economist*, 15 April 1999, [link](#)).
- In 1989, the Governor of the Bank of England, Robin Leigh-Pemberton, said that joining the ERM had 'a number of large potential advantages' (*Independent*, 27 July 1989, p. 26). When asked in 1990 whether the conditions for joining had been met, Mr Leigh-Pemberton said: 'Yes, I think so' (*Press Association*, 28 March 1990).

- The ERM caused interest rates to rise to 15%, lead to millions of households going into negative equity and unemployment reaching 2.9 million in 1993 (ONS, 16 December 2015, [link](#)).

David Cameron has claimed that leaving the EU could lead to conflict.

- In his British Museum speech, the Prime Minister claimed that: ‘Isolationism has never served this country well. Whenever we turn our back on Europe, sooner or later we come to regret it. We have always had to go back in, and always at a much higher cost. The serried rows of white headstones in lovingly-tended Commonwealth war cemeteries stand as silent testament to the price that this country has paid to help restore peace and order in Europe. Can we be so sure that peace and stability on our continent are assured beyond any shadow of doubt? Is that a risk worth taking? I would never be so rash as to make that assumption’ (British Museum speech, 9 May 2016, [link](#)).

The IN campaign’s previous rhetoric on immigration has been divisive.

- David Cameron said there is ‘a swarm of people coming across the Mediterranean, seeking a better life, wanting to come to Britain’ (*BBC News*, 30 July 2015, [link](#)).
- A Downing Street spokesman said that Home Office’s ‘go home’ advertising vans were acceptable (*BBC News*, 29 July 2013, [link](#)).
- Foreign Secretary Philip Hammond described migrants as ‘marauding’ (*Guardian*, 10 August 2015, [link](#)).
- Defence Secretary Michael Fallon said that we need ‘to see what we can do to prevent whole towns and communities being swamped by huge numbers of migrant workers. In some areas, particularly on the east coast, yes, towns do feel under siege from large numbers of migrant workers and people claiming benefits. It is quite right that we look at that. The original treaty when it was drawn up 50 years ago did not envisage these vast movements of people, and we are perfectly entitled to say this needs to be looked at again. We will put our proposal forward and we will look for support from other member states as well, including Germany’ (*SkyNews*, 26 October 2014, [link](#)).

- The Conservatives IN campaign has boasted of ‘the prevention of non-EU families being brought to Britain’ (*Daily Express*, 14 May 2016, [link](#)).

EK 7: BORIS JOHNSON: THE LIBERAL COSMOPOLITAN CASE TO VOTE LEAVE

Tarih: 9 Mayıs 2016

Kaynak:

http://www.voteleavetakecontrol.org/boris_johnson_the_liberal_cosmopolitan_case_to_vote_leave.html

Not: Orijinal web sitesi güncelliğini yitirdiği için, metin Internet Archive (Wayback Machine) üzerinden temin edilmiştir.

Boris Johnson: The liberal cosmopolitan case to Vote Leave

May 09, 2016

This morning Boris Johnson MP made the liberal cosmopolitan case to Vote Leave at the headquarters of the Vote Leave campaign.

The full speech:

(Check against delivery)

I am pleased that this campaign has so far been relatively free of personal abuse – and long may it so remain – but the other day someone insulted me in terms that were redolent of 1920s Soviet Russia. He said that I had no right to vote Leave, because I was in fact a “liberal cosmopolitan”.

That rocked me, at first, and then I decided that as insults go, I didn’t mind it at all – because it was probably true. And so I want this morning to explain why the campaign to Leave the EU is attracting other liberal spirits and people I admire such as David Owen, and Gisela Stuart, Nigel Lawson, John Longworth – people who love Europe and who feel at home on the continent, but whose attitudes towards the project of European Union have been hardening over time.

For many of us who are now deeply skeptical, the evolution has been roughly the same: we began decades ago to query the anti-democratic absurdities of the EU. Then we began to campaign for reform, and were excited in 2013 by the Prime Minister’s Bloomberg speech; and then quietly despaired as no reform was forthcoming. And then thanks to the referendum

given to this country by David Cameron we find that a door has magically opened in our lives.

We can see the sunlit meadows beyond. I believe we would be mad not to take this once in a lifetime chance to walk through that door because the truth is it is not we who have changed. It is the EU that has changed out of all recognition; and to keep insisting that the EU is about economics is like saying the Italian Mafia is interested in olive oil and real estate.

It is true, but profoundly uninformative about the real aims of that organization. What was once the EEC has undergone a spectacular metamorphosis in the last 30 years, and the crucial point is that it is still becoming ever more centralizing, interfering and anti-democratic.

You only have to read the Lisbon Treaty – whose constitutional provisions were rejected by three EU populations, the French, the Dutch and the Irish – to see how far this thing has moved on from what we signed up for in 1972. Brussels now has exclusive or explicit competence for trade, customs, competition, agriculture, fisheries, environment, consumer protection, transport, trans-European networks, energy, the areas of freedom, security and justice, and new powers over culture, tourism, education and youth. The EU already has considerable powers to set rates of indirect taxation across the whole 28-nation territory, and of course it has total control of monetary policy for all 19 in the eurozone.

In recent years Brussels has acquired its own foreign minister, its own series of EU embassies around the world, and is continuing to develop its own defence policy. We have got to stop trying to kid the British people; we have got to stop saying one thing in Brussels, and another thing to the domestic audience; we have got to stop the systematic campaign of subterfuge – to conceal from the public the scale of the constitutional changes involved. We need to look at the legal reality, which is that this is a continuing and accelerating effort to build a country called Europe.

Look at that list of Lisbon competences – with 45 new fields of policy where Britain can be outvoted by a qualified majority – and you can see why the House of Commons Library has repeatedly confirmed that when you add primary and secondary legislation together the EU is now generating 60 per cent of the laws passing through parliament.

The independence of this country is being seriously compromised. It is this fundamental democratic problem – this erosion of democracy - that brings me into this fight.

People are surprised and alarmed to discover that our gross contributions to the EU budget are now running at about £20bn a year, and that the net contribution is £10 bn; and it is not just that we have no control over how that money is spent.

No one has any proper control – which is why EU spending is persistently associated with fraud. Of course the Remain campaign dismisses this UK contribution as a mere bagatelle – even though you could otherwise use it to pay for a new British hospital every week. But that expense is, in a sense, the least of the costs inflicted by the EU on this country.

It is deeply corrosive of popular trust in democracy that every year UK politicians tell the public that they can cut immigration to the tens of thousands – and then find that they miss their targets by hundreds of thousands, so that we add a population the size of Newcastle every year, with all the extra and unfunded pressure that puts on the NHS and other public services.

In our desperation to meet our hopeless so-called targets, we push away brilliant students from Commonwealth countries, who want to pay to come to our universities; we find ourselves hard pressed to recruit people who might work in our NHS, as opposed to make use of its services – because we have absolutely no power to control the numbers who are coming with no job offers and no qualifications from the 28 EU countries. I am in favour of immigration; but I am also in favour of control, and of politicians taking responsibility for what is happening; and I think it bewilders people to be told that this most basic power of a state – to decide who has the right to live and work in your country – has been taken away and now resides in Brussels.

And, as I say, that is only one aspect of a steady attrition of the rights of the people to decide their priorities, and to remove, at elections, those who take the decisions. It is sad that our powers of economic self-government have become so straitened that the Chancellor of the Exchequer has to go around personally asking other finance ministers to allow him to cut VAT on tampons, and as far as I can see we still have not secured consent.

It is very worrying that the European Court of Justice – Luxembourg, not Strasbourg – should now be freely adjudicating on human rights questions, and whether or not this country has the right to deport people the Home Office believes are a threat to our security; and it is peculiar that the government is now straining at the gnat of the Convention and the Strasbourg court, whose rulings are not actually binding on UK courts, while swallowing

the camel of the 55-article charter of Fundamental rights, which is fully justiciable by the European Court in Luxembourg, when you consider that it is the rulings of this court that are binding and that must be applied by every court in this country, including parliament.

It is absurd that Britain – historically a great free-trading nation – has been unable for 42 years to do a free trade deal with Australia, New Zealand, China, India and America.

It is above all bizarre for the Remain campaign to say that after the UK agreement of February we are now living in a “reformed” EU, when there has been not a single change to EU competences, not a single change to the Treaty, nothing on agriculture, nothing on the role of the court, nothing of any substance on borders – nothing remotely resembling the agenda for change that was promised in the 2013 Bloomberg speech.

In that excellent speech the Prime Minister savaged the EU’s lack of competitiveness, its remoteness from the voters, its relentless movement in the wrong direction.

As he said -

‘The biggest danger to the European Union comes not from those who advocate change, but from those who denounce new thinking as heresy. In its long history Europe has experience of heretics who turned out to have a point.

‘More of the same will not see the European Union keeping pace with the new powerhouse economies. More of the same will not bring the European Union any closer to its citizens. More of the same will just produce more of the same - less competitiveness, less growth, fewer jobs.

‘And that will make our countries weaker not stronger.

That is why we need fundamental, far-reaching change.’

He was right then.

We were told that there had to be “fundamental reform” and “full-on” Treaty change that would happen “before the referendum” – or else the government was willing to campaign to Leave.

And that is frankly what the government should now be doing. If you look at what we were promised, and what we got, the Government should logically be campaigning on our side today.

We were told many times – by the PM, Home Sec and Chancellor - that we were going to get real changes to the law on free movement, so that you needed to have a job lined up before you could come here. We got no such change.

We were told that we would get a working opt-out from the Charter of Fundamental Human Rights – which by the way gives the European Court the power to determine the application of the 1951 Convention on Refugees and Asylum, as well as extradition, child protection and victims' rights. We got nothing.

We were told that we would be able to stop the Eurozone countries from using the EU institutions to create a fiscal and political union. Instead we gave up our veto.

The Five Presidents' report makes it clear that as soon as the UK referendum is out of the way, they will proceed with new structures of political and fiscal integration that this country should have no part in, but which will inevitably involve us, just as we were forced – in spite of promises to the contrary – to take part in the bail-out of Greece. They want to go ahead with new EU rules on company law, and property rights and every aspect of employment law and even taxation – and we will be dragged in.

To call this a reformed EU is an offence against the Trades Descriptions Act, or rather the EU Unfair Commercial Practices Directive that of course replaced the Trades Descriptions Act in 2008. The EU system is a ratchet hauling us ever further into a federal structure.

We have proved to ourselves time and again that we cannot change the direction. We cannot change the pace. We cannot interrupt the steady erosion of democracy, and given that we do not accept the destination it is time to tell our friends and partners, in a spirit of the utmost cordiality, that we wish to forge a new relationship based on free trade and intergovernmental cooperation.

We need to Vote Leave on June 23, and in the meantime we must deal with the three big myths that are peddled by the Remain campaign.

The first is the so-called economic argument. The Remainers accept that there is a loss of political independence, but they claim that this trade-off is economically beneficial.

The second argument we might broadly call the peace-in-Europe argument – that the EU is associated with 70 years of stability, and we need to stay in to prevent German tanks crossing the French border.

The third argument is more abstract, but potent with some people. It is that you can't really want to leave the EU without being in some way anti-European, and that the Remain camp therefore have a monopoly on liberal cosmopolitanism.

All three arguments are wholly bogus.

The most important mistake is to think that there is some effective and sensible trade-off between the loss of democratic control and greater economic prosperity. The whole thrust of the Remain argument is that there is a democratic cost, but an economic benefit – that if we accept that 60 per cent of our laws are made in Brussels, we will see some great boost in our trade and our exports and in the overall economic performance of the EU. This is turning out to be simply false.

The loss of democratic control is spiritually damaging, and socially risky – and the economic benefits of remaining subject to the Single Market law-making machine, as opposed to having access to the Single Market, are in fact very hard to detect.

What the government wants is for us to remain locked into the Single Market law-making regime, and to be exposed to 2500 new EU regulations a year. What we want is for Britain to be like many other countries in having free-trade access to the territory covered by the Single Market – but not to be subject to the vast, growing and politically-driven empire of EU law.

There is a good deal of evidence that this is the more sensible position to be in. Take the two relevant 20 year periods, before and after the creation of the Single Market, in other words from 1973 to 1992, and from 1992 to 2012.

Now when the single market dawned, we were told that it was going to be a great dynamo of job and wealth creation – 800 billion euros, the Cecchini report said, of extra European

GDP. We were told that it was going to send exports whizzing ever faster across borders. So what happened?

Did Britain export more to the rest of the EEC 11, as a result of the Single Market? On the contrary, the rate of growth slowed, as Michael Burrage has shown this year. British exports of goods were actually 22 per cent lower, at the end of the second 20 year period, than if they had continued to grow at the rate of the 20 years pre-1992. And before you say that this might be just a result of Britain's sluggish performance in the export of manufactured goods, the same failure was seen in the case of the 12 EEC countries themselves.

We were told that goods would start ping-ponging around the EEC as if in some supercharged cyclotron; and on the contrary, the rate of growth flattened again – 14.6 per cent lower than the previous 20 years when there was no single market.

So what was the decisive advantage to Britain, or any other country, of being inside this system, and accepting these thousands of one-size-fits-all regulations? In fact you could argue that many countries were better off being outside, and not subject to the bureaucracy. In the period of existence of this vaunted single market, from 1992 to 2011, there were 27 non-EU countries whose exports of goods to the rest of the EU grew faster than the UK's; and most embarrassingly of all – there were 21 countries who did better than the UK in exporting services to the other EEC 11.

So where was this great European relaunch that was supposed to be driven by the 1992 Single Market? In the 20 years since the start of the Single Market, the rate of growth in the EU countries has actually been outstripped by the non-EU countries of the OECD. It is the independent countries that have done better; and the EU has been a microclimate of scandalously high unemployment. This year the US is projected to grow by 2.4 per cent, China by 6.5 pc, NZ by 2 pc, Australia by 2.5 pc and India by 7.5 pc. The Eurozone – 1.5 per cent.

All that extra growth we were promised; all those extra jobs. The claims made for the Single Market are looking increasingly fraudulent. It has not boosted the rate of British exports to the EU; it has not even boosted growth in exports between the EU 12; and it has not stopped a generation of young people – in a huge belt of Mediterranean countries – from being thrown on to the scrapheap.

What has that corpus of EU regulation done to drive innovation? There are more patents from outside the EU now being registered at the EU patent office than from within the EU itself. The Eurozone has no universities within the top 20, and has been woefully left behind by America in the tech revolution – in spite of all those directives I remember from the 1990s about les reseaux telematiques; or possibly, of course, the EU has been left behind on tech precisely because of those directives.

There are plenty of other parts of the world where the free market and competition has been driving down the cost of mobile roaming charges and cut-price airline tickets – without the need for a vast supranational bureaucracy enforced by a supranational court.

I hear again the arguments from the City of London, and the anxieties that have been expressed. We heard them 15 years ago, when many of the very same Remainers prophesied disaster for the City of London if we failed to join the euro. They said all the banks would flee to Frankfurt. Well, Canary Wharf alone is now far bigger than the Frankfurt financial centre – and has kept growing relentlessly since the crash of 2008.

As for the argument that we need the muscle of EU membership, if we are to do trade deals – well, look, as I say, at the results after 42 years of membership. The EU has done trade deals with the Palestinian authority and San Marino. Bravo. But it has failed to conclude agreements with India, China or even America.

Why? Because negotiating on behalf of the EU is like trying to ride a vast pantomime horse, with 28 people blindly pulling in different directions. For decades deals with America have been blocked by the French film industry, and the current TTIP negotiations are stalled at least partly because Greek feta cheese manufacturers object to the concept of American feta. They may be right, aesthetically, but it should not be delaying us in this country.

Global trade is not carried on by kind permission of people like Peter Mandelson. People and businesses trade with each other, and always will, as long as they have something to buy and sell.

But it is notable that even when the EU has done a trade deal, it does not always seem to work in Britain's favour. In ten out of the last 15 deals, British trade with our partners has actually slowed down, rather than speeded up, after the deal was done.

Is that because of some defect in us, or in the deal? Could it be that the EU officials did not take account of the real interests of the UK economy, which is so different in structure from France and Germany? And might that be because the sole and entire responsibility for UK trade policy is in the hands of the EU commission – a body where only 3.6 per cent of the officials actually come from this country?

In trying to compute the costs and benefits of belonging to the Single Market, we should surely add the vast opportunity cost of not being able to do free trade deals with the most lucrative and fastest-growing markets in the world – because we are in the EU.

When you consider that only 6 per cent of UK business export to the EU 28; and when you consider that 100 per cent of our businesses – large and small – must comply with every jot and tittle of regulation; and when you consider that the costs of this regulation are estimated at £600m per week, I am afraid you are driven to the same conclusion as Wolfgang Munchau, the economics commentator of the FT, who said, “whatever the reasons may be for remaining in the EU, they are not economic.”

And so I return to my point; that we must stop the pretence. This is about politics, and a political project that is now getting out of control. To understand our predicament, and the trap we are in, we need to go back to the immediate post-war period, and the agony and shame of a broken continent.

There were two brilliant Frenchmen – a wheeler-dealing civil servant with big American connexions called Jean Monnet, and a French foreign minister called Robert Schuman. They wanted to use instruments of economic integration to make war between France and Germany not just a practical but a psychological impossibility.

It was an exercise in what I believe used to be called behavioural therapy; inducing a change in the underlying attitudes by forcing a change in behaviour. Their inspired idea was to weave a cat’s cradle of supranational legislation that would not only bind the former combatants together, but create a new sensation of European-ness.

As Schuman put it, “Europe will be built through concrete achievements which create a de facto solidarity.” Jean Monnet believed that people would become “in mind European”, and that this primarily functional and regulatory approach would produce a European identity and a European consciousness.

Almost 60 years after the Treaty of Rome, I do not see many signs that this programme is working. The European elites have indeed created an ever-denser federal system of government, but at a pace that far exceeds the emotional and psychological readiness of the peoples of Europe. The reasons are obvious.

There is simply no common political culture in Europe; no common media, no common sense of humour or satire; and – this is important – no awareness of each other's politics, so that the European Union as a whole has no common sense of the two things you need for a democracy to work efficiently. You need trust, and you need shame. There is no trust, partly for the obvious reason that people often fail to understand each other's languages. There is no shame, because it is not clear who you are letting down if you abuse the EU system.

That is why there is such cavalier waste and theft of EU funds: because it is everybody's money, it is nobody's money.

If you walk around London today, you will notice that the 12 star flag of the EU is flying all over the place. That is because this is Schuman day. It is the birthday of the founder of this project, and the elites have decreed that it should be properly marked.

Do we feel loyalty to that flag? Do our hearts pitter-patter as we watch it flutter over public buildings? On the contrary. The British share with other EU populations a growing sense of alienation, which is one of the reasons turn-out at European elections continues to decline.

As Jean-Claude Juncker has himself remarked with disapproval, “too many Europeans are returning to a national or regional mindset”. In the face of that disillusionment, the European elites are doing exactly the wrong thing. Instead of devolving power, they are centralizing.

Instead of going with the grain of human nature and public opinion, they are reaching for the same corrective behavioural therapy as Monnet and Schuman: more legislation, more federal control; and whenever there is a crisis of any kind the cry is always the same. “More Europe, more Europe!”

What did they do when the Berlin wall came down, and the French panicked about the inevitability of German unification? “More Europe!” And what are they saying now, when the ensuing single currency has become a disaster? “More Europe!”

They persist in the delusion that political cohesion can be created by a forcible economic integration, and they are achieving exactly the opposite. What is the distinctive experience of the people of Greece, over the last eight years? It is a complete humiliation, a sense of powerlessness. The suicide rate has risen by 35 per cent; life expectancy has actually fallen. Youth unemployment is around 50 per cent. It is an utter disgrace to our continent.

That is what happens when you destroy democracy. Do the Greeks feel warmer towards the Germans? Do they feel a community of interest? Of course not.

In Austria the far-right have just won an election for the first time since the 1930s. The French National Front are on the march in France, and Marine le Pen may do well in the Presidential elections. You could not say that EU integration is promoting either mutual understanding or moderation, and the economic consequence range from nugatory to disastrous.

The answer to the problems of Europe today is not “more Europe”, if that means more forcible economic and political integration. The answer is reform, and devolution of powers back to nations and people, and a return to intergovernmentalism, at least for this country – and that means Vote Leave on June 23.

And of course there will be some in this country who are rightly troubled by a sense of neighbourly duty. There are Remainers who may agree with much of the above; that the economic advantages for Britain are either overstated or non-existent. But they feel uneasy about pulling out of the EU in its hour of need, when our neighbours are in distress; and at this point they deploy the so-called “Peace in Europe” argument: that if Britain leaves the EU, there will be a return to slaughter on Flanders Fields.

I think this grossly underestimates the way Europe has changed, and the Nato guarantee that has really underpinned peace in Europe. I saw the disaster when the EU was charged with sorting out former Yugoslavia, and I saw how Nato sorted it out.

And it understates the sense in which it is the EU itself, and its anti-democratic tendencies that are now a force for instability and alienation.

Europe faces twin crises of mass migration, and a euro that has proved a disaster for some member states; and the grim truth is that the risks of staying in this unreformed EU are intensifying and not diminishing.

In the next six weeks we must politely but relentlessly put the following questions to the Prime Minister and to the Remain campaign...

- 1) How can you possibly control EU immigration into this country?
- 2) The Living Wage is an excellent policy, but how will you stop it being a big pull factor for uncontrolled EU migration, given that it is far higher than minimum wages in other EU countries?
- 3) How will you prevent the European Court from interfering further in immigration, asylum, human rights, and all kinds of matters which have nothing to do with the so-called Single Market?
- 4) Why did you give up the UK veto on further moves towards a fiscal and political union?
- 5) How can you stop us from being dragged in, and from being made to pay?

The answer is that the Remain campaign have no answers to any of these questions, because they are asking us to remain in an EU that is wholly unreformed, and going in the wrong direction.

If we leave on June 23, we can still provide leadership in so many areas. We can help lead the discussions on security, on counter-terrorism, on foreign and defence policy, as we always have. But all those conversation can be conducted within an intergovernmental framework, and without the need for legal instruments enforced by the European Court of Justice. We will still be able to cooperate on the environment, on migration, on science and technology; we will still have exchanges of students.

We will trade as much as ever before, if not more. We will be able to love our fellow Europeans, marry them, live with them, share the joy of discovering our different cultures and languages – but we will not be subject to the jurisdiction of a single court and legal system that is proving increasingly erratic and that is imitated by no other trading group.

We will not lose influence in Europe or around the world – on the contrary, you could argue we will gain in clout. We are already drowned out around the table in Brussels; we are

outvoted far more than any other country – 72 times in the last 20 years, and ever more regularly since 2010; and the Eurozone now has a built-in majority on all questions.

We will recapture or secure our voice – for the 5th biggest economy in the world – in international bodies such as the WTO or the IMF or the CITES, where the EU is increasingly replacing us and laying a claim to speak on our behalf. If you want final and conclusive proof of our inability to “get our way” in Brussels – and the contempt with which we will be treated if we vote to Remain – look again at the UK deal and the total failure to secure any change of any significance.

Above all – to get to the third key point of the Remainers – if we leave the EU we will not, repeat not, be leaving Europe. Of all the arguments they make, this is the one that infuriates me the most. I am a child of Europe. I am a liberal cosmopolitan and my family is a genetic UN peacekeeping force.

I can read novels in French and I can sing the Ode to joy in German, and if they keep accusing me of being a Little Englander, I will. Both as editor of the Spectator and Mayor of London I have promoted the teaching of modern European languages in our schools. I have dedicated much of my life to the study of the origins of our common – our common -European culture and civilization in ancient Greece and Rome.

So I find it offensive, insulting, irrelevant and positively cretinous to be told – sometimes by people who can barely speak a foreign language – that I belong to a group of small-minded xenophobes; because the truth is it is Brexit that is now the great project of European liberalism, and I am afraid that it is the European Union – for all the high ideals with which it began, that now represents the ancien regime.

It is we who are speaking up for the people, and it is they who are defending an obscurantist and universalist system of government that is now well past its sell by date and which is ever more remote from ordinary voters.

It is we in the Leave Camp – not they – who stand in the tradition of the liberal cosmopolitan European enlightenment – not just of Locke and Wilkes, but of Rousseau and Voltaire; and though they are many, and though they are well-funded, and though we know that they can call on unlimited taxpayer funds for their leaflets, it is we few, we happy few who have the inestimable advantage of believing strongly in our cause, and that we will be vindicated by

history; and we will win for exactly the same reason that the Greeks beat the Persians at Marathon – because they are fighting for an outdated absolutist ideology, and we are fighting for freedom.

That is the choice on June 23

It is between taking back control of our money – or giving a further £100bn to Brussels before the next election

Between deciding who we want to come here to live and work – or letting the EU decide

between a dynamic liberal cosmopolitan open global free-trading prosperous Britain, or a Britain where we remain subject to a undemocratic system devised in the 1950s that is now actively responsible for low growth and in some cases economic despair

between believing in the possibility of hope and change in Europe – or accepting that we have no choice but to knuckle under

It is a choice between getting dragged ever further into a federal superstate, or taking a stand now

Vote Leave on June 23, and take back control of our democracy.

EK 8: BORIS JOHNSON: THE ONLY WAY TO TAKE BACK CONTROL OF IMMIGRATION IS TO VOTE LEAVE ON 23 JUNE

Tarih: 26 Mayıs 2016

Kaynak:

http://www.voteleavetakecontrol.org/boris_johnson_the_only_way_to_take_back_control_of_immigration_is_to_vote_leave_on_23_june.html

Not: Orijinal web sitesi güncelliğini yitirdiği için (alan adı değişikliği nedeniyle), metin Internet Archive (Wayback Machine) üzerinden temin edilmiştir.

Boris Johnson: The only way to take back control of immigration is to Vote Leave on 23 June

May 26, 2016

STATEMENT BY BORIS JOHNSON ON IMMIGRATION STATISTICS, 26 MAY

Last year, 270,000 people came to this country from the EU and net migration was 184,000. That means we are adding a population the size of Oxford to the UK every year just from EU migration.

Since 2004, 1.25 million people have been added to the population due to EU migration. That is bigger than the city of Birmingham.

I've always championed the great benefits that can come from immigration. I am the proud descendant of immigrants. I've seen how as Mayor of a great capital city, London has benefited in so many ways from migration. As Mayor I argued consistently for a more sensible visa policy that would welcome talented people from across the globe, people recruited on the basis of their skills.

Britain benefits from cultural influences from abroad, I'm pro-immigration, but above all I'm pro controlled immigration. People of all races and backgrounds in the UK are genuinely concerned about uncontrolled immigration and the pressure it's placing on local services. People have every right to question why we can't control our borders. We need to answer those concerns by taking back control of those borders.

But we must also face the fact that the system has spun out of control. We cannot control the numbers. We cannot control the terms on which people come and how we remove those who

abuse our hospitality. This puts huge pressure on schools, hospitals and housing. It is exploited by some big companies that use immigration to keep wages down - and it is striking that the pay packets of FTSE 100 chief executives are now 150 times the average pay of people in their firms.

Worst of all, it is terrible for our democracy. People have watched Prime Minister after Prime Minister make promises on immigration that cannot be met because of the EU and this has deeply damaged faith in our democratic system.

The Prime Minister repeatedly promised that he would get a grip of this. The government told us that it would 'keep our ambition of delivering annual net migration in the tens of thousands'. We were told that economic migrants from the EU would need to prove they had a job offer to come here - a pledge made by the Prime Minister, the Home Secretary and the Chancellor.

I am afraid that Brussels sent them packing, and in fact 77,000 have come since the Prime Minister made that promise.

The Government has failed because of the simple reality that inside the EU we cannot control immigration - it is literally impossible because we have no choice but to accept the principle of free movement and the European Court has ultimate control over our immigration policy. This has led to the absurd situation in which we stop highly qualified people coming from around the world who could contribute enormously to our society because we cannot stop millions of unskilled people coming here from the EU.

Even worse, the Prime Minister's deal has given away control of immigration and asylum forever. His deal does nothing to solve this crisis and has not brought back a single power for the UK. The rogue European Court now controls not just immigration policy but how we implement asylum policy under the Charter of Fundamental Rights.

And, on top of all of this, new countries are in the queue to join the EU and the EU is extending visa-free travel to the border of Syria and Iraq. It is mad.

If you vote IN on 23 June, you are kissing goodbye permanently to control of immigration. You are voting for the current situation not only to continue but to get worse. You are voting for the European Court to be in charge of immigration and asylum policy permanently. You are giving away any chance of democratic legitimacy for immigration policy.

The only way to take back control of immigration is to Vote Leave on 23 June. The public should be able to vote for those who make the laws of this country including on immigration. It is intolerable to continue without democratic consent for Britain's immigration policy.

That will be best for our public services, particularly the NHS. It will also allow us to have a fairer immigration system that is better for Britain, stops discriminating on the basis of where you come from, and instead allows us to pick people on the basis of skills.

Imagine how much stronger we will be, and how much more respected in the world, when we have an immigration policy that stops discriminating on the basis of whether you are an EU citizen and instead selects people on the basis of their contribution to this country.

The British public support immigration but they want it controlled by those who they elect. They are generous but feel their generosity has been abused. They are right. On the 23 June they will get their chance to take back control.

That's the safer choice.

EK 9: VOTING TO STAY IN THE EU IS THE RISKY OPTION

Tarih: 6 Haziran 2016

Kaynak:

http://www.voteleavetakecontrol.org/voting_to_stay_in_the_eu_is_the_risky_option.html

Not: Orijinal web sitesi güncelliğini yitirdiği için (alan adı değişikliği nedeniyle), metin Internet Archive (Wayback Machine) üzerinden temin edilmiştir.

Voting to stay in the EU is the risky option

June 06, 2016

Michael Gove, Boris Johnson, Gisela Stuart and John Longworth have today highlighted the risks of voting to stay in the EU, and why it is the safer choice to Vote Leave on 23 June.

They will point to the dangers of continued EU membership to our economy, security, democracy and borders.

Accompanying their speeches, Vote Leave has published “A ‘remain’ vote: the dangerous choice for prosperity, security, and democracy.”

Executive Summary

A vote to stay is not a vote for the status quo. It is a vote to lock Britain permanently in a broken system with ‘free movement’, a dysfunctional euro, and a permanent voting majority for the Eurozone.

The Eurozone has severe economic problems and is falling behind Asia and America.

- It has high unemployment, high debts, and low growth.
- It has a rapidly ageing population and large unfunded public sector pension liabilities.
- It has failed to develop the vital networks between world-class universities (of which it has none in the top 20), entrepreneurs, and venture capital, so it is failing to lead in new fields such as machine intelligence, biological engineering and advanced manufacturing.
- Its institutions are broken and cannot cope with the euro’s crisis.

The Eurozone crisis means that **we will be paying the bills for the Eurozone's failure.**

- We will pay the bills for a higher EU budget. The EU budget is designed to demand more and more money from successful economies. The UK will be penalised for its relative success.
- Under EU law, we will be liable for Eurozone bailouts (Article 122(2) of TFEU).
- The EU also has spending commitments that amount to €217 billion, of which the UK can expect to provide €27 billion. The EU's unpaid obligations threaten the UK with an extra £2.4 billion bill after the referendum.
- Nothing in David Cameron's deal protects us from this triple whammy for UK taxpayers.

If we stay **we will give away control of immigration permanently.**

- David Cameron's deal does nothing to stop free movement. EU inward migration is already at a record high of 270,000. It will grow and we won't be able to control it.
- David Cameron has promised to reduce immigration to the 'tens of thousands' but he knows that this is impossible under EU law. This is corrosive of public trust in democratic politics.
- The EU is already opening up visa-free travel to the borders of Syria and Iraq. This is dangerous for our economy, public services, and security.
- The EU recently announced an 'acceleration' of the accession process for Turkey.
- UK taxpayers are already paying five new countries, including Albania and Turkey, nearly £2 billion to speed up their accession.
- David Cameron says he is 'angry' at the delays to Turkey joining and that he wants to 'pave the road' from Ankara. It is official UK Government policy for Turkey to join as soon as possible. It is also official UK Government policy not to have a referendum on accession.

- When these countries join, we can expect over 5 million extra people to settle in the UK.
- The Bank of England has calculated that a 10% increase in migration results in a 2% decline in wages for the lowest paid.
- Nothing in David Cameron's deal protects us from these dangers. He promised that EU migrants would need to have a job offer but he did not ask for this change to the Treaties. The living wage policy combined with free movement will make these problems even worse.

The EU's official plan is not to change direction, it is to take even more powers from Britain.

- The Eurozone already has a permanent voting majority in the EU system.
- The official plan - the Five Presidents' Report - is to use the 'Single Market' system to transfer more powers to Brussels.
- The next phase of the plan is another Treaty and another transfer of powers including over taxes.
- It also plans to remove the UK's representation in international bodies, reducing our influence. This is already happening.
- Nothing in David Cameron's deal protects us from these dangers. In fact, his deal made things worse by surrendering our veto over further transfers of power to the EU.

The EU and rogue European Court are dangerous for our security.

- The Commission and the rogue European Court have already taken control of many aspects of UK border policy e.g. the European Court has ruled that the UK cannot require persons purporting to be EU citizens to have a document issued by the British Government, despite widespread cheating of identification papers.
- The Charter of Fundamental Rights gives the Court the power to take control of almost anything it wants. It has already asserted control of our intelligence services.

It has already stopped us deporting dangerous people. The ECJ now has ultimate control of UK asylum policy since the crucial 1951 UN Convention on asylum was incorporated in the Charter, so the ECJ is in charge of interpreting whether UK law is consistent with it.

- EU rules have already made it easy for murderers and terrorists to access the UK and stopped us deporting criminals, making us less safe.
- If we remain, the EU plans a European army (cf. [this video](#)).
- Nothing in David Cameron's deal protects us from these dangers. There are no mechanisms to stop us losing power and money remorselessly month after month to the Commission and the rogue European Court.

In a [speech](#) on 9 May 2016, Boris Johnson set out the five key questions that the 'IN' campaign need to answer about the risks associated with a 'remain' vote.

- 1) How can you possibly control EU migration into this country?
- 2) The living wage is an excellent policy, but how will you stop it being a big pull factor for uncontrolled EU migration, given that it is far higher than minimum wages in other EU countries?
- 3) How will you prevent the European Court of Justice from interfering further in immigration, asylum, human rights, and all kinds of matters which have nothing to do with the so-called 'single market'?
- 4) Why did you give up the UK veto on further moves towards a fiscal and political union?
- 5) How can you stop us from being dragged in, and from being made to pay?

None of these questions have been answered by the 'IN' campaign or by the Prime Minister and Chancellor. This paper sets out how remaining in the EU is the riskier option:

- 1) The Eurozone is broken.
- 2) The EU will demand more of our money.

3) Migration will continue out of control and without democratic legitimacy.

4) The EU is already planning to take more power away from Britain.

It is safer to Vote Leave and take back control on 23 June.

The full document can be read [here](#).

Speeches

Vote Leave chair Gisela Stuart explained how uncontrolled migration will put further pressure on our public services and have a negative impact on those on the lowest incomes:

'For them, the Bank of England has calculated that every 10% increase in migration leads to a 2% fall in wages.

They are the ones who have to worry most if they can get a doctor's appointment, a school place or a home--and who face the constant undercutting of their wages by migrant workers.

While we remain the EU, they can only look forward to more of the same.'

Justice Secretary Michael Gove highlighted how the EU weakens our national security, undermines NATO and that the rogue European Court of Justice takes powers away from the UK by driving its political agenda of further European integration:

'The European Court of Justice is not a normal court, as we in Britain understand and have understood courts for centuries. It is not overseen by independent judges who seek to interpret and enforce laws agreed by a democratically-elected legislature.

It is a court with a fundamentally political agenda - to further the cause of European integration no matter what democratically elected legislatures think. Indeed the ECJ can over-rule Parliament and strike down our laws, forcing us to accept its rulings...

...They have consistently thwarted efforts by successive Home Secretaries to deport criminals and terrorists who endanger Britain.

They consistently take a fundamentalist view of freedom of movement so that even outside the Schengen arrangement we are constrained in deciding who can and cannot enter or stay in Britain.'

Boris Johnson pointed to the links between the arguments about democracy and economics, stating that the amount of control we have given over to the EU is having ‘disastrous economic consequences’ for both the UK and the EU:

‘It is a myth and a delusion to think that we can somehow gain greater prosperity by bartering away our freedom and our democracy. In fact, we can see at every stage how the loss of democratic control is turning into an economic disaster.

There is nowhere else that is engaged in anything like this experiment, of trying to fuse countries into a giant political entity; and in its centralising tendencies the European project is going against the tide of events and history.

The risks of remaining in this over-centralising, over-regulating job-destroying machine are becoming more and more obvious, which is why I believe we are winning the arguments today.

It is time to take back control, and speak for freedom in Britain and around the whole of the EU.’

John Longworth, chair of the Vote Leave Business Council and former Director General of the British Chambers of Commerce, explained how further eurozone integration creates real economic risks for the UK:

‘To try and safeguard the future of the single currency, the eurozone will need to consolidate into what looks very like a single state; financial, economic, legal and political integration. The plans have already been sketched out in some detail.

It will be driven by a mercantilist Germany benefiting greatly from the euro, which means its exports are significantly underpriced. This has come at the expense of other eurozone members, especially in southern Europe. It has "beggared its neighbours".

If we in the UK, remain as part of that setup, we will be on the margins, paying the bills, burdened by the regulations, with no say and, most importantly, no freedom to control our own economy.’

The full speeches can be read below

Gisela Stuart - The Risks of Remain - Immigration

When the Prime Minister appeared on television last Thursday night to argue for Remain, he had some awkward moments.

But nothing made him look uncomfortable quite like talking about immigration

He couldn't explain why he wasn't able to meet his pledge to get net migration below 100,000.

The best hope, he said, was if thousands of British people emigrate.

So there it is.

David Cameron's vision for managing migration is to hope the British get out.

What an admission of defeat --- not just for his careless pledge, but for the country.

In a sense he is right, though.

Migration from Europe is uncontrolled.

And the grave risk of Remain is that it will always be uncontrollable and be without consent.

That means a future of:

- Growing Brussels control over our borders.
- Mass migration speeding up.
- Pressure heaped on public services.
- And the people who are hardest-hit will be those who can least afford it. Cameron offered not a glimmer of light for them.

Last year, Britain saw record net migration of more than 180,000 from the EU.

What's happening on the continent is raising the pressure.

The single currency is a job-destruction machine.

Wide areas are trapped in a high-debt, low growth cycle and face decades of austerity and unemployment.

In Greece, more than half young people are jobless.

Economic migrants will flee the eurozone in growing numbers, many of them to Britain.

The pressure of migration into Europe from beyond is compounding the risk.

Last year more than a million people moved into the continent answering the invitation issued by Angela Merkel. She did so without consulting her voters or other EU countries.

They arrived with minimal checks, no one really knows their backgrounds.

Once they have a passport or an ID card from an EU country they will be free to come to Britain.

The scenes in the Mediterranean, bodies washing up on beaches by the hundred, are a human tragedy

The determination to rip down borders in defiance of popular opinion has fuelled the rise of far-right politicians.

Free movement without consent is dangerous and a risk to stability.

In Britain, the impact is felt above all by those on the lowest incomes.

For them, the Bank of England has calculated that every 10% increase in migration leads to a 2% fall in wages.

They are the ones who have to worry most if they can get a doctor's appointment, a school place or a home--and who face the constant undercutting of their wages by migrant workers.

While we remain the EU, they can only look forward to more of the same.

Or worse.

Nearly ninety million people in Turkey and four Balkan countries are being lined up for free movement followed by EU membership.

Average earnings in Albania are only 13% of what they are in Britain - and less than a fifth of the £9 an hour that the National Living Wage will reach in 2020.

It's a policy I support, but with uncontrolled migration it will make life worse for people on the lowest incomes.

If those countries join, EU migration is forecast to go over 400,000 a year by 2030, that is a city the size of Bristol every 12 months.

Meanwhile, control of our borders will ebb away to Brussels.

Unaccountable EU judges already stop us turning away criminals or people who come here without a job, despite Cameron saying he could win curbs to unrestricted freedom of movement.

The judges are now extending their power so they control immigration to Britain from outside the EU. The EU is deciding our asylum policy, including telling us who qualifies as a refugee.

I don't want to shut the doors.

I am an immigrant who came to Britain from Germany in 1974 and I ended up an MP and a government minister.

But Britain's openness is being tested as never before.

While we remain in the EU, no one can be held accountable for the shambles.

But when the British people take back control on June 23, we will design a migration system fit for our economy.

Regardless of where people have been born, we can then accept them on a points-based system that recognises the skills we need.

In an age of mass migration more than ever, we need to control our borders.

The decision on 23rd June will shape our future as a country for the next generation. It goes well beyond who might or might not be the next incumbent in No 10.

Let's not just throw up our hands -- which is just about all we are allowed to do while we stay in the EU.

Let's take back control and Vote Leave.

Michael Gove - The Risks of Remain - Security

The European Union was born of a desire to banish conflict from our continent. The ambition was noble.

And I admire the idealism of those in the post-war years who wished to see democracy secured in Europe.

I particularly admire those great pragmatists like Winston Churchill, Ludwig Erhard and Charles de Gaulle who recognised that peace and stability depended on a democratic culture taking root at the level of nation states.

But it is very hard to be idealistic about the reality of the European Union today. Far from entrenching democracy, it works to frustrate the democratic will of Europe's peoples while its own structures are unaccountable and anti-democratic.

And far from providing greater security, the institutions of the European Union are undermining our citizens' safety.

That's because Europe's leaders have put the pursuit of ideology ahead of thinking pragmatically about our security.

They have pursued projects like the single currency and the borderless Schengen zone which have weakened our continent's resilience.

The euro has created economic weakness and an inability properly to increase funding for intelligence, policing and defence at a time of grave global danger.

The eurozone has also produced economic hardship and in the process fostered the growth of extremist parties and movements which have made the formation of stable governments more difficult - from Spain to Ireland.

The borderless Schengen zone, meanwhile, without proper passport checks, "abets terrorists".

That isn't just my view – but the view of Ronald Noble, Interpol's secretary general from 2000 to 2014.

Schengen has weakened our guard against terrorists, drug smugglers, human traffickers and other criminals and still many of Europe's leaders defend it – proving that for many of the continent's political elite the drive to create a United States of Europe will always overcome common sense.

And don't think for one moment that they have finished with their ambitions to create "more Europe".

If we vote to Remain then we will have signed up for the project's forward march. And the plans which have been held back during the renegotiation and referendum will be brought forward - without our now being able to escape.

As The Times has reported, a European army is the next big project.

Jean-Claude Juncker, President of the European Commission, has said as much.

So have the German defence and foreign ministers.

It will not happen tomorrow but a European army should worry us for at least two big reasons.

One: it will be used as an excuse by nation states who already don't spend enough on defence to spend even less.

Only Britain, Estonia, Greece and Poland - of NATO's EU members - currently spend the NATO minimum target of 2% of GDP.

Setting up a rival to NATO is a risk we simply shouldn't take.

The North Atlantic alliance has underwritten our defence because the USA with its huge military might is a member.

We should be strengthening NATO, not seeking to set up an inferior alternative.

The risks to our security if we Remain are why so many distinguished veterans - from Sir Michael Rose to Colonel Richard Kemp, Major General Julian Thompson to Rear Admiral Chris Parry - believe we should vote to Leave.

But even more important than avoiding future dangers is countering those which are clear and present.

And that means freeing ourselves from the jurisdiction of the rogue European Court of Justice.

The European Court of Justice is not a normal court, as we in Britain understand and have understood courts for centuries. It is not overseen by independent judges who seek to interpret and enforce laws agreed by a democratically-elected legislature.

It is a court with a fundamentally political agenda - to further the cause of European integration no matter what democratically elected legislatures think. Indeed the ECJ can over-rule Parliament and strike down our laws, forcing us to accept its rulings.

On 101 occasions since we joined the then European Economic Community in 1973 we have lost cases before the Court.

That will not change if we Remain – if anything it will accelerate.

As the former head of MI6, Sir Richard Dearlove, has pointed out, European judges threaten our security on at least three fronts.

They have consistently thwarted efforts by successive Home Secretaries to deport criminals and terrorists who endanger Britain.

They consistently take a fundamentalist view of freedom of movement so that even outside the Schengen arrangement we are constrained in deciding who can and cannot enter or stay in Britain.

With a significant number of terrorists, who have been training and fighting alongside Isis, now back in Europe and able to move freely across much of the continent that issue could hardly be more live.

And European judges are also attempting to have a say on the kind of data we can share with our key intelligence allies in America, Canada, Australia and New Zealand.

Indeed if Britain votes to remain, European judges may begin to expand their remit over our security and intelligence agencies - the drive to erode national autonomy is at the heart of

the Court's project. But as General Mike Hayden, the former head of the CIA has pointed out, national security is best enhanced by intelligence being handled by nation states.

With the risks of Remaining so clear I am confident that the British people will vote to take back control on June 23, they will vote to take back control of our borders, of national security and of the laws which can keep criminals and terrorists out of our country.

Boris Johnson - The Risks of Remain - Democracy

The biggest myth in this whole debate is that there is some clear division between the arguments about democracy, and the arguments about economics.

We are invited to believe that there are two ways of measuring the question of EU membership for Britain; two sets of scales; two units of calibration.

For instance there are many reasonable people on the Remain side who are willing to accept that the EU suffers from what has for a long time been acknowledged to be a democratic deficit.

If pushed, they would admit that there are legitimate concerns about the accountability of the Commission, about the popular legitimacy of the European parliament, and about the increasingly wayward judgments of the European court of justice.

They would accept – when they are being reasonable – that there is something troubling about the sheer volume of EU law, and the way it now contributes 60 per cent of the law passing through parliament.

They would acknowledge that this vast corpus of EU law is generated by the Brussels commission; and that it is now extremely worrying that only 3.6 per cent of EU Commission officials actually come from this country.

They would accept that it is disturbing, to say the least, that the UK is now outvoted more and more often – 72 times in the last 20 years.

They would in their sober moments accept that there is a serious and growing democratic problem, and that on the question of democracy it is this side – the Leave side - that holds the high cards.

But they argue that this sacrifice is worth it, because of the economic advantages of being in the EU. I think I am fair to their argument.

I also believe that argument to be both morally disturbing and practically wrong.

On the contrary, it is the very absence of democratic control that is having all sorts of disastrous economic consequences, both for Britain and for the EU.

- 1) We are currently unable to exercise democratic control over such basic economic matters as our tax rates – so that we cannot cut the price of fuel for elderly people; we cannot cut the cost of motoring; and despite the pleas of the Chancellor we cannot even cut the tampon tax.
- 2) We cannot exercise democratic control over the energy costs of our steel firms, even when those costs are far higher than in other EU countries – so that companies in this country are going to the wall because of our slavish adherence to EU rules.
- 3) We cannot do anything to stop the torrent of EU legislation, coming at a rate of 2,500 a year, and imposing costs of £600m per week on UK business.
- 4) We cannot control the EU budget, not just in the sense that we send £350m a week gross to Brussels, much of which we never see again, but also because we can be asked to pay more – without warning – if the UK is deemed to have performed better than other EU countries.
- 5) We can neither stop other countries going ahead with ill-advised plans to create an economic government of Europe – since we explicitly gave up our veto in February – and nor can we protect the UK taxpayer from the demands of the eurozone countries for bail-out funds; nor can we protect the UK economy from the impact of further single market measures – on company law and property and many other areas, as set out in the Five Presidents report.
- 6) Above all, we can do nothing to protect this country from the biggest economic change we have seen for a century or more – the very rapid growth in population that is largely a function of immigration, which is in turn a function of the euro crisis. I repeat my challenge to the Remain campaign: what is their vision for

Britain, with our population set to climb so rapidly? Where do they intend to build the houses? How will the health service cope?

There is one answer to all these economic problems, and that is to take back control – so that we make our laws and our trade policy and our immigration policy to suit the needs of the UK economy.

The benefits of being in the single market have been wildly overstated – look at the far greater success that countries OUTSIDE the EU have had, in exporting INTO the EU, than we have.

It is a myth and a delusion to think that we can somehow gain greater prosperity by bartering away our freedom and our democracy. In fact, we can see at every stage how the loss of democratic control is turning into an economic disaster.

There is nowhere else that is engaged in anything like this experiment, of trying to fuse countries into a giant political entity; and in its centralising tendencies the European project is going against the tide of events and history.

The risks of remaining in this over-centralising, over-regulating job-destroying machine are becoming more and more obvious, which is why I believe we are winning the arguments today.

It is time to take back control, and speak for freedom in Britain and around the whole of the EU.

John Longworth - The Risks of Remain - The economy

If we want economic risk we should remain in the European Union.

That's because the EU can only develop in one of two ways.

Firstly, to try and safeguard the future of the single currency, the eurozone will need to consolidate into what looks very like a single state; financial, economic, legal and political integration. The plans have already been sketched out in some detail.

It will be driven by a mercantilist Germany benefiting greatly from the euro, which means its exports are significantly underpriced. This has come at the expense of other eurozone members, especially in southern Europe. It has "beggared its neighbours".

If we in the UK, remain as part of that setup, we will be on the margins, paying the bills, burdened by the regulations, with no say and, most importantly, no freedom to control our own economy.

Alternatively, as Mervyn King, the former governor of the Bank of England has predicted, the second possibility is that the eurozone will explode and, believe me, we don't want to be in the same room when that bomb goes off, inevitably paying to clear up the wreckage and with no freedom to act.

That is the double jeopardy of Remain.

When the British people take back control on June 23, we will be free of this huge uncertainty and able to manage our own destiny.

As Gisela pointed out, immigration and the economy are one and the same thing.

As long as we remain tied to the eurozone crisis and to countries in the EU that have far lower wages than Britain, low cost workers will come here in large numbers.

This will continue to push us down the path of a low-wage, low-productivity, low-skill economy.

With no incentive to invest or train for skills we have a national scandal of over half a million unemployed under twenty fives.

At this point in the economic cycle, wages should be rising naturally, but they are not. That is because uncontrolled mass migration has been a disaster for working people in this country.

And, on top of this, there is little incentive to invest in productivity improvement, again condemning workers to a low wage future.

Ironically, we also suffer from skills shortages as migration of skilled workers from outside the EU is restricted, a further break on productivity growth.

When we take back control we can boost productivity and wages and make sure we train our young people for work.

And we will be free to intervene when we need to to safeguard our foundation industries like: steel, basic chemicals, metals and high energy use industries, all of which are at risk as they face unfair competition, a regulatory straight jacket and inflated costs, all as a consequence of the EU. And it is the EU straightjacket that stops helping, at great cost to our economy and the communities who depend on these industries.

If we stay in the EU we will carry on paying ever more from our taxes and see ever more regulations holding back our businesses from growing and competing in the world.

The majority of businesses who are the backbone of the economy, now believe that the EU is bad for them.

Taking back control will mean we can design a system of business regulation that suits the British economy, not the current Avalanche of bureaucracy that is an attempt to harmonise 28 very different economies.

That's the reality of what the Single Market is, it's a protectionist customs union backed by the Brussels regulation machine, and we are better off out of it, trading freely with the world, including our European neighbours, under our own laws.

Taking back control means reclaiming our net contribution to the EU of £10 billion a year. It is already planned to rise and the EU is threatening further increases. Coupled with just a tenth of the EU regulatory cost, worth another £12.5 billion a year, this combined would add a whopping 1.1% to GDP.

We will also save ourselves the massive cost of tax refunds to multinationals imposed by the European Court of Justice's rulings that set aside our tax laws. This could reach £43bn by 2021.

This all adds up to our businesses and the economy being more productive.

Jobs will be safer, our infrastructure will be better and our public services better funded.

Britain will be the best place in the world to do business.

Taking back control on June 23 will be the way to reach our potential and be sure of our future prosperity.

EK 10: MICHAEL GOVE, BORIS JOHNSON, AND GISELA STUART ON THE RISKS OF REMAIN

Tarih: 5 Haziran 2016

Kaynak:

http://www.voteleavetakecontrol.org/michael_gove_boris_johnson_and_gisela_stuart_on_the_risks_of_remain.html

Not: Orijinal web sitesi güncelliğini yitirdiği için (alan adı değişikliği nedeniyle), metin Internet Archive (Wayback Machine) üzerinden temin edilmiştir.

Michael Gove, Boris Johnson, and Gisela Stuart on the Risks of Remain

June 05, 2016

Michael Gove, Boris Johnson, and Gisela Stuart have today written to David Cameron and George Osborne about the Risks of Remain.

In the letter they highlight:

- **The Eurozone's economic crisis is fueling the rise in migration.**
- **These problems will only get worse when countries in the pipeline to join the EU become members in the near future.**
- **Eurozone countries can vote together to prop up the broken system, they can impose their will and force us to accept laws that are not in our interests.**
- **The UK has been forced in the past to pay unexpected bills at the demand of the European Commission.**
- **The EU has failed to agree trade deals with the most important economies in the world.**
- **The European Commission has been unable to provide evidence of significant gains from the Single Market.**
- **Despite the promise of a 'complete opt-out' from the Charter of Fundamental Rights', no meaningful change was secured in the recent renegotiation.**

- **The European Commission has delayed publishing the new budget until after our referendum which will increase the UK's contributions if we vote 'In'.**

The full letter:

Dear Prime Minister and Chancellor,

GETTING THE FACTS CLEAR ON THE ECONOMIC RISKS OF REMAINING IN THE EU

We all recognise that there are real risks facing our economy if we remain in the EU. Every citizen needs to be aware of these in coming to a balanced decision about how to vote on 23 June.

We would be grateful if you could confirm a series of facts about the serious crisis in the Eurozone's economy and the failure of EU institutions to reform, failings which will deeply affect British interests if we remain in the EU. Agreement on these facts will enable us all to have a fully informed debate.

We already agree on some basic principles. In particular, we all agree that the Eurozone economies and EU institutions need far greater reform than the EU's leaders agreed to in the recent renegotiation.

You made the case for real reform in your 2013 Bloomberg speech which outlined many of the problems with the EU's current structures. You argued persuasively for 'fundamental, far-reaching change' but the EU has not changed its fundamental structures. The other EU states rejected the Government's reform agenda.

As you explained in the Bloomberg speech, the Eurozone suffers from severe economic and institutional problems. It is blighted by low growth and high and rising debts and taxes. Unemployment and youth unemployment are high - at their worst level since the 1930s - in some parts of southern Europe youth unemployment is over 50%. The Eurozone also suffers from the costs incurred by a rapidly ageing population and large unfunded pension liabilities.

The Eurozone countries are trapped in a low-growth system in which debts are rising remorselessly. This adds to pressures on taxpayers and creates a vicious cycle. The Eurozone's economic policies since the financial crisis have helped Germany and made

Greece less competitive. The wealthy in the Eurozone have grown wealthier and the poor poorer - the precise reverse of what is needed to address the economic problems of Europe.

The Eurozone institutions remain broken and have been unable to cope with the euro's crisis. Despite writing a promise of 'no bail-outs' into the EU Treaties, there have been massive bail-outs. The so-called Stability and Growth Pact was abandoned by Germany and France as well as Greece and Italy and no substitute has been found. The Eurozone banking system remains in crisis and lacks clarity about who is in charge of what. The European Central Bank is under attack from the Bundesbank and German Government.

Because of this interaction between economic and institutional crisis, Greece and other southern European countries face years or decades of austerity and mass unemployment. This Eurozone crisis is a disaster for millions of Europeans and it is also a danger to Britain.

We fear the situation in the future can only get worse. The nations of the EU are not creating new technologies and new industries in the way other countries are. The EU lacks the networked relationship between great universities, entrepreneurs and venture capital that generate economic breakthroughs. That is why there have been no EU equivalents of Apple, Uber, Amazon, Netflix, Google or Facebook. Indeed the EU's whole regulatory structure works against innovation. The EU now has slower growth than any other continent apart from Antarctica. Unless the EU reforms, it will continue to decline with damaging consequences for all its members.

Given the public's desire for the facts ahead of the referendum, we would like you to confirm the following facts:

- The Eurozone's economic crisis is fueling the rise in migration. Millions of people in southern Europe, particularly young people, are giving up hope of their countries escaping recession. Unsurprisingly, migrants from those countries are disproportionately coming to Britain. Given the Eurozone crisis, we can only expect this to continue for many years. If we stay, we are tying ourselves to a broken Eurozone economy while simultaneously accepting unlimited migration of people trying to escape that broken economy. The only way to restore democratic control of immigration policy is to vote to leave on 23 June.

- These problems will only get worse when countries in the pipeline to join the EU become members in the near future. British taxpayers are already paying nearly £2 billion for Albania, Macedonia, Montenegro, Serbia and Turkey to join the EU. The European Commission recently announced an acceleration of these plans and is already extending visa-free travel to the border with Syria and Iraq. This is dangerous. The Government's claim that Britain has a veto is meaningless if it is simultaneously trying to 'accelerate' this process.
- The Eurozone now has a permanent structural majority in the EU's voting system. We only have 12% percent of the votes (at most 8% in some circumstances). When the Eurozone countries vote together to prop up the broken system, they can impose their will and force us to accept laws that are not in our interests. The recent renegotiation did nothing to change this situation. This has left us dangerously and permanently exposed to being forced to hand over more money and accept damaging new laws.
- We have been forced in the past to pay unexpected bills at the demand of the European Commission. For example, in 2015 the Eurozone announced it would use the European Financial Stabilisation Mechanism to pay bridging finance to Greece. As the Chancellor said, this was a 'flagrant breach' of an earlier agreement that this fund would not be used for the purpose of bailing out the Eurozone. In October 2014, the European Commission announced that the Government would have to pay an additional £1.7 billion into the EU budget.

The Government said it would not pay. It then paid nearly £1 billion to Brussels. As with failures on immigration, this was damaging to public trust. As the Eurozone crisis deepens we may be forced to contribute to new bailouts under article 122(2) of the Treaty on the Functioning of the European Union, or by some other legal route. The public cannot trust EU or Government promises that we won't be paying for Eurozone bailouts given the history and how we can be outvoted.

- The EU has failed to agree trade deals with the most important economies in the world. We have much stronger historic links with countries like America and India than any other EU member does. Outside the EU, we would regain our independent

voice at the World Trade Organization, control our own trade policy, and be responsible for our own trade agreements.

- Countries across the world enjoy trade with the EU without being part of the EU. Trade does not require this country to give away permanent control of issues as diverse as immigration and the regulation of cancer drugs.
- Even the European Commission has been unable to provide evidence of significant gains from the Single Market. It claims EU GDP is 2.13% higher than it would have been without the Single Market project, less than half of what it forecast would be the gains in 1988. This sum is dwarfed by estimates of the cost of the Single Market made by both the Treasury and by Peter Mandelson.
- The Single Market includes many complex regulations on procurement and competition policy. A vote to stay means permanent EU control over crucial aspects of how public services work including the rules on hospital building, privatisation, and procurement. We all saw how the 2012 disaster over rail franchises cost taxpayers over £50 million and delayed the project. Many of these EU rules help a small number of big companies but cost the taxpayer billions and pose a growing threat to the NHS.
- Despite the plan to get a ‘complete opt-out’ from the Charter of Fundamental Rights and the statement earlier this year that the Charter should not be ‘in force in Britain’, no meaningful change was secured in the recent renegotiation. This means that the ECJ can use the Charter to take control of many vital economic policies. It has already used the Charter to increase the price of insurance. This sort of problem can only multiply as the ECJ exercises its new powers.
- There is already an official plan and timetable for the Eurozone’s next wave of centralising power in Brussels, described in the Five Presidents’ Report. This official EU plan involves the use of the ‘Single Market’ legislative system, in which the Eurozone has a permanent voting majority, to force through the next transfer of powers to EU institutions. The next stage involves yet another Treaty and the creation of a central government raising European-wide direct taxes. The Government’s recent renegotiation represents a commitment by Britain under international law not

to block this process. Our veto on further centralisation was one of our strongest cards. It has been given away. This represents another severe danger to our economy.

- Although some very large banks and multinational companies profit from the EU system, the situation is very different for small and medium sized businesses, the backbone of the economy. By 2:1 SMEs think the EU is bad for their business. About 70 percent of businesses think that Britain should take back the power to make our own trade deals and have done so for over a decade. This is only possible outside the EU. British companies know that we can trade with Europe without giving away permanent control of regulation.
- The Treasury published analysis claiming that each household would be ‘permanently poorer’ by £4,300 per year by 2030 if we take back control. This figure was calculated by dividing a putative future reduction in GDP growth by the current number of households. This figure is bogus because it assumes 3 million more persons will come to the UK by 2030, a figure that could be considerably lower if we took back control over our borders, which would boost per capita income. It is economically indefensible to calculate changes in disposable income by dividing total GDP in 2030 by the current number of households. The analysis also didn’t consider any of the benefits of leaving the EU. And of course the Chairman of the IN campaign said wages will ‘go up’ if we leave.
- The Commission has delayed publishing the new budget until after our referendum. We already know the official bill for our membership is due to rise to £20.65 billion per year by 2020-2021. Our ‘rebate’ cannot be counted on - as the Chancellor has said, ‘It is not a unilateral decision of the British Treasury or the British Government to just say, “This is our rebate. We are entitled to it. Pay up”. The way this works and has always worked is there is a negotiation with the European Commission’. It could be abolished altogether in five years time. A vote to stay is a vote to keep sending more and more money to a dysfunctional bureaucracy that has no proper democratic oversight.
- Our official bill does not, of course, include many other costs of the ‘Single Market’, such as the multibillion tax refunds we are having to make to big business because of decisions of the European Court setting aside our tax legislation. HMRC estimates

payouts could be as high as £43 billion by 2021, a huge sum of money that would be better spent on schools and hospitals. A vote to remain is a vote to keep paying these sums, no matter how large and no matter how badly public services are damaged. The European Court will continue to prioritise the rights of big companies, not our public services.

- We have a large trade deficit with the EU. It is in everyone's interests to do a free trade deal. There is a free trade zone from Iceland to Turkey. This will not end just because Britain decides to take back control and be a normal self-governing democracy.

Overall, EU membership helps some people and some businesses but they are disproportionately those with power and money. The reality of the 'Single Market' has not even closely matched what we were promised a quarter of a century ago. EU membership makes it impossible to control immigration and this is putting enormous strain on public services and is corrosive of trust in politics. Sadly the European Union and its euro project have become an engine for job destruction and there is no prospect for reform unless Britain votes to leave and forces a new agenda on Europe's elites.

We all want greater cooperation in Europe. It is clear to us that the best way to further European prosperity and international cooperation is for us to vote leave on 23 June.

Yours sincerely

Michael Gove, MP for Surrey Heath

Boris Johnson, MP for Uxbridge and South Ruislip

Gisela Stuart, MP for Birmingham Edgbaston

EK 11: RESTORING PUBLIC TRUST IN IMMIGRATION POLICY - A POINTS-BASED NON-DISCRIMINATORY IMMIGRATION SYSTEM

Tarih: 1 Haziran 2016

Kaynak:

http://www.voteleavetakecontrol.org/restoring_public_trust_in_immigration_policy_a_points_based_non_discriminatory_immigration_system.html

Not: Orijinal web sitesi güncelliğini yitirdiği için (alan adı değişikliği nedeniyle), metin Internet Archive (Wayback Machine) üzerinden temin edilmiştir.

Restoring public trust in immigration policy - a points-based non-discriminatory immigration system

June 01, 2016

Statement by Michael Gove, Boris Johnson, Priti Patel, and Gisela Stuart

Migration brings many benefits to Britain - culturally, socially and economically. We want Britain to continue to benefit from migration. But if we are to welcome more people to Britain then the public must be reassured that we have control over who comes here.

Our membership of the EU means we don't have control.

Last week the Office for National Statistics published migration statistics for 2015. Last year, 270,000 people came to this country from the EU. Net migration overall was 184,000. That means we are adding a population the size of Oxford to the UK every year just from EU migration.

This puts particular strain on public services. Class sizes will rise and waiting lists will lengthen if we don't tackle free movement. As the euro crisis continues, more people from southern Europe will want to escape unemployment and austerity in their countries by coming to the UK. Their arrival will put further strain on schools and hospitals.

Last year, 77,000 jobseekers from the EU came to the UK. It was Government policy that 'EU migrants should have a job offer before they come here.' The Government failed to achieve this during the renegotiation of our membership.

If we vote to remain in the EU then continued free movement for jobseekers will place considerable pressure on the wages of low paid British workers. The head of the IN campaign, Lord Rose, has admitted that wages are kept low by our membership of the EU and would 'go up' if we vote to leave. The Bank of England has found that a ten percent rise in the proportion of new people coming here is associated with a two percent reduction in pay for working people. This is good for some of the multinationals funding the IN campaign. It is not good for British families struggling to make ends meet.

The current EU approach to immigration is also bad for security. The European Court of Justice can interfere with our ability to deport criminals and others whose presence here is not conducive to the public good. For example, it has hindered our ability to deport the terrorist recruiter Abu Hamza's daughter-in-law, even though she was convicted of a very serious offence.

And the EU's policies are failing in humanitarian terms. The tragic scenes unfolding in the Mediterranean underline how badly the European Union is handling population movements and migration pressures. People smugglers and organised criminals are exploiting this desperate situation and the EU is failing to tackle this trade in human misery.

If we remain in the EU the situation is only likely to get worse. The European Court of Justice can use the Charter of Fundamental Rights to overturn decisions of elected politicians on asylum policy. It is now in charge of how we implement the crucial 1951 UN Convention on Refugees. We need a new approach on refugees but the EU's institutions stand in the way.

There is also the basic lack of democratic consent for what is taking place. Voters were promised repeatedly at elections that net immigration could be cut to the tens of thousands. This promise is plainly not achievable as long as the UK is a member of the EU and the failure to keep it is corrosive of public trust in politics.

These are the basic facts on UK immigration policy:

- A vote to remain is a vote to maintain permanently the EU Treaty principle of 'free movement of people'.
- A vote to remain is a vote to ensure that we must admit economic migrants from the EU, whether or not they have a job offer.

- A vote to remain is a vote to affirm the European Court of Justice's ultimate authority over whether we can remove persons whose presence in the UK is not conducive to the public good - in this and other respects we do not control our borders.
- A vote to remain is a vote to leave the European Court of Justice able to use the Charter of Fundamental Rights to strike down decisions of the UK Government and Parliament about asylum and immigration policy
- A vote to remain is a vote for the UK to continue supporting the EU's failed policies to deal with the tragic crisis in the Mediterranean.

These problems will only get worse when countries in the pipeline to join the EU become members in the near future. British taxpayers are already paying nearly £2 billion for Albania, Macedonia, Montenegro, Serbia and Turkey to join the EU. The European Commission recently announced an acceleration of these plans and is already extending visa-free travel to the border with Syria and Iraq. This is dangerous and is not in our interests.

We therefore propose that if Britain votes to take back control on 23 June, we should introduce a new, safer and more humane immigration system as rapidly as possible. The main principles for such a new system will, we believe, be broadly supported across British society.

First, there will be no change for Irish citizens. The right of Irish citizens to enter, reside and work in the UK is already enshrined in our law. This will be entirely unaffected by a vote to leave on 23 June.

As the Northern Ireland Secretary has made clear, the common travel area that has existed since the creation of an independent Irish state will not be affected. There will be no change to the border between Northern Ireland and the Republic.

Second, there will be no change for EU citizens already lawfully resident in the UK. These EU citizens will automatically be granted indefinite leave to remain in the UK and will be treated no less favourably than they are at present.

Third, we will rapidly amend the European Communities Act 1972 to take back the power to remove criminals and other persons whose presence in the UK is not conducive to the public good. There are dangerous people living in the UK who we cannot currently remove

because of EU law. We will regain the power to deport terrorists and terrorist sympathisers and stop violent criminals entering the UK - powers that EU law currently denies to us.

Connected to this is the need immediately to end the application of the EU's Charter of Fundamental Rights to UK law. This Charter gives the rogue European Court practically unlimited powers to extend its jurisdiction. By ending its application in UK law, we will take back control of how Britain implements the crucial 1951 UN Convention on Refugees and end the Charter's ability to affect immigration and asylum law.

Fourth, by the next general election, we will create a genuine Australian-style points based immigration system. The automatic right of all EU citizens to come to live and work in the UK will end, as will EU control over vital aspects of our social security system. EU citizens will be subject to legislation made by those we elect in Westminster, not in Brussels. We could then create fairness between EU citizens and others, including those from Commonwealth countries.

Those seeking entry for work or study should be admitted on the basis of their skills without discrimination on the ground of nationality. To gain the right to work, economic migrants will have to be suitable for the job in question. For relevant jobs, we will be able to ensure that all those who come have the ability to speak good English. Such a system can be much less bureaucratic and much simpler than the existing system for non-EU citizens.

If we implement these principles, for the first time in a generation it will be possible for politicians to keep their promises on migration. If they fail, there will be no hiding behind EU rules and the European Court. The British public will be able to decide what immigration policy they want.

It is fundamentally important that immigration policy has democratic consent. We believe that the safer choice is to Vote Leave on 23 June and ensure that the public can vote for those who determine Britain's immigration policy.

We also think that this system will be fairer, more humane, and better for the economy. We will end discrimination against non-EU countries. We will end our support for the EU's disastrous policies that have encouraged the people-smugglers. We will be able to manage immigration according to the needs of the economy with a new points based system. We will

welcome new citizens who wish to contribute to our society, as so many immigrants have done. And we will be able to remove those who abuse our hospitality.

We urge people to Vote Leave on 23 June and take back control.

EK 12: IAIN DUNCAN SMITH: ARE WE IN THIS TOGETHER?

Tarih: 10 Mayıs 2016

Kaynak:

http://www.voteleavetakecontrol.org/iaian_duncan_smith_are_we_in_this_together.html

Not: Orijinal web sitesi güncelliğini yitirdiği için, metin Internet Archive (Wayback Machine) üzerinden temin edilmiştir.

Iain Duncan Smith: Are we in this together?

May 10, 2016

This morning Iain Duncan Smith MP delivered a speech arguing that the EU is a force for social injustice.

The full speech:

(Check against delivery)

Today I want to briefly explain why the EU, particularly for the UK has become a force for social injustice and why leaving provides a vital opportunity for us to be able to develop policies that will protect the people who often find themselves at the sharp end of global economic forces and technological change. My plea to better off Britons who have done well in recent years is to consider using their vote in the referendum to vote for a better deal for people who haven't enjoyed the same benefits as them. Because the EU, despite its grand early intentions, has become a friend of the haves rather than the have-nots.

Take the euro, for example. It has greatly favoured already wealthy Germany and its export industries at the expense of southern Europe. The euro has meant serious unemployment for millions of young Greeks, Portuguese, Spaniards and Italians and has produced political extremism. The EU is also working well for big banks. The bailouts being financed by extreme levels of austerity in countries like Greece have largely benefited financial institutions that lent irresponsibly before the crash. The EU is also working for big corporates that benefit from mass immigration. Businesses that have under-invested for decades in the productivity and training of their own and local workforces have no reason to mend their ways so long as cheap labour can be imported from abroad.

But if the EU is working for Germany, for banks, for big corporates and for the public affairs companies with large lobbying operations in Brussels, the EU isn't working for over regulated small businesses and lower-paid and lower-skilled Britons. They now have to compete with millions of people from abroad for jobs and a wage rise. The Government's own Migration Advisory Committee reported that for every 100 migrants employed twenty three UK born workers would have been displaced.

The construction of the Olympic Park was a powerful illustration of the way in which immigrants undercut UK workers through their willingness to endure family-unfriendly living conditions. Visiting job centres in East London at the time I met both skilled and unskilled workers who struggled to get work on the site. When I asked why they said that people from Eastern Europe, often living in bedsits, without UK housing and family costs, hugely underbid them for their work. Since then those stories have been borne out by the facts. Despite all the statements about the Olympic Park helping British workers, we now know that nearly half of all the jobs on the site went to foreign nationals.

Given this evidence, I find the Labour party's current position ironic. As Frank Field has pointed out, in saying they are now in favour of staying in the EU they are acting against the interests of the communities they purport to serve. Even Stuart Rose of the Stronger In campaign has admitted that immigration cuts the pay of the poor in a rare moment of candour - and acknowledged that wages will go up for many Britons if immigration is restricted.

The downward pressure on wages is a trend will only get worse if we continue to have open borders with the EU - and would get most difficult in a recession. A Bank of England study in December 2015 concluded: 'the biggest effect is in the semi/unskilled services sector, where a 10 percentage point rise in the proportion of immigrants is associated with a 2 percent reduction in pay'.

This significantly affects British workers - especially those on low wages.

We know that EU migration has increased by 50% since 2010. If the number of EU jobseekers entering the UK over the next decade remains at current levels, some 690,000 people would be added to the UK population as a direct result. And with 5 more countries due to join, that number looks conservative. This would be the equivalent of a city the size of Glasgow.

Another big negative economic effect of the level of immigration that the British people have never voted for - and do not want- is on house prices. Young people are the biggest losers from this. They are being forced to pay an ever larger share of their incomes on accommodation, are suffering longer commutes and often have to move far away from their families. We need to build around 240 houses every day for the next 20 years just to be able to cope with increased demand from future migration. Of course there are a number of issues in the difficulty to get housing in the UK but the impact of uncontrolled immigration make it a major factor in the demand for housing. Official data shows that over the last fifteen years, over two thirds (66%) of the additional households created in the UK were headed by a person born abroad.

The struggle to get on the housing ladder is one that affects families up and down the UK. Such is the pressure that the average age for a first time buyer is now 31.

Everyone should have the opportunity to own their own home, but as the EU continues to expand to other countries such as Macedonia, Albania, and Turkey, the population pressures that remaining in the EU would bring can only make that prospect less likely.

And as the Government's own recent figures show, to cope with the kind of pressure that immigration is placing on the schools system the taxpayer is having to find extra school places equivalent to building 27 new average-sized secondary schools or 100 new primary schools. So my Vote Leave and Conservative colleague Priti Patel was correct when she highlighted the fact that as always, when public services are under pressure, those without the resources to afford alternatives are most vulnerable. In short, getting a place in your local school gets more and more difficult.

The heavy burden of EU regulation is particularly hard on the smaller businesses that, all evidence shows, are the best route back into the workforce for the unemployed. Even though the vast majority of these businesses never trade with the EU they are subject to EU red tape at the cost of tens of billions of pounds. Those regulations don't just mean lower profits for small entrepreneurs, they also mean fewer new businesses starting up and fewer jobs created.

Then there are the higher grocery prices that the EU's Common Agricultural Policy has produced. The independent House of Commons Library has concluded that EU membership actually increases the cost of living, stating that the EU's Common Agricultural Policy 'artificially inflates food prices' and that 'consumer prices across a range of other goods

imported from outside the EU are raised as a result of the common external tariff and non-tariff barriers to trade imposed by the EU. These include footwear (a 17% tariff), bicycles (15% tariff) and a range of clothing (12% tariff)'.

This may not sound a lot for better off British families - but for many it might be the difference between paying the rent or not paying the rent.

And this takes me back to my central appeal to what I think are the best, compassionate instincts of the British people. When you vote on 23rd June – even if you believe what you are being told by those who want to remain in the EU; that you may have done ok from the EU – think about the people who haven't and, just as importantly, think about the economic changes that are coming fast down the track and ask, very seriously, whether a Britain in charge of all policy levers will be better equipped to cope with those changes than a Britain that is still part of what, all evidence suggests, is the dysfunctional, declining, high unemployment EU.

Because this EU vote is happening at a time of enormous global economic upheaval. We are at a point in the development of the world economy where, if we are not careful, we are going to see an explosion of have-nots. We are going to see increasing divides between people who have a home of their own and those who are, to coin a phrase, at the back of a queue – a lengthening queue - to ever get on the housing ladder. People who have jobs that aren't threatened by automation and people who live in the shadow of the impact of technological innovation. People who benefit from the immigration of cheap nannies and baristas and labourers – and people who can't find work because of uncontrolled immigration.

I have always wanted people to be able to own their own home but that gets more difficult particularly for young people through our inability to control the scale of migration.

We are entering a long period of much slower growth than we've been used to. We are entering a period when white collar jobs are going to be replaced by technology on the same scale that innovation has already replaced many manual, industrial and other blue collar jobs. In the coming decades the populations of China and India and other developing countries will be increasingly educated and will compete more directly with us. In this world we need to be nimble and we need to do everything we can to ensure that those likely to be most

affected by these changes are, ideally, equipped to meet them or, if necessary, are cushioned from their worst effects.

Britain avoided the high unemployment and savage austerity that many Eurozone nations suffered because we wisely ignored the advice of groups like the CBI and retained sterling. The principle that it is better to be in control of our own destiny can and should apply to all areas of national life, starting with our borders. It should cover the design of agricultural and environmental policies and the implication of those policies for grocery and energy bills. To the design of trade agreements. To fisheries policies – another regressive EU policy that has devastated some of our coastal communities. And, of course, to budget and tax policies.

If we want to cut VAT on fuel to help families afford to heat their homes, we should be free to do so. We should be able to choose how we spend the £350 million that we currently send to Brussels every week. It would in any normal world be a strange choice to make for a British government that whilst bearing down on welfare spending and other budgets since the election we continue to send to this wealthy EU hundreds of millions of taxpayers money. This is money that could help fund the NHS. It could fund extra training and infrastructure to help every Briton to thrive in the coming economic age.

The EU is fast sliding to economic irrelevance. Just look how it's losing its share of world trade at twice the rate of the US. There are many reasons for this but one key reason is that its institutions have become irredeemably unwieldy. EU leaders and the Brussels army of bureaucrats can't agree on how to fix the euro. They can't agree on what to do about refugees. They cannot agree on what kind of transatlantic trade partnership they want with the USA – such that it is very unlikely that it will ever happen. They cannot agree on the kind of steel and industrial policies that will ensure that Europe doesn't lose even more of its manufacturing base. The EU can only move as quickly as its slowest member states and that means it can only move very slowly indeed. And in today's global economy it's not speed that kills but indecision. EU leaders and ministers spend so much time in Brussels, not agreeing decisions, that they aren't focused on the challenges back in their home nations.

This is the key point. No matter what those who want to remain say about the EU as a market place, the reality is that it is first and foremost a political project; the aim of which is the creation of an overarching federal power, above the nation states. It is the reason why economic common sense cannot prevail and why many Greeks are now living in third world

conditions, Italian banks are becoming insolvent and terrible levels of youth unemployment have become, for the EU a terrible price worth paying.

Yet outside of the EU an independent Britain can design migration, agricultural, environmental, budgetary and trade policies that the rest of Europe seems sadly incapable of agreeing upon.

I hope I've persuaded you that leaving the EU is in the clear interests of social justice within Britain. Let me end by saying I also think it could also advance social justice across the whole continent. A vote to Leave by the British people might be the shock to the EU system that is so desperately needed. Perhaps I'm being unrealistic. The EU does not have a good track record of changing course after member states have voted against the EU project in referenda. But Brexit – coming after the Greek crisis, after so much impossibly high youth unemployment, after the election of so many extremist parties – should be the moment when Brussels finally decides to give member states more freedom to design economic, social and migration policies that reflect the democratic will and particular needs of each individual state. Given we are so uninfluential inside the EU, our maximum moment of influence might be in leaving. Confronting the rest of the EU with the need and opportunity to radically change its structures is the most socially just and, indeed, European-friendly service that Britain can provide to our neighbours across the Channel.

Surely like me you believe the UK can do better. Why should we set such a low vision about our future by tying it to this failing project.

Inside the EU our politicians can only talk of what we would like to do to change things knowing they will achieve very little. Outside the EU we can change our destiny and dare to believe in the greatness of all our citizens.

Britain deserves better than this which is why on 23rd June we should take back control and vote for our own British independence day.

EK 13: MICHAEL GOVE: ‘THE FACTS OF LIFE SAY LEAVE’

Tarih: 19 Nisan 2016

Kaynak:

http://www.voteleavetakecontrol.org/michael_gove_the_facts_of_life_say_leave.html

Not: Orijinal web sitesi güncelliğini yitirdiği için, metin Internet Archive (Wayback Machine) üzerinden temin edilmiştir.

Michael Gove: ‘The Facts of Life Say Leave’

April 19, 2016

Please note the speech starts at approx 23 minutes.

In a keynote speech, Lord Chancellor and Justice Secretary Michael Gove today set out a positive vision for the UK’s future outside the EU. To read the full speech please click here.

Key extracts are below:

‘Since 1975, we have already sent the staggering sum of over half a trillion pounds to Brussels. If we vote stay we will send about another £200 billion to Brussels over the next decade.

‘It is also important to recognise that our rebate is not a permanent and unalterable feature of our membership anchored in the treaties. It’s a negotiated settlement... Once we’ve voted to stay then it will be open season on that sum.

Once we’ve voted to leave we will determine the terms of trade:

‘So the process and pace of change is in our hands. There is no arbitrary deadline which we must meet to secure our future - and indeed no arbitrary existing “model” which we have to accept in order to prosper.

‘It has been argued that the moment Britain votes to leave a process known as “Article 50” is triggered whereby the clock starts ticking and every aspect of any new arrangement with the EU must be concluded within 2 years of that vote being recorded - or else...

'But there is no requirement for that to occur - quite the opposite. Logically, in the days after a Vote to Leave the Prime Minister would discuss the way ahead with the Cabinet and consult Parliament before taking any significant step.

'Preliminary, informal, conversations would take place with the EU to explore how best to proceed.

'It would not be in any nation's interest artificially to accelerate the process and no responsible government would hit the start button on a two-year legal process without preparing appropriately.

'Nor would it be in anyone's interest to hurry parliamentary processes. We can set the pace.

'We will repeal the 1972 European Communities Act, which automatically gives EU law legal force. But we can change it on our terms at a time of our choosing. After we establish full legal independence we can then decide which EU-inspired rules and regulations we want to keep, which we want to repeal and which we wish to modify.'

Britain continues in the European free trade zone

'There is a free trade zone stretching from Iceland to Turkey that all European nations have access to, regardless of whether they are in or out of the euro or EU. After we vote to leave we will stay in this zone. The suggestion that Bosnia, Serbia, Albania and the Ukraine would stay part of this free trade area - and Britain would be on the outside with just Belarus - is as credible as Jean-Claude Juncker joining UKIP.'

'Agreeing to maintain this continental free trade zone is the simple course and emphatically in everyone's interests.'

We will take back control of immigration

'We could also benefit economically from control of immigration. At the moment any EU citizen can come to the UK to settle, work, claim benefits and use the NHS. We have no proper control over whether that individual's presence here is economically beneficial, conducive to the public good or in our national interest. We cannot effectively screen new arrivals for qualifications, extremist connections or past criminality. We have given away

control over how we implement the vital 1951 UN Convention on asylum to the European court. We cannot even deport convicted murderers.'

'Further, there are five more countries - Albania, Macedonia, Montenegro, Serbia and Turkey - in the queue to join the EU - and the European Commission, as we have just experienced ourselves during the recent negotiation process, regards 'free movement' as an inviolable principle of EU membership... And my ambition is not a Utopian ideal - it's an Australian reality. Instead of a European open-door migration policy we could - if a future Government wanted it - have an Australian points-based migration policy. We could emulate that country's admirable record of taking in genuine refugees, giving a welcome to hard-working new citizens and building a successful multi-racial society without giving into people-smugglers, illegal migration or subversion of our borders.'

Better for Europe:

'Leaving would also bring another significant - and under-appreciated - benefit. It would lead to the reform of the European Union.'

'At different points In campaigners like to argue either that Brexit would lead to EU nations using their massive muscle to punish us, or that Brexit would lead to contagion and the collapse of Europe - just as Yugoslavia and the Soviet Union collapsed following secession from those unions.'

'Manifestly both cannot be true. An EU without the UK cannot simultaneously be a super-charged leviathan bent on revenge and a crumbling Tower of Babel riven by conflict...'

'The UK's success will send a very different message to the EU's peoples. They will see that a different Europe is possible. It is possible to regain democratic control of your own country and currency, to trade and co-operate with other EU nations without surrendering fundamental sovereignty to a remote and unelected bureaucracy. And, by following that path, your people are richer, your influence for good greater, your future brighter... Our vote to Leave will liberate and strengthen those voices across the EU calling for a different future - those demanding the devolution of powers back from Brussels and desperate for a progressive alternative...'

'But for Europe, Britain voting to leave will be the beginning of something potentially even more exciting - the democratic liberation of a whole Continent.'

‘If we vote to leave we will have - in the words of a former British Prime Minister - saved our country by our exertions and Europe by our example. We will have confirmed that we believe our best days lie ahead, that we believe our children can build a better future, that this country’s instincts and institutions, its people and its principles, are capable not just of making our society freer, fairer and richer but also once more of setting an inspirational example to the world. It is a noble ambition and one I hope this country will unite behind in the weeks to come.’

EK 14: GOVE AND RAAB: EU MEMBERSHIP MAKES US LESS SAFE

Tarih: 8 Haziran 2016

Kaynak:

http://www.voteleavetakecontrol.org/gove_and_raab_eu_membership_makes_us_less_safe.html

Not: Orijinal web sitesi güncelliğini yitirdiği için (alan adı değişikliği nedeniyle), metin Internet Archive (Wayback Machine) üzerinden temin edilmiştir.

Gove and Raab: EU membership makes us less safe

June 08, 2016

Michael Gove and Dominic Raab have today made important interventions in the referendum debate, making clear how the EU weakens our border control and threatens our security, whilst highlighting how decisions by the European Court of Justice affect UK surveillance powers.

Justice Minister Dominic Raab argued that leaving the EU would allow us to take back control of our borders and our ability to deport criminals.

‘There is one absolutely clear-cut dividend from leaving the EU.’

‘That is our ability to regain control of our borders, including far stronger powers over who we can deport, and proper preventative checks at the border.’

‘At the moment, we can’t bar anyone in possession of an EU passport or identity card unless they represent a “genuine, present and sufficiently serious threat” to our security. Even if that high threshold is met, we have to disclose the reasons to the individual barred, even if that itself could endanger national security.’

He pointed out that there are already problems with EU states undermining border controls and passport checks, with the EU’s own border agency, Frontex, admitting documents are forged on a systematic basis. Mr Raab gave an example of a Cyprus estate agent journal advertising EU passports:

'This shows open, flagrant selling of EU passports. Once people buy these EU passports and with it citizenship of an EU member state, they have the automatic right to come to the UK because of 'free movement'.'

'Given this is already happening at scale, imagine how much worse this problem will be after the next wave of EU accessions.'

He discussed how the Prime Minister tried to regain powers over deportation during his renegotiation, but how he was rebuffed by EU leaders:

'It is now the EU and the Luxembourg Court that present the clear and present danger to our security.'

'They put their ivory tower dogma of EU free movement ahead of the safety of our citizens.'

Mr Raab concluded outside the EU, we can create an Australian-style points based system based on the skills we need:

'When the British people vote to leave the EU and take back control on June 23rd,'

'We will be able to restore control over our immigration policy and our borders.'

The Justice Secretary Michael Gove described the Government's policy on Turkey as appeasement, saying that joining is a security danger and that 23 June is our 'only chance to have a say' on free movement from Turkey.

'there are particular times when the assertion of our liberalism needs to be especially muscular. Nowhere more so than when the essential freedom - freedom of speech - is threatened. Which brings me to the case of Turkey. That country's democratic development has been put into reverse under President Erdogan.'

'We and the European Union should be protesting in the clearest and loudest possible manner at this erosion of fundamental democratic freedoms. But instead we and the European Union are making concession after concession to Erdogan.'

He went on to state the facts around Turkish accession

'Let's look at the facts. Fact One. It is official British Government policy for Turkey to join the EU, restated by Ministers time and again. Fact Two. It is official EU policy for Turkey

to become a member. Indeed the Commission has announced the pace of accession will be accelerated.'

'Fact Three. Turkey has threatened to end cooperation in stopping mass migration unless the deal for visa-free travel to Europe is implemented in full.'

'Fact Four. This visa-free zone which stretches from Turkey's border with Syria, Iraq and Iran to the English channel is anticipated to start this year once this referendum is out of the way. Sir Richard Dearlove, former chief of MI6, has warned that this is like 'storing gasoline next to the fire we are trying to put out'.

'Fact Five. The British Government is spending nearly £2 billion to help five countries join the EU including Albania, Serbia, and Turkey.

'Fact Six. It is official British Government policy not to have a referendum on new countries joining. As things stand, the British people won't be given a vote in the future on Turkish accession. We were not offered a referendum when Bulgaria, Romania or 17 other states joined.

Your only chance to have a say on this is on 23 June.'

Full speeches below

THE ADVANTAGES OF CONTROLLED IMMIGRATION

DOMINIC RAAB

(Check against delivery)

There is no European country more global in outlook than Britain.

We trade more beyond this continent than any EU country except Malta.

Britain is a hub for many of the world's commercial networks.

The one truly global language is English,

And millions of our citizens have family ties beyond Europe, whether with the Indian subcontinent, Australia, New Zealand or Africa.

I'm only here today because Britain welcomed my father as a refugee from Czechoslovakia in 1938.

So, I appreciate the advantages of immigration.

I feel the emotional tug of Europe.

And I understand the lessons of history.

But you can feel European,

And want to leave the anti-competitive and undemocratic EU club.

It's not about being a Little Englander.

I started my career as an international business lawyer, and I later worked at the Foreign Office.

I spent 3 years posted to The Hague,

Representing the UK at global institutions like the International Criminal Court,

And working closely with EU bodies like Eurojust.

I lost count of how many times Australian, Japanese, Brazilian diplomats bitterly lamented the inward, navel-gazing, focus of EU discussions ... at the expense of what was going on in the rest of the world.

I also have a wife from Brazil, and two young sons.

My 3 year old already speaks better Portuguese than me.

I want them to have a perspective of the world beyond our shores, and beyond Europe.

And I want Britain to leave the EU so we can be more, not less, of a global nation.

That's why I am so disappointed with the EU's lousy record on negotiating free trade deals, from Asia to Latin America.

And, yes, if we want to be a truly global player,

With world-beating economic competitiveness,

And broad horizons,

Immigration will be vital both to a thriving economy and a tolerant, outward-looking, society.

Controlling Immigration

But, common sense says it has to be properly controlled.

So, people come in at a rate that can be absorbed by local communities.

Last year, over a million arrived in Europe from the Middle East, north Africa and beyond.

They swept across the continent.

In the UK, net migration was 333,000 last year.

The government's pledge is to reduce it to the tens of thousands.

Yet, net migration from the EU was 184,000 alone.

Those numbers are likely to rise as economic migrants flee the mass unemployment the single currency has inflicted on southern Europe.

And they will increase further with Turkey and four low-income Balkan states being lined up for EU membership.

We could just take the view that mass migration is an irresistible force.

That national borders are outdated.

If those campaigning for Britain to stay in the EU embrace that view,

They need to be honest with the public about it,

Including the impact it will have.

It's no good dismissing concerns based on people's real life experiences,

Of finding their local schools full,

Of struggling to get a GP appointment, or a home they can afford.

Of having their wages undercut.

And those campaigning to stay in the EU need to be up front about who bears the burden.

Because it is often those on the lowest incomes who feel these pressures the most.

The Bank of England has calculated that, for this group, every 10% increase in migration leads to a 2% fall in wages.

Ultimately, if we don't take back control, I fear Britain's traditional openness may be tested as never before.

When I lived in Holland, I saw first-hand the emergence of a nasty strain of anti-immigration politics in the aftermath of the murder of the politician Pim Fortuyn.

People felt mainstream parties ignored their concerns about immigration.

It became an issue of mistrust in the political class, not just immigration policy.

We are seeing it spread across Europe.

I don't want it here.

So, David Cameron was absolutely right to test the dogmatic consensus in Brussels in favour of the rigid rules on free movement.

They should have listened to him.

But, we got short shrift,

No change to allow us to control the volume of immigration.

The dogmatic defenders of the EU's free movement rules are like the most stubborn opponents of gun control in the United States.

They believe that because something was written into a constitutional document long ago,

It must be sacrosanct,

It can't be challenged,
Even when it is causing such tensions,
Even when it puts our safety at risk.

Security and Border Checks

Let me turn to security.
Of all the security issues debated in this referendum,
There is one absolutely clear-cut dividend from leaving the EU.
That is our ability to regain control of our borders,
Including far stronger powers over who we can deport,
And proper preventative checks at the border.
At the moment, we can't bar anyone in possession of an EU passport or identity card unless they represent a "genuine, present and sufficiently serious threat" to our security.
There's two points here.
First we are forced to rely on other EU government's putting in place proper controls.
And yet we already have a very serious problem with other EU states undermining proper border controls and effective passport checks.
We have to admit EU citizens with residence cards, even though Frontex, the EU's own external border agency, says these documents are forged on a systematic basis.
The European Court has prevented us requiring persons from the EU to have documents issued by our Government to come to the UK.
EU law even forbids us from automatically refusing entry to people without any travel documents at all.
But this is only the start of the problem.

On your chair is a photocopy of a Cyprus estate agent journal, advertised particularly to Russians as the Russian text shows.

This shows open, flagrant selling of EU passports.

Once people buy these EU passports and with it citizenship of an EU member state, they have the automatic right to come to the UK because of 'free movement'.

Given this is already happening at scale, imagine how much worse this problem will be after the next wave of EU accessions.

The second point concerns the substantive EU test for denial of entry and deportation.

Even if that high threshold – a genuine, serious, present threat to our security - is met, we have to disclose the reasons to the individual barred,

Even if that itself could endanger national security.

We can't just deny entry to someone, because they made an unexplained trip to Syria,

Or because sketchy intelligence suggests a link to terrorist activity.

We can't even bar people from coming in, solely because they have a criminal record, even for murder.

Yes, in the past ten years since the Free Movement Directive entered into force, we have refused entry to around 11,000 people coming from the EU.

But that compares with more than 200,000 barred from outside Europe,

Who can be excluded simply because their presence is deemed not conducive to the public good.

That's the massive difference in the operational bite of our border powers, as a result of EU law.

Ronald Noble, the former head of Interpol, called the EU open borders policy a "real and present danger" that "abets terrorists",

As shown by the ease with which the Paris and Brussels terrorists moved to and fro across Europe.

We know Mohammed Abrini, accused of involvement in both the Paris and Brussels bombings, visited the UK three times in 2015,

Despite a criminal record for robbery and other violent offences.

We have a terrorism trial going on at the Old Bailey right now,

Which will shed further light on the links between plotters based in Birmingham and Brussels.

But it's clear that the EU's fetters on our power to deny entry and deport are crucial security issues.

Both sides in this referendum recognise this.

That is why the Prime Minister made it a key point in our renegotiation,

In his letter to Donald Tusk last November.

But, the EU point blank refused to change the Free Movement Directive, let alone the EU treaties.

In fact, the Council Conclusions re-asserted the current rules.

The best the Commission could offer was to 'examine the thresholds' on deportation and denial of entry,

If the Free Movement Directive is revised at some indeterminate, unspecified, point in the future.

That means: no change,

Not even a promise of future change.

We can't responsibly bet this country's security on that.

It is now the EU and the Luxembourg Court that present the clear and present danger to our security.

They put their ivory tower dogma of EU free movement ahead of the safety of our citizens.

Sir Richard Dearlove, the former head of MI6, says leaving the EU would bring important security gains.

Peter Higgins, former head of immigration at UK ports, describes the passport checks we have in place because we are outside Schengen as 'pretty minimal'.

And evidence from the EU's own institutions, Frontex and Europol, shows the rising security risk we face, if we stay in the EU.

Conclusion

When the British people vote to leave the EU and take back control on June 23rd,

We will be able to restore control over our immigration policy and our borders.

An Australian-style, points-based regime so we can choose who comes to this country,

Based on the skills we need, not the passport of the applicant.

That's better for Britain, and it will remove the arbitrary discrimination against non-Europeans.

Operational law enforcement cooperation with our European partners will continue, because it is in everyone's interests,

And the EU already engages in important operational cooperation, from data-sharing to police cooperation,

With non-EU countries, from the US to Australia.

But, critically, we can put in place the proper border controls required to keep Britain safe.

I want make sure immigration is managed in the best interests of our economy and our security.

That's why I will be voting to leave the EU, to take back control of our borders on 23 June.

SECURE IN OUR VALUES? WHY AN UNREFORMED EU WEAKENS US IN FIGHTING FOR LIBERAL DEMOCRACY

MICHAEL GOVE

(Check against delivery)

I want to thank Dominic for the masterly way in which he has laid out the security risks of staying in an unreformed European Union. With the precision of a great lawyer and the clarity of a truly gifted minister he has made an unarguable case.

Of course our security rests on the robustness of our borders, the rigour of our surveillance and intelligence systems and the ability of the police and other agencies to take all the necessary steps to keep us safe.

These are vital policy and operational questions. As Dominic has shown, we currently lack the control we need to maximise our resilience against a range of new threats.

I want to touch on one other area where we need to feel a greater degree of confidence if we are to safeguard our society in the future. The question of values. Liberal, democratic, values.

OUR VALUES UNDER CHALLENGE

If we consider the threats we face today they are - in their origin - ideological. Conflict in the nineteenth and early twentieth centuries was driven primarily by competition between empires and nation states whereas conflict today is driven increasingly by competition between ideologies.

The terror threat from ISIS, Boko Haram, Al Qaeda and their brothers in Hamas and Hizbollah springs from Islamist fundamentalism. Vladimir Putin's Russia is driven by an anti-liberal, anti-democratic ideology rooted in an imagined Russian past and revived by figures like Alexander Dugin who see their country providing an alternative to the post-Christian and decadent West.

If we are to safeguard our country, and indeed our allies, in this world of new dangers then we need not just the right tools, policies and institutions, the right policing, data-gathering and security forces, we also need to be resolute in our support for the right values.

The United Kingdom has played a distinguished global role in the past as an upholder and defender of liberal democratic values - all the while doing so as an independent democratic nation state.

Whether it was suppressing the slave trade, or supporting liberal nationalist movements against static autocratic European empires, in the first half of the nineteenth century or seeking to defend the rights of small nations and the principle of self-determination in the twentieth century, the United Kingdom has been clear about its values. And the clearer and more confident we've been about our values, the better we've been able to defend those values.

A belief in parliamentary democracy, in the accountability of the powerful to the people, in the settling of laws, taxes and rules by elected representatives, in the independence and objectivity of the judiciary, and in vigorous free speech and open debate - these beliefs have characterised this country for centuries. And it's by standing firm by those values that we have been able to be a global champion for freedom, working with our allies, for many generations.

Liberal and democratic values are, of course, very far from being a British possession alone. Ludwig Erhard and Karl Popper, Theodore Herzl and David Ben-Gurion, Alexis de Tocqueville and Raymond Aron, Hernando de Soto and Aung San Suu Kyi are all great liberals and democrats who embody the best in shared humanist values.

NATION STATES AS VESSELS FOR OUR VALUES - AND HOW THE EU UNDERMINES THEM

But while these values have universal application they are, history tells us, best upheld and defended by nation states.

That is one of the central reasons why this debate on our membership of the European Union matters so much.

If power is to be held accountable it needs a democratic culture and a common electorate to hold it to account. That means a nation state.

And if a nation state is to be sustainable it needs to know its borders and enjoy a sense of shared allegiance.

Despite the idealism which attended its birth, the EU is not democratic. The people who guide its destiny - the Five Presidents of Europe - have never been directly elected to their current offices, are in no way democratically accountable, indeed their identities are scarcely known to most of Europe's citizens. Even one of my most intelligent - and most pro-European Union - friends the editor of the Financial Times Lionel Barber - when questioned last week couldn't name all five.

The EU is indeed actually designed purposely to frustrate democracy. Its institutions exist to transfer power away from accountable parliaments in liberal nation states to the supra-national level.

Of no institution is this more true than the European Court of Justice. The ECJ is, as Dominic pointed out, a court with an activist agenda to advance integration and erode national sovereignty.

It has been given a hugely powerful tool to advance its agenda in the Charter of Fundamental Rights, which came into force in 2009 and which goes much, much further than the post-war European Convention on Human Rights.

We believed we had an opt-out from the operation of the Charter nailed down at the time of the Lisbon Treaty.

But the ECJ -- against which there is no right of appeal -- has now made it clear this so-called opt-out was nothing of the kind.

The Luxembourg judges simply disregard it when making rulings based on the Charter, for example on applying the 1951 UN Convention on Asylum and Refugees.

The Luxembourg Court's willingness to set aside agreements between nation states is not just troubling in itself as evidence of how an elitist institution at the heart of the EU seeks to override democratic principles, it should also give us warning that agreements made in good faith - like the renegotiation we secured in February - can also be overridden in future.

If the Court believes an agreement between states runs counter to its own interpretation of the Treaties then the Court will insist on its will being done. As Denmark found when agreements made in the aftermath of its rejection of the Maastricht Treaty were overridden by the Court.

It's not just the Court which is prepared to set aside agreements and rip up acts which stand in the way of its integrationist agenda. When the euro ran into, inevitable, difficulties the EU set aside its own rules to provide bailouts for Greece.

Article 125 of the EU Treaty could not be clearer when it states 'the Union shall not be liable for, or assume the commitments of, central governments, regional, local or other public authorities, other bodies governed by public law, or public undertakings of any Member State.'

Yet that clear legal declaration was ignored when it got in the way of keeping the eurozone going. The EU has shown it is willing to cast aside solemn agreements and trample over the rule of law if integration is threatened.

The high-handedness and undemocratic nature of EU institutions, the ongoing failure of the euro and the economic misery it has brought have all contributed to a weakening of liberal and democratic forces across Europe.

Extremist and populist forces have grown in strength. A far-right party in Austria has come within an ace of the Presidency, an openly anti-semitic party is the second force in Hungarian politics, Marine Le Pen is in pole position for the French Presidency. The growth in fringe parties has made it much more difficult to form stable governments in EU states such as Spain and Ireland and has brought Nazis into the Greek Parliament. Our ability to present a united front across the West in defence of liberalism and democracy is currently vitiated and undermined by the operation of the EU and its institutions.

Being more muscular in our liberalism and more insistent on democracy

The weakening of nation states in Europe has not been accompanied, however, by any upsurge of faith, confidence or loyalty towards EU institutions. Quite the opposite. They command no popular affection, inspire no popular admiration, enjoy no popular enthusiasm.

And because nation states are less able to assert and embody liberal and democratic values, while EU institutions lack liberal and democratic legitimacy, the forces of liberalism and democracy have been weakened just when they need to be asserted more vigorously than ever.

Our Prime Minister has been right, and brave, in arguing forcefully that we need to take on the poisonous narrative peddled by Islamist extremists.

But in order to counter Islamist extremists as effectively as possible we need not just to challenge their beliefs but assert confidence in our own.

That means strengthening national parliaments, not weakening them, upholding the rule of law not abrogating it and, above all, expressing confidence in nation states and the democratic accountability they bring. The more confident and optimistic we are about the United Kingdom, its traditions, values and potential the better equipped we are to counter enemies of liberalism and democracy.

And there are particular times when the assertion of our liberalism needs to be especially muscular.

Nowhere more so than when the essential freedom - freedom of speech - is threatened.

Which brings me to the case of Turkey.

That country's democratic development has been put into reverse under President Erdogan.

The country which achieved so much under the secular nationalism of Ataturk and his successors is now moving backwards under Erdogan and his Islamist rule.

The NGO Freedom House has found that freedom of expression is being 'undermined by provisions in the penal code, the criminal procedure code, and the harsh, broadly worded anti-terrorism law'.

Journalists who seek to expose corruption have been arrested and efforts to investigate Turkish relationships with fighters in Syria have been thwarted.

Erdogan's assault on free speech doesn't stop at his own borders.

Erdogan demanded - and won - Angela Merkel's agreement to the prosecution of the German comedian Jan Böhmermann for producing a lewd poem about him.

We and the European Union should be protesting in the clearest and loudest possible manner at this erosion of fundamental democratic freedoms.

But instead we and the European Union are making concession after concession to Erdogan.

Let's look at the facts.

Fact One. It is official British Government policy for Turkey to join the EU, restated by Ministers time and again.

Fact Two. It is official EU policy for Turkey to become a member. Indeed the Commission has announced the pace of accession will be accelerated.

Fact Three. Turkey has threatened to end cooperation in stopping mass migration unless the deal for visa-free travel to Europe is implemented in full.

Fact Four. This visa-free zone which stretches from Turkey's border with Syria, Iraq and Iran to the English channel is anticipated to start this year once this referendum is out of the way. Sir Richard Dearlove, former chief of MI6, has warned that this is like 'storing gasoline next to the fire we are trying to put out'.

Fact Five. The British Government is spending nearly £2 billion to help five countries join the EU including Albania, Serbia, and Turkey.

Fact Six. It is official British Government policy not to have a referendum on new countries joining. As things stand, the British people won't be given a vote in the future on Turkish accession. We were not offered a referendum when Bulgaria, Romania or 17 other states joined. Your only chance to have a say on this is on 23 June.

With the terrorism threat we face only growing, it is hard to see how it could possibly be in our security interests to open visa free travel to 77 million Turkish citizens and create a border-free zone from Iraq, Iran and Syria to the English Channel.

It is even harder to see how such a course is wise when extremists everywhere will see that the West is opening its borders to appease an Islamist Government.

We have a chance on June 23rd to signal with our votes that we want to follow a different course. That we believe in democracy, that we have confidence in our country and its values, that we want the EU at last to get the jolt it needs to change, that we want fundamental liberties upheld, we want to take control of our destiny and we want to stand resolute for

freedom. I hope the people for this country take that opportunity, and that stand, and Vote to leave and take back control.

EK 15: THE EU IS A THREAT TO THE NHS

Kaynak: http://www.voteleavetakecontrol.org/briefing_health.html

Not: Orijinal web sitesi güncelliğini yitirdiği için (alan adı değişikliği nedeniyle), metin Internet Archive (Wayback Machine) üzerinden temin edilmiştir.

Vote Leave to invest an extra £100m into the NHS every week

THE EU HAS TAKEN CONTROL OF THE NHS

Being a member of the EU harms the NHS. Successive British Governments have passed more and more control over our NHS from doctors to bureaucrats in Brussels. Today, the NHS has to deal with damaging EU rules that are often a mix of the extremely expensive, the extremely cumbersome and the extremely ideological. This creates many problems for the health sector.

Being in the EU means that we have to allow any EU citizen who wants to come to the UK to enter. This puts huge pressure on local hospitals which have to deal with many more patients. This is dangerous. The NHS is already facing a crisis with trusts announcing that they are too full to accept any more patients, yet in the last twelve months that figures are available over a quarter of a million more EU migrants entered the UK.

In recent years the EU has gradually opened the NHS to the private sector. Leaked legal advice to the Department of Health in November 2006 suggested that private companies could have the right under EU law to sue the NHS for ‘abuse of a dominant position’ and warned that GPs are subject to EU competition law. In 2011, the EU introduced a new ‘Healthcare Directive’ which Labour MPs warned would lead ‘to the demise of the publicly-funded National Health Service.’

A vote to ‘remain’ means permanent EU control and more problems for our NHS. It is also a vote to keep sending £350 million to the EU every week - enough to set up a brand new, fully staffed hospital every week. If we Vote Leave we will be able to spend that money on our priorities like the NHS.

EU RULES HAVE MADE PATIENTS LESS SAFE

Because of free movement laws, the UK cannot test every EU doctor operating in the UK for whether they can speak English. This has had tragic and fatal consequences and it is now

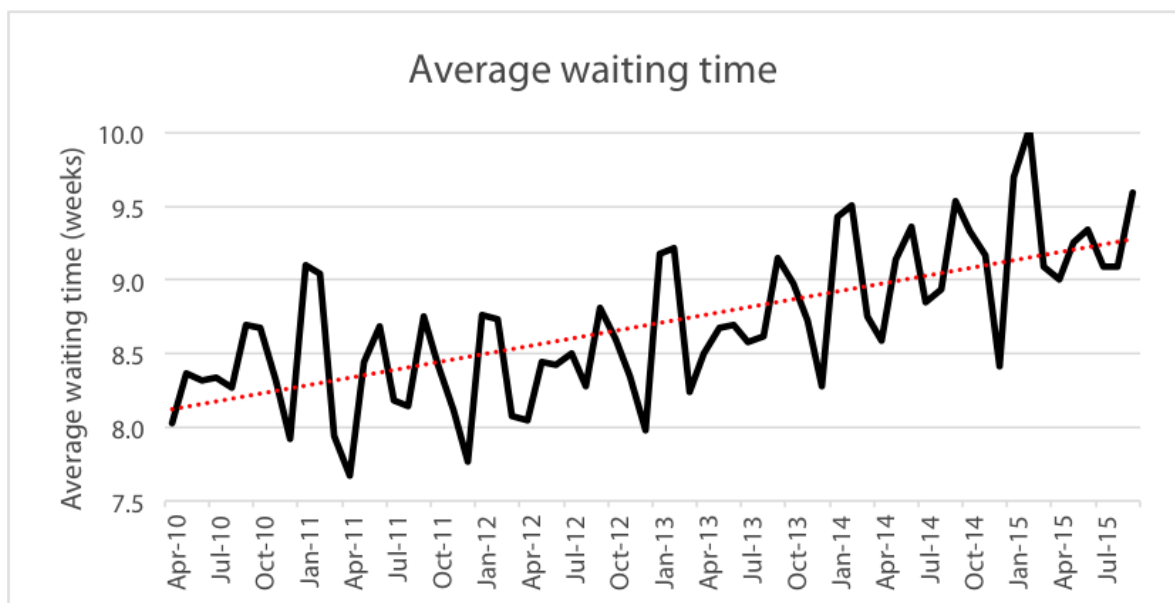
estimated that almost half of EU doctors seeking work in UK have failed to prove English skills. Dogmatic EU rules, designed to protect the rights of EU migrants over patients, mean that the UK lacks the power to check systematically the language proficiency of EU doctors.

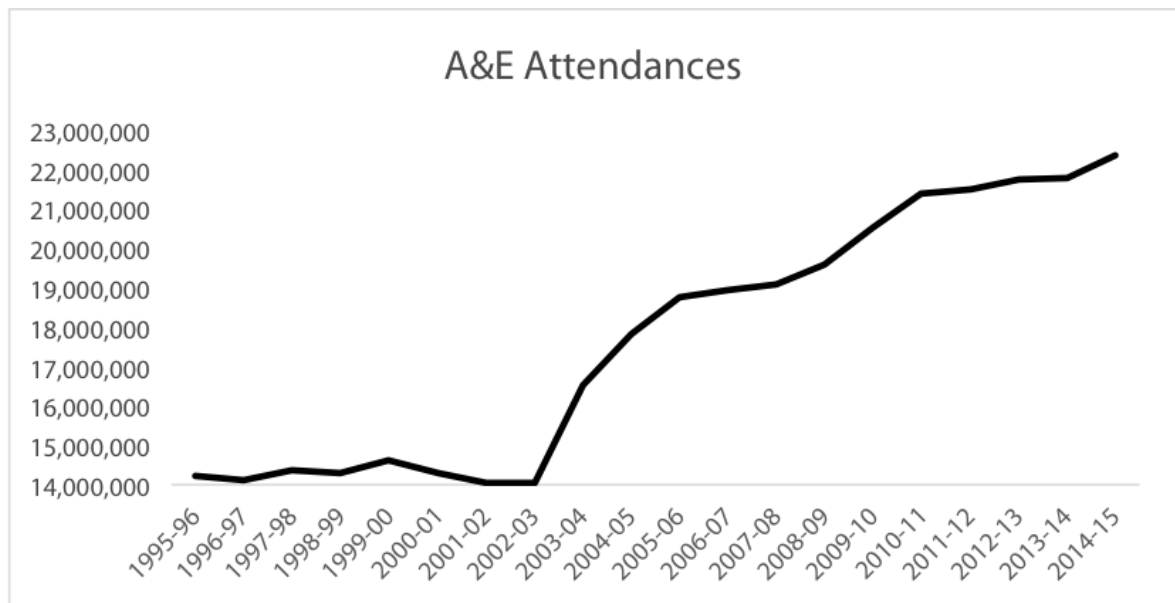
The EU has introduced many laws that undermine the NHS. EU officials have imposed expensive restrictions on the development of cancer drugs, with the Clinical Trials Directive creating serious problems, delaying the testing of life-saving cancer drugs. The Working Time Directive has also proved to be extremely expensive and has caused serious problems, with hospitals no longer able to ensure that they have enough staff on hand to look after patients. The European Court, rather than elected British politicians, is now in charge of the hours doctors can work in our NHS.

THE EU'S IMMIGRATION SYSTEM PUTS PRESSURE ON THE NHS

‘Rising demand’ for NHS services is one of the principal reasons identified by regulators for the NHS’s forecast £2.4 billion deficit in 2015-2016.

There were 475,000 live births to mothers from other EU countries between 2005 and 2014, the equivalent of adding a city the size of Manchester to the population. The cost of providing NHS services to those families could be over £1.33bn. If we remain in the EU, the NHS will be put under more and more pressure and the A&E; crisis will get even worse.

If we Vote Leave on 23 June, we can not just reduce the pressure on the NHS, but can stop sending £350m to the EU every week and instead spend it on our priorities. £350m is enough to build a brand new, fully staffed hospital every week.

THE EU HAS UNDERMINED UK HEALTH PROGRAMMES

The EU has taken control of many areas of public health policy. The European Court now decides the prices at which alcohol can be sold in the UK. The European Court is also in control of the conditions under which cigarettes can be bought and sold. The European Court will increasingly use the Charter of Fundamental Rights to take more control of public health if we vote to stay.

THE EU NOW WANTS EVEN MORE CONTROL

This situation is only going to get worse. The EU has made clear that it now wants even more control over our NHS. There are serious concerns that the EU's proposed 'Trade and Investment Partnership' deal with the USA could have a serious impact on the NHS and extend the privatisation of the Health Service. The British Medical Journal recently warned that 'the risk for the NHS would be that it could never afford to return a service in-house once it was contracted out.' Top QCs have warned that 'TTIP poses a real and serious risk to future UK [Government] decision-making in respect of the NHS.' This means that if we remain in the EU it will become ever harder to keep the NHS in public hands.

The European Commission has announced that it wants to take control of the NHS in the next few years in a new Treaty. The European Commission has said it ‘can’t imagine a more economically effective possibility than to manage health issues at EU level’. A new EU Treaty is already planned as early as next year as part of the Five Presidents’ Report.

EK 16: THE EU IMMIGRATION SYSTEM IS IMMORAL AND UNFAIR

Kaynak: http://www.voteleavetakecontrol.org/briefing_immigration.html

Not: Orijinal web sitesi güncelliğini yitirdiği için (alan adı değişikliği nedeniyle), metin Internet Archive (Wayback Machine) üzerinden temin edilmiştir.

THE EU'S IMMIGRATION SYSTEM MAKES US LESS SAFE

EU law demands that the UK has an open door to European countries. This has resulted in large numbers of people from across Europe coming to our country. We have very few powers to stop people entering who we think can't contribute to our economy or have a criminal background.

The pressure that this large inward-migration has put on our schools and hospitals means that we are now forced to block people from non-European countries who could contribute to the UK from coming here. This is an immoral, expensive, and out of control system.

The EU's open border system has recently been condemned by the former Secretary General of Interpol, Ronald K Noble, as 'an international passport-free zone for terrorists to execute attacks on the Continent and make their escape'. The system has been unable to cope with the migration crisis. Recent terrorist atrocities have forced European countries to re-introduce border controls to try and keep their citizens safe. Despite the dangers that the EU's open borders policy has created, the President of the European Commission has announced that he will not abandon the Schengen policy. The former head of MI6, Sir Richard Dearlove, has said that taking back control of immigration could be an 'important security gain'.

THE EUROPEAN COURTS ARE ATTACKING OUR BORDER CONTROLS

Our border controls are under constant attack from the European Court of Justice (ECJ). Last year, the ECJ said that our Government cannot require migrants from other EU states to have a permit issued by UK authorities, even though permits from other EU countries are systematically forged, some EU countries sell their passports, and we have no control over the way other EU countries issue their passports. *This makes it easier for terrorists and criminals to get into Britain.*

These problems have been made worse by the Charter of Fundamental Rights. The Charter stops us removing foreign criminals and terror suspects from the UK if it would violate their 'private or family life'. Recently Britain was stopped from deporting an alcoholic to a foreign country that bans alcohol on the grounds it would violate his human rights. The EU courts have made it very difficult to remove Abu Hamza's criminal daughter-in-law from this country.

THE EU HAS MADE THE REFUGEE CRISIS WORSE CONTROLS

The Charter also prevents European nations halting the flow of boats across the Mediterranean which have cost so many lives. Crucially, the Charter also removes from the UK the power to interpret the vital 1951 UN Convention ourselves. David Cameron once promised 'a complete opt out' from the Charter. Now he has abandoned this promise.

IF WE VOTE TO REMAIN EU JUDGES WILL TAKE CONTROL OF BRITISH CITIZENSHIP

If we vote to stay, EU judges will decide who gets British citizenship. The ECJ has declared that 'Union citizenship is destined to be the fundamental status of nationals of the Member States'. It has used EU citizenship to take more and more powers from the UK, including over whether criminals and illegal immigrants can stay, requiring social security to be paid to EU migrants, undermining the UK's border controls and expanding prisoner voting rights.

THE EU'S IMMIGRATION SYSTEM PUTS PRESSURE ON THE NHS

'Rising demand' for NHS services is one of the principal reasons identified by regulators for the NHS's forecast £2.4 billion deficit in 2015-2016.

There were 475,000 live births to mothers from other EU countries between 2005 and 2014, the equivalent of adding a city the size of Manchester to the population. The cost of providing NHS services to those families could be over £1.33bn. If we remain in the EU, the NHS will be put under more and more pressure and the A&E; crisis will get even worse.

If we Vote Leave on 23 June, we can not just reduce the pressure on the NHS, but can stop sending £350m to the EU every week and instead spend it on our priorities. £350m is enough to build a brand new, fully staffed hospital every week.

THE GOVERNMENT'S RENEGOTIATION WILL NOT MAKE THE SITUATION BETTER

The Government has no meaningful plan to deal with this. One of the top figures at the independent Office for Budget Responsibility, Sir Stephen Nickell CBE, said the Government's proposals would make 'not much' difference to immigration from the EU – and that 'any changes to benefit rules are unlikely to have a huge impact on migration flows.' Even if the Government succeeds in its aim of cutting in-work benefits for migrants, research has shown that the Government's 'living wage' will off-set any loss of income that EU migrants face - the UK will remain an attractive destination.

EU law forbids the collective expulsion of British citizens living in the EU after we Vote Leave. Even the former legal adviser to EU's Council of Ministers has said that 'those with permanent residency in EU states could stay'.

EK 17: 'LEAVE' LOOKS LIKE...

Kaynak: http://www.voteleavetakecontrol.org/briefing_newdeal.html

Not: Orijinal web sitesi güncelliğini yitirdiği için (alan adı değişikliği nedeniyle), metin Internet Archive (Wayback Machine) üzerinden temin edilmiştir.

WHAT HAPPENS WHEN WE VOTE LEAVE?

EU law demands that the UK has an open door to European countries. This has resulted in large numbers of people from across Europe coming to our country. We have very few powers to stop people entering who we think can't contribute to our economy or have a criminal background.

A summary

- **We end the supremacy of EU law and the European Court.** We will be able to kick out those who make our laws.
- **Europe yes, EU no.** We have a new UK-EU Treaty based on free trade and friendly cooperation. There is a European free trade zone from Iceland to the Russian border and we will be part of it. We will take back the power to negotiate our own trade deals.
- **We spend our money on our priorities.** Instead of sending £350 million per week to Brussels, we will spend it on our priorities like the NHS and schools.
- **We take back control of migration policy,** including the 1951 UN Convention on refugees, so we have a fairer and more humane policy, and we decide who comes into our country, on what terms, and who is removed.
- **We will regain our seat on international bodies** where Brussels represents us, and use our greater international influence to push for greater international cooperation.
- **We will build a new European institutional architecture** that enables all countries, whether in or out of the EU or euro, to trade freely and cooperate in a friendly way.
- **We will negotiate a new UK-EU Treaty** and end the legal supremacy of EU law and the European Court before the 2020 election.

- **We do not necessarily have to use Article 50** - we may agree with the EU another path that is in both our interests.

THE BIG PROBLEMS WITH THE EU

The EU is undermining democracy, prosperity, and international cooperation. It is plagued by high unemployment, high debts, an ageing population, a dysfunctional euro and political institutions, a migrant crisis, and a democratic crisis. It is hostile to the combination of world-class universities, technological innovation, and venture capital that is fundamental to technological innovation. Even the EU's own supporters realise it is 'nearly comatose' as the EU Commission's President said recently.

SEVEN PRINCIPLES FOR A NEW UK-EU RELATIONSHIP

I

First, not in chronological order, we will repeal section 2 of the European Communities Act 1972. This is Parliament's instruction to our courts to treat EU law as supreme. We will repeal it and restore democratic government. Daily in government departments, ministers are told 'you can't do that because we will be judicially reviewed under European law', on a vast range of subjects from building hospitals and aircraft carriers to which terrorists we can deport. This causes administrative and management chaos and adds billions to costs. A 'leave' vote is a necessary, though not sufficient, foundation for restoring competent and democratic government.

II

Second, we will retake control of our trade policy. We will leave the Common Commercial Policy that gives the Commission control of all UK trade agreements. After we retake control, we will negotiate new agreements with countries like India, which represent the future of global growth, much faster than the EU slowcoach wants to or is able to.

III

Third, we will have a new UK-EU trading relationship. There is a European free trade zone from Iceland to the Russian border and we will be part of it. The heart of what we all want is the continuation of tariff-free trade with minimal bureaucracy. Countries as far away

as Australia have Mutual Recognition agreements with the EU that deal with complex customs (and other 'non-tariff barrier') issues. We will do the same.

What about the so-called 'Single Market'? The 'Single Market' is almost universally misunderstood and is nowhere defined in the EU Treaties. It was created in the 1980s by Jacques Delors in order to impose qualified majority voting in a vast range of areas beyond international trade such as the free movement of people, how we build schools or aircraft carriers, and thousands of things like the energy requirements of hoovers and the maximum size of containers in which two people sell olive oil to each other in the Shetland Islands (five litres). The Foreign Office and CBI like to claim that the Single Market was about 'free trade' but this is historical nonsense. Delors' goal was explicitly political - as he said, 'we're not here just to make a Single Market, that doesn't interest me, but to make a political union.'

The Single Market causes big problems. For example, the Clinical Trials Directive has hampered the testing of vital cancer drugs for years causing unnecessary deaths. Single Market rules add complexity, time, and billions to government procurement programmes. Economists have tried and failed for twenty years to identify clear general gains from the Single Market. Even the Commission's own, obviously optimistic, figures show that the supposed gains for the UK are smaller than reasonable estimates of the regulatory costs. Most businesses have said for over a decade that the Single Market does more harm than good but this debate has been distorted by a small number of large multinationals that lobby Brussels to use regulations to crush entrepreneurial competition. Big businesses are often the enemy of the public interest.

These problems will grow. The next EU Treaty is intended to harmonise another vast range of things including areas such as company law and 'property rights'. Harmonising regulations is often good for countries like Greece but is often disastrous for Britain which wins more of the world's investment in Europe than any other European country precisely because much of our legal system is not yet harmonised with Europe.

The EU's supporters say 'we must have access to the Single Market'. Britain will have access to the Single Market after we vote leave. British businesses that want to sell to the EU will obey EU rules just as American, Swiss, or Chinese businesses do. Only about one in twenty British businesses export to the EU but every business is subject to every EU law. There is no need for Britain to impose all EU rules on all UK businesses as we do now, any more

than Australia or Canada or India imposes all EU rules on their businesses. British businesses that wish to follow Single Market rules should be able to without creating obligations on everybody else to follow them. The vast majority of British businesses that do not sell to the EU will benefit from the much greater flexibility we will have.

The idea that our trade will suffer because we stop imposing terrible rules such as the Clinical Trial Directive is silly. The idea that ‘access to the Single Market’ is a binary condition and one must accept all Single Market rules is already nonsense - the Schengen system is ‘Single Market’ and we are not part of that. After we vote to leave, we will expand the number of damaging Single Market rules that we no longer impose and we will behave like the vast majority of countries around the world, trading with the EU but, crucially, without accepting the supremacy of EU law.

Regulatory diversity is good in many ways. One of the great advantages of post-Renaissance Europe over China was regulatory diversity. This meant Europe experimented and reinforced success (which often meant copying Britain) while China stagnated. Hamilton’s competitive federalism between the different states in America brought similar gains. Now the EU’s 1950s bureaucratic centralism, reinforced by the Charter of Fundamental Rights that gives the European Court greater power over EU members than the Supreme Court has over US states, increasingly mimics 16th century China in preventing experiments and crushing diversity.

IV

Fourth, we will increase our international influence. We have never managed to exert much influence on the EU project. As the UK negotiator for our entry to the EEC put it, the Foreign Office strategy from the outset was to ‘swallow the lot and swallow it now’. This situation recently got even worse. The Lisbon Treaty created a structural Eurozone majority in the EU Council of Ministers such that Britain is routinely outvoted and has no veto on vital issues. We have even surrendered our one meagre surviving true red card, the ability to stop other states going ahead by themselves with things that will damage us. Every time a British Prime Minister has tried to oppose something they have failed. Even this dismal new deal has demanded the calling in of favours and handing out millions of pounds to other EU members via the European Commission.

This bureaucracy over which we have so little influence now supplants Britain in many global bodies. Many supposed 'EU rules' now actually transpose rules agreed in these global bodies where Britain has given away its representation to the EU. Our new deal will therefore also include Britain retaking our seats on all these bodies, such as the World Trade Organization. If Canada has adopted the same rules as Norway or Luxembourg over car safety glass, and can export windscreens to Britain or Ukraine, it is because the relevant standards have been agreed at a higher level than the EU. *A leave vote means the opposite of isolation - it means regaining a voice in global bodies that will be increasingly important as the EU shrinks in importance.*

V

Fifth, we will use our freedom from EU law and our strengthened international voice to promote more effective and faster international cooperation often at a global level. European cooperation will continue in fields where it already exists such as air travel, sanitary controls, disease, and counter-terrorism.

We must go much further particularly to deal with rapidly accelerating technological revolutions such as genetic engineering and machine intelligence. The EU is clearly unable to cope and there is widespread recognition of the need for new global economic and security institutions to deal with humanity's biggest problems. We need institutions that are much faster to adapt to accelerating changes.

VI

Sixth, we will have a sensible regime for the movement of people that allows us to replace the awful immigration policy we have now - a combination of an open door for low skilled labour and convicted criminals from the EU while simultaneously stopping highly skilled people from outside the EU coming to the UK to contribute. We will take back control of our asylum policy from the European Court, including over the vital 1951 UN Convention on refugees. As another billion people are added to the world population and this population becomes more urban and mobile, it is vital for our prosperity and democratic legitimacy that we regain the power to change our immigration policy according to changing circumstances.

VII

Seventh, we will be able to spend our money on our priorities. Instead of sending £350 million per week to Brussels, we will spend it on our priorities like the NHS and education.

WHAT HAPPENS THE DAY AFTER THE VOTE?

The day after nothing changes legally. There is no legal obligation on the British Government to take Britain out of the EU immediately. There will be three stages of creating a new UK-EU deal - informal negotiations, formal negotiations, and implementation including both a new Treaty and domestic legal changes. There is no need to rush. We must take our time and get it right.

WHAT'S THE OVERALL FRAMEWORK WE NEED?

Overall, the negotiations will create a new European institutional architecture that enables all countries, whether in or out of the EU or euro, to trade freely and cooperate in a friendly way. In particular, we will negotiate a UK-EU Treaty that enables us 1) to continue cooperating in many areas just as now (e.g. maritime surveillance), 2) to deepen cooperation in some areas (e.g. scientific collaborations and counter-terrorism), and 3) to continue free trade with minimal bureaucracy. The details will have to await a serious negotiation but there are many agreements between the EU and other countries that already solve these problems so we will be able to take a lot 'off the shelf'.

THREE PHASES - INFORMAL, FORMAL AND IMPLEMENTATION

I

First, there will be informal negotiations. No rational government would immediately begin any legal process to withdraw so there is no issue of an immediate use of Article 50, the EU's preferred legal route for a member to leave that imposes a basic two-year timetable. The government will explore how the other EU countries and the Commission want to proceed. We will be helped enormously by the fact that the EU Commission, Berlin, and Paris now have an official roadmap for another Intergovernmental Conference and another Treaty centralising many more powers including over taxes with the EU. They think they need this to save the euro. It provides a clear opportunity for a new deal based on us letting them plough ahead while we take back control.

II

Second, there will be formal negotiations to change the legal situation. After the informal phase the government will know the appropriate mechanism for a new relationship or not. Those who say that Article 50 is the only possible path are mistaken about the history of the EU. It has consistently invented legal mechanisms to solve political problems. For example, the Maastricht Treaty gave a supposedly cast iron ‘guarantee’ of no ‘bail-outs’ for the euro. When the euro crisis hit after 2008, the euro was bailed out with billions. Similarly we might agree a different legal mechanism to Article 50.

III

Third, there will be the implementation of new arrangements. The heart of the problem with our EU membership is section 2 of the European Communities Act 1972 that enshrines the supremacy of EU law. It must be repealed but it does not make sense to do this immediately (though it is possible that it could be amended immediately to ensure that some areas of national security are clearly off-limits for EU law, such as counter-terrorism). Changing this is entirely a matter of UK law and what Parliament decides - this decision cannot be overruled by Brussels. It would be best to do it as part of an overall agreed transition with our European friends who know that if they are intransigent it can be done any time we choose.

We should repeal this fundamental law while simultaneously incorporating all existing EU law into UK law and beginning the process of sorting EU rules into three basic categories: clearly stupid things that are repealed, things that are amended, things that either make sense or are themselves global rules we would accept anyway (or both) and are kept. This will be a properly democratic process involving those directly affected by the rules.

There will also be financial protection for all groups that now get money from Brussels. We are a huge net contributor to the EU budget. In areas such as farming, we will therefore be able simultaneously to a) pay farmers at least as much as they get now, b) get rid of the nightmarish EU payment bureaucracy that bankrupts farmers, and c) save money for UK taxpayers. In fields such as science research, we will continue participation in EU schemes, as other non-EU countries do.

TIMING

Given that all the big issues have already been solved over the years between the EU and countries around the world, and there is already a free trade zone stretching from Iceland to the Russian border, the new UK-EU Treaty should be ready within two years. In many areas we will continue existing arrangements at least for a while. Obviously the relationship will change and improve over time but a main goal for the first phase is to avoid unnecessary disruption. All the important elements of a new Treaty should be in place well before the next election.

SAFETY FIRST AND FLEXIBILITY

Our guiding principles should be ‘safety first’ and flexibility. There is no need to rush. It is impossible to know now what might be possible for a UK government that has a popular mandate after a ‘leave’ vote, what events may influence negotiations (such as the collapse of Schengen or another financial crisis), and what allies we may find.

The great advantage of a ‘leave’ vote is it gives Britain wider options. *It is the best move regardless of how the EU responds.* If they refuse to face reality and accept the need for changes in the European architecture, we will obviously have done the right thing. If it forces them to face reality and accept sensible changes, we will not only have helped Britain but we will also help Europe avoid continued decline.

The Establishment says ‘stay and reform from within’. The Foreign Office has said this for decades. It never happens. The Government’s deal is just the latest failure. If we vote remain, it’ll be like getting locked in the boot of the car - we’ll be taken to an awful place that we know we don’t want to go to but can’t swerve.

The euro was always intended to spark deeper centralisation and ‘political union’ and the next EU Treaty is intended to complete this process soon. On top of all the things Brussels already controls it is also planning to take control of policies on banking, energy, and more. Centralisation in Brussels is not a bug - it’s the main feature.

It is delusional to think that voting to ‘remain’ will give us any leverage to persuade the EU to change radically. Brussels will not, understandably, take our complaints seriously. Whitehall will hand over more power as usual. The European Court will continue taking more power every week, particularly using the Charter of Fundamental Rights. Our money

will carry on being squandered. We'll be paying for the euro's bailouts. Our ability to shape the international system will continue to shrink.

The only realistic way to influence Europe is to vote leave. Relations will be friendlier after we vote leave. We will stop blocking them. They will stop interfering with our democracy. We will all become better friends and allies and together build a new model for free trade and friendly cooperation.

Since the Suez debacle of 1956, British politics has rested on illusions about the European project. It is time for a new generation to save ourselves by our exertions and Europe by our example.

UPDATE: THE GOVERNMENT'S OMNISHAMBLES RENEGOTIATION

The Government has now announced its final new deal which you can read [here](#). Don't believe the Government's spin - the agreement does not restore control of our borders and will not affect immigration. It brings no powers back to the UK and reaffirms that the European Courts are supreme over UK law. This is a bad deal - one that will continue to undermine our security and democracy. On top of this, David Cameron's trivial concessions could be thrown out by the European Courts the day after the referendum. You can read our full analysis [here](#).

EK 18: THE GOVERNMENT’S OMNISHAMBLES RENEGOTIATION

Kaynak: http://www.voteleavetakecontrol.org/briefing_renegotiation.html

Not: Orijinal web sitesi güncelliğini yitirdiği için (alan adı değişikliği nedeniyle), metin Internet Archive (Wayback Machine) üzerinden temin edilmiştir.

THE GOVERNMENT’S OMNISHAMBLES RENEGOTIATION

The British public want to end the supremacy of EU law and the European Court and take back control over our borders, economy, and democracy. The Government’s deal delivers none of this. The European Court of Justice is in charge of exactly the same things after the deal as it was before the deal.

Before the general election, the Prime Minister promised ‘fundamental change’ in our relationship with the EU and ‘full-on Treaty change’ before the referendum. That isn’t happening.

All Cameron has got is a promise from other leaders to think about including some trivial changes in the EU Treaties in a few years time, 1) if they are still leaders, which they might not be, and 2) if the Treaties can be changed at all which they might not be given that Treaty change requires unanimous agreement among all 28 members, which it is impossible to guarantee in advance. We don’t even know who might be leading these countries in five years time - never mind what they might agree.

It is the political equivalent of ‘a cheque for 99p is in the post and may arrive in five years or so if we’re still around’. The European Court is not bound to respect or enforce Cameron’s deal. The day after the referendum, the European Court could decide it is illegal.

The Government promised to get ‘full on Treaty change’. It hasn’t.

The main part of the deal is an agreement between countries in international law. It does not change the EU Treaties. The official agreement - a ‘Decision’ agreed between states - says that it is ‘in conformity with the Treaties’, while the European Council’s conclusions declare that the agreement is ‘fully compatible with the Treaties.’ Under the 1969 Vienna Convention, this means that the EU Treaties ‘prevail’ over Cameron’s deal.

The Government said its renegotiation would be ‘legally binding’. It isn’t.

The Government claims that the renegotiation is legally binding. Don't be fooled: the Government's deal is not legally binding. The Justice Secretary and Lord Chancellor, Michael Gove MP, has said that 'The European Court of Justice is not bound by this agreement.'

Leading lawyers agree with the Justice Secretary:

- **Marina Wheeler, QC:** 'Michael Gove, the lord chancellor, is not wrong... what's important is its status under EU law: if the European Court of Justice in Luxembourg considers any part of the agreement (or measures taken to implement it) to be incompatible with existing EU law, it can strike them down.'
- **Martin Howe, QC:** 'Governmental claims that the summit deal is legally binding are highly misleading.'
- **Lord Pannick, QC:** '[the deal] would have no binding effect in our courts or in the Court of Justice of the EU on legal rights and duties until the other member states take action to comply with what they agreed last week'
- **Professor Sir Alan Dashwood, QC:** 'They could be challenged. I imagine a benefit claimant feeling peeved because his child benefit was being [linked] to the much lower cost of living in an Eastern European country, might well bring proceedings...'
- **John Howell, QC:** 'Mr Gove is right that, without treaty change, the European Court of Justice (ECJ) is not bound by it.'
- **Professor Steve Peers:** 'There are some parts that might not be accepted by the EU court, and the plans for new laws on benefits might be blocked by the European parliament or challenged in the courts.'
- **Sir Konrad Schiemann:** a former English Court of Appeal and former European Court of Justice Judge, has admitted that legally-binding changes can 'only be achieved by following the lengthy processes in each Member State for ratifying Treaties'.
- **Jean-Claude Piris:** The former Director General of the EU Council's legal service has said a legally-binding commitment to change the Treaties at a future date is

‘called bullshit. There is no possibility to make a promise that would be legally binding to change the treaty later.’

Even the Government has admitted that any future attempt to add the EU’s promises to the Treaties could be vetoed by any one of the other member states. The President of the European Parliament has admitted that MEPs might reject the deal. The House of Commons Library has also said that the European Court will not be bound by the deal.

The EU has broken previous promises to Denmark

The EU made similar promises to Denmark in 1992 when it promised to respect national citizenship laws. Brussels told the Danish people that these changes would be ‘legally binding’. They lied. The European Court has now issued 80 judgements that completely ignore the promises made to Denmark. They are now trying to play the same trick on us. Don’t let them con you.

The Government is trying to spin that we should trust the deal because the European Court has to take the deal ‘into account’. To ‘take into account’ is not the same as being bound by it. The ECJ currently takes the Danish deal into account - and then decides to ignore it.

The ECJ can even ignore, or ‘reinterpret’, the Treaties.

Even when the Treaties are changed, the European Court can ignore them. For example, the Lisbon treaty committed the EU to accede to the ECHR. The European Court has said this is illegal and has blocked it. If we vote remain they will ignore the Prime Minister’s deal. They will break their promises.

The claim that ‘depositing the deal with the United Nations makes it legally binding’ is fiction

The claim that ‘being deposited at the United Nations’ makes the deal ‘legally binding’ is a fiction. The UN accepts all sorts of documents being deposited - it says nothing about their legal status.

Even if the UN were to claim that the deal is binding in international law, it would not necessarily be accepted by the ECJ because the ECJ has already made clear that it does not

regard itself as bound to follow international law including even resolutions of the UN Security Council.

David Cameron promised to 'get what Britain needs' on free movement. He failed.

Before the election David Cameron promised that 'We will insist that EU migrants who want to claim tax credits and child benefit must live here and contribute to our country for a minimum of four years'. He has not been able to get this. Instead we have to phase in welfare benefits over four years.

The Government's so-called welfare 'emergency brake' is controlled by the Commission, not Britain. It's doubtful whether we can even use it - the European Court could stop it working the day after the referendum. It will only last for seven years. After that we're right back to square one.

Even if we could use it, the Independent Office of Budget Responsibility has said, the 'emergency brake' will have 'not much' impact on migration.

The EU's Charter of Fundamental Rights gives the European Court ultimate control over how Britain implements the important 1951 UN convention on refugees. Cameron's deal does not change this at all.

The only way to take back control of our borders, end the supremacy of the European Court over immigration, refugees, and asylum, and have a more humane and sensible immigration policy is to Vote Leave.

The Government promised to stop sending child benefits abroad. They've broken their promise.

Before the election, David Cameron promised the British people that 'if an EU migrant's child is living abroad, then they should receive no child benefit or child tax credit, no matter how long they have worked in the UK and no matter how much tax they have paid.'

He has not done this. The new deal will force the UK to keep paying 28 different rates of child benefit. The costs of administering this complex and unwieldy system are likely to exceed any savings. The only way to take back control of our welfare system is to Vote Leave.

The Government promised that the deal would allow the UK to block damaging EU regulation. It doesn't.

David Cameron promised to secure legal safeguards to stop non-Eurozone countries being penalised. George Osborne in particular promised to change this, saying he would ensure that 'as the Eurozone chooses to integrate it does so in a way that does not damage the interests of non-euro members.'

He has not done this. The agreement specifically says that the UK will not have a veto. All we will be able to do is ask the EU to discuss laws a bit longer before they force them on us. Similar delaying mechanisms have been in place for twenty years and have not stopped the UK being overruled on all 72 occasions we have voted against a new EU law. The only way to take back control is to Vote Leave.

The Government promised to protect the City of London. They failed.

The agreement specifically allows the EU to regulate the banks in the City of London. The UK will be dragged into the failing Eurozone banking system if we vote to stay. We can't afford to let the banks blow up the economy again as they did in 2008.

It's safer to take control. We will be able to regulate the banks more effectively if we Vote Leave.

The Government said they'd make it easier to block EU laws. They've made it harder.

The Government says that its 'red card' will make it easier to block EU laws, but in reality it is worthless.

As the former Foreign Secretary, William Hague, admits, it would not stop the European Commission introducing the 'slaughter of the first born'. The new deal actually makes it harder to use the 'red card', requiring 55% of parliaments to agree with the UK, not just the current 33%. The only way to take back control is to Vote Leave.

The Government says it has given the UK a 'special status'. That's just spin.

Nowhere does the deal actually refer to any 'special status' for the UK. It is just spin. Politicians have claimed for years that the UK has a 'special deal' or a 'new deal'. It's always proven to be just words. We keep having to send more money and powers to the EU.

Don't get conned again. The 'special status' is exactly the same as the status quo. The deal explicitly says that the EU keeps all of its existing powers over the UK. The only way to get the 'fundamental and far-reaching change' that the Prime Minister once promised is to Vote Leave.

EK 19: SECURITY - VOTE LEAVE IS THE SAFER OPTION

Kaynak: http://www.voteleavetakecontrol.org/briefing_safety.html

Not: Orijinal web sitesi güncelliğini yitirdiği için (alan adı değişikliği nedeniyle), metin Internet Archive (Wayback Machine) üzerinden temin edilmiştir.

Michael Gove's essay on security: 'We are powerless to stop terror suspects coming to the UK because of EU rules'

WE HAVE LOST CONTROL OF OUR BORDERS

Being a member of the EU means that we must accept the 'free movement of people' provisions in the EU treaties which are ultimately controlled by the European Commission and the European Court of Justice (ECJ). We therefore 1) have almost no control over who enters Britain from Europe and 2) do not control the laws on how to remove EU passport holders from Britain. This makes it impossible to have a sensible immigration policy and it makes it much harder to fight terrorism and deal with criminals.

The UK has lost control of many aspects of border controls and migration. EU law forbids us from automatically denying EU citizens who lack travel documents entry into the UK, and forbids us from checking on a systematic basis whether EU citizens are lawfully resident in the UK.

Our border controls are also under constant attack from the ECJ. Last year the ECJ said that our Government cannot require migrants from other EU states to have a permit issued by UK authorities, even though permits from other EU countries are systematically forged. This will make it easier for terrorists to enter the UK using forged documents.

EU law requires us to admit EU citizens who can produce an EU passport. Yet we have no control over the way other EU countries issue their passports. Some EU member states even sell passports to the highest bidder. The EU also prevents us from removing criminals, such as in the Rafacz case where we could not remove a violent killer. The former head of MI6, Sir Richard Dearlove, has said that taking back control of immigration could be an 'important security gain'.

BEING IN THE EU MAKES IT EASIER FOR TERRORISTS TO COME TO BRITAIN

EU law forbids countries in the Schengen area from carrying out systematic checks on anyone with an EU passport from entering. This makes it much easier for terrorists fighting abroad to return to Britain, who need not pass through a single border control between arriving on the shores of Greece and reaching the English Channel. With terrorist groups launching attacks on Europe, more and more EU states are finding that they have to defy the EU and reintroduce border controls to keep people safe.

The ECJ also makes it harder for our Government to strip citizenship from British nationals who have gone abroad to engage in terrorism when it ruled that it, not the British Parliament and courts, would decide who possessed British citizenship. We can no longer automatically strip British citizenship from criminals who acquire it fraudulently. The ECJ insists that it, not member states, is now in ultimate control of citizenship.

It's not surprising that the former Head of Interpol, Ronald K Noble, has warned that the lack of control over borders 'is like hanging a sign welcoming terrorists to Europe'.

The Charter of Fundamental Rights adds more dangers. The Charter stops us removing foreign criminals and terrorist suspects from the UK if it would violate their 'private or family life'. The European Court is likely to accept a huge amount of case law from the European Court of Human Rights on this subject, such as the recent case that ruled that an alcoholic could not be sent back to a Muslim country. It also prevents European nations halting the flow of boats across the Mediterranean which have cost so many lives. Crucially, the Charter also removes from the UK the power to interpret the vital 1951 UN Convention ourselves.

THE CHARTER OF FUNDAMENTAL RIGHTS WILL MAKE THE SITUATION WORSE

Using the EU's Charter of Fundamental Rights, EU judges now decide what powers our intelligence agencies and police are allowed to have. The Commission and European Parliament have repeatedly attacked our vital intelligence sharing agreements (stretching back to 1945) with Canada, Australia, and other countries, with the European Commission recently announcing plans for 'the creation of a European Intelligence Agency.' The US Attorney General, Loretta Lynch, has warned that it is 'highly concerning' that the EU is undermining the sharing of information vital in the fight against serious crime and terrorism.

David Cameron once promised 'a complete opt out' from the Charter. Now he has abandoned this promise. If we vote 'remain', the ECJ will continue to impose rules on how our police and intelligence services fight terrorism. The Charter of Fundamental Rights gives the ECJ more power over EU members than the Supreme Court has over US states. Police and intelligence services are increasingly having to second-guess operations because of Whitehall legal advice on what the ECJ might say in the future. This will get worse.

FOREIGN AND DEFENCE POLICY WILL ALSO GAIN IF WE VOTE LEAVE

Tony Blair said that the EU would never have control of defence policy. As usual, such promises were proved wrong. EU rules have caused problems for defence procurement which has been in a disastrous state for years (not all of it caused by the EU).

The former head of MI6, Sir Richard Dearlove has said that a vote to leave the EU would not 'damage our defence and intelligence relationship with the United States, which outweighs anything European by many factors of 10... The replacement of Trident, the access to overhead satellite monitoring capabilities, the defence exchanges that are hidden from public view, the UK-US co-operation over signals intelligence, the Central Intelligence Agency/Secret Intelligence Service/Federal Bureau of Investigation/MI5 liaison and much more would continue as before.'

If we Vote Leave, we will continue to co-operate with our European partners to fight terrorism and organised crime – just as we currently do with important allies like the USA – but we will end the supremacy of EU law and stop EU judges from undermining our security. We will organise defence spending on equipment without interference from Brussels while cooperating with allies around the world.

If we vote 'remain' we will lose more vital powers over our security every year. EU judges will use the Charter to weaken our borders and hamstring our security services. It is safer to Vote Leave and take back control.

EK 20: BEING IN THE EU UNDERMINES OUR DEFENCE

Kaynak: http://www.voteleavetakecontrol.org/briefing_defence.html

Not: Orijinal web sitesi güncelliğini yitirdiği için (alan adı değişikliği nedeniyle), metin Internet Archive (Wayback Machine) üzerinden temin edilmiştir.

BEING IN THE EU UNDERMINES OUR DEFENCE

Defence cooperation in Europe is obviously a good thing. The problem with the EU's approach is that it is not about cooperation - it is about centralising control of defence in Brussels, just as the euro centralised control of the economy in Brussels. It is dangerous to keep giving away control of defence and security to the Brussels bureaucracy. It is safer to take back control and then negotiate a new deal based on international cooperation. We can keep cooperating with our allies without handing over permanent control to people in Brussels we can never vote out.

THE EUROPEAN COURTS ARE TAKING CONTROL OF THE UK'S INTELLIGENCE SERVICES AND ARMED FORCES

In July 2011, the European Court of Human Rights said that it - not Parliament - would decide how the UK armed forces operate overseas. The scope of unelected European judges' jurisdiction has been extended to our service men and women on active service. In June 2013, the UK Supreme Court admitted that we have no choice but to accept this. The UK is also subject to the EU's Charter of Fundamental Rights. This allows the EU's Court to assert control of UK armed forces and intelligence services.

The European Court has already used the Charter to exert control over how our intelligence services pursue terrorists. It has also recently blocked us from deporting Abu Hamza's convicted daughter-in-law. If we vote 'remain', it will take more and more power over the armed forces and intelligence services and there will be nothing we can do about it. This may damage the intelligence sharing agreements that Britain has had with Canada, Australia, New Zealand, and America since 1945, which would be very dangerous. *There is no appeal from the European Court and no limit to its control* - it decides itself what it controls and we have no choice but to accept it so long as we are inside the EU.

The European Court was never designed to regulate battlefield operations. It is now competing with the Geneva Conventions as to which set of rules govern the laws of war,

creating chaos. British soldiers have been forced into impossible 'Catch-22s'. In one example, soldiers were told that if they failed to release detained enemy combatants after five days the detention became 'unlawful' under European law, but if they released the combatants to the Afghan authorities, that would be 'unlawful' under European law too because they were exposing them to a real risk of 'inhuman or degrading treatment'.

THE EU WASTES BILLIONS AND DELAYS PROJECTS BY YEARS

Being in the EU means that our military gets dragged into having to comply with costly and burdensome EU Single Market regulations and directives. The European Court has forced the Ministry of Defence to comply with EU procurement laws. This is extremely expensive and delays military projects by years. The EU has also adopted several directives specifically governing defence procurement.

These complex EU rules create constant threats of legal action against the Ministry of Defence either by equipment companies or the EU itself which delays projects and makes them more expensive. They also lead to the MoD making decisions to comply with EU rules that are not in the national interest purely to avoid possible legal challenges. For example, money is sometimes diverted to foreign companies to avoid legal action leading to British firms going bust or leaving the market. This is a long-term danger - during the Falklands War, Belgium infamously banned the export of ammunition to the UK.

These EU rules have delayed the creation of:

- 1) The new Aircraft Carriers. Questions over procurement have seen costs of these ships skyrocket and have introduced numerous delays. The former shadow defence secretary, Jim Murphy, described the fiasco as 'one of the biggest public procurement messes for many decades. David Cameron has potentially wasted more than a year and squandered millions.'
- 2) The Typhoon aircraft. The introduction of these planes was postponed for two decades as a result of procurement confusion. In a recent Parliamentary report, the Commons warned that 'Major defence procurement contracts are often lengthy and therefore carry an inherent risk that elements become obsolete before projects are completed and operational.'

THE EU PLANS AN 'EU ARMY'

For over 50 years, the EU has tried again and again to create a European army. The EU has already introduced a 'Common Security and Defence Policy' but Brussels wants much more control. Last year, the President of the European Commission, Jean-Claude Juncker, said he would like to see the introduction of an EU army. The European Commission has said that EU defence integration is not 'just a political option but a strategic and economic necessity'.

Article 42(2) of the Treaty on European Union provides that 'the common security and defence policy shall include the progressive framing of a common Union defence policy. This will lead to a common defence, when the European Council... so decides.' The Commission describes this as 'a roadmap to common defence.' This is being used to accelerate plans for a European Army.

This aim is supported by some European governments. The Spanish Government's Strategy for External Action states that 'we must take advantage of all the possibilities offered by the Lisbon Treaty'. The German Government has also said it wants an EU army.

Such actions risk undermining NATO as they will duplicate key functions of the alliance. The US Congress has warned that 'U.S. officials remain concerned ... that France and a few other EU members may continue to press for a more autonomous EU defence identity that could rival NATO structures and ultimately destroy the indivisibility of the transatlantic security guarantee'. For example, NATO-EU rivalry badly disrupted the mission launched to support the African Union in Sudan.

If we vote to remain in the EU, the Commission will take more and more control. The EU says it already has the power to pass laws affecting defence under the current Treaties and has already started introducing a European border force with armed ships and drones. These could operate just a few miles from the British Isles. The new agency will have a force of 1,500 guards and a 'right to intervene' in European Union nations.

These developments are separate from the Commission's plans to develop its sovereign control over what it sees as common EU maritime interests, through the generation of common coastguard assets monitoring activity within the 200 mile limit of EU coasts. The migration crisis is accelerating moves to generate a more centralised capability. A common coastguard is a step towards a common EU navy.

Prominent veterans have highlighted how these proposals will make us less safe. Major General Thompson, who was British land commander on the Falklands as leader of 3 Commando Brigade, has warned that 'I find it quite extraordinary that they are trying to set up a separate defence organisation. It makes us less safe. It muddies the water.'

THE EU IS TRYING TO ABOLISH OUR SEAT ON THE UN SECURITY COUNCIL

In October 2015, the European Parliament endorsed a report calling for the abolition of the UK's seat on the UN Security Council. Brussels wants 'the EU to become a permanent member of that body, with one permanent seat and one single vote.'

THE EU'S RECORD ON DEFENCE ISSUES IS BAD

The EU has shown itself inept at dealing with defence issues. The EU spectacularly failed to cope with the disintegration of Yugoslavia in the early 1990s. The former Secretary of State for Defence, John Nott, has pointed out that 'the only time the EU actually took charge of security was during the Bosnian War. Its mishandling of that crisis led to more than one million people being displaced and up to half a million being killed or wounded'.

The EU has also handled the situation in the Ukraine extremely badly - leaked telephone conversations have shown that US officials have had to resort to asking that the EU is excluded from the whole process because it makes the situation worse.

As Major General Julian Thompson, who commanded 3 Commando Brigade during the Falklands War, has said 'Why would we want to be part of a union that includes members that are as incompetent in matters of security as Belgium; a union that is incapable of policing its borders and is contemplating allowing anyone with a Turkish passport unfettered access to all member countries?'

NATO IS A VITAL ALLIANCE

Leading historians have said that the claim that the EU is responsible for peace in Europe post-1945 is 'historically illiterate'.

The NATO alliance managed Europe's defence against the Soviet Union in the Cold War and organised European action against militant Islam after 9/11. NATO is the single key

component in Britain's - and Europe's - security, but it is a component that is being undermined by the EU.

A vote to remain in the EU is a vote to keep giving the EU more and more power over our military and defence. The EU has used this power badly in the past and will continue to undermine our security if we stay in. The safer option is to Vote Leave and take back control of our defence.

EK 21: LEAVE IS THE BEST CHOICE FOR SCIENCE AND TECHNOLOGY

Kaynak: http://www.voteleavetakecontrol.org/briefing_science.html

Not: Orijinal web sitesi güncelliğini yitirdiği için (alan adı değişikliği nedeniyle), metin Internet Archive (Wayback Machine) üzerinden temin edilmiştir.

LEAVE IS THE BEST CHOICE FOR SCIENCE AND TECHNOLOGY

Andre Geim, 2010 Nobel Prize winner for physics: ‘I can offer no nice words for the EU framework programmes which ... can be praised only by Europhobes for discrediting the whole idea of an effectively working Europe’.

David Deutsch, physicist and quantum computation pioneer: ‘[In] 1975 I voted to stay in the EEC. Somehow we didn't. The EU is incompatible with Britain's more advanced political culture. I'm voting Leave... [E]rror correction is the basic issue, and I can't foresee the EU improving much in this respect.’

THE EU HAS TOO MUCH CONTROL AND IS ANTI-SCIENCE

Technological and economic forces are changing the world. In the next 15 years, over a billion people will join the world economy. New technologies such as the mobile internet, ‘the internet of things’, genetic engineering and robotics are changing the world fast. We need government structures that understand and can adapt fast to these changes.

The EU is the opposite of the institution we need. Brussels has taken wide powers over the policies that govern scientific research and the development of new technology but its bureaucracy is extremely slow to fix problems and adapt to new ideas. Its funding system is broken.

It is extremely bureaucratic and is based on political considerations, not supporting the best science. This means billions are wasted. For example, money is often widely distributed across the EU so that scientists in many countries get money rather than the money going to the best teams. This undermines the best institutions and wastes money.

The EU's science funding process is not developing the networks between universities, scientists, technologists, entrepreneurs and finance that has been so important in America. There is nothing in the EU that compares to the USA's Silicon Valley, where leading

universities combine with dynamic, entrepreneurial firms to encourage innovation and nurture new technologies. Far from encouraging an entrepreneurial attitude, the EU has instead sought to protect older firms with older products (undermining new technology, such as Dyson's products). As a result of all these problems, most patents that are lodged in the European Patent Office now come from non-EU countries. Europe has fallen behind.

There is no sign that things are going to get better. The President of the European Commission fired his Chief Scientific Adviser (CSA) because her advice was politically awkward, a decision that was widely condemned by leading scientists. Professor Nigel Brown, President of the Society for General Microbiology, said: 'I am appalled at the abolition of the CSA post. Many of the major challenges facing Europe - climate change, food security, healthy ageing, disease control - require scientific input to policy at the very highest level. This is disastrously short-sighted'.

The EU has repeatedly tried to address its failures since the 1990s amid fears that the leadership of new fields, such as the internet and communications, is moving to America which has far more world-leading universities for science research. Its attempts have always failed. This failure is bad for British science, prosperity, and security. It is also bad for democracy - EU officials lack a democratic mandate and are not accountable for their decisions.

If Britain takes back control of the money we send to Brussels and diverts some of it into science, we could make Britain a world leader in crucial fields. We could safeguard British research which is also threatened by Government cuts and Whitehall's anti-science culture stretching over decades. We could also continue to participate in international scientific collaborations, including the EU's HORIZON programme, just as other non-EU countries do.

THE EU IS RAIDING SCIENCE FUNDING

Instead of investing in science, the EU recently **raided** over €2 billion from the HORIZON science budget to pay for the problems caused by the euro, causing huge problems for researchers across Europe. The UK pays £20 billion to the EU every year - four times the UK's science and research budget. *If we Vote Leave, we will be able to increase funding to science and still save billions.*

THE EU PASSES STUPID RULES

The EU passed the Clinical Trials Directive, which has been devastating for cancer research. Sir Michael Rawlins **described** the Directive as a ‘catastrophe’, and a report by the Academy of Medical Sciences **stated** that it ‘places an unnecessary regulatory burden on clinical trials of both new products and established drugs,’ which was ‘hampering clinical trials and discouraging academic and commercial health research sponsors from conducting their studies in the UK’. According to a 2007 **study** in the European Journal of Cancer, the Directive ‘resulted in a doubling of the cost of running non-commercial cancer clinical trials in the UK and a delay to the start of trials’. **According** to the EU itself, since the Clinical Trials Directive was put in place the average delay for launching a clinical trial has increased by 90% to 152 days. The number of staff needed for industry sponsors to handle the clinical trial authorisation process has doubled (107%), and their insurance fees have increased by 800%.

The EU also passed the **REACH** regulation. This makes it extremely costly for small businesses and entrepreneurs to handle chemicals. The Government has **admitted** that ‘The cost of registering chemicals under REACH is excessive. SMEs across the EU are hit disproportionately hard. REACH is forcing some smaller businesses to consider manufacturing outside Europe or stop manufacturing altogether.’

The EU limits the use of **GM crops** in ways that have been strongly condemned by Nobel-winning scientists and which have resulted in companies such as BASF moving operations to America.

These problems will only get worse. The EU’s **treaties** promote the ‘precautionary principle’ which cautions against innovation - something that scientists have warned is short termist and draws on present fears and prejudices. EU programmes generate huge amounts of red tape for scientists, as the comment above by Nobel Prize winner Andre Geim shows.

WE CAN CONTINUE TO COOPERATE OUTSIDE THE EU

Countries do not need to be in the EU to work with EU research centres on scientific research.

The European Commission has **revealed** that it provides science funding to over 100 countries around the world, from Zimbabwe to Fiji. The European Commissioner for

Research, Science and Innovation, Carlos Moedas, has said that Horizon funding is ‘open to the world’. Likewise, the key European bodies that promote science and research do not require their members to be in the EU - Canada, for example, is an associate member of the European Space Agency.

If we Vote Leave, we will continue to work with European partners - and researchers all over the world - to further scientific research. Given countries like Fiji already participate it is unbelievable to claim that Britain will be excluded. Science is global and Britain needs a funding system and regulatory structure that allows us to be as nimble as possible globally - not stuck with Brussels’ bureaucracy.

OUTSIDE THE EU WE COULD BRING IN MORE SCIENTISTS FASTER

One of the most damaging effects of EU membership is its effect on immigration policy. We have effectively open borders to Europe and cannot even control on what terms convicted criminals enter Britain. Simultaneously in order to control the numbers the Government imposes various strict rules on non-EU immigration.

Outside the EU we could have a much more sensible policy in which criminals are banned and *we explicitly fast track scientists to come to Britain and work here*. This would be great for Britain, Europe, and the wider world.

EK 22: A FRAMEWORK FOR TAKING BACK CONTROL AND ESTABLISHING A NEW UK-EU DEAL AFTER 23 JUNE

Tarih: 15 Haziran 2016

Kaynak:

http://www.voteleavetakecontrol.org/a_framework_for_taking_back_control_and_establishing_a_new_uk_eu_deal_after_23_june.html

Not: Orijinal web sitesi güncelliğini yitirdiği için (alan adı değişikliği nedeniyle), metin Internet Archive (Wayback Machine) üzerinden temin edilmiştir.

A framework for taking back control and establishing a new UK-EU deal after 23 June

June 15, 2016

If we Vote Leave on 23 June, the Government will need a roadmap to implement the policy voted for by the public.

Vote Leave believes there should be 1) a negotiation strategy for the informal talks that will precede the formal negotiations leading to a new UK-EU treaty, 2) immediate legislation in the current session of Parliament and, 3) a framework for legislation and policy decisions between 2016 and 2020 of which the centrepiece is the repeal by 2020 of the European Communities Act 1972 (ECA). We can also start negotiating new trade deals to promote free trade before we have left the EU.

The Government should outline to Parliament the legislative steps needed to give effect to the public's vote. Flexibility will be vital. There is no need to rush the process. The precise details and the exact timing of the final settlement will only be clear when the Prime Minister's new negotiating team engages and negotiations begin.

Given the importance of securing a good deal in the national interest and the cross-party nature of the Leave campaign we believe the Government should invite figures from other parties, business, the law and civil society to join the negotiating team. There is a precedent for broad-based representation in talks such as these. The UK delegation which attended talks on the original EU Constitution included a Conservative MP, David Heathcoat-Amory and Labour's Gisela Stuart MP, now Chair of Vote Leave.

The ECA should, of course, be amended quickly but should not be repealed in full until the formal negotiations are complete and the new UK-EU Treaty is clear. When the ECA is repealed Parliament will decide carefully which areas of existing EU law should a) be kept, b) be amended and c) be removed.

It is only after informal negotiations with both other EU members and the Commission that issues such as whether and how to use Article 50 will be clear. It makes no sense to trigger Article 50 immediately after the 23 June vote and before extensive preliminary discussions.

Funding to organisations from the EU will continue unaffected as the negotiations happen and the Government should continue that funding until the end of the Parliament in 2020.

It will be possible to negotiate a new settlement with the EU, including a UK-EU free trade deal, by the next general election in May 2020. This is mainly because 1) there is already tariff-free trade between the UK and the EU and 2) there is already regulatory equivalence, so the main stumbling blocks to negotiating a trade agreement are absent. It is also in all countries' economic and political interests for there to be a friendly deal that will increase and improve international cooperation.

Leader of the House of Commons **Chris Grayling** said:

'After we Vote Leave the public need to see that there is immediate action to take back control from the EU. We will need a carefully managed negotiation process and some major legislative changes before 2020, including taking real steps to limit immigration, to abolish VAT on fuel and tampons, and to end the situation where an international court can tell us who we can and cannot deport. A vote to Leave on 23 June is a vote for action, and the Government will need to respond quickly.'

If we vote to Leave, then Parliament could then enact the following legislation:

European Union Law (Emergency Provisions) Bill. This would be introduced in the current session of Parliament. It would immediately end the rogue European Court of Justice's control over national security, allow the Government to remove EU citizens whose presence is not conducive to the public good (including terrorists and serious criminals), end the growing use of the EU's Charter of Fundamental Rights to overrule UK law, and end payouts under EU law to big businesses, saving between £7 billion and £43 billion for public

services by 2021. This will amend the European Communities Act 1972 but not repeal it. This action is limited to areas that will not form part of the final UK-EU settlement.

Legislation to be introduced in subsequent sessions will include:

A special Finance Bill. This would abolish the 5% rate of VAT on household energy bills by the date of the next general election by amending the Value Added Tax Act 1994, and will be a major benefit for low income households. This will be paid for by savings from the UK's contributions to the EU budget.

National Health Service (Funding Target) Bill. This would require that by the next general election, the NHS receives a £100 million per week real-terms cash transfusion over and above current plans. This will be paid for by savings from the UK's contributions to the EU budget and other savings from leaving (e.g. we will not pay the billions that the ECJ is ordering us to pay to multinational companies trying to avoid UK taxes).

Asylum and Immigration Control Bill. This would end the automatic right of all EU citizens to enter the UK by the next election. We will be able to carry out proper security checks on those entering and refuse entry to known criminals. EU citizens will be subject to UK law rather than EU immigration legislation. The Bill would end the discrimination against non-EU citizens and create a genuine points-based immigration system in which the possession of suitable skills is a key element. The Bill will also end the European Court's control of the UK's asylum policy by the next general election. Immediately after the referendum, a process should be established to consider the details of this new system.

Free Trade Bill. This would require that by the next election, the UK leaves the EU's 'common commercial policy'. That would restore the UK Government's power to control its own trade policy. That would create jobs. The UK would take back its seat on the World Trade Organization, becoming a more influential force for free trade and friendly cooperation. After we Vote Leave, we would immediately be able to start negotiating new trade deals with emerging economies and the world's biggest economies (the US, China and Japan, as well as Canada, Australia, South Korea, New Zealand, and so on), which could enter into force immediately after the UK leaves the EU.

European Communities Act 1972 (Repeal) Bill. This would ensure that by the next general election, the European Communities Act 1972, the legal basis for the supremacy of EU law

in the UK, is repealed. The EU Treaties will cease to form part of UK law and the European Court's jurisdiction over the UK will come to a permanent end. The UK would cease to make contributions to the EU budget. EU law would be transferred into domestic law so there is no abrupt change and Parliament would be able to debate and choose which provisions to keep, which to remove, and which to amend.

Notes to editors

International law

Following a vote to leave the EU on 23 June, nothing changes immediately. The European Union referendum, like the Scottish independence referendum, will have no automatic legal consequences (*Moohan v Lord Advocate*[2014] UKSC 67, para [47], [link](#)). In particular, there is no duty to trigger article 50 of the Treaty on European Union (TEU), setting in place a two year timetable for leaving the EU, which can only be extended by unanimity (TEU, art. 50, [link](#)).

Article 50 is not the sole lawful means of leaving the EU. If this were the case, Greenland could not have left the EU in 1985, but it did. Greenland left under what is now the 'ordinary revision procedure', or article 48 of the Treaty on European Union (TEU) (TEU, art. 48, [link](#); *Official Journal*, 1 February 1985, [link](#)). Under international law, it is also possible to leave the EU under article 54 of the 1969 Vienna Convention on the Law of Treaties (Rieder, 2013, [link](#); Dorr, 2012, [link](#)).

The EU has also on many occasions ignored its own rules to reach deals that are politically convenient. The recent bailouts and the 'outright monetary transactions' programme were both adopted in prima facie violation of provisions of the EU Treaties agreed at Maastricht which were necessary to secure Germany's agreement to economic and monetary union.

It will be for the Government to decide when, if at all, Article 50 is triggered and the most appropriate means by which the UK leaves the EU. The new UK-EU Treaty will need to be agreed in international law on an intergovernmental basis outside the framework of the European Union institutions and the jurisdiction of the European Court.

Negotiations on the UK's withdrawal from the European Union will begin immediately after the referendum. There will be informal negotiations, then formal negotiations, and legal changes, both to the EU Treaties and to UK law. The precise details and the exact

timing of the final settlement will only be clear when the Government negotiating team engages and develops a framework.

The principles of the new settlement are clear and have been consistently advocated by Vote Leave during the campaign. The settlement will be based on free trade and friendly intergovernmental cooperation. The supremacy of EU law and the European Court's jurisdiction will be ended. The UK will take back powers over its national security and tax system. Budget contributions to the EU will end. The EU's control over the UK's borders and the admission of persons into the UK will end. The UK will leave the EU's 'common commercial policy'.

It will be possible to negotiate a new settlement with the EU by the next general election in May 2020. This is because all the main stumbling blocks to negotiating a trade agreement will be absent:

1. There is already tariff-free trade between the UK and the EU. The parties will not need to negotiate the tariff lines on which duties will be abolished, only to continue the existing, status quo of tariff-free trade. Under the recent EU-Canada deal, 99% of industrial goods and 97% of agricultural goods will be imported into the EU without tariff duties (European Commission, 2014, [link](#)). The UK is a much more important export market than Canada, so will easily be able to achieve the maintenance of the status quo, namely tariff-free trade in goods (NIESR, 2 November 2015, [link](#)).
2. There is already regulatory equivalence. Detailed negotiations about the mutual recognition of product standards will be not be necessary, since at present, regulations are identical. Since there are currently few non-tariff barriers, there will be no need to negotiate their abolition. Countries such as Australia have Mutual Recognition Agreements that deal with these matters (*Official Journal*, 17 August 1998, [link](#)). The UK will quickly be able to strike a satisfactory deal on mutual recognition.

Past experience shows that three years and ten months is ample time to negotiate the new treaty. This is the period between the referendum on 23 June and the next general election, the date of which is fixed by law (Fixed-term Parliaments Act 2011, s. 1(3)). Experience suggests a free trade agreement can be struck in this time.

1. *Greenland left the EU in less than three years.* Greenland voted to leave the then European Economic Community on 23 February 1982 (House of Commons Library, 2013, [link](#)). The Treaty amending, with regard to Greenland, the Treaties establishing the European Communities, was signed at Brussels on 13 March 1984 (SI 1984/1820, 22 November 1984, [link](#)). The Treaty entered into force on 1 February 1985 (Irish Ministry of Foreign Affairs, 2010, [link](#)). This provided for tariff free access to the EU for Greenland's principal export, fish (Protocol (No 34) to the EU Treaties, [link](#)).
2. *The average length of time needed to negotiate a free trade agreement is around two years.* Oxford Economics has said that 'an analysis of regional trade deals conducted over the past 20 years found an average duration of 28 months' (Oxford Economics, 2016, [link](#)). There are many examples: the US-Australia free trade agreement (FTA) was concluded in less than two years (Library of Congress, 3 August 2003, [link](#); Australian Government, 2016, [link](#)); the Switzerland-China FTA was negotiated in a little over two years (Centre for Security Studies, February 2014, [link](#); Swiss State Secretariat for Economic Affairs, 2016, [link](#)); the US-Canada FTA was negotiated in less than two years (Government of Canada, 2016, [link](#)); the US-Morocco FTA was negotiated in less than two years (US Diplomatic Mission to Morocco, 2016, [link](#)); and the US-Chile FTA was negotiated in two and a half years (Organization of American States, 2016, [link](#)).

Domestic legislation

Domestic law is entirely within the UK's control. As well as the new UK-EU Treaty which will be agreed on an intergovernmental basis, changes to domestic law will be required. It is an established constitutional position that EU law only has effect in the law of each part of the UK by virtue of the European Communities Act 1972 (*Thoburn v Sunderland DC* [2003] QB 151, [link](#); *Pham v Secretary of State for the Home Department*, [2015] UKSC 19, para [76], [link](#)). The 1972 Act will remain in force on 23 June. When this Act is repealed is exclusively a matter for Parliament. Some EU legislation has been incorporated into domestic law via other Acts of Parliament, such as the Data Protection Act 1998. This will remain in force on 23 June, and it will be for Parliament to choose how, if at all, such laws will be amended.

Domestic legislation before the international agreement is finalised will not prevent the UK from reaching a deal. None of the features of the UK's current relationship with the EU that will be ended by the Bills outlined here, whether immediately or by the time of the next general election, will form part of the new UK-EU relationship. Legislating to end them before the final deal is agreed will not therefore in any way be prejudicial to the UK's ability to obtain that deal.

EK 23: STATEMENT BY MICHAEL GOVE, BORIS JOHNSON AND GISELA STUART ON NHS FUNDING

Tarih: 3 Haziran 2016

Kaynak:

http://www.voteleavetakecontrol.org/statement_by_michael_gove_boris_johnson_and_gisela_stuart_on_nhs_funding.html

Not: Orijinal web sitesi güncelliğini yitirdiği için (alan adı değişikliği nedeniyle), metin Internet Archive (Wayback Machine) üzerinden temin edilmiştir.

Statement by Michael Gove, Boris Johnson and Gisela Stuart on NHS funding

June 03, 2016

A STRONGER NHS AND MORE MONEY FOR THOSE IN NEED - WHY LEAVING THE EU HELPS PROTECT WORKING PEOPLE

Our NHS is a precious asset. No other European country gives its citizens the guarantee of free healthcare, there when people need it, irrespective of ability to pay.

The NHS is a great British institution and its core values - of solidarity, fairness and inclusivity - need to be protected and defended. The wealthy can always buy themselves top quality care and jump the queue for treatment. Working people don't have that option. Working people need an NHS which is strong and well-funded to give them security at every stage in their lives.

As our population grows, and as we all live for longer, so the pressures on the NHS are set to grow. We believe that one of the best ways to protect, and to strengthen, the NHS, for the people of this country is to use some money we currently spend on EU membership to invest in improving healthcare.

The NHS leadership has said it needs an additional £30 billion each year by 2020 to meet future pressures. Eight billion pounds will come from spending increases, and £22 billion will need to come from efficiency savings. The Government rightly committed at the last election to meet that £8 billion target.

But we don't underestimate how difficult it will be to make the £22 billion worth of efficiency savings. Again, we are sure ministers, managers, doctors, nurses and everyone in the Health Service will do everything they can. However, trusted health experts such as the Nuffield Trust, the Health Foundation and the King's Fund have all stressed how difficult it will be to achieve the planned net efficiency savings of 2% each year.

This level of savings is far above what the NHS has achieved historically. And the demand for NHS services is only set to grow. NHS Improvement, the NHS regulator, has identified rising demand as one of the principal challenges for the NHS's future funding.

If we vote to leave the EU on 23 June, we will be able to do something about one of the main causes of higher demand - uncontrolled and unlimited migration from the EU into the UK.

In 2015, 270,000 people came to the UK from Europe, a population movement equivalent to all the inhabitants of a city the size of Newcastle arriving in our country. Net migration was 184,000, a population increase equivalent to adding a city the size of Oxford to the UK population. Year after year, similar numbers arrive.

On top of this, between 2005 and 2014, there were 475,000 live births to mothers who were EU citizens. This is the equivalent of adding a city the size of Manchester to the UK population. The cost of maternity services alone to these families is likely to exceed £1.3 billion.

As we have set out before, it is government policy for five new countries to join the EU: Albania, Macedonia, Montenegro, Serbia and Turkey. We are paying billions to these countries to help them join. The EU is already opening visa-free travel to Turkey. That would create a borderless travel zone from the frontiers of Syria and Iraq to the English Channel. The EU's plans for future growth will lead to demands being placed on the NHS far beyond what its funding can cope with.

We have set out our plan to change the immigration system after we vote to leave. We will end the 'free movement' of people from the EU and take back control. We will introduce a points-based system under which migrants will be admitted to the UK on the basis of their skills, not their passport.

But even after we take back control of our migration policy, the NHS will still face funding pressures. Restoring control over our borders is a necessary step, but there is more we should do to guarantee quality care for working people.

We need to ensure the NHS has as much money as possible and after we vote to leave we will have the means to do so without damaging public finances.

After we Vote Leave on 23 June, the Government should use some of the billions saved from leaving the EU to give at least a £100 million per week cash transfusion to the NHS.

This money will be over and above the commitment that the Prime Minister rightly made at the last election to an £8 billion real terms increase.

How can we pay for this additional spending? From the money we save from leaving the EU.

The UK's gross budget contribution is currently over £19 billion or £350 million per week. According to Treasury estimates, this will increase to nearly £400 million per week by 2020.

We get some cash back through a negotiated rebate and some other money we hand over to the EU is spent here in the UK on areas like farm subsidies.

But the rebate is not a fixed benefit anchored in the treaties. It is there only by the consent of other EU nations, it has to be negotiated, it has already been reduced, and if we vote to stay it can, and will, be whittled away.

If we Vote Leave, we take back control of the whole sum. We will no longer be dependent on other countries to protect the money we get back in our rebate. And we will continue to support farming, science, universities and poorer areas of the UK with the money they currently receive from the EU.

That would mean we would then be able to spend all of our net EU contribution of £10.6 billion on our priorities like the NHS and cutting VAT on fuel.

Other money will also be liberated to spend on public services in the event of a vote to leave.

We have already set out plans to amend the European Communities Act 1972 immediately after the referendum to stop multinationals using EU law to claim tax refunds in the UK. This will save taxpayers between £7 billion and £43 billion by 2021.

It is wrong that big businesses have been using the European Court to starve public services of money they could never have recovered under English law.

If we leave the EU we could also restore our system of taxation of offshore companies which was set aside by the European Court. The European Court's judgment has cost UK taxpayers an estimated £840 million each year.

We can also scrap the EU's foolish rules on how Whitehall runs procurement processes which add billions to costs every year. The European Commission's own conservative figures suggest that procurement rules cost at least £1.7 billion each year and delay projects by years.

There are billions of savings that Government will be able to make after we vote leave and escape the control of the rogue European Court.

A vote to leave is a vote for a fairer Britain. You only have to look at who funds the IN campaign to realise this: the undeserving rich, the investment banks that crashed the world economy in 2008 and who bankrupted the people of Greece, and the multinational corporations who spend millions on lobbying the corrupt Brussels system.

This is the choice on 23 June.

A Vote to Remain means that we keep handing over control of £350 million of our money to the EU every week. A Vote to Remain means we cannot control immigration. A Vote to Remain means greater pressure on the NHS, school places and housing.

If we Vote Leave, we can take back control of our borders and our money. By 2020, we can give the NHS a £100 million per week cash injection, and we can ensure that the wealthy interests that have rigged the EU rules in their favour at last pay their fair share.

That is why we believe a Vote to Leave is the right choice for social justice, safer for public services, jobs, and families and better for the next generation.

EK 24: RT HON LIAM FOX MP: ‘MEMORIES OF GREEN? THE COST OF UNCONTROLLED MIGRATION’

Kaynak:

http://www.voteleavetakecontrol.org/rt_hon_liam_fox_mp_memories_of_green_the_cost_of_uncontrolled_migration.html

Not: Orijinal web sitesi güncelliğini yitirdiği için, metin Internet Archive (Wayback Machine) üzerinden temin edilmiştir.

Rt Hon Liam Fox MP: ‘Memories of Green? The cost of uncontrolled migration’

June 06, 2016

Liam Fox MP delivered a speech today at Vote Leave on the pressure that uncontrolled migration puts on the UK housing market, making it harder for young people to get on the housing ladder.

(Check against delivery)

All across the country, local authorities are facing huge challenges to meet additional housing targets set by Central Government. Local communities are facing the loss of green spaces in the rush for housebuilding, often failing to take into account the limitations on existing infrastructure.

Take the village of Yatton, in my own constituency of North Somerset, for instance. Despite having no surplus school places, fully saturated GP surgeries and an already overstretched road system, it is typical of innumerable of villages across the country, where local communities are being asked to absorb large numbers of extra houses without any realistic possibility that the money will be found to provide the extra infrastructure required.

It is a story being repeated time and time again in more and more places. People rightly ask, “how much of our green space will disappear, possibly forever?” and “how much of our quality of life will be compromised to deal with problems often created far away?”

And they are right that the problem that is being faced at the local level begins well away from our communities at the level of national policy failure. It lies in the failure to control

the growth of our population through immigration, including immigration from the European Union.

As the Government fails to control the increase in the population due to migration, it forces local authorities to build more and more houses to deal with the ripple effect.

If we remain in the European Union we will be forced to accept unlimited free movement of people – but there will be no free movement of space coming with them. The inevitable result will be worsening overcrowding in our land limited country.

Most of the focus in the housing debate has been on supply. There is a relatively broad consensus that the UK needs to build around 250,000 additional homes every year to meet current demand. In the last ten years an average of only 170,000 have been built and the debate has largely been around how changes to planning can facilitate the level of house building required.

Yet, what this approach to the problem fails to understand is that it is not merely an issue of supply, but one of demand.

For much of the 20th century, the number of households grew at a faster rate than the population as a whole. Changes in social behaviour, such as divorce and the increased tendency for people to live alone, as well as demographics, meant that the average household size fell. In recent times, however, average household size has changed little, and the key factor driving the growth in household numbers has been population growth.

The total non-British net inflow of immigrants is close to 350,000 with migration from the EU now accounting for about half of that figure.

The outcome of the recent renegotiation of benefits will make no significant difference to these numbers, as the office for budget responsibility, the government's advisory body has confirmed.

This implies continued total net EU migration to the UK of the order of almost 200,000 people per annum.

This number is growing dramatically and has already more than doubled since 2012.

The continuing failure of the Eurozone and the tragically high levels of unemployment in Southern Europe is likely to mean that more and more young people will head to the North of Europe, including the UK, in search of work.

And all this does not include those countries who may join the EU in the coming years.

All these factors could considerably boost the numbers and we are powerless to stop it. Staying in the EU is likely to mean continued high levels of immigration over which the UK would have no control while leaving the EU would give back control of immigration policy to the UK government so enabling the number of immigrants to be reduced while, at the same time, being more selective about who can come to the UK.

Continuation of net migration on the current scale would mean an increase in our population of almost 5 million in 15 years' time.

This would be the equivalent of adding the combined population of the cities of Birmingham, Glasgow, Manchester, Liverpool, Leeds, Sheffield, Bradford and Bristol.

60% of this increase would be from future migrants and their children. This is not a scare story, simply an extrapolation of how today's immigration figures will impact on our society in the years ahead if changes are not made to policy. Half of this huge figure is attributable to the EU.

Official figures show that in the last ten years, two thirds of additional households in the UK have been headed up by an immigrant (that is to say that they had a foreign born "Household Reference Person (HRP) - what used to be known as head of household) [c]. Households with a foreign born HRP have increased by around 120,000 a year during this period.

In London, despite the rapid growth in population the number of households headed by a British born person has actually fallen in the last ten years.

This is a particular problem in England which takes over 90% of immigrants to the UK despite the fact that it is already nearly twice as crowded as Germany and 3½ times as crowded as France.

Yet population growth on the present scale means making our urban areas still more overcrowded or building over valuable green belt or farmland with all the loss of amenity involved.

At current levels of immigration, the Office for National Statistics project that our population will continue to grow by around half a million a year - a city the size of Liverpool every year.

This will mean that, in England, we will have to build a new home every six minutes, or 240 a day, for the next 20 years to accommodate just the additional demand for housing from new migrants. That is before we take into account the needs of those who were born here.

Of course, it would be wrong to imply that most newly built housing is occupied by immigrants. Many immigrant households move into existing properties. The need to build a new home every 6 minutes it is to deal with the additional demand for housing, it is obviously not that these new homes will be occupied directly by immigrants.

To be even more specific, the difference in projected household growth between 'high' net migration and 'zero' net migration is 95,000 households per year or more than one additional household every 6 minutes.

These patterns create consequences for almost all sections of society.

Most new immigrants move into the private rented sector which has grown as the immigrant population has grown. Competition for rented accommodation obliges all those in the private rented sector to pay high rents which take a large share of income and makes saving to buy a home even harder.

These resulting high rents and a shortage of housing make it much more difficult for young people to set up home on their own so they have to spend more time in house shares or with their parents.

The problem in the private rented sector may well be exacerbated by recent moves to clamp down on the buy to rent sector.

High rents and high house prices resulting from an imbalance of supply and demand in the market often means that families have to live in overcrowded conditions or move away from their local area to find suitable accommodation that they can afford.

Those living in the parts of the UK with lower housing costs cannot afford to move for work leaving, them trapped in areas with fewer opportunities.

Of course there are other drivers to housing demand, some of which will have been hidden by the recent undersupply in the market.

For example, if supply were to be increased some younger people would leave their parents' home or house shares thus adding to effective demand.

But this cannot get away from the fact that a huge increase in population is driving a demand for housing that we are finding difficult to cope with, at least without potentially damaging the quality of life for those who already live in our country.

A satellite survey by a research team at the University of Leicester between 2006 and 2012, found that between 2006 and 2012, 22,000 hectares (54,000 acres) of green space in Britain was converted to "artificial surfaces" – mostly housing, but including the roads, other infrastructure required to support the houses themselves.

More than 7,000 hectares of forest was felled, 14,000 hectares of farmland concreted and 1,000 hectares of precious wetland was drained to make way for urban sprawl.

That's a landscape twice the size of Liverpool, transformed forever, in just six years.

Without a substantial change in policy, the same thing will happen – again and again and again.

Membership of the European Union is usually measured in monetary terms but there are other ways of measuring the cost.

A constant unchecked flow of migration will inevitably result in more of our open spaces and natural greenery being turned over to housing.

Some of that may be inevitable, with growth of our own population, or changing social behaviours, but simply because some of this pattern may be inevitable is no reason to be resigned to it.

My message, especially to the young and those with young families is this – if we remain in the EU, if we have uncontrolled migration year after year after year after year, you will find it harder to get a home of your own.

You will find it harder to see a GP or you will find it harder to get a school place and you will see our green spaces disappear at an even greater rate.

If we are unable to control immigration and registered from its current levels, then we will pay a much more subtle and long-term price than money can measure.

EK 25: STATEMENT BY MICHAEL GOVE, BORIS JOHNSON AND GISELA STUART FOR THE SUN - VOTE LEAVE TO CUT VAT ON FUEL

Tarih: 31 Mayıs 2016

Kaynak:

http://www.voteleavetakecontrol.org/statement_by_michael_gove_boris_johnson_and_gisela_stuart_for_the_sun_vote_leave_to_cut_vat_on_fuel.html

Not: Orijinal web sitesi güncelliğini yitirdiği için, metin Internet Archive (Wayback Machine) üzerinden temin edilmiştir.

Statement by Michael Gove, Boris Johnson and Gisela Stuart for The Sun - Vote Leave to cut VAT on fuel

May 31, 2016

On 23 June, Sun readers can decide whether we stay in the EU or take back control.

We believe working people will be better off if we leave the EU. The NHS will be stronger, class sizes smaller and taxes lower. We'll have more money to spend on our priorities, wages will be higher and fuel bills will be lower. Leaving the EU is a great opportunity for us to take back control of our borders, our economy and our democracy.

Leaving is good news for the next generation. Our children will find it easier to get a good school place, healthcare and a home. Because if we vote to stay, we will never be able to control the number of people coming here and putting more pressure on our public services. As long as we are in the EU we are not allowed to impose any limits on the number of people who come here from the 27 other EU countries.

Last year 270,000 people came here from other EU countries. And the problem will get worse. The euro is broken. It's destroying the economies of southern Europe. Young people there are leaving in huge numbers and coming to Britain. As the euro crisis deepens, this problem will only get worse.

What will happen to A&E units and GP waiting lists? How much worse will the housing shortage be? How many children will miss their first choice of school? That is an economic price we cannot afford to pay.

On top of that, we will all be paying the bills for the euro's failure. We've already had to pay to bail out Greece. As the euro crisis continues, the EU will take more of our money to send to Greece and other countries whose economies are failing and who owe billions to the bankers. Sun readers will be taxed more to pay off these debts and what makes this so unfair is that a huge slice of this cash will go to the bankers who are funding the IN campaign.

We already hand over £350 million to the EU every week. And while we get some of it back, the EU decides how much. We should control all of this money so we can spend it on our priorities like cutting NHS waiting lists.

There's another big problem for our economy if we stay in. The European Court has recently sided with multinational businesses who want to avoid paying taxes in this country.

The unelected and unaccountable Court has ordered us to pay millions in tax refunds to these multinationals - money that comes straight from working people's pockets. If we Vote Leave we can take back control of that cash and invest it in supporting the poorest in our society.

There are two other big economic arguments for leaving.

Wages will be higher for working people outside the EU. Even the boss of the IN campaign admits wages 'will go up' if we vote leave because pay will no longer be undercut by uncontrolled migration.

And fuel bills will be lower for everyone.

In 1993, VAT on household energy bills was imposed. This makes gas and electricity much more expensive. EU rules mean we cannot take VAT off those bills.

The least wealthy are hit particularly hard. The poorest households spend three times more of their income on household energy bills than the richest households spend. As long as we are in the EU, we are not allowed to cut this tax.

When we Vote Leave, we will be able to scrap this unfair and damaging tax. It isn't right that unelected bureaucrats in Brussels impose taxes on the poorest and elected British politicians can do nothing.

The safer choice on 23 June is to vote leave and take back control over our own affairs. We will take back control of immigration policy, taxes, our money, and our economy. You - Sun

readers - will be able to vote for the people who make these crucial rules instead of watching politicians promise things they cannot deliver.

Not only will this be better for democracy, you will have more cash in your pocket too. Working families will gain.

The current system works for huge multinationals who spend millions lobbying in Brussels to rig the rules against entrepreneurs and to keep wages down. It doesn't work for families on PAYE.

Don't listen to those who say Britain is too weak to take back control - those who say we've got no choice but to give away democratic control. They were wrong when they told us to scrap the pound. They are wrong now.

The referendum on 23 June is our last chance to take back control. If we don't seize it, imagine where Britain will be after another twenty years of immigration out of control and more power and money taken away from us.

Britain's a great country. Vote leave, let's take back control.

EK 26: PM CHALLENGED TO SET OUT THE FACTS ON EU IMMIGRATION

Tarih: 29 Mayıs 2016

Kaynak:

http://www.voteleavetakecontrol.org/pm_challenged_to_set_out_the_facts_on_eu_immigration.html

Not: Orijinal web sitesi güncelliğini yitirdiği için, metin Internet Archive (Wayback Machine) üzerinden temin edilmiştir.

PM challenged to set out the facts on EU immigration

May 29, 2016

In a letter to the Prime Minister, Michael Gove, Boris Johnson and Gisela Stuart have today asked the Prime Minister to confirm that if people choose to vote 'In', that they are voting for unlimited EU immigration permanently.

They argue that there is a ‘basic lack of democratic consent for what is taking place. Voters were promised repeatedly at elections that net immigration could be cut to the tens of thousands. This promise is plainly not achievable as long as the UK is a member of the EU and the failure to keep it is corrosive of public trust in politics.’

Dear Prime Minister,

GETTING THE FACTS CLEAR ON THE RISKS OF REMAINING IN THE EU

We all agree that it's vital everyone is clear about the facts in the EU referendum.

There are real risks in remaining in the EU and every citizen needs to be aware of these in coming to a balanced decision about how to vote on 23 June.

We would be grateful if you could confirm a series of facts about the free movement of people which is a critical element of continued EU membership. Agreement on these facts will enable us all to have a fully informed debate.

We already agree on some basic principles.

We all agree that migration brings many benefits to Britain - culturally, socially and economically. We all agree that our economy benefits from the arrival of new people with

great talent and special skills. We all agree that Britain has a proud tradition of offering refuge to those fleeing persecution which must be upheld. And we all agree that if we are to continue to benefit from migration then the public must be reassured that we have control over who comes here.

But our membership of the EU means we don't have control.

As you know, this week the Office for National Statistics published migration statistics for 2015. Last year 270,000 people came to this country from the EU. Net migration overall was 184,000. That means we are adding a population the size of Oxford to the UK every year just from EU migration. This puts particular strain on public services.

We are particularly concerned about the impact of free movement in the future on public services. Class sizes will rise and waiting lists will lengthen if we don't tackle free movement. As the euro crisis continues, more people from Southern Europe will want to escape unemployment and austerity in their countries by coming to the UK. Their arrival will put further strain on schools and hospitals.

Last year, 77,000 jobseekers from the EU came to the UK. It's Government policy that 'EU migrants should have a job offer before they come here.' But the EU did not agree to letting the UK implement that policy during the renegotiation of our membership.

It's not just the strain on public services which gives rise to cause for concern. We are all committed to improving wages for working people. But continued free movement for jobseekers will place considerable pressure on the wages of low paid British workers in the event of a vote to remain in the EU. This is good for some of the multinationals funding the IN campaign. It is not good for British families struggling to make ends meet.

And the current EU approach to immigration isn't just bad for us economically, it is also bad in security and humanitarian terms.

There is a direct security concern for all of us because the European Court of Justice can interfere with our ability to deport criminals and others whose presence here is not conducive to the public good. The case of Abu Hamza's daughter-in-law underlined the way EU institutions fetter our ability to deport convicted criminals.

Perhaps most worrying of all, the EU's policies are failing in humanitarian terms. The tragic scenes unfolding in the Mediterranean underline how badly the European Union is handling population movements and migration pressures. People smugglers and organised criminals are exploiting this situation and the EU is failing to tackle this trade in human misery.

If we remain in the EU the situation is only likely to get worse. The European Court of Justice can use the Charter of Fundamental Rights to overturn decisions of elected politicians on asylum policy. It is now in charge of how we implement the crucial 1951 UN Convention on Refugees. We need a new approach on refugees but the EU's institutions stand in the way.

There is also the basic lack of democratic consent for what is taking place. Voters were promised repeatedly at elections that net immigration could be cut to the tens of thousands. This promise is plainly not achievable as long as the UK is a member of the EU and the failure to keep it is corrosive of public trust in politics.

Given the public's desire for the facts ahead of the referendum, we would like you to confirm the following facts:

A vote to remain is a vote to maintain permanently the EU Treaty principle of 'free movement of people'.

A vote to remain is a vote to ensure that we must admit economic migrants from the EU, whether or not they have a job offer.

A vote to remain is a vote to affirm the European Court of Justice's ultimate authority over whether we can remove persons whose presence in the UK is not conducive to the public good - in this and other respects we do not control our borders.

A vote to remain is a vote to leave the European Court of Justice able to use the Charter of Fundamental Rights to strike down decisions of the UK Government and Parliament about asylum and immigration policy.

A vote to remain is a vote for the UK to continue supporting the EU's failed policies to deal with the tragic crisis in the Mediterranean.

We think that it is fundamentally important that immigration policy has democratic consent. We believe that the safer choice is to Vote Leave on 23 June and ensure that the public can vote for those who determine Britain's immigration policy.

We look forward to your response.

Yours sincerely,

Michael Gove, Member of Parliament for Surrey Heath

Boris Johnson, Member of Parliament for Uxbridge and South Ruislip

Gisela Stuart, Member of Parliament for Birmingham Edgbaston

EK 27: PRITI PATEL: UNCONTROLLED MIGRATION IS PUTTING UNSUSTAINABLE PRESSURES ON OUR PUBLIC SERVICES

Tarih: 18 Nisan 2016

Kaynak:

http://www.voteleavetakecontrol.org/_priti_patel_the_shortage_of_primary_school_places_is_yet_another_example_of_how_uncontrolled_migration_is_putting_unsustainable_pressures_on_our_public_services.html

Not: Orijinal web sitesi güncelliğini yitirdiği için (alan adı değişikliği nedeniyle), metin Internet Archive (Wayback Machine) üzerinden temin edilmiştir.

Priti Patel: Uncontrolled migration is putting unsustainable pressures on our public services

April 18, 2016

On Monday, parents across the UK will be told whether their children got into their primary school of choice. Tens of thousands are expected to be told that they will not obtain their first preference. Membership of the EU means we are completely unable to control EU migration, and that puts unsustainable pressure on school places. This will only get worse with five more countries - Albania, Macedonia, Montenegro, Serbia and Turkey - in the pipeline to join the EU.

The fact is, the UK has to pay £350 million to the EU every week - if we Vote Leave we can take back control over that money and reinvest it in our vital public services.

Commenting, **Priti Patel MP** said:

‘The shortage of primary school places is yet another example of how uncontrolled migration is putting unsustainable pressures on our public services. Education is one of the most important things that Government delivers, and it's deeply regrettable that so many families with young children are set to be disappointed today.

‘The truth is that for as long as we remain a member of the EU we are completely unable to control the numbers of people coming to this country - and with another five countries in the pipeline to join the EU the problem is set to get even worse.

‘If we Vote Leave we can take back control of our borders. We can also take back control of the £350 million we send to the EU every single week, and reinvest it in our vital and invaluable public services.

‘This is yet another example of how Britain can look forward to a more prosperous, more secure future if we Vote Leave.’

Notes to editors

EU migration is putting additional pressure on school places.

- According to the UK Statistics Authority, an estimated 25,000 school children with EEA nationality came into the UK in 2014 (UKSA, 14 April 2016, [link](#)).
- This equates to £115.3m of additional spending.
- Between 2005 and 2014, there were 475,935 live births to mothers who were EU citizens (UK Statistics Authority, 15 March 2016, [link](#)). The number of births to EU mothers rose from 24,942 in 2005 to 64,067 in 2014, an increase of 157% (UK Statistics Authority, 15 March 2016, [link](#)). This is the equivalent of adding a city the size of Manchester to the UK population (population is 503,100) (ONS, 2012, [link](#)).
- Pressure from immigration via the EU is only going to increase if we vote to remain in the EU. Countries that are currently in the accession process include Albania, the former Yugoslav Republic of Macedonia, Montenegro, Serbia and Turkey (European Commission, August 2015, [link](#)). Once these countries join, they will eventually gain free movement rights to come to the UK - putting even more pressure on school places.
- The publication of a Government report into the impact of migration on primary school places is reportedly being delayed until after the EU referendum (Sunday Telegraph, 17 April 2016). Vote Leave believes this report should be published before the referendum.

Just 2.4% of our gross EU contributions could eliminate the shortfall in school places in England.

- It has been estimated that as many as 100,000 parents will miss their first preference for primary school places on Monday 18 April (Daily Mail, March 2016, [link](#)).
- The 2015-2016 schools block unit of funding is £4612.11 per pupil (Education Funding Agency, March 2016, [link](#): tab: '2015-2016 DSG allocations'). 100,000 additional school places would therefore cost £461.2 million.
- Our gross contribution to the EU in 2014 was £19.107 billion (ONS, Pink Book 2015, [link](#): tab 9.9).
- 100,000 additional school places would therefore cost just 2.41% of our annual gross contribution to the EU.

It would take less than ten days to fund the necessary number of school places for everyone to get their first preference.

- The £461.2m needed to fund the additional 100,000 school places is just over a week's worth of contributions to the EU (£367m per week).
- This means that if we Vote Leave and decided to spend the £350m a week that we currently give to the EU on our priorities, we could make up the school places shortfall in less than 9 days.

EK 28: STATEMENT FROM MICHAEL GOVE MP, SECRETARY OF STATE FOR JUSTICE, ON THE EU REFERENDUM

Tarih: 20 Şubat 2016

Kaynak:

http://www.voteleavetakecontrol.org/statement_from_michael_gove_mp_secretary_of_state_for_justice_on_the_eu_referendum.html

Not: Orijinal web sitesi güncelliğini yitirdiği için, metin Internet Archive (Wayback Machine) üzerinden temin edilmiştir.

Statement from Michael Gove MP, Secretary of State for Justice, on the EU Referendum

February 20, 2016

Immediate release, 20 February 2016.

For weeks now I have been wrestling with the most difficult decision of my political life. But taking difficult decisions is what politicians are paid to do. No-one is forced to stand for Parliament, no-one is compelled to become a minister. If you take on those roles, which are great privileges, you also take on big responsibilities.

I was encouraged to stand for Parliament by David Cameron and he has given me the opportunity to serve in what I believe is a great, reforming Government. I think he is an outstanding Prime Minister. There is, as far as I can see, only one significant issue on which we have differed.

And that is the future of the UK in the European Union.

It pains me to have to disagree with the Prime Minister on any issue. My instinct is to support him through good times and bad.

But I cannot duck the choice which the Prime Minister has given every one of us. In a few months time we will all have the opportunity to decide whether Britain should stay in the European Union or leave. I believe our country would be freer, fairer and better off outside the EU. And if, at this moment of decision, I didn't say what I believe I would not be true to my convictions or my country.

I don't want to take anything away from the Prime Minister's dedicated efforts to get a better deal for Britain. He has negotiated with courage and tenacity. But I think Britain would be stronger outside the EU.

My starting point is simple. I believe that the decisions which govern all our lives, the laws we must all obey and the taxes we must all pay should be decided by people we choose and who we can throw out if we want change. If power is to be used wisely, if we are to avoid corruption and complacency in high office, then the public must have the right to change laws and Governments at election time.

But our membership of the European Union prevents us being able to change huge swathes of law and stops us being able to choose who makes critical decisions which affect all our lives. Laws which govern citizens in this country are decided by politicians from other nations who we never elected and can't throw out. We can take out our anger on elected representatives in Westminster but whoever is in Government in London cannot remove or reduce VAT, cannot support a steel plant through troubled times, cannot build the houses we need where they're needed and cannot deport all the individuals who shouldn't be in this country. I believe that needs to change. And I believe that both the lessons of our past and the shape of the future make the case for change compelling.

The ability to choose who governs us, and the freedom to change laws we do not like, were secured for us in the past by radicals and liberals who took power from unaccountable elites and placed it in the hands of the people. As a result of their efforts we developed, and exported to nations like the US, India, Canada and Australia a system of democratic self-government which has brought prosperity and peace to millions.

Our democracy stood the test of time. We showed the world what a free people could achieve if they were allowed to govern themselves.

In Britain we established trial by jury in the modern world, we set up the first free parliament, we ensured no-one could be arbitrarily detained at the behest of the Government, we forced our rulers to recognise they ruled by consent not by right, we led the world in abolishing slavery, we established free education for all, national insurance, the National Health Service and a national broadcaster respected across the world.

By way of contrast, the European Union, despite the undoubted idealism of its founders and the good intentions of so many leaders, has proved a failure on so many fronts. The euro has created economic misery for Europe's poorest people. European Union regulation has entrenched mass unemployment. EU immigration policies have encouraged people traffickers and brought desperate refugee camps to our borders.

Far from providing security in an uncertain world, the EU's policies have become a source of instability and insecurity. Razor wire once more criss-crosses the continent, historic tensions between nations such as Greece and Germany have resurfaced in ugly ways and the EU is proving incapable of dealing with the current crises in Libya and Syria. The former head of Interpol says the EU's internal borders policy is "like hanging a sign welcoming terrorists to Europe" and Scandinavian nations which once prided themselves on their openness are now turning in on themselves. All of these factors, combined with popular anger at the lack of political accountability, has encouraged extremism, to the extent that far-right parties are stronger across the continent than at any time since the 1930s.

The EU is an institution rooted in the past and is proving incapable of reforming to meet the big technological, demographic and economic challenges of our time. It was developed in the 1950s and 1960s and like other institutions which seemed modern then, from tower blocks to telexes, it is now hopelessly out of date. The EU tries to standardise and regulate rather than encourage diversity and innovation. It is an analogue union in a digital age.

The EU is built to keep power and control with the elites rather than the people. Even though we are outside the euro we are still subject to an unelected EU commission which is generating new laws every day and an unaccountable European Court in Luxembourg which is extending its reach every week, increasingly using the Charter of Fundamental Rights which in many ways gives the EU more power and reach than ever before. This growing EU bureaucracy holds us back in every area. EU rules dictate everything from the maximum size of containers in which olive oil may be sold (five litres) to the distance houses have to be from heathland to prevent cats chasing birds (five kilometres).

Individually these rules may be comical. Collectively, and there are tens of thousands of them, they are inimical to creativity, growth and progress. Rules like the EU clinical trials directive have slowed down the creation of new drugs to cure terrible diseases and ECJ judgements on data protection issues hobble the growth of internet companies. As a minister

I've seen hundreds of new EU rules cross my desk, none of which were requested by the UK Parliament, none of which I or any other British politician could alter in any way and none of which made us freer, richer or fairer.

It is hard to overstate the degree to which the EU is a constraint on ministers' ability to do the things they were elected to do, or to use their judgment about the right course of action for the people of this country. I have long had concerns about our membership of the EU but the experience of Government has only deepened my conviction that we need change. Every single day, every single minister is told: 'Yes Minister, I understand, but I'm afraid that's against EU rules'. I know it. My colleagues in government know it. And the British people ought to know it too: your government is not, ultimately, in control in hundreds of areas that matter.

But by leaving the EU we can take control. Indeed we can show the rest of Europe the way to flourish. Instead of grumbling and complaining about the things we can't change and growing resentful and bitter, we can shape an optimistic, forward-looking and genuinely internationalist alternative to the path the EU is going down. We can show leadership. Like the Americans who declared their independence and never looked back, we can become an exemplar of what an inclusive, open and innovative democracy can achieve.

We can take back the billions we give to the EU, the money which is squandered on grand parliamentary buildings and bureaucratic follies, and invest it in science and technology, schools and apprenticeships. We can get rid of the regulations which big business uses to crush competition and instead support new start-up businesses and creative talent. We can forge trade deals and partnerships with nations across the globe, helping developing countries to grow and benefiting from faster and better access to new markets.

We are the world's fifth largest economy, with the best armed forces of any nation, more Nobel Prizes than any European country and more world-leading universities than any European country. Our economy is more dynamic than the Eurozone, we have the most attractive capital city on the globe, the greatest "soft power" and global influence of any state and a leadership role in NATO and the UN. Are we really too small, too weak and too powerless to make a success of self-rule? On the contrary, the reason the EU's bureaucrats oppose us leaving is they fear that our success outside will only underline the scale of their failure.

This chance may never come again in our lifetimes, which is why I will be true to my principles and take the opportunity this referendum provides to leave an EU mired in the past and embrace a better future.

EK 29: ECONOMIST INTERVIEWS VOTE LEAVE CAMPAIGN DIRECTOR DOMINIC CUMMINGS

Tarih: 22 Ocak 2016

Kaynak:

http://www.voteleavetakecontrol.org/economist_interviews_vote_leave_campaign_director_dominic_cummings.html

Not: Orijinal web sitesi güncelliğini yitirdiği için, metin Internet Archive (Wayback Machine) üzerinden temin edilmiştir.

Economist interviews Vote Leave Campaign Director Dominic Cummings

January 22, 2016

BAGEHOT: The prime minister is nearing the end of his “renegotiation” of Britain’s EU membership. It looks like he might have achieved what he set out to achieve. Are you worried this is going to put him on the front foot going into the referendum campaign?

DOMINIC CUMMINGS: Not really. It being the prime minister, when he declares victory after this Potemkin process there is a danger that people will take it at face value. But as people actually look at the reality - what has this guy promised over the years? what has he delivered? what has really changed? - I think the facts will speak for themselves. Whether you are on the In side or the Out side, it is a fact that over the years David Cameron has promised that all sorts of things would change—and not even asked for them to be changed. The public are going to see that.

BAGEHOT: He’s asking for things he knows he’s going to get.

DOMINIC CUMMINGS: Exactly. This process has not been about trying to get fundamental change of the EU, or fundamental change of Britain’s relationship with the EU, or to solve the big problems of the EU. It is about how David Cameron manages his own personal interests and the internal politics of the Conservative Party. I think everyone pretty much realises that!

BAGEHOT: It’s uncontroversial.

DOMINIC CUMMINGS: If you go back and look at what he has said over the years, nine tenths of the various promises haven't even made it into his negotiation document, including all the big ones.

BAGEHOT: For example?

DOMINIC CUMMINGS: For example the Charter of Fundamental Rights. He gave a cast-iron promise that there would be "a total opt-out" from that. It's not even in his four baskets. And of course the European Court of Justice has been using the charter increasingly to expand the scope of the EU. As lots of American voices have pointed out, it gives the ECJ a lot more power over EU member states than the Supreme Court has over the states of America. So it's a very powerful weapon (Tony Blair famously said it would have no more legal force than The Sun or The Beano). So there's a long history of British prime ministers promising things on the EU that don't happen. When Cameron comes back and declares victory, the reality will be that approximately nothing serious has changed in our relationship and the referendum will really be about: do we think this organisation is worthwhile? If we weren't members now would we join or would we look at it and say: "this thing is a basket case"?

Of course, we are the underdogs and it's hard to take on the whole power of the establishment; the CBI, Whitehall, Brussels. There are threats going out to big businesses: "We'll destroy your business if you come out on the Leave side." We had exactly the same thing when I was on the Euro campaign in 1999. Whitehall and Brussels called people up and said: "If you support the anti-Euro campaign we will destroy you on the following regulations... Don't expect us to help you in Nairobi on X or in South America on Y." That's par for the course and it obviously makes things difficult for us, but I think we've got a good chance.

BAGEHOT: On the establishment, the government, the CBI. It's going to be an uphill struggle for you, isn't it? People don't obsess about politics in the way that we in Westminster do. They may pay a certain amount of attention to the arguments but day after day they will see cabinet ministers, former prime ministers, captains of industry standing up and saying: "it's too great a risk". How you plan to counter that?

DOMINIC CUMMINGS: If you look at the opinion polls that have been done by ICM and Ipsos over the past 10-15 years, you'll see that in general (and there was another poll out last

week about this) more businesses think the EU is a problem than think it is a help. Most do not buy the fundamental rationale of the Single Market - that you have to have the supremacy of EU law in order to trade - and a large majority of businesses (roughly 70% over the past ten years or so) think it would be far better if Britain could draw up its own trade agreements rather than Brussels negotiating them on our behalf. So if you look at the detail of what they think about the EU, the story is very different from the one the CBI puts out.

However, it is certainly true that for a very small number of very powerful and very big multinational firms, there are advantages in having one set of rules set in Brussels in a very non-transparent way which expensive lobbying operations can go to work on. And of course, as Adam Smith warned, big business is often the enemy of freedom. It's often the enemy of the public interest and it often uses regulations to try and crush entrepreneurs. I was talking to one of the biggest hedge-fund guys in the City the other day and they said: "I'll bet you anything, Dominic, that within a few years the European Commission will bring a regulation to try to scrap peer-to-peer lending, because the banks will all be in Brussels trying to scupper it."

BAGEHOT: So it's the small guys who don't have the lobby firms, who don't have the ability to work the Brussels system, who are naturally in the Out campaign?

DOMINIC CUMMINGS: The way the media reports this is inevitably distorted. If you go back to the Euro campaign in 1999, how many chief executives and chairmen of FTSE 100 companies were speaking out on this? I think two. Two out of 200 people. Did that represent the reality of what businesses in Britain thought about the Euro? Of course it didn't. Did it represent what CBI members thought? Of course it didn't. What it represents is that the establishment and the people who set the rules have a lot of power. Too much power in my opinion. And that inevitably distorts how big business operates. A chief executive who thinks that the Euro is great or the EU is great, he's licensed to go out and say so because it doesn't offend anyone important. If they don't think that, then they're told: "Charlie, keep your trap shut."

BAGEHOT: It's "pro-European or silent"?

DOMINIC CUMMINGS: Yes.

BAGEHOT: You mention the Euro campaign. Are there any other previous referendums or political campaigns on which you are drawing for inspiration?

DOMINIC CUMMINGS: I'm not sure about that. There are ideas from all sorts of campaigns, and from commercial advertising, which I think are valuable.

BAGEHOT: In what respect, advertising? How you present the message?

DOMINIC CUMMINGS: If you look back at history, most important PR and propaganda was invented by the Communist Party.

BAGEHOT: They had a way with images.

DOMINIC CUMMINGS: Yes. Celebrity figureheads and whatnot. The famous "Peace, Land, Bread" posters. There's all sorts of interesting things you can look at. The heart of it, though, is that the Eurosceptic world has thousands of books and zillions of pamphlets and has been talking about this for many decades. The challenge is not to say more things. The challenge is to focus, to simplify things and explain what is a very technical, abstruse set of issues. The Single Market is a very good example. Very few people really understand the Single Market.

BAGEHOT: Including some MPs...

DOMINIC CUMMINGS: And lots of journalists who cover this issue. The Single Market is no-where defined in the EU treaties. If you suddenly ask people to define the Single Market, the number who can do that, who are specialists in the area, is pretty small. So what we need to do is figure out how to get to the core arguments about this. What are the real problems of the EU? What is a preferable status? What are the risks either way? Because of course there are risks in everything. I think it was Lord Denning who said EU law is like water running up a river and flooding through all the tributaries. It was a very good metaphor. If you work in government, as I have, you see that disentangling ourselves from this bureaucracy can be a very difficult process. Even in a department like the education department you deal with the EU every day, far more than people realise.

BAGEHOT: On which particular issues and arguments do you think the campaign will turn?

DOMINIC CUMMINGS: From the government's point of view, David Cameron will have to explain why he has changed his mind. He promised fundamental change, and there isn't fundamental change. I think all reasonable people, including those on the Pro side, will accept that. He will also have to explain how he intends to deal with the next treaty, which is now officially underway. The next intergovernmental conference is planned. The Five Presidents' Report is published. That is a doubling-down of the long-term Monnet project. It's massively centralising; a whole load of new powers going to Brussels, including over all sorts of things that would be terrible for Britain such as "property rights". That's going to be a big problem for him. I think, obviously, the biggest problem for us is trying to articulate: here is what a new relationship looks like and here is why the transition doesn't need to be as painful as the other side is portraying.

BAGEHOT: You just have to be the safer option, don't you? People tend in referendums to vote for the status quo. Your task is to demonstrate it is riskier to stick with the current course.

DOMINIC CUMMINGS: Exactly. We have to explain the risks of a vote to remain; that we'll be essentially locked in the boot in a car heading off to a place that we can see and where we know we don't want to go. There are still lots of MPs who don't know about the Five Presidents' Report and the next stage of the process, because it came out on the same day as the Tunisian terrorist attacks. But I think by the time the referendum comes people will know an awful lot about that. We need to explain the risks of a Remain vote, but we also have to set out why this is not the great leap in the dark that people think. For example, a lot of people have been saying that as soon as there is a Leave vote then the Article 50 process begins straight away. Completely wrong. In fact that would be like putting a gun in your mouth and pulling the trigger. No-one in their right mind would begin a legally defined two-year maximum period to conduct negotiations before they actually knew, roughly speaking, what this process was going to yield. So we must explain to the public: "Don't worry. Straight after you go there is not going to be a huge eruption. Legally nothing changes the next day. A new government team is going to sit down with the EU and figure out what this new relationship should look like legally. That will be a big thing before any formal process happens." There is a widespread assumption that we have to use the Article 50 process, and that has a lot of risks. That is not true. We do not have to use the Article 50

process. There is a whole set of things like that that will come out during the course of the referendum.

BAGEHOT: In the event of an Out vote do you think the government would seek to hold another referendum, on the terms of Brexit?

DOMINIC CUMMINGS: I think that is a distinct possibility, yes. It's obviously not something that we can force. We're a campaign group. But I think it is perfectly possible that leadership candidates to replace David Cameron will say that they think there are good grounds for a new government team to offer the public a voice on what the deal looks like. And we obviously wouldn't oppose that, if that's what senior politicians want to offer. I think there's a strong democratic case for it. There's also the issue of the profound loss of trust that the establishment has suffered over the past 20-30 years. All parties have told lies about this subject, whether it's John Major and David Cameron or Gordon Brown, Tony Blair and Nick Clegg. People have repeatedly promised referendums then not held referendums. So given that, it wouldn't surprise me at all if leadership candidates to replace Cameron said: we need a mechanism so people can have confidence in what we say.

BAGEHOT: Turning to the case for Brexit, what is it about the EU that you think makes it an inadequate form of governance and international co-operation in 2016, 2030, 2050?

DOMINIC CUMMINGS: In no order of priority... there is an obvious problem with democratic legitimacy (which the pro-EU people accept) if you have democratic accountability working at a national level, but a large and very important set of rules being set at a supranational level. People may accept that if they think that this new system is obviously much more effective and beneficial. But it isn't. There are huge problems with how the EU system works. It is extraordinarily opaque, extraordinarily slow, extraordinarily bureaucratic, extraordinarily wasteful. And the advantages are very hard to quantify. I'll give a specific example. Everyone holds up the Single Market as a wonderful thing without usually realising what it is. A rule brought in under the Single Market a decade or so ago was the Clinical Trials Directive. This regulates how the testing of drugs, including cancer drugs, operates in this country. There is no rationale whatsoever why, from the point of view of international trade, how a country organises the testing of cancer drugs should be an issue for supranational regulation.

BAGEHOT: It makes it easier to sell those drugs to a wider market of consumers.

DOMINIC CUMMINGS: No, it does not. In fact, what it has done is, as Nobel scientists and all sorts of people have said, massively slow down the process of testing and people have died unnecessarily as a result. The problem here is two-fold. It's not just that the rule is stupid and in a rational world you wouldn't have it. It's that the process of changing it is almost impossible—and we still haven't managed to do so. It's been there now for over ten years. It is still causing trouble. The amended version comes into effect shortly. It still has all sorts of stupidities in it. Britain, left to its own devices, certainly would not do that. There's a whole set of other examples. If two people sitting on a Shetland island want to sell olive oil to each other, the EU says they can't sell it in containers of more than five litres. What on earth is the point of that? It's totally pointless and saying "if we minus ourselves from rules like that, that's somehow going to destroy jobs" is a non-sequitur. It does not follow on any sane view of economics.

This relates to a broader argument. If you look back on the long sweep of history, one of the big arguments about post-renaissance China and post-renaissance Europe concerns regulatory harmonisation. Post-renaissance China essentially harmonised the entire empire. Everyone had to do the same thing. In Europe we had a completely different system. We had regulatory competition so when, for example, the central Chinese government said "we're not going to have any explorers, we're going to get rid of our fleet", that's what happened. In Europe when explorers were told "we're not going to fund you to go out and do that", they went to another country and got funding from someone else.

BAGEHOT: Columbus.

DOMINIC CUMMINGS: Columbus. Now we're in a process where the EU is reinventing the post-renaissance Chinese system, which turned China into a backwater for many centuries. It's trying to harmonise a whole bunch of things at the centre which don't need to be harmonised.

BAGEHOT: You have said that being in the EU gets in the way of Britain having a coherent national strategy. Why is that the case?

DOMINIC CUMMINGS: The EU has narrowed our horizons. It has narrowed everyone's horizons in Whitehall so they're not thinking about the big things in the world. They're not thinking about the forces changing it or what Britain can really do to contribute to them. They are constantly trying to stay one step ahead of the lawyers in meeting after meeting all

day, how to avoid getting poleaxed at the next meeting in Brussels. The EU prevents serious government. That's both an issue of vision and ambition, and an issue of practicality and how things actually happen hour-by-hour in a minister's day. Outside, our vision would be much broader. And I think we'll be able to exercise much, much more influence in a benign way to help Europe than we are now with the Foreign Office just telling ministers day after day, *ad infinitum*: "there's no point opposing this because we'll lose influence on the next vote".

BAGEHOT: In your recent essay about the education system you argue—in answer to Dean Acheson's observation about Britain having lost an empire but not found a role—that the country should seek to be the best place in the world to do science and technology. How might leaving the EU contribute to that?

DOMINIC CUMMINGS: Point one: we can actually sort out Whitehall and do what we used to do which is be a model of good governance for countries around the world. We will also then be in a position to build the kind of networks you need between basic science, venture capital, universities etc which are impossible to organise now with modern Whitehall. Point two: you have a chunk of money which you immediately save which you can put into it. You can set up a British DARPA. And point three: not being bound by all the ludicrous rules of the EU, you can make yourself a centre where the people who want to lead technological revolutions come to work, because we've got huge assets there. We've got the City of London. We're free of the EU regulatory horror. We can move extremely quickly. We've got three of the world's top 20 universities. We've got great changes happening, because of Michael Gove, in state education as well. There you've got a lot of assets which intelligently can be brought together, that would produce real things. So instead of the Foreign Office babbling on about "influence", which is never actually cashed and spent on anything useful, we'd be able to develop things which would change the world. That's real influence.

BAGEHOT: So leaving the EU is a first step in that direction?

DOMINIC CUMMINGS: It is not sufficient but it is necessary. It is impossible with modern Whitehall to construct this sort of national strategy and to do the sort of things that you need to do.

BAGEHOT: To what extent do you think this is about an incompatibility between the liberal, common law, British form of government and what is basically a Christian Democratic

project? You mentioned Monnet. You could add Schuman, Giscard d'Estaing, Kohl—they're all Rhineland, Catholic (perhaps that's not specifically relevant to this), fundamentally Christian Democratic types with all the corporatist baggage that this implies. It is that London and Brussels are just not culturally interoperable?

DOMINIC CUMMINGS: Yes, and it bites every day with the collision between the EU and parliamentary government, common law and our civil service administration. We have something very valuable in Britain: civil servants try and stick to the law. They don't want to cheat things, they don't want to lie and they don't want to do things the way they do things in lots of other European countries. And that has been very good for the country. One of the things I found most depressing in government was seeing how the EU process is corrupting that and making it extremely hard for people to stay honest. Ministers constantly have to lie about what the origins of things are. They constantly have to invent Potemkin processes. And civil servants say: "as good civil servants, we have to tell you that our advice is that this may be illegal." And because it's Britain and not Greece the ministers don't just say "screw that, who cares if it's legal?"; they have to take that seriously. There's an inherent problem with this and there is no way out of it unfortunately while we stay part of the EU system.

There is a clear way in which we come to a new deal: we repeal the 1972 European Communities Act and the supremacy of EU law, we negotiate a free trade deal with the EU (which is in all of our interests), we also have sensible laws on the free movement of people. At the moment government immigration policy is arguably the most stupid policy that we have. It is a free-for-all that doesn't even stop convicted murderers from coming into the country from Europe; meanwhile it stops physicists from Caltech or software engineers from India coming in who can build things, who can contribute in valuable ways to this country as immigrants have done historically. That is extremely stupid and extremely damaging, and outside the EU we would have a much more rational immigration system that would not do those things. Businesses that want to trade with the Single Market could trade with the Single Market but the rest of the domestic economy and the economy that is trading with the rest of the world would not have to abide by things like that stupid Clinical Trials Directive or "you can't sell olive oil in barrels of more than five litres".

BAGEHOT: Don't you think it would damage Europe for Britain to leave the EU?

DOMINIC CUMMINGS: No. That's one of the main reasons why I want it to happen: I think it will be very good for Britain, for Europe and also for the world. It is possible that they will find a way of delivering the original Monnet-Delors dream of a centralised federation in which Brussels is the government and central tax-raising powers of the EU Parliament are somehow transformed into the equivalent of Congress. However, it is at least iffy whether it will work, and it's very important that other countries develop a mechanism whereby everyone in Europe can trade freely and co-operate in a friendly way. Extremists are on the rise in Europe and are being fuelled unfortunately by the Euro project and by the centralisation of power in Brussels. It is increasingly important that Britain offers an example of civilised, democratic, liberal self-government.

Overall we need far more international co-operation. Voting to leave, for me and for the people in this office, is not about isolation. Quite the opposite. It is obvious to anyone who sees the direction of our technological civilisation that we need more international co-operation, not less. The problem with the EU is not that it's about co-operation, but that it's so rubbish at it. If we vote to leave it will force not just Europe but countries around the world to think more intelligently about the new institutions we need to cope with things like gene drives, lethal autonomous robotics, you name it.

BAGEHOT: Let's park the question of whether Britain is in or out. Where do you see the EU, on its current trajectory, in 30 years? Do you think it will still be together?

DOMINIC CUMMINGS: On a 30-year timescale I don't. They'll either have found a way to make the Euro work, and Britain will be part of it. Or, more likely, the system will have broken up in some way. And part of the reason why I think the sooner Britain gets out of it the better is precisely so that we can begin the process of building alternative structures now that the EU can morph into.

BAGEHOT: Structures like?

DOMINIC CUMMINGS: Structures for trading and co-operating outside the current Brussels system, because the worst possible thing would be a sudden collapse of various parts of the EU project, possibly precipitated by the victory of fascist or semi-fascist parties in parts of Europe which then pull a country out of the Euro triggering some kind of systemic domino effect. What we need to do is build crumple zones, some resilience in the system, and if Britain gets out now we can begin building up these networks, with places like

Switzerland and non-Euro EU countries too, and showing people: this is how the EU system can evolve if you guys realise that the Monnet system is going to hit the buffers. Providing options, providing diversity. That was good for Europe post-renaissance, it's good for Europe now.

BAGEHOT: Dominic Cummings, many thanks.

DOMINIC CUMMINGS: Thank you.